LEE CHILD
CRIME
Filiera de la miezul nopții
UN ROMAN DIN SERIA JACK REACHER
„UN THRILLER IMPECABIL, UNUL DINTRE CELE MAI BUNE ROMANE ALE ANULUI.”
THE WASHINGTON POST
FICTION CONNECTION
TREI

LEE CHILD

Filiera de la miezul nopții

Traducere din limba engleză
Constantin Dumitru – Palcus

Editura TREI
2018

Până acum, de-a lungul istoriei Statelor Unite ale Americii au fost decernate două milioane de Inimi purpurii. Cartea aceasta este dedicată cu respect fiecăruia dintre cei care au primit-o.

1

Jack Reacher și Michelle Chang au petrecut trei zile în Milwaukee. În cea de-a patra dimineață, femeia a plecat. Când s-a întors în cameră cu cafeaua, Reacher a găsit un bilet pe pernă. Mai văzuse astfel de bilete. Toate spuneau același lucru. Fie direct, fie indirect. Biletul lui Chang era indirect. Și mai elegant decât majoritatea. Nu în ceea ce privește prezentarea. Era scris cu pixul pe o filă de blocnotes ondulată de la umezeala din camera de motel. Dar era elegant ca exprimare. Folosise o comparație ca să explice, să măgulească și să-și ceară scuze simultan. Scrisese: „Ești la fel ca New York City. Îmi place să-l vizitez, dar n-aș putea locui niciodată acolo”.

A făcut ceea ce făcea el de fiecare dată. A lăsat-o să plece. Înțelegea. Nu era nevoie de scuze. Jack Reacher nu putea să trăiască nicăieri. Toată viața lui fusese o vizită. Cine putea să se împace cu așa ceva? A băut cafeaua, mai întâi pe-a lui, apoi pe-a ei, și-a luat periuța de dinți din paharul de la baie și a plecat pe străzile întortocheate, stânga-dreapta, spre autogară. Bănuia că ea se afla într-un taxi, mergând spre aeroport. Avea un card de credit Gold și un telefon celular.

La autogară, a făcut ceea ce făcea de fiecare dată. Și-a cumpărat un bilet pentru primul autobuz care pleca în cursă, fără să-i pese de destinație. Care s-a dovedit a fi un loc îndepărtat, spre nord-vest, pe malul Lacului Superior. O direcție fundamental greșită. Acolo era mai frig, nu mai cald. Dar regulile erau reguli, așa că s-a urcat în autobuz. S-a așezat pe scaun și a privit pe fereastră. Prin fața ochilor, se perindau câmpurile din Wisconsin, cu fân cosit și strâns în baloturi, pășuni veștejite și arbori masivi și mohorâți. Era sfârșitul verii.

Era sfârșitul mai multor lucruri. Ea pusese întrebările obișnuite. Care, de fapt, erau afirmații. Putea să înțeleagă un an. Fără discuții. Un băiat care crescuse în bazele militare din lumea întreagă și care fusese apoi detașat în baze de peste tot, cu nimic care să separe cele două perioade în afară de patru ani la West Point, o instituție cunoscută nu tocmai pentru posibilitățile de recreere, era clar că o astfel de persoană avea nevoie de un an în care să călătorească și să vadă locuri înainte de a se stabili undeva. Hai, poate doi ani. Dar nu mai mult. Și nu permanent. Să nu ne-ascundem după deget. Indicele patologic

dădea semne că ceva era în neregulă.

Toate acestea spuse cu îngrijorare, nu cu intenții critice. Nu fusese mare lucru. Doar o conversație de două minute. Dar mesajul era clar. Mai clar de-atât nici că se putea. Ceva despre negare. Negarea a ce? întrebase el. Nu era ca și cum ar fi crezut în secret că viața lui era o problemă.

Tocmai asta e dovada, spusese ea.

Așa că s-a urcat în autobuzul care ducea spre locul acela îndepărtat și ar fi mers până la capăt, dacă n-ar fi făcut câțiva pași în timpul celei de-a doua opriri pentru pauză, prilej cu care a văzut un inel în vitrina unui magazin de amanet.

Al doilea popas a avut loc spre sfârșitul zilei și s-a petrecut în partea tristă a unui orășel. Posibil, sediul administrativ al unui district. Sau o parte minoră a acestuia. Poate că aici se afla sediul departamentului de poliție al districtului. În oraș era și o închisoare. Asta era clar. Reacher văzuse birourile de cauțiune și un magazin de amanet. Servicii complete, la vedere, unul lângă celălalt pe o stradă prăpădită, dincolo de toaleta publică.

Înțepenise de la statul pe scaun. Cercetă cu privirea strada de dincolo de toaleta publică. Începu să meargă într-acolo. Fără niciun motiv anume. O simplă plimbare. Ca să se dezmorțească puțin. Pe când se apropia, numără chitarele din vitrina prăvăliei de amanet. Șapte. Toate ascundeau povești triste. Asemenea cântecelor de la un post de radio de muzică country. Vise neîmplinite. În partea de jos a vitrinei erau rafturi din sticlă cu obiecte mai mici. Tot felul de bijuterii. Inclusiv inele. Inclusiv inele de absolvire. De la tot felul de licee. Cu o singură excepție. Acela era un inel West Point 2005.

Un inel frumos. Formă și stil convenționale, cu un filigran de aur complex și o piatră neagră, poate semiprețioasă, poate sticlă, înconjurată de o bandă ovală pe care fusese inscripționat în partea de sus și în cea de jos. Cu litere în stil vechi. O abordare clasică. Fie din respect pentru vremurile de altădată, fie din lipsă de imaginație. Absolvenții de la West Point își concepeau singuri inelele. Așa cum voiau. O tradiție veche. Sau un vechi obicei pe deplin înrădăcinat, pentru că inelele de absolvire de la West Point fuseseră primele de acest gen.

Inelul era foarte mic.

N-ar fi încăput pe niciunul dintre degetele lui Reacher. N-ar fi

trecut nici măcar de unghia degetului mic de la mâna stângă. Cu siguranță, n-ar fi trecut de prima încheietură a degetului. Era minuscul. Aparținuse unei femei. Posibil un duplicat pentru o iubită sau logodnică. Se mai întâmplau și astfel de lucruri. Ca un omagiu sau ca un suvenir.

Sau poate că nu.

Reacher deschise ușa magazinului și intră. Tipul de la casă ridică privirea. Era o matahală de om, murdar și neîngrijit. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, brunet, cu grăsime din belșug peste osatura care și-așa era masivă. Cu un fel de viclenie în privire. Cu siguranță suficientă pentru a-i modela într-un fel potrivit reacția față de neașteptatul vizitator înalt de un metru nouăzeci și cinci și o sută treisprezece kilograme. Ghidat numai de instinct. Individul nu era temător. Avea sub tejghea o armă încărcată. Doar dacă nu cumva era un idiot. Ceea ce nu părea să fie. Totuși, tipul nu voia să riște să pară agresiv. Dar nici servil. Avea și el mândria lui. Așa că spuse:

— Cum merge treaba?

„Nu prea bine”, răspunse Reacher în gând. „Ca să fiu sincer.” Chang probabil că ajunsese în Seattle între timp, întorcându-se la viața ei. Dar răspunse:

— Nu mă plâng.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Arată-mi inelul ăla de absolvire.

Tipul extrase sertarul din raft și-l puse pe tejghea. Inelul de la West Point se rostogolise, ca o minge de golf minusculă. Reacher îl luă și se uită la el. Era gravat pe interior. Ceea ce însemna că nu era nici al logodnicei, nici al iubitei. Duplicatele nu erau niciodată gravate. O veche tradiție. Nimeni nu știa de ce.

Nu era niciun omagiu, niciun suvenir. Era un inel veritabil. Aparținuse unui cadet, care-l câștigase după patru ani grei. Fusese purtat cu mândrie, fără doar și poate. Dacă nu erai mândru de locul acela, nu-ți cumpărai un inel. Nu era obligatoriu.

Pe inel era gravat *S.R.S. 2005.*

Autobuzul claxonă de trei ori. Era gata de plecare, lipsea un singur pasager. Reacher puse inelul în sertar și, după ce mulțumi, ieși din magazin. Trecând din nou pe lângă toaleta publică, se grăbi să ajungă la autobuz și-l anunță pe șofer,

aplecându-se pe ușa deschisă a vehiculului:

— Rămân aici.

— Nu rambursăm biletele.

— Nu-i nevoie.

— Ai bagaj în cală?

— Nu.

— Sănătate, atunci.

Șoferul trase de o manetă și ușa se închise în fața lui Reacher. Motorul hurui și autobuzul plecă fără el. Se întoarse cu spatele la gazele de eșapament și se îndreptă spre magazinul de amanet.

2

Vânzătorul nu se arătă prea încântat când Reacher îi ceru să scoată din nou sertarul de pe raft într-un timp atât de scurt după ce tocmai îl pusese la loc. Dar se conformă și îl așeză în aceeași poziție pe tejghea. Inelul se rostogoli din nou și Reacher îl luă și spuse:

— Ți-o amintești pe femeia care a amanetat obiectul ăsta?

— Cum aș putea? Am un milion de chestii aici.

— Ai un registru?

— Da’ ce, ești polițist?

— Nu, zise Reacher.

— Tot ce e aici e legal.

— Nu mă interesează asta. Tot ce vreau e numele femeii care ți-a adus acest inel.

— De ce?

— Pentru că am fost la aceeași școală.

— Unde? În nord?

— La est de aici, zise Reacher.

— Nu se poate să fi fost colegi de clasă. Nu din 2005. Fără supărare.

— N-am de ce să mă supăr. Am terminat mai demult. Dar locul ăla nu s-a schimbat prea mult. Iar asta înseamnă că știu cât a muncit ca să obțină inelul ăsta. De-aia mă întreb acum ce împrejurări nefericite au făcut-o să renunțe la el.

— Ce școală a fost aia? întrebă individul.

— Un loc unde te învață lucruri practice.

— Cum ar fi o școală de comerț?

— Mai mult sau mai puțin.

— Poate c-a murit într-un accident.

— Posibil, spuse Reacher.

„Sau nu într-un accident”, se gândi el. Între timp fusese Irak, apoi fusese Afganistan. Nu tocmai ușor pentru absolvenții din 2005.

— Dar aș vrea să știu sigur, adăugă Reacher.

— De ce? întrebă din nou tipul.

— Nu pot să-ți spun exact.

— O chestie de onoare?

— Cred că am putea să spunem și așa.

— Au școlile de comerț așa ceva?

— Unele dintre ele.

— N-a fost nicio femeie. Inelul ăsta l-am cumpărat împreună cu o mulțime de alte chestii.

— Când?

— Acum vreo lună.

— De la cine?

— N-o să-ți spun cu cine fac afaceri. De ce-aș face-o? Totul e legal și perfect legitim. Așa zic organele statului. Am o autorizație și am trecut cu bine de tot felul de inspecții.

— Atunci, de ce te ferești să-mi spui?

— Sunt informații private.

— Și dac-aș vrea să-l cumpăr? întrebă Reacher.

— E cincizeci de dolari.

— Treizeci.

— Patruzeci.

— S-a făcut, spuse Reacher. Acum se cuvine să știu care e proveniența obiectului.

— Aici nu e casa de licitații Sothesby’s.

— Chiar și-așa.

Omul avu o scurtă ezitare, apoi spuse:

— L-am luat de la un tip care dă o mână de ajutor la o organizație de caritate. Oamenii donează lucruri și obțin deduceri de impozite. Mai ales mașini și bărci vechi. Dar și alte lucruri. Tipul le dă chitanțe umflate pentru reducerile de impozite și apoi vinde lucrurile primite pe unde poate, cu cât poate, după care dă un cec pentru organizația de caritate. Eu cumpăr de la el mărunțișurile. Primesc ce primesc și sper să fac un profit, acolo.

— Deci, după părerea ta, cineva a donat inelul unei organizații de caritate și a primit o reducere la impozitul pe venit?

— Are logică, dacă proprietarul inițial a murit. Din 2005. L-a lăsat moștenire.

— Nu cred, spuse Reacher. Cred că o rudă l-ar fi păstrat.

— Depinde dacă ruda aceea avea ce să mănânce.

— Sunt vremurile grele pe-aici?

— Eu mă descurc. Dar magazinul ăsta e al meu.

— Și totuși, oamenii continuă să doneze pentru cauze nobile.

— În schimbul unor chitanțe contrafăcute. În final, tot guvernul mănâncă scutirile de impozite. Asistență socială sub un alt nume.

— Cine e persoana cu organizația de caritate? întrebă Reacher.

— Nu-ți spun.

— De ce?

— Nu e treaba ta. Cine naiba ești tu?

— Doar un om care are deja o zi proastă. Nu e vina ta, desigur, dar dacă mi s-ar cere sfatul, aș fi nevoit să spun că ar fi o tâmpenie să-mi faci ziua și mai rea de-atât. Ai putea fi picătura care umple paharul.

— Acum mă amenințI?

— Mai degrabă, îți prezint un fel de buletin meteo. Un serviciu public. Ca o atenționare de tornadă. Ca să te pregătești de pericole.

— Ieși din magazinul meu.

— Din fericire, nu mă mai doare capul. Am fost lovit în cap, dar acum totul e mai bine. Așa mi-a spus doctorul. O prietenă m-a convins să mă duc. De două ori. Își făcea griji pentru mine.

Proprietarul magazinului ezită din nou, după care spuse:

— De la ce fel de școală zici că era inelul ăla?

— O academie militară, spuse Reacher.

— Fără supărare, dar alea sunt pentru copii cu probleme. Sau puțin deranjați.

— Nu da vina pe copii, spuse Reacher. Vezi din ce familii provin. Ca să ți-o spun pe cea dreaptă, la școala noastră erau o mulțime de părinți care comiseseră crime.

— Serios?

— Mai bine de jumătate dintre ei.

— Și voi rămâneți uniți pentru totdeauna?

— Nu lăsăm pe nimeni la greu.

— Omul ăla nu stă de vorbă cu străinii.

— Are autorizație și trece cu bine de inspecțiile de la stat?

— Ce fac eu aici este legal. Așa zice avocatul meu. Atâta timp cât cred asta cu sinceritate. Și cred. E de la o organizație de caritate. Am văzut documentele. Tot felul de oameni fac asta. Chiar au reclame la televizor. Mai ales mașini. Uneori și bărci.

— Dar individul ăsta n-ar sta de vorbă cu mine, zici?

— Aș fi surprins.

— Nu e prea bine-crescut?

— Să zicem că nu l-aș invita la un grătar.

— Cum îl cheamă?

— Jimmy Rat[1].

— Pe bune?

— Așa-l știe lumea.

— Și unde l-aș putea găsi pe domnul Rat?

— Caută orice bar în fața căruia vezi cel puțin șase motoare Harley-Davidson. Jimmy va fi acolo.

3

Orașul era relativ mic. Dincolo de partea mohorâtă era o zonă care mai avea cam cinci ani până să ajungă la fel. Poate mai mult. Poate zece. Mai existau speranțe. Se vedeau câteva sedii de firmă cu ferestrele bătute în scânduri, dar nu erau multe. Majoritatea magazinelor aveau activitate, într-un ritm rural relaxat. Camionete mari treceau pe stradă fără grabă. Era și o sală de biliard. Luminile stradale erau puține. Se lăsa întunericul. Ceva legat de arhitectură dădea limpede de înțeles că era un ținut al lactatelor. Forma prăvăliilor amintea de șoproanele pentru muls vacile de pe vremuri. Undeva în ele era același ADN.

Reacher văzu un bar într-o clădire izolată, cu un petic de pietriș plin de buruieni pe post de parcare, iar pe pietriș, frumos aliniate, erau șapte motociclete Harley-Davidson. Probabil că nu făceau parte din organizația Hell’s Angel. Poate că era una din numeroasele denominații paralele. Motocicliștii erau divizați ca baptiștii. Toți de-o seamă, dar diferiți. După toate aparențele, indivizii aceștia aveau o preferință pentru ciucurii din piele neagră și ornamentele cromate. Le plăcea să stea pe motocicletă cu picioarele desfăcute larg și cizmele împinse în față. Ca să se răcorească, pesemne. Poate că era necesar. În

[1] *Rat* înseamnă şobolan, în engleză**.** *(N.t.)*

general, purtau veste din piele groasă. Și pantalonii și cizmele, la fel. Toate, negre. Era un sfârșit de vară fierbinte.

Motocicletele erau vopsite toate în culori închise strălucitoare, patru cu flăcări oranj, trei cu simboluri ce aminteau de rune, conturate cu argintiu. Barul era afectat de trecerea timpului și câteva șindrile căzuseră de pe acoperiș. La una dintre ferestre era o instalație de aer condiționat, care se chinuia să facă față arșiței, lăsând să picure apă într-o băltoacă. O mașină de poliție trecu pe lângă bar, pneurile șuierând pe asfalt. Poliția districtuală. Probabil că-și petrecuse prima jumătate a schimbului stând la pândă pe autostradă cu un pistol-radar, ca să întregească veniturile municipalității, iar acum patrula pe străzile lăturalnice ale orașelor aflate în jurisdicția sa.

Ca să-și facă simțită prezența. Să arunce un ochi în locurile cu probleme. Polițistul din mașină întoarse capul și se uită spre Reacher. Tipul nu semăna deloc cu vânzătorul de la prăvălia de amanet. Era îngrijit. Avea fața suplă și o privire înțeleaptă. Stătea drept la volan și părea proaspăt tuns. O tunsoare cazonă, poate veche de o zi. Nu mai mult de două.

Reacher rămase nemișcat și-l urmări cu privirea în trecere. Auzi în depărtare toba de eșapament a unei motociclete care se apropia, zgomotul bubuitor devenind asurzitor. Un al optulea Harley apăru de după colț, deplasându-se cât de încet îi permitea gravitația. Un vehicul mare și greoi, răpăind și pocnind, cu motociclistul lăsat pe spate cu picioarele sprijinite pe suporturile montate mult în față. Individul coti lăsându-se într-o parte și încetini pe pietriș. Purta o vestă din piele neagră peste un tricou negru. Parcă la coada șirului. Motocicleta bubuia ca un fierar care lovea o nicovală. Apoi, bărbatul opri motorul și ridică vehiculul pe cric. Se lăsă din nou liniștea.

— Îl caut pe Jimmy Rat, spuse Reacher.

Tipul aruncă o privire către una dintre celelalte motociclete. Nu se putuse abține. Dar răspunse:

— Nu-l cunosc.

Și porni, țeapăn și cu picioarele crăcănate, spre ușa barului. Avea corpul în formă de pară și părea să aibă cam patruzeci de ani. Cam un metru șaptezeci și opt înălțime și mătăhălos. Era pământiu la față, de parcă-și frecase pielea cu ulei de motor. Trase ușa și intră în bar.

Reacher rămase pe loc. Motocicleta la care se uitase individul

era una dintre cele trei decorate cu rune argintii. Era uriașă, ca și celelalte, dar suporturile pentru picioare și ghidonul erau reglate ceva mai aproape de șa în comparație cu majoritatea celorlalte. Cam cu cinci centimetri mai aproape față de cea a nou-venitului, de exemplu. De unde se putea deduce că Jimmy Rat avea cam un metru șaptezeci și trei. Poate era și slăbănog, ca să se asorteze cu numele. Poate era înarmat, cu un cuțit sau un pistol. Poate era un om rău.

Reacher se apropie de ușa barului, o deschise și intră. Aerul era întunecat și încins și mirosea a bere vărsată pe jos. Încăperea era dreptunghiulară, cu un bar din cupru pe toată lungimea peretelui din stânga și mese în partea dreaptă. În peretele din fund se vedea o arcadă, dincolo de care era un coridor strâmt. Toalete, un telefon cu fise și o ieșire de incendiu. Patru ferestre. În total, șase potențiale ieșiri. Era primul lucru pe care-l socotea un fost polițist militar.

Cei opt motocicliști erau adunați în jurul a două mese unite lângă o fereastră. Beau bere din pahare groase și aburite. Individul nou-venit își făcuse și el loc între ceilalți, o formă de pară pe un scaun, având paharul cel mai plin. Șase dintre ceilalți făceau parte din aceeași categorie în ceea ce privește dimensiunile, forma și aspectul vizual general. Unul arăta mai rău. Cam un metru șaptezeci și trei, vânos, cu fața îngustă și ochi neliniștiți.

Reacher se opri la bar și ceru o cafea.

— N-avem așa ceva, spuse barmanul. Îmi pare rău.

— Ăla de-acolo e Jimmy Rat? Tipul mai mărunt?

— Dacă ai ceva de-mpărțit cu el, ieșiți afară, da?

Barmanul se trase mai departe. Reacher așteptă. Unul dintre motocicliști își goli paharul, se ridică și se îndreptă spre toalete. Reacher traversă încăperea și se așeză pe scaunul rămas gol. Lemnul era fierbinte. Al optulea individ făcu legătura. Se uită lung la Reacher, apoi privi la Jimmy Rat.

— Amice, asta-i o petrecere privată, spuse acesta. Iar tu n-ai fost invitat.

— Am nevoie de niște informații, spuse Reacher.

— Despre ce?

— Despre donații caritabile.

Jimmy Rat se uită în gol. Apoi își aminti. Privi spre ușă, dincolo de care, undeva, se afla magazinul de amanet, unde depusese

niște garanții.

— Plimbă ursul, amice, zise el.

Reacher puse pe masă pumnul stâng. Mare cât un pui de la supermarket. Degete lungi și groase, cu noduri cât nuca. Cicatricele vechi se vedeau albe pe pielea bronzată.

— Nu mă interesează cu ce mișmașuri te ocupi. Sau de la cine furi. Ori pentru cine faci tranzacții. Nu mă interesează nimic din toate astea. Nu vreau să știu decât de unde ai inelul ăsta.

Deschise pumnul, arătând inelul. *West Point 2005.* Filigranul de aur, piatra neagră. Dimensiunea minusculă. Jimmy Rat nu spuse nimic, dar ceva în ochii lui îi dădu de înțeles lui Reacher că recunoscuse obiectul.

— Altă denumire pentru West Point este Academia Militară a Statelor Unite. Chiar în primele două cuvinte, ai un indiciu. Acesta e un caz federal.

— Ești polițai?

— Nu, dar am o fisă de telefon.

Tipul plecat la toaletă se întoarse. Rămase în spatele scaunului lui Reacher, cu brațele desfăcute într-un gest de perplexitate exagerată. Ca și cum ar fi spus: ce dracu' se-ntâmplă aici? Cine-i individul ăsta? Reacher era cu un ochi pe Jimmy Rat, iar cu celălalt pe fereastra de lângă el, unde putea să vadă o reflexie fantomatică a ceea ce se petrecea în spatele lui.

— Ăla-i scaunul cuiva, îi atrase atenția Jimmy Rat.

— Da, e al meu, răspunse Reacher.

— Ai cinci secunde.

— Am fix atâtea secunde câte sunt necesare ca să-mi răspunzi la întrebare.

— Te simți norocos în seara asta?

— N-o să am nevoie să fiu.

Reacher puse mâna dreaptă pe masă. Era puțin mai mare decât stânga. Era normal pentru un dreptaci. Avea câteva cicatrice în plus, printre care și una în formă de V, care arăta ca o mușcătură de șarpe, dar fusese făcută de o unghie.

Jimmy Rat ridică din umeri, ca și cum întreaga conversație nu era cine știe ce scofală.

— Fac parte dintr-un lanț de aprovizionare, spuse el. Primesc lucruri de la oameni care le obțin de la alți oameni. Inelul a fost donat, vândut sau amanetat și nu a mai fost recuperat. Mai mult

de-atât nu știu.

— De la care alți oameni l-ai obținut?

Jimmy Rat nu spuse nimic. Reacher privea spre fereastră cu ochiul stâng. Reflexia din sticlă îl arăta pe individul din spate pregătindu-se pentru o lovitură de pumn zdrobitoare. Planul era în mod clar să-l lovească pe Reacher în urechea dreaptă. Poate să-l răstoarne de pe scaun. Sau măcar să-l înmoaie nițel.

Nu i-a ieșit.

Reacher alese calea minimei rezistențe. Își feri capul și lăsă pumnul să secere aerul de deasupra. Apoi reveni la poziția inițială, se ridică brusc în picioare, se răsuci și se folosi de elanul mișcării spre spate ca să-și proptească cotul în rinichiul individului, care tocmai ce se rotise în poziția ideală. O lovitură solidă, bine plasată. Bărbatul căzu greoi. Reacher se așeză din nou pe scaun, ca și cum absolut nimic nu s-ar fi întâmplat.

Jimmy Rat se holba la el.

— Afară, prietene! strigă spre ei barmanul. Așa cum ți-am zis.

Tonul cu care rostise cuvintele arăta că vorbise serios.

— Acum chiar c-ai dat de necaz, spuse Jimmy Rat, și el la fel de serios.

Chiar atunci, Chang își făcea probabil cumpărăturile pentru cină. Poate într-o băcănie mică, aproape de casa ei. Ingrediente sănătoase. Dar simple. Probabil că era obosită.

O zi grea.

Reacher spuse:

— Am șase grăsani și-un pirpiriu. Floare la ureche.

Se ridică în picioare. Se întoarse și, călcându-l la propriu pe tipul de pe podea, trecu de el în drum spre ușă. Afară, pe pietriș și spre șirul de motociclete lucioase. Se întoarse și-i văzu pe ceilalți ieșind după el. Cei șapte nu erau foarte magnifici. Mai degrabă țepeni și crăcănați și contorsionați în diferite chipuri, din cauza burților și a posturilor nepotrivite. Totuși, greutatea lor cumulată era considerabilă. Plus paisprezece pumni și paisprezece bocanci.

Posibil cu bombeuri oțelite.

Poate că avea să fie o zi foarte proastă.

Dar cui îi păsa, pe bune?

Cei șapte indivizi se împrăștiară într-un semicerc, trei la stânga lui Jimmy Rat, trei la dreapta acestuia. Reacher continuă să se miște, rotindu-i așa cum voia, rămânând cu spatele la

stradă. Nu voia să fie prins în vreun gard, nici să fie înghesuit într-un colț. Nu-și pusese în gând s-o rupă la fugă, dar întotdeauna era bine să ai la dispoziție o alternativă.

Cei șapte strânseră semicercul, dar nu suficient. Rămaseră cam la trei metri de Reacher, între ei fiind o distanță de câte un metru. Ceea ce făcea ca primele două manevre să fie evidente. Aveau să se apropie încet, poate bombănind și privind amenințător, moment în care Reacher avea să se miște rapid și să-și facă loc cu pumnii printre ei. După asta, toți aveau să se întoarcă, Reacher având acum în față un semicerc inversat, format din doar șase oameni. Apoi manevra avea să se repete, ceea ce urma să reducă numărul adversarilor la cinci. Care nu aveau să se lase păcăliți a treia oară, așa că în acel moment aveau să atace la grămadă, toți, în afară de Jimmy Rat, care, credea Reacher, n-avea să se lupte deloc. Era prea deștept. Așa că în final avea să fie o încăierare de patru contra unu.

O zi proastă.

Pentru cineva.

— Ultima șansă, anunță Reacher. Spuneți-i pirpiriului să răspundă la întrebarea mea și pe urmă puteți să vă întoarceți să vă beți berea.

Nimeni nu răspunse nimic. Strânseră formația și se aplecară în față, cu mâinile depărtate, pregătiți, apropiindu-se încet. Reacher își alese prima țintă și așteptă. Voia să-i vadă la un metru și jumătate de el. La un pas, nu la doi. Era mai bine să-și conserve energia pentru mai târziu.

Și apoi se auziră din nou cauciucuri pe șosea, în spatele lui, iar în față cei șapte indivizi se îndreptară și începură să privească în jur, cu expresii inocente așternute pe chipuri. Reacher se întoarse și văzu din nou mașina de poliție. Același tip la volan. Poliția districtuală. Mașina opri și polițistul privi scena îndelung și cu atenție. Coborî geamul pasagerului și, aplecându-se spre dreapta, surprinse privirea lui Reacher și spuse:

— Domnule, te rog să te apropii de vehicul.

Ceea ce Reacher făcu, dar nu de partea din dreapta vehiculului. Nu voia să se întoarcă cu spatele. Ocoli portbagajul și se duse la geamul din stânga. Care coborî simultan cu ridicarea geamului din dreapta. Polițistul ținea un pistol în mâna așezată relaxat în poală.

— Vrei să-mi spui ce se-ntâmplă aici? întrebă el.

— Ai fost în armata de uscat sau în Corpul de Marină?

— De ce crezi c-am fost în vreuna din oricare astea două?

— Pentru că într-un ținut ca ăsta cam așa stau lucrurile. Mai ales cei care bat drumul până la cel mai apropiat complex militar ca să se tundă.

— Am fost în armată.

— Și eu. Nu se-ntâmplă nimic aici.

— Trebuie să aflu toată povestea. În armată au fost mulți oameni. Pe tine nu te cunosc.

— Jack Reacher, Unitatea 110 de poliție militară. Trecut în rezervă cu gradul de maior. Încântat să te cunosc.

— Am auzit de Unitatea 110, spuse polițistul.

— Sper că de bine.

— Aveați cartierul general la Pentagon, nu-i așa?

— Nu, cartierul nostru general era în Rock Creek, Virginia. La nord și la vest de Pentagon. Am avut biroul cel mai bun acolo vreo doi ani. Asta a fost întrebarea de siguranță?

— Ai trecut testul. Într-adevăr, la Rock Creek era. Acum, spune-mi ce se-ntâmplă. Mi s-a părut că te pregăteai să te bați cu băieții ăștia.

— Până acum, doar am stat de vorbă, spuse Reacher. I-am întrebat ceva. Mi-au zis că ar prefera să-mi răspundă afară, la aer liber. Nu știu de ce. Poate că se temeau să nu tragă cineva cu urechea.

— Ce i-ai întrebat?

— De unde au inelul ăsta.

Reacher își sprijini încheietura mâinii de ușă și desfăcu palma.

— West Point, spuse polițistul.

— Băieții ăștia l-au vândut la un magazin de amanet. Vreau să știu de unde l-au primit.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun cu exactitate. Cred că vreau să aflu povestea inelului.

— Și ăștia nu vor să-ți spună.

— Îi cunoști?

— Nimic care să poată fi dovedit.

— Dar?

— Aduc marfă din Dakota de Sud prin Minnesota. De la două state distanță. Dar niciodată nu e suficientă cât să le stârnească interesul agenților federali. Și niciodată suficient ca poliția din

Dakota de Sud să trimită un detectiv cu avionul până aici. Așa că pentru ei e aproape lipsit de riscuri.

— De unde din Dakota de Sud?

— Nu știm.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai face bine să te urci în mașină, zise polițistul. Sunt șapte inși.

— N-o să pățesc nimic, spuse Reacher.

— Dacă vrei, pot să te arestez. Ca să dea bine. Dar trebuie să pleci de-aici. Pentru că și eu trebuie să plec. Nu pot să stau aici până mi se termină schimbul.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Poate c-ar fi bine să te arestez oricum.

— Pentru ce? Pentru ceva care nu s-a întâmplat încă?

— Pentru siguranța ta.

— Aș putea să mă simt jignit, zise Reacher. Văd că siguranța lor nu te preocupă la fel de mult. Vorbești ca și cum ai fi tras deja concluzia în legătură cu asta.

— Urcă-te în mașină. Să zicem că-i o retragere tactică. Poți să afli despre inelul ăla și pe altă cale.

— Ce altă cale?

— Atunci, uită totul. Un dolar contra zece că nu e nicio poveste la mijloc. Poate că individul s-a întors de-acolo trist și abătut și și-a vândut inelul cât a putut de repede. Ca să-și achite chiria la rulotă.

— Așa se întâmplă lucrurile pe-aici?

— Destul de des.

— Văd că tu te descurci.

— Spectrul situațiilor e larg.

— N-a fost un tip. Inelul e prea mic. A fost o femeie.

— Sunt și femei care trăiesc în rulote.

Reacher încuviință din cap și spuse:

— De acord, un dolar contra zece că nu-i nimic. Dar vreau să știu sigur. Pentru orice eventualitate.

Tăcere pentru un moment. Doar mersul în ralanti al motorului și un vânticel mișcând firele de telefon.

— Ultima șansă, spuse polițistul. Fii deștept și urcă-te în mașină.

— N-o să pățesc nimic, spuse Reacher din nou.

Făcu un pas înapoi și se îndreptă. Polițistul clătină din cap

exasperat și, după ce mai așteptă câteva secunde, se dădu bătut și plecă fără grabă, cu cauciucurile fâșâind pe asfalt, lăsând în urmă un norișor de gaze de eșapament. Reacher îl urmări cu privirea până la colț, după care se întoarse pe trotuar, unde semicercul bărbaților îmbrăcați în negru se strânsese din nou în jurul lui.

4

Cei patru motocicliști își reluară pozițiile avute anterior și se aplecară din nou în posturile de luptă, cu picioarele crăcănate și mâinile depărtate de corp, gata să acționeze. Dar nu se mișcară.

Nu voiau să se miște. Nu imediat. Din punctul lor de vedere, apăruse un factor nou în ecuație. Oponentul lor era absolut nebun. O demonstrase. Polițistul îi oferise o ieșire din scenă elegantă, iar el o refuzase. Rămăsese acolo, ca să termine bătaia.

De ce?

Nu știau.

Reacher aștepta. În momentul acela, se gândi el, Chang ajunsese deja acasă, cu pungile de cumpărături pe care le așezase pe blatul din bucătărie. Își pregătea ingredientele. Scotea un cuțit din sertar. Poate încălzea cuptorul. O cină pentru o singură persoană. O seară liniștită. Cu un sentiment de ușurare, poate.

Totuși, motocicliștii rămaseră pe loc.

— Ce s-a-ntâmplat, v-ați răzgândit? spuse Reacher.

Niciun răspuns.

— Răspundeți-mi la întrebare și vă las să plecați.

Nicio mișcare.

Reacher așteptă și, în cele din urmă, spuse:

— O persoană mai puțin răbdătoare decât mine ar putea crede că e momentul ăla în care ori te ușurezi, ori te ridici de pe budă.

Din nou, niciun răspuns. Reacher zâmbi.

— Atunci, probabil că m-am născut norocos. E ca și cum aș fi câștigat la păcănele în Las Vegas. Ding, ding, ding și-am primit șapte fete grase în linie.

De data asta, provocă o reacție, așa cum își dorise. Așa cum avea nevoie. Mișcarea i se potrivea. Voia să vadă masă în mișcare și impuls. Voia să-i vadă înfuriați și comițând greșeli. Și asta obținu. Își aruncau priviri înfuriate, niciunul dintre ei

nedorindu-și să fie primul care face un pas, nici ultimul, până când, ca la un semnal nerostit, zvâcniră cu toții în față, dintr-odată furioși nevoie mare, surescitați și vulnerabili. Reacher aplică primul plan. Era încă valabil. O mișcare evidentă încă. Așteptă până când ceilalți ajunseră la un metru și jumătate și se lansă în forță făcându-și loc prin șirul agresorilor cu o lovitură de cot orizontală direcționată în mutra primei ținte, după care se întoarse imediat și se lansă din nou, fără nicio întârziere, proptindu-și piciorul în pământ ca să stopeze elanul inițial și să capete unul nou, și-l seceră cu cotul pe individul aflat în dreapta spațiului nou-creat, acesta întorcându-se impacientat direct spre lovitură, pe care o primi din plin, ca la o ciocnire frontală pe autostradă.

Doi oameni puși la pământ.

Reacher se întoarse din nou și rămase nemișcat. Cei cinci supraviețuitori formară un semicerc nou. Reacher făcu un pas mare în spate. Doar pentru a le evalua intențiile. Care erau exact așa cum le prezisese. Jimmy Rat se retrase și ceilalți patru atacară.

Reacher absolvise majoritatea școlilor de specializare în luptă pe care armata le avusese de oferit, cele mai multe dintre ele fiind situate pe teritoriul vechii Confederații, unde instructori erau veterani trecuți prin ciur și prin dârmon, care făcuseră lucruri de neimaginat pentru un om normal. Astfel de școli se încheiau cu rapoarte secrete în dosare secrete și cu o mulțime de vânătăi și poate chiar cu oase rupte. O regulă empirică învățată în aceste stabilimente spunea că, atunci când te confruntai cu patru oponenți, trebuia să le reduci numărul cât mai repede la trei. După care să-i faci să rămână doar doi, la fel de repede, ceea ce însemna fără doar și poate victorie, câștigarea întregii partide. Asta pentru că era evident că orice absolvent al unei astfel de școli nu putea avea nici cea mai mică problemă într-o confruntare unu contra doi, pentru că, dacă avea, ar fi însemnat că instructorii lui nu-și făcuseră treaba cum se cuvine, ceea ce bineînțeles că era imposibil în armată.

Reacher hotărî că cea mai bună apărare era atacul. Cei patru indivizi erau din nou aplecați în față, cu picioarele desfăcute și cu brațele depărtate de corp. Poate că-și închipuiau că aceste posturi păreau amenințătoare. Pentru Reacher, erau un mediu plin de ținte ușoare. Se repezi spre ei și-l altoi pe tipul aflat la

stânga formației cu un șut în boașe, după care se deplasă în unghiuri drepte, în linie cu ceilalți, într-un punct în care cei trei inși rămași nu puteau ajunge fără să-l ocolească pe tovarășul aflat la capătul șirului, care în acel moment era aplecat de mijloc, icnind, vomitând și văitându-se.

Reacher se retrase din nou. Cei trei rămași în picioare veniră după el, obligați să-și ocolească tovarășul, primul individ luând-o spre dreapta, al doilea la stânga și al treilea tot la dreapta. Mișcările lor îi dădură lui Reacher răgaz să se posteze în spatele șirului de motociclete. Cei trei inși se văzură nevoiți să ia o decizie. Evident, doi urmau s-o ia pe o parte și unul pe cealaltă. Dar care dintre ei și pe unde? Căci era evident că tipul care avea să se apropie singur urma să se confrunte cu riscul cel mai mare. El era punctul slab și avea să fie lovit primul și probabil cel mai tare. Cine voia să facă pe eroul?

Reacher îl văzu pe Jimmy Rat cum privește scena de pe trotuar.

Cei trei se separară și se apropiară de Reacher doi din dreapta și unul din stânga. Reacher îi ieși acestuia din urmă repede în întâmpinare, cu mintea la geometria invizibilă care se desfășura în spatele lui, apreciind că avea să ajungă în mai puțin de trei secunde la o confruntare pură unu la unu, înainte ca să ajungă ceilalți doi în spatele lui.

Trei secunde însemnau un interval de timp mai mult decât suficient. Tipul singur credea că e pregătit, dar nu era. Tot ce credea el era complet greșit. Subconștientul îi spunea că cel mai bine era să rămână puțin în urmă. Natura umană. Milioane de ani de evoluție. Apoi, partea frontală a creierului îi spunea că, dacă o confruntare era inevitabilă, logica prevedea că cel mai bine pentru el era să se țină cât mai aproape de întăriri. Prin urmare, trebuia să se apropie de ceilalți doi, nicidecum să se depărteze.

Impulsurile contradictorii din mintea individului îl făcură să se repeadă brusc în față, ceea ce-l aduse prea aproape de Reacher, prea curând. Dintr-odată, problemele locomotorii îi ocupară toată lățimea de bandă mentală. Timp și spațiu. Nu se gândi cum să se apere decât când era prea târziu. Și nici atunci nu dădu dovadă de prea multă imaginație. Văzuse coatele și picioarele în mișcare și improvizase un fel de postură defensivă universală, dar Reacher le ignoră și pe unele, și pe celelalte și

făcu ultimul pas neașteptat cu viteză maximă și, fără ezitare, îl lovi pe individ cu capul drept la rădăcina nasului. Masă în mișcare și elan. Poți să fii sigur de-așa ceva. Sfârșit de partidă, pe loc. O secundă și jumătate.

Reacher se întoarse iute și-i găsi pe ultimii doi indivizi ajunși deja în spatele șirului de motociclete, la trei metri și jumătate, apropiindu-se destul de încet, mai degrabă obligați de situație decât dornici să se bată. Reacher păși în spate peste ultima lui victimă și ocoli spre partea dinspre stradă a șirului de motoare. Îi văzu pe ultimii doi urmărindu-l și dându-și seama ce se întâmplă. Erau pe o pistă de curse ovală. Puteau să dea ocol motocicletelor cât era noaptea de lungă.

Se despărțiră, unul și unul. Se opriră, schimbând priviri, și își coordonară mișcările. Așteptară, unul în spatele ultimei motociclete din stânga, celălalt în spatele ultimei motociclete din dreapta. Supraviețuitorii. Cei mai buni din haită. Cu siguranță, cei mai isteți. Întotdeauna era mai bine să fii al cincilea și al șaselea decât primul sau al doilea.

Deodată, când numărătoarea mută se încheie, cei doi trecură la atac. Nu era cea mai proastă manevră pe care Reacher o văzuse vreodată. Se apropiau cu viteze și din unghiuri corecte. Manualele ar fi spus că era foarte probabil ca Reacher să fie lovit. Dintr-o direcție sau din alta. Era aproape inevitabil. Aveau să ajungă la el simultan, prinzându-l ca într-un sendviș.

Probabil că în acel moment Chang stătea la masă și mânca. Ce și-o fi pregătit. La masa din bucătărie. Cu un pahar de vin. O mică festivitate, poate. Acasă, în siguranță.

Pentru Reacher, să fie lovit era un eveniment rar. Și așa avea de gând să-l mențină. Nu era doar vanitate la mijloc. Să fie lovit era ineficient. Degrada performanțele viitoare.

Făcu un pas în față, tocmai când cei doi ocoleau capetele șirului de motoare. Acum unghiul era mai îngust. Mai degrabă o linie dreaptă decât un triunghi. Trase aer în piept. Cei doi ajunseră mai aproape. Unul din stânga, celălalt din dreapta. Se apropiau cu pași mici, evaluând mereu distanțele relative. Țintind să ajungă simultan.

Natura umană. Milioane de ani de evoluție.

Reacher zvâcni spre stânga și două lucruri se întâmplară. Tipul din stânga dădu înapoi, luat prin surprindere, iar tipul din dreapta se grăbi să acopere intervalul creat, pentru că era în

postura de vânător angajat sută la sută, iar prada lui încerca să fugă.

Așa că Reacher se răsuci instantaneu și tipul din dreapta intră cu toată viteza în cotul aflat în mișcare, după care Reacher se mai întoarse o dată și își dădu seama că mai avea o jumătate de secundă la dispoziție pentru că tipul din stânga avea nevoie de un timp nefiresc de lung ca să-și transforme mișcarea de retragere într-una de înaintare. Iar asta îi oferi lui Reacher spațiul necesar ca să-și aleagă punctul de lovire. Îl lovi pe tip în genunchi și individul se prăbuși cu fața în jos pe pietriș, *bang*, după care Reacher îi trase un șut în cap, dar cu piciorul stâng, aceasta fiind partea lui mai slabă. O chestie normală pentru dreptaci. Și potrivită. Nu era nevoie de mai mult. Să fii tâmpit nu era un delict major. La drept vorbind, nici nu era un delict. Doar un handicap.

Răsuflă.

Neînfrânt.

De pe trotuar, Jimmy Rat spuse:

— Te simți mai bine acum?

— Puțin, răspunse Reacher.

— Ai putea lucra pentru mine, dacă vrei.

— Nu vreau.

— Probleme cu femeile?

Reacher nu-i răspunse. Se strecură în schimb printre două ghidoane învecinate și, cu o mișcare amplă a piciorului, se așeză pe șaua motocicletei lui Jimmy Rat. Se făcu comod și-și puse piciorul pe suport.

— Hei, spuse Jimmy Rat, nu poți să faci asta. Nu poți să te așezi pe motocicleta altcuiva. E o lipsă de respect. E o chestie, bătrâne.

— Cât e de importantă?

— E regula numărul unu.

— Și ce-o să faci în privința asta?

Jimmy Rat nu spuse nimic.

— Răspunde-mi la întrebare și m-am cărat de-aici.

— Ce întrebare?

— Vreau un loc și un nume din Dakota de Sud, de unde ai luat inelul ăsta.

Niciun răspuns.

— Eu pot să stau aici toată noaptea, zise Reacher. În clipa

asta, nu e niciun martor. Dar mai devreme sau mai târziu, o să vină cineva. Și-o să mă vadă așezat pe motocicleta ta. Și pe tine, care nu faci nimic în privința asta. Ca o mâță miorlăită, nu ca un șobolan. Și-atunci, s-a terminat cu tine.

Jimmy Rat se uită în jurul lui și spuse:

— Ăsta nu-i unul pe care să vrei să-l cunoști.

— Nici tu nu erai, zise Reacher. Și totuși, iată-mă aici.

Se auzi zgomot de trafic, la câteva sute de metri depărtare. Poate o camionetă, care rula cu viteză mică. Jimmy Rat se uită la colțul străzii. Va coti mașina pe stradă? Nu. Camioneta se îndepărtă de cei doi și liniștea se așternu din nou.

Reacher așteptă.

Se auzi sunetul altei mașini, din cealaltă direcție.

— Face afacerile din sediul unei spălătorii automate de haine din Rapid City. Îl cheamă Arthur Scorpio.

Mașina care se auzea la câteva sute de metri distanță încetinea. Se pregătea să cotească spre ei. Era la treizeci de secunde de colț. Reacher se dădu jos de pe motocicletă și, strecurându-se din nou printre ghidoane, apăru pe trotuar. Jimmy Rat se duse în direcția opusă, ocoli motocicletele și se pierdu în umbra din spatele clădirii. Poate urma să intre pe ușa din spate.

Mașina apăru la colț, la țanc. Era polițistul de mai devreme, întors la locul faptei.

5

Polițistul ezită o secundă, cu piciorul pe frână, după care trase de volan și opri mașina lângă bordură, în același loc ca mai înainte. Coborî geamul și evaluă din ochi scena. Șase bărbați, toți la orizontală, câțiva dintre ei mișcându-se. Plus Reacher pe trotuar, în picioare, drept.

— Domnule, te rog să te apropii de vehicul, spuse polițistul.

Reacher se conformă.

— Felicitări.

— Pentru ce?

— Pentru ce-ai făcut aici.

— Nu, toate astea au fost autoprovocate. Eu am fost un simplu spectator. A fost un fel de controversă aprinsă. Cred că unul dintre ei s-a așezat pe motocicleta altuia.

— Așa sună povestea ta?

— Ce, n-o crezi?

— Doar teoretic vorbind, chiar te-ai aștepta s-o cred?

— Avocatul vânzătorului de la amanet zice că ar fi bine pentru toată lumea dacă ai crede-o.

— Vreau să părăsești districtul.

— Sunt întru totul de acord. Am de gând să iau primul autobuz.

— Nu e suficient de repede.

— Doar nu vrei să fur o motocicletă?

— Te duc eu cu mașina.

— Chiar așa de mult vrei să mă vezi plecat?

— Ne-ar scuti pe amândoi de multă hârțogărie.

— Și unde m-ai duce?

— Cred că nenișorii ăștia ți-au răspuns la întrebare. Așa că acum te duci către vest. Acolo, granița districtului e o linie dreaptă care duce la rampa de acces către I-90. Sunt mulți cetățeni prietenoși, o să te ia careva la ocazie.

Așa că Reacher se urcă în mașină și, după patruzeci de minute lipsite de interes, coborî în plină pustietate, pe un drum obișnuit, cu o bandă pe sens, lângă un indicator care-l informa că acolo ieșea dintr-un district și intra în altul. Îi făcu un semn cu mâna polițistului și merse înainte o sută de metri, două sute, apoi se opri și se uită în urmă. Polițistul semnaliză cu farurile, întoarse mașina și plecă. Reacher așteptă până când nu mai văzu stopurile și porni mai departe, spre un loc unde acostamentul se lățea puțin. Așteptă acolo. În fața lui se aflau aproape o sută de kilometri de drum asfaltat, cu câte o bandă pe sens, și apoi I-90. Care ducea spre vest prin Minnesota, în Dakota de Sud, trecând prin Sioux Falls și ajungea tocmai în Rapid City.

Și mai departe. Până la Seattle, dacă voia.

În același timp, la mai bine de 2 400 de kilometri distanță, Michelle Chang mânca la masa din bucătărie – pizza livrată la domiciliu. Cu un pahar de apă, nu de vin. Nu sărbătorea nimic. Pur și simplu se hrănea. Fusese ocupată toată după-amiaza, după o săptămână de absență în care se adunaseră o grămadă de treburi de făcut. Era obosită și pe de-o parte fericită că era singură, pe de alta, nu. Își spuse că Reacher trebuia să fi plecat spre Chicago. O mulțime de opțiuni de acolo. Îi era dor de el. Dar n-ar fi mers. Știa asta. La fel de clar cum știuse orice

vreodată.

*

Tot în același timp, la mai bine de 1100 de kilometri distanță, un telefon suna pe un birou din divizia Furturi a Departamentului de Poliție Rapid City. Răspunse detectivul Gloria Nakamura. Era mică de statură, brunetă și lucra acolo de trei ani. Nu mai era o începătoare, dar nici veterană nu se putea numi încă. Mai avea o oră până i se termina tura.

— Proprietăți, Nakamura, spuse ea.

Era un tehnician de la Infracțiuni cibernetice, care-i făcea o favoare.

— M-a sunat omul meu de la compania de telefonie, spuse acesta. Cineva pe nume Jimmy, de pe un număr de Wisconsin, tocmai a lăsat un mesaj vocal pentru Arthur Scorpio. Pe mobilul lui personal. Un fel de avertisment.

— Ce fel de avertisment? întrebă Nakamura.

— Ți-l trimit pe e-mail.

— Rămân datoare, spuse Nakamura și întrerupse convorbirea.

Auzi semnalul sonor al e-mailului, făcu clic pe un fișier și reglă volumul audio. Auzi ceva ce suna ca interiorul unui bar și apoi o voce agitată care vorbea repede: „Arthur, Jimmy la telefon. Tocmai m-a întrebat un tip despre un obiect pe care l-am luat de la tine. Pare hotărât să-și bage nasul în lanțul de aprovizionare. Eu nu i-am zis nimic, dar pe mine m-a găsit, nu-mi dau seama cum, așa că mă gândesc că s-ar putea să te găsească și pe tine. Dacă dă de tine, ia-l în serios. Eu așa te sfătuiesc. Individul ăsta e ca Bigfoot ieșit din pădure. Să nu zici că n-ai știut, bine?”

Apoi se auzi un zgomot ca de plastic lovindu-se de ceva metalic, probabil un receptor telefonic mare, de pe vremuri, așezat în furcă. Pesemne un telefon cu fise, montat în perete. Într-un bar din Wisconsin. Dosarul lui Arthur Scorpio avea deja o grosime considerabilă. Nimic nu se lipea de el. Dar Departamentul pentru Investigații Criminale din Rapid City nu se dădea bătut. Orice fărâmă de informație era pusă la dosar. Mai devreme sau mai târziu, ceva avea să-i vină de hac. Nakamura scrise raportul. După descrierea faptelor, adăugă observațiile personale. *Nu e o dovadă concludentă, dar e convingătoare cu privire la existența unui lanț de aprovizionare.* Apoi deschise un motor de căutare și tastă *Bigfoot.* Obținu ideea esențială. Un om-maimuță mitic, păros, înalt de aproape doi metri și

cincisprezece centimetri, din pădurile din nord-vest. Deschise din nou documentul și adăugă: *Poate că Bigfoot va scoate ceva la iveală!* Trimise o copie a documentului către locotenentul ei.

După aceea, îi păru rău pentru semnul de exclamare. Părea copilăresc. Dar nu avusese încotro. Chiar voia ca șeful ei să-i citească observația și să ordone o reluare imediată a supravegherii. În eventualitatea în care vizitatorul iminent al lui Scorpio se dovedea semnificativ. Era ceva clar ca lumina zilei, cu siguranță. Evident că Jimmy din Wisconsin mințise când susținuse că nu-i spusese nimic tipului. N-avea nicio logică. Un tip îndeajuns de fricos cât să lase un mesaj de avertizare pe telefon era cât se poate de susceptibil să răspundă la orice întrebare i s-ar fi pus. Prin urmare, era evident că tipul se afla deja pe drum, așa că era esențial să nu piardă vremea. Dar șeful ei deținea întreaga autoritate executivă. Să insiste nu ar fi fost productiv. De aici și atitudinea copilăroasă, ca să atenueze cumva înțepătura. Să-l facă pe locotenent să creadă că, de fapt, fusese ideea lui.

Apoi îi veni schimbul de noapte și Nakamura se duse acasă. Hotărî ca a doua zi de dimineață, în drum spre serviciu, să treacă pe la spălătoria de haine a lui Scorpio. O jumătate de oră sau o oră. Doar ca s-arunce o privire. Era posibil ca între timp Bigfoot să fi sosit deja.

Reacher nu avea niciun motiv să nu-l creadă pe polițistul districtual când acesta din urmă îi spusese că vestul Wisconsinului era populat de oameni prietenoși. Era însă o problemă de cantitate, nu de calitate. Era un drum rural pustiu, la dracu-n praznic, și deja la momentul acela era seara târziu. Nu circula nicio mașină. Sau, mai exact, aproape niciuna. O camionetă Dodge trecuse în mare viteză, însoțită de un curent de aer cald, iar după alte cinci minute, un Ford F-150 încetini să vadă despre ce era vorba, pentru ca apoi să accelereze din nou și să treacă fără să oprească. Acum orizontul dinspre est se încăpățâna să rămână întunecat și tăcut. Dar Reacher rămase optimist. Era de-ajuns să oprească o singură mașină. Și timp avea berechet. Strategic vorbind, nu se grăbea deloc. Inelul stătuse în magazinul de amanet o lună. Nu era ca și cum ar fi avut de urmărit vreo pistă fierbinte.

Un dolar contra zece că nu e nicio poveste la mijloc.

Reacher așteptă și, în cele din urmă, văzu niște faruri spre est, doar niște licăriri ca niște stele depărtate. Timp de un minut, ai fi zis că stau pe loc, din cauza perspectivei directe, dar apoi imaginea deveni mai clară. O camionetă sau un SUV, își spuse, după distanța dintre faruri și înălțimea la care se aflau. Se postă pe carosabil, la un pas de marginea drumului, și ridică degetul mare. Se întoarse pieziș, ca într-o postură hollywoodiană, astfel încât profilul să i se vadă dintr-un anumit unghi și volumul lui corporal să pară mai mic. În privința înălțimii, n-avea ce face. Dar, cu cât părea mai puțin amenințător, cu atât mai bine. Era un autostopist cu experiență. Știa că, în privința lui, oamenii erau predispuși să ia decizii impulsive.

Era o camionetă. Una mare. Cu cabină cu patru uși. Japoneză. Multe ornamente cromate și vopsea lucioasă. Camioneta încetini în timp ce se apropia. Luminile de bord colorau în roșu fața șoferului. *Nu cred că oprește*, își zise Reacher. Șoferul era o femeie. Ar fi trebuit să nu fie în toate mințile.

Camioneta opri.

Era o Honda. Vopsea metalizată, roșu-închis. Geamul lateral coborî. Pe bancheta din spate se vedea un câine. Semăna cu un ciobănesc german, dar mai mare. Cam cât un ponei. Poate un mutant. Avea dinții ca niște cartușe de pușcă. Femeia se aplecă peste consolă. Avea părul negru prins într-un coc. Purta un tricou roșu-închis. Avea cam patruzeci și cinci de ani.

— Unde mergi? întrebă ea.

— Trebuie s-ajung la I-90, răspunse Reacher.

— Urcă. Cam pe-acolo trebuie să ajung și eu.

— Ești sigură?

— Dacă sunt sigură unde vreau s-ajung?

— Nu, că vrei să mă urc în mașină. Pentru siguranța ta, vreau să zic. Nu mă cunoști. La drept vorbind, nu sunt un pericol, dar trebuia să spun asta, nu?

— Am cu mine un câine fioros.

— Aș putea fi înarmat. Mișcarea evidentă ar fi să-mpușc mai întâi câinele. Sau să-i tai beregata. Și după aia să mă ocup de tine. De asta aș fi îngrijorat. Profesional vorbind, vreau să zic.

— Ești polițist?

— Am fost în poliția militară.

— Ești înarmat?

— Nu.
— Atunci, urcă.

Femeia îi spuse că era fermier și că avea o mulțime de vaci de lapte pe o mulțime de hectare. Reacher deduse că o ducea bine, judecând după mașină. În interior era aproape la fel de spațioasă ca un Humwee. Tapițată cu piele matlasată. Silențioasă ca o limuzină. Făcură conversație. O întrebă dacă fusese mereu fermier și ea îi spuse că da, de patru generații familia ei asta făcea. Femeia îl întrebă la rândul ei cu ce se ocupă și Reacher îi spuse că era între două joburi. Câinele gigantic urmărea conversația de pe banchetă, întorcându-și capul fioros când într-o parte, când în cealaltă.

O oră mai târziu, femeia opri și-l lăsă să coboare la intersecția cu I-90. Reacher îi mulțumi și-i făcu cu mâna la plecare. Era o persoană cumsecade. Una dintre întâlnirile aleatorii care făceau viața lui ceea ce era.

Apoi se duse la rampa de acces vestică și o luă de la capăt, așezat pieziș, cu un picior pe pista de accelerare, celălalt pe banda de circulație, cu degetul mare ridicat.

La peste 1100 de kilometri depărtare, în biroul din spatele spălătoriei din Rapid City, Arthur Scorpio își verifica ultimele sms-uri, e-mailuri și mesaje vocale de pe telefon. Ajunse la cel primit de la Jimmy Rat și auzi: *Eu nu i-am zis nimic, dar pe mine m-a găsit, nu-mi dau seama cum, așa că mă gândesc că s-ar putea să te găsească și pe tine.* Ceea ce, în engleză, se traducea prin: *Te-am dat în gât și individul vine după tine.* Așa că, pe termen lung, Jimmy Rat era scos din rândul partenerilor de afaceri, iar pe termen scurt, trebuia să ia în considerare măsuri defensive.

Scorpio o sună pe secretara lui acasă. Femeia tocmai se pregătea de culcare. O întrebă:

— Cine sau ce e Bigfoot?

— Un om-maimuță uriaș, care trăiește în păduri. Pe dealurile din nord-vest. Înalt de aproape doi metri și cincisprezece centimetri și cu păr pe tot corpul. Mănâncă urși și vite. Un fermier a pierdut, de-a lungul anilor, o mie de capete.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Nicăieri, spuse secretara. E ceva imaginar. Ca un basm.

— Aha, spuse Scorpio și închise.

Apoi mai dădu două telefoane unor tipi de încredere pe care-i știa, după care încuie spălătoria și plecă acasă.

6

Aproape de miezul nopții, Reacher se urcă într-un camion lucios, din oțel inoxidabil, care transporta 19 tone de lapte într-un tanc în formă de glonț cu partea din spate teșită, ca pupa unei bărci. Se îndrepta spre Sioux Falls, limita vestică a acelei regiuni de distribuție a laptelui. Dar de acolo tot mai avea de mers 560 de kilometri până în Rapid City. Nu-ți face griji, îi spusese șoferul. De acolo, găsești ușor ocazie. E o stație de oprire pentru camioane cu trafic în toate direcțiile, zi și noapte. E un loc imens, ca un fel de intersecție internațională.

Reacher îl ținu de vorbă de șofer până în Minnesota, gândindu-se că asta era misiunea lui, ca și cum ar fi fost un fel de amfetamină umană. Orice ca să-l țină treaz pe individ. Orice care să-l ajute să evite să ajungă ca-n vechea glumă: *Vreau să mor liniștit, în somn, ca bunicul. Nu țipând îngrozit precum ceilalți pasageri din mașina lui.* Conversația o luă în tot felul de direcții. Fură expuse nedreptățile instituționale din industria laptelui. Fură exprimate revendicări. Apoi șoferul voise să audă povestiri de război așa că Reacher născoci câteva. Destul de curând ajunseră la oprirea pentru camioane. Tipul nu exagerase. Era o oprire pentru alimentare întinsă pe câteva hectare și un motel cu două niveluri lung de o sută de metri, plus un restaurant de familie mare cât un depozit, orbitor iluminat de neoane afară și lămpi fluorescente în interior. Intrau și ieșeau șiruri de camioane și tot felul de mașini, dube și camionete.

Reacher coborî din mașina care transporta lapte și se duse direct la recepția motelului, unde închirie o cameră, deși se apropiau zorile. N-avea rost să ajungă în Rapid City obosit și sleit de puteri. Așa cum n-avea rost nici să ajungă exact când era așteptat. Era evident că Jimmy Rat îl sunase pe Arthur Scorpio, într-o încercare de a-și salva anticipativ pielea: *Îți spun sincer, n-am fost eu ăla, dar cred că te-a dat în gât careva.* Ceea ce nu era obligatoriu să fie crezut în totalitate, dar era un avertisment timpuriu în baza căruia se putea acționa. *E ceva acolo.* Cea mai veche temere din istoria umană. Scorpio avea să-și posteze santinelele de îndată. Iar Reacher avea de gând să-i lase să se holbeze în gol o zi întreagă. Ca să-i facă să se

plictisească, să le submineze entuziasmul și să înceapă să caște și să clipească. Întotdeauna era mai bine să alegi tu momentul atacului. Așa că-și luă micul dejun în restaurantul aglomerat, după care se duse în cameră, făcu un duș și se culcă exact când răsărea soarele, cu inelul West Point minuscul pe noptiera de lângă el.

La momentul acela, la peste 650 de kilometri spre vest, în Rapid City, detectivul Gloria Nakamura plecase deja de-acasă. Se trezise înainte de venirea zorilor, făcuse duș, se îmbrăcase și-și luase micul dejun. Acum ieșise din casă cu o oră mai devreme. Spre muncă, și nu chiar.

Făcea naveta cu mașina personală, un sedan Chevrolet de mărime medie, de culoare bleu și la fel de anonim ca o mașină de închiriat. O luă prin centru și ieși de pe artera principală spre teritoriul lui Arthur Scorpio, care stăpânea un întreg cvartal. Spălătoria lui era în clădirea centrală. Ca și cum ar fi fost inima afacerii lui. Prin fața clădirii trecea o stradă transversală cu un trotuar îngust, al cărui element decorativ era un arbore mort într-un locaș dreptunghiular complet uscat. În spatele clădirii era o alee de serviciu, pentru mașinile de aprovizionare și colectarea gunoaielor.

Încercă pe alee mai întâi. Era peticită și îngustă. Deasupra, un mănunchi de cabluri electrice și de telefonie se ramifica la stânga și la dreapta stâlpilor înclinați. La ușa din spate a spălătoriei, un individ stătea rezemat de perete, cu brațele încrucișate. Era îmbrăcat într-o scurtă neagră, care-l proteja de răcoarea din zori. Bluză neagră dedesubt. Pantaloni și pantofi negri. Era masiv, peste un metru optzeci înălțime. Cam de două ori cât Nakamura. Cât se poate de treaz și de vigilent.

Ar fi vrut să facă o poză cu telefonul. Pentru dosarul acela nesfârșit. Dar era evident că nu putea. Nu primise nicio veste de la șeful ei. Oficial, supravegherea nu fusese reautorizată. Așa că deschise camera telefonului și apoi duse aparatul la ureche, aproape de geamul mașinii, ca și cum ar fi răspuns unui apel, și trecu încet cu mașina, cu ochii îndreptați în față, apăsând pe furiș cu degetul mare, *clic, clic, clic,* până când santinela rămase în urmă. Coti apoi la stânga de pe alee, apoi iar la stânga și trecu prin fața clădirii.

La ușa din față era alt tip. Aceeași poveste. Rezemat de

perete, vigilent, cu brațele încrucișate. Îmbrăcat în negru. Ca un bodyguard la un club de noapte. Lipsea frânghia de catifea pentru acces. Nakamura duse telefonul la ureche.

Clic, clic, clic. La capătul cvartalului coti la dreapta și parcă pe stradă într-un loc în care tipul nu putea s-o vadă.

Verifică pozele pe care le făcuse. Ambele seturi erau înclinate și neclare, iar subiectul nu era câtuși de puțin centrat în cadru. Dar clădirea putea fi recunoscută cu ușurință. Contextul general era clar. Spunea o poveste. Scorpio primise avertismentul din Wisconsin și angajase de îndată paznici. Localnici. Doi inși. Unul în față, celălalt în spate.

Asta însemna că Scorpio era cel puțin într-o anumită măsură îngrijorat în privința lui Bigfoot.

Care oare pe unde era?

Pe drum, se gândi Nakamura. Trebuia să fie. *Pare hotărât să-și bage nasul în lanțul de aprovizionare.* Coborî din mașină. Se întoarse pe unde venise și coti pe strada lui Scorpio. Rămase pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii. Tipul de la ușa spălătoriei o văzu. Nakamura îi simți privirea. Individul nu se mișcă, mulțumindu-se s-o privească. Ea continuă să meargă. Aproape vizavi de spălătorie era un local unde putea să ia micul dejun. Nu era al lui Scorpio, ci al vecinului său. Avea o vitrină subdimensionată, dar dacă te așezai la prima masă și stăteai pe scaun cu gâtul întins aveai o imagine destul de bună. Nakamura petrecuse ore întregi în locul acela.

Împinse ușa și intră.

Masa ei era ocupată. De un tip care împinsese într-o parte farfuria cu resturile de la micul dejun și ținea în față o cană cu cafea pe jumătate goală. Era un bărbat îngrijit, scund și îndesat, îmbrăcat într-un costum obișnuit, dintr-un material rezistent, cu cămașă și cravată și părul atent pieptănat. Avea undeva peste cincizeci de ani, dar era greu să-ți dai seama cât anume. Părul nu-și pierduse culoarea castanie. Avea o față suplă și fără vârstă. Putea să aibă șaizeci de ani. Sau șaptezeci.

Supraveghea spălătoria prin geam.

Nakamura n-avea îndoieli în privința asta. Cunoștea bine semnele. Bărbatul nu stătea cu gâtul întins deoarece, chiar dacă nu era foarte înalt, era mai înalt decât ea. Dar chiar și așa, își ținea spatele neobișnuit de drept. Pentru că numai așa putea să vadă peste pervazul ferestrei. Iar privirea lui era neclintită. Nu

se uita niciodată în jos. Își găsea cana pe pipăite, o ridica fără să se uite și privea peste buza recipientului când sorbea.

Să fi fost Bigfoot?

Ia-l în serios, spusese vocea din Wisconsin. Și nu încăpea îndoială că tipul de la masă arăta ca unul care trebuia luat în serios. De undeva din adâncul lui răzbătea impresia de duritate și competență. Avea o expresie amabilă. Dar era clar că răbdarea lui avea niște limite. Nu era indicat să-l calci pe bătături. Asta era evident. Teoretic, era posibil să ți-l imaginezi ca pe un fel de inamic tăcut și mortal. Era posibil să ți-l imaginezi ca pe un om care merita un mesaj vocal lăsat pe telefon. Conținând un avertisment imperios și o descriere concisă. Numai că descrierea n-ar fi fost *ca Bigfoot ieșit din pădure.* Nu pentru omul ăsta. Ar fi fost mai degrabă o referință la un film cu spioni, despre un asasin fără chip trimis de KGB, capabil să se piardă ușor în mulțime. S-ar fi referit la cât de îngrijit arăta. La cât de greu ieșea în evidență din punct de vedere fizic. Era aproape spilcuit. Opusul lui Bigfoot.

Atunci, cine era?

Nu exista decât o singură cale de a afla.

Nakamura se așează la masă în fața lui și-și scoase legitimația din geantă. Era ca un portofel din vinilin de format polițienesc, având pe una din jumătăți o fotografie în spatele unei apărători din plastic. *Nakamura, Gloria, Detectiv,* și semnătura ei.

Tipul scoase din buzunarul interior al sacoului niște ochelari cu ramă din baga și-i puse la ochi. Se uită la legitimație și apoi privi în altă parte. Scoase un carnețel dintr-un alt buzunar, pe care-l deschise cu degetul mare. Aruncă o privire, dădu câteva pagini și privi în altă parte.

— Lucrezi la Furturi.

— Ne ai pe toți trecuți acolo?

— Da, spuse tipul.

— De ce?

— Îmi place să știu cine cu ce se ocupă în diferite locuri.

— Ce faci aici?

— Meseria mea.

— Cum te numești?

— Bramall, răspunse bărbatul. Numele mic e Terrence, dar poți să-mi spui Terry.

— Și care-i meseria dumitale, domnule Bramall?

— Sunt detectiv particular.
— De unde?
— Din Chicago.
— Ce te-aduce în Rapid City?
— O investigație privată.
— Despre Arthur Scorpio?
— Mă tem că un anumit grad de confidențialitate mă împiedică să-ți spun. Exceptând cazul și momentul în care aș fi încredințat că s-a comis sau e pe cale să fie comisă o fărădelege. Ceea ce, în clipa asta, nu cred că e cazul.
— Trebuie să știu dacă ești cu el sau împotriva lui.
— Așa, carevasăzică.
— N-o să fie votat cetățeanul anului.
— Nu e clientul meu, dacă la asta te referi.
— Atunci, cine este?
— Nu pot să-ți spun.
— Ai un partener?
— De viață sau de profesie? întrebă Bramall.
— De profesie.
— Nu.
— Faci parte dintr-o agenție?
— De ce întrebi?
— Am auzit că urmează să vină cineva aici. Nu dumneata. Altcineva. Ieri era în Wisconsin. Mă întrebam dacă ți-e asociat.
— Nu-i al meu, spuse Bramall. Lucrez de unul singur.
Nakamura scoase din geantă o carte de vizită și o puse pe masă, lângă cana cu cafea a lui Bramall.
— Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Sau dacă te hotărăști să-ți scoți din fund bățul confidențialității. Ori dacă ai nevoie de vreun sfat. Scorpio e un om periculos. Să nu uiți nicio clipă asta.
— Mulțumesc, spuse Bramall, cu ochii pe geam.

*

Nakamura se întoarse la mașină, timp în care individul din ușa spălătoriei nu o slăbi din ochi. Ajunse la slujbă mai devreme. Trezi computerul din amorțire și deschise un motor de căutare. Tastă *Bramall, Terrence, detectiv particular, Chicago.* Obținu mai multe rezultate. Tipul avea șaizeci și șapte de ani. Era un fost agent FBI, pensionat. O carieră lungă și distinsă. Multe cazuri rezolvate cu succes. Ofițer de rang superior. Numeroase medalii și ordine. Acum lucra pe cont propriu. Făcea parte din

elită. Nu avea nevoie să-și facă reclamă. Era scump. Un adevărat specialist. Oferea un singur serviciu. Se ocupa numai de găsirea persoanelor dispărute.

7

Reacher se trezi când își făcu socoteala că aglomerația din timpul prânzului trecuse deja. Se simțea bine, după agitația din seara precedentă. Nu avea dureri serioase. Se uită în oglindă.

Avea o ușoară vânătaie în frunte, de la lovitura cu capul aplicată celui de-al patrulea individ. Și antebrațul drept îl durea puțin. Numai el scosese din luptă trei adversari. Fix jumătate dintre ei. De-a lungul osului nu se vedea nicio vânătaie, dar pielea părea de două ori mai groasă decât ar fi fost normal. Și roșie, cu perforații minuscule ici și colo. Chiar și prin mâneca bluzei. Se mai întâmplau din astea. De obicei, dinți sau fragmente de os de la nasurile rupte ori din orbitele ochilor. Daune colaterale. Dar niciun motiv serios de îngrijorare. Era în formă bună. *Toate vechi și nouă toate,* într-o nouă zi singuratică.

Făcu duș, se îmbrăcă și se duse la restaurantul pe cale să se golească complet, unde mâncă un meniu *mic dejun pentru toată ziua.* Ceru ca restul să-i fie înapoiat în monede de douăzeci și cinci de cenți, bune pentru telefoanele publice, și se opri la aparatul montat lângă ușă. Formă un număr pe care-l memorase cu multă vreme în urmă. I se răspunse la al doilea apel.

— West Point, spuse o voce de femeie. Biroul directorului. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua, doamnă, spuse Reacher. Sunt un absolvent al academiei și am o întrebare care sunt sigur că va ajunge oricum la cabinetul dumneavoastră, așa că m-am gândit să încep direct de aici.

— Cum vă numiți, domnule?

Reacher îi spuse numele, data nașterii, numărul de serviciu și anul absolvirii. O auzi pe femeie cum notează datele pe hârtie.

— Și care e natura nelămuririi dumneavoastră?

— Am nevoie să identific un cadet de sex feminin din promoția 2005. Deocamdată, știu doar că avea inițialele S.R.S. Și că era mică de statură.

O auzi scriind.

— Ești jurnalist?

— Nu, doamnă.

— Faci parte dintr-o agenție de ordine publică?
— În prezent, nu.
— Atunci, de ce vrei să faci această identificare?
— Am de returnat un obiect personal.
— Ai putea să-l trimiți aici și i-l dăm noi mai departe.
— Știu că puteți, zise Reacher. Și știu și de ce sugerați să procedăm astfel. Aveți acum tot felul de probleme de securitate pe cap. Și dreptul la intimitate. Nu ca pe vremea când am fost eu acolo. Înțeleg asta întru totul. Nu aveți voie să-mi spuneți nimic. Ceea ce e în regulă. Nu vreau să vă pun într-o situație neplăcută, credeți-mă.
— Păi atunci se pare că ne înțelegem reciproc.
— Vă rog să-mi faceți însă o singură favoare. Căutați-o și apoi căutați-mă și pe mine în baza de date. Țineți cont de toate circumstanțele posibile. Și ori veți fi bucuroasă că nu mi-ați dat numele ei, ori o să vă pară rău. Vă sun eu din nou la un moment dat și-o să-mi spuneți cum au stat lucrurile. Așa, pur și simplu.
— De ce să-mi pară rău dacă am respectat procedura?
— Pentru că în cele din urmă vă veți da seama că această convorbire a fost prima oară când ați aflat că un absolvent de la West Point cu inițialele S.R.S. are probleme pe undeva. Poate e singură și are nevoie de ajutor. După care vă veți dori să fi luat în serios apelul meu de la început. O să vă pară rău că nu mi-ați spus mai devreme.
— Cine ești dumneata, mai exact, domnule?
— Mă găsiți în baza de date, spuse Reacher.
— Să mă suni, zise vocea.

Reacher merse de-a lungul motelului spre o zonă din preajma pompelor de alimentare, unde se ținea un fel de târg neoficial pentru autostopiști, de care se ocupa un tip care arăta ca o persoană fără adăpost, îmbrăcat cu o haină legată cu frânghie. Acesta prelua destinația dorită de la fiecare autostopist nou-sosit și apoi trecea pe lângă camioanele care stăteau la coadă la pompe și striga respectiva destinație. Mai devreme sau mai târziu, unul sau altul dintre șoferi îi făcea semn cu mâna și accepta o anumită destinație, iar autostopistul norocos îi dădea intermediarului un dolar și urca în cabină.

Bună afacere. Reacher plăti bucuros taxa de un dolar. Nu că ar fi avut nevoie de ajutor sau de noroc. Toate mașinile mergeau

spre Rapid City. Era o distanță de 560 de kilometri, dar era prima oprire. Până acolo, nu erau multe localități. După aia, erau mai multe alternative. Wyoming, Montana, Idaho. Dar mai întâi toată lumea trebuia să treacă prin Rapid City.

În mai puțin de un minut și jumătate se urcă într-un camion roșu imens, care trăgea un trailer carosat alb. Cabina avea în spatele scaunelor un loc de dormit cvadruplu, mai mare decât unele dintre locuințele în care crescuse Reacher. Pentru servicii de mutări mobilier și obiecte personale dintr-o parte în alta a țării. Întreaga echipă putea să doarmă acolo. În felul acesta făceau economii la cazare.

Șoferul era bătrân, ca mulți dintre colegii săi. Poate era o profesie pe cale de dispariție. Poate devenise prea dificilă. Reacher se gândi că, odată cu meseria asta, avea să moară și ultima frontieră. Oamenii ăștia erau ultima generație. Sfârșitul ADN-ului. Acum toți doreau să doarmă acasă la ei în fiecare noapte.

Omul îi spuse că drumul până la Rapid City avea să dureze cinci ore și cinci minute. O spuse cu genul de convingere pe care ți-o dă un lucru făcut de o mie de ori înainte. Mașina porni la drum, cu cei doi cocoțați la înălțime, având vedere liberă până la linia orizontului. Vehiculul se deplasa tot mai repede pe măsură ce se schimbau treptele de viteză, atingând 110 kilometri la oră pe teren orizontal și chiar mai mult la coborârea pe pante. Păreau să treacă cu repeziciune pe lângă indicatoarele de distanță, așa încât estimarea de cinci ore și cinci minute părea o durată plauzibilă.

Ca întotdeauna, șoferul vru să știe încotro călătorea pasagerul său temporar și de ce. Ca un fel de răsplată. O poveste lungă pentru o distanță lungă. Din cine știe ce motiv, Reacher îi spuse adevărul. Magazinul de amanet, inelul, dorința lui nestăpânită de a afla care era legătura dintre cele două. Pe care mărturisi că nu și-o putea explica întru totul.

Cale de mai bine de cincisprezece kilometri, șoferul reflectă la spusele lui, după care zise:

— Soția mea ar spune că te simți vinovat pentru ceva.

Reacher nu-i răspunse.

— Citește cărți, soția mea, precizează șoferul. Se gândește la o mulțime de lucruri.

— Nici măcar nu știu cine-i femeia asta. Nu știu cum o

cheamă. N-am întâlnit-o niciodată. Cum să mă simt vinovat în privința ei? Tot ce știu e că și-a vândut inelul.

— Nu trebuie să aibă legătură cu ea. Există un cuvânt. Transfer afectiv, cred. Sau proiecție, deși ăla s-ar putea să însemne altceva. Soția mea ar spune că te simți vinovat din cauza altei probleme.

— Ar trebui să aibă vreo legătură?

— În sens larg, cred. Nu e nevoie s-o fi făcut pe cealaltă femeie să-și fi vândut inelul. Nu e ceva care să sară în ochi. Soția mea ar spune că ar putea fi vorba de un alt eșec sau de o nedreptate.

Reacher nu spuse nimic.

— Soția mea te-ar întreba dacă ai o soție sau o iubită cu care să discuți despre problema asta.

Chang trebuia să fie deja la jumătatea primei zile de lucru de după întoarcerea acasă. Poate că avea cazuri noi de rezolvat. Poate că deja se afla la aeroport.

— Spune-i soției tale să continue să citească, spuse Reacher. Pare să fie o femeie foarte deșteaptă.

Așa cum se întâmpla adesea, drumul de la autostradă până în oraș era partea cea mai dificilă a călătoriei.

Camionul roșu era prea mare pentru centrul localității. Reacher coborî la intersecție, la opt fără zece seara, exact după cinci ore și cinci minute de mers. Se întinse și trase aer în piept, începând să caute o mașină de ocazie din zonă. Traficul era destul de vioi. O mulțime de camionete, SUV-uri și autoturisme. Dar starea de spirit nu era tocmai cea corespunzătoare. Toate mașinile ieșeau de pe autostradă. Toate era aproape de casă. Aproape ajunse la destinație. Aproape de un bar. Aproape de casa iubitei. Aproape de ceva. Toți treceau în mare viteză. Nimeni nu era dispus să oprească ca să ia un autostopist. Nu la momentul acela. Nu se potrivea. Șoferii sunt dispuși să ia autostopiști la început de drum, nu la final.

Cele mai mari șanse le-ar fi avut cu un șofer care clătinase din cap a refuz în urmă cu cinci sute de kilometri și care regretase tot drumul până aici. Era mai mult o problemă ce ținea de imaginea de sine. Un astfel de individ era prea cumsecade pentru așa ceva. Poate că ar fi oprit pe ultimii kilometri ai călătoriei, sperând în secret că oferta lui limitată avea să fie

întâmpinată cu un refuz lamentabil, ceea ce i-ar fi salvat conștiința fără prea mare bătaie de cap, dar în același timp fericit într-un mod straniu să ia în mașină un autostopist și să-l ducă cu mașina cinci sau zece kilometri.

Din experiența lui Reacher, dată fiind densitatea traficului, un astfel de șofer ar fi apărut la fiecare douăzeci sau douăzeci și cinci de minute. Era esențial să fie vizibil. Cu cât te vedeau mai din timp, cu atât îți creșteau șansele. Amabilitatea avea mai mult timp să se manifeste. Și șoferul avea spațiu suficient ca să oprească relaxat și să se aplece spre dreapta zâmbind.

În cele din urmă, toată povestea dură patruzeci de minute. La opt și jumătate fix o camionetă Dodge opri. Șoferul afișă o expresie generoasă, cerându-și totodată scuze că merge doar până în centrul orașului. Reacher îi răspunse că era excelent și că trebuia să ajungă în partea cu moteluri ieftine. Șoferul îi spuse că aveau să treacă pe lângă zona respectivă, cam pe la două străzi distanță, și că el avea să fie bucuros să-i arate pe unde să meargă.

În partea sărăcăcioasă a orașului era întuneric. Lumina zilei dispăruse de mult. La unele colțuri de stradă se mai vedea câte un stâlp de iluminat, și unele dintre ele chiar luminau, dar nu suficient. Reacher coborî din mașină și parcurse un cvartal lung spre vest, mai mult pe bâjbâite, vizibilitatea fiind cam de un pas, după care încă un cvartal la fel de întunecat, apoi coti la stânga și, așa cum fusese asigurat, găsi două moteluri lipite unul de celălalt, într-un șir de clădiri care mai cuprindea un restaurant și o stație de benzină, precum și o vulcanizare, ceea ce putea să însemne că era un drum circulat de intrare și ieșire din oraș. Motelul din dreapta avea un indicator luminos înalt, cu ofertele aliniate pe verticală, ca niște bușteni într-o stivă: *Mic dejun gratuit, Cablu gratuit, Wi-Fi gratuit, Upgrade gratuit.*

Motelul din stânga avea afișat: *Totul gratuit.*

Lucru de care Reacher se îndoia. Nu și cazarea propriu-zisă, desigur. Dar cine nu riscă, nu câștigă. La recepție era o doamnă în vârstă. Era suplă și rafinată. Avea părul albastru, înfoiat ca vata de zahăr pe băț. Avea probabil optzeci de ani. Poate că era proprietarul inițial, de multă vreme acolo. Reacher puse întrebarea și ea zâmbi și spuse nu, trebuia să plătească pentru cameră, dar toate celelalte erau incluse.

O spuse cu o expresie pe jumătate amuzată în privirea pe care o îndreptă întâi sus, apoi în jos, iar Reacher înțelese că femeia scrisese *Totul gratuit* pe de o parte ca răspuns la lăudăroșenia vecinului, fie cu umor, fie ca o tachinare, fie cu iritare, totul depindea de cum priveai situația, dar de asemenea și ca o nemulțumire legată de faptul că, în zilele astea, orice ai fi făcut, întotdeauna se găsea cineva care să facă același lucru mai ieftin. Mai mult decât „gratuit” ce puteai obține?

Reacher plăti pentru o cameră și o întrebă:

— Unde-aș putea să-mi spăl hainele pe-aici?

— Ce haine? întrebă ea. Că văd că n-ai nicio geantă.

— Teoretic. Să zicem că aș avea o geantă.

— Te-ai duce la o spălătorie automată.

— Câte sunt în oraș?

— De câte ai nevoie?

— Unele ar putea fi mai bune decât altele.

— Ți-e frică de ploșnițe? N-ar trebui. De-aia există spălătoriile. Dai uscătorul la temperatură înaltă și le omori de nu se văd. Așa fac eu aici, cu cearșafurile.

— E bine de știut, zise Reacher. Câte spălătorii sunt în Rapid City? Sunt curios. Îmi place să știu tot felul de lucruri.

Femeia se gândi la întrebare și dădu să răspundă, dar se opri, fiind prea meticuloasă din fire ca să se bazeze doar pe memorie. Voia să verifice datele. Scoase din sertar Pagini Aurii și căută la litera S și apoi la M, pentru monede, ca modalitate de plată.

— Trei, zise ea.

— Îi știi pe patroni?

Din nou, femeia se gândi la întrebare, arătându-se mai întâi sceptică, ca și cum întrebarea era ciudată și astfel de cunoștințe puțin probabile, dar deodată se schimbă la față, ca și cum și-ar fi amintit vechi legături comerciale, campanii de afaceri locale, campanii electorale și cocktailuri.

— De fapt, îi cunosc pe doi dintre cei trei proprietari, spuse ea.

— Cum îi cheamă?

— Are vreo importanță?

— Caut un tip pe nume Arthur Scorpio.

— El e al treilea dintre ei, spuse ea. Nu-l cunosc deloc.

— Dar știi numele.

— E un oraș mic. Mai bârfim și noi.

— Și?
— Nu se vorbește prea bine despre el.
— În ce sens?
— Simple bârfe. N-ar trebui să le repet. Dar o prietenă care are un strănepot la poliție mi-a spus că dosarul pe numele lui Scorpio e gros de șapte centimetri.
— Cumpără și vinde lucruri furate, spuse Reacher. Asta-i povestea pe care o știu.
— Ești polițist?
— Nu. Doar un om obișnuit.
— Și ce vrei de la Arthur Scorpio?
— Să-l întreb ceva.
— Trebuie să procedezi cu mare grijă. Domnul Scorpio are reputația unui om agresiv.
— O să-l întreb politicos, spuse Reacher.

În Pagini Aurii, la început, era o hartă a orașului, pe care bătrâna doamnă o rupse, cu mare atenție, apoi marcă locul în care se afla motelul și locul în care era spălătoria lui Scorpio. Împături pagina în patru și i-o dădu lui Reacher. Pentru a doua zi de dimineață, își închipuise ea, fără doar și poate, dar el se duse direct acolo. Era aproape zece seara. Străbătu străzile întunecate, verificând harta ori de câte ori găsea câte-un bec funcțional, apoi drept în față văzu strălucirea unui neon. Un magazin de cartier, deschis la ore târzii, la un colț de stradă. Potrivit hărții primite de la doamna în vârstă, spălătoria lui Scorpio era pe cealaltă parte a străzii și la jumătatea cvartalului.

Reacher o găsi exact acolo unde trebuia să fie. Imediat dincolo de un copac uscat. Era în mijlocul cvartalului, în clădirea centrală a unei construcții mai mari, care începea la un capăt al străzii și se termina la celălalt. La ora aceea, spălătoria era închisă. Luminile erau stinse. Ușa era încuiată și avea un lanț cu lacăt petrecut peste mânere. Ușa era din sticlă, cu o fereastră mai lată lângă ea. În penumbra din interior se vedea un șir de mașini de spălat suprapuse pe lungimea unui perete, albe, fantomatice și voluminoase, și un șir de scaune din plastic pe celălalt perete, deasupra cărora se aflau automate pentru mărunțiș, detergent și balsam de rufe și șervețele cu pentru uscător. Totul părea să coste un dolar.

Pe cealaltă parte a străzii era băcănia luminată, mult spre

stânga, apoi un magazin de încălțăminte, urmate de două sedii comerciale neocupate, chiar vizavi, și puțin mai la dreapta față de mijloc era un local pentru micul dejun. Ieftin, specializat în mâncăruri prăjite. Avea o vitrină mică, dar pentru supraveghere era un loc foarte bun. Și probabil că nici mâncarea nu era rea. Și nici cafeaua. Reacher memoră locul.

Apoi ocoli clădirea și găsi ușa din spate a spălătoriei, pe o alee. Era un obiect metalic, dintr-o bucată, rezistentă la foc. Un produs industrial standard. Nimic deosebit. Impusă de reglementările urbanistice sau de compania de asigurări. Ușa era încuiată.

Făcu cale întoarsă și măsură cu pasul adâncimea clădirii, de la alee până la stradă. Prea mult. Era cam de două ori adâncimea pe care o văzuse prin vitrina spălătoriei. Ceea ce însemna că în spate se afla o altă încăpere, cam de mărime egală. O magazie, poate, sau birouri. Unde se făceau tranzacțiile care dădeau naștere bârfelor.

Mai zăbovi un minut în întuneric apoi se întoarse pe unde venise. La colțul opus se opri la băcănie. Se gândi că o cafea ar fi fost o idee bună. Poate și un sendviș. I se făcuse foame. Înăuntru mai era un tip care intrase cu același scop. Stătea la tejghea și bea cafea dintr-un pahar de carton. Era un bărbat scund și îndesat, cu aspect îngrijit, în costum închis la culoare și cravată. Se pare că-și comandase un fel de mâncare complex, alcătuit dintr-un ou prăjit și o cantitate considerabilă de brânză rasă. Era clar că nu-l preocupa problema colesterolului. Omul din spatele tejghelei își termină treaba și înveli rezultatul strădaniei sale mai întâi în hârtie, apoi în folie de aluminiu, îi dădu pachetul clientului, care se întoarse și, pășind pe lângă Reacher, se îndreptă spre ușă.

Reacher comandă sendvișul preferat, cu carne de vită friptă și cașcaval, cu maioneză și muștar, pe pâine albă. Plus cafea. Bucătarul se întoarse și porni mașina de feliat. Reacher îl întrebă:

— Ce știi despre spălătoria de pe strada asta?

Tipul se întoarse, lăsând lama feliatorului să zumzăie în spatele lui. La început, se arătă nedumerit, apoi puțin ostil, de parcă ar fi bănuit că cineva se distrează pe seama lui. După care păru preocupat, ca și cum s-ar fi chinuit să rezolve un calcul aritmetic dificil și obținea un rezultat care-i plăcea, dar de care

se cam îndoia.

— Exact asta m-a întrebat și celălalt tip, spuse el.

— Cel cu sendvișul cu ouă prăjite?

— Dar de ce-ar avea nevoie de o spălătorie de rufe un ins de teapa lui? Costumele merg la curățătoria chimică, iar cămășile poți să le apretezi pentru un dolar jumătate. Am dreptate?

— Mă-ntorc imediat, spuse Reacher.

Se duse la ușă și ieși pe trotuar.

Nici urmă de bărbatul în costum și cravată.

Niciun ecou de pași singuratici în liniștea nopții.

Reacher se întoarse la tejghea și tipul care îi pregătea sendvișul spuse:

— Poate c-avea nevoie să-și spele lenjeria de corp. Și ciorapii. Dar toate hotelurile au în șifoniere saci pentru rufărie. Nu-l văd pe unul ca el stând să admire rufele învârtindu-se în mașina de spălat plină de clăbuci.

— Crezi că e cazat la un hotel?

— Nu e din oraș. Ai apucat să te uiți la el? E un fel de profesionist. Aș zice că-i avocat, venit în oraș pentru un proces important, dar nu arăta suficient de înstărit. Așa că acum mă gândesc c-o fi de la Fisc sau ceva de genul. Funcționar guvernamental. Și pe urmă vii dumneata și întrebi tot de spălătorie. Nu cred că ești de la Fisc, dar ai putea fi polițist. Așa că acum mă gândesc că pe Arthur Scorpio îl paște un necaz.

— Și ce zici de chestia asta?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă are vreun efect. Domnul Scorpio a mai avut probleme și înainte. Dar nimic nu i-a venit de hac.

8

A doua zi de dimineață, Reacher plecă chiar înainte de răsărit din camera lui de motel care nu fusese deloc gratuită. O luă pe același traseu ca în seara precedentă, până la ultimele două cvartale, pe care le ocoli la distanță, ajungând dincolo de ele. După care făcu cale întoarsă spre aleea lui Scorpio, venind din direcție opusă, și aruncă o privire.

La ușa din spate a spălătoriei era postată o santinelă. Rezemată de zid, cu brațele încrucișate, haină neagră scurtă, pulover negru, pantaloni și pantofi negri. În jur de patruzeci de ani, posibil un metru optzeci și cinci și nouăzeci și cinci de

kilograme.

Reacher se întoarse și ocoli pe la aceeași distanță la care se aflase înainte, de două cvartale în spate și două cvartale transversal, ca să se apropie fără să fie văzut de localul pentru mic dejun, venind din spate. Se gândi că trebuia să aibă o alee proprie în spate, la fel ca spălătoria lui Scorpio. O amenajare necesară. Genul acesta de localuri produceau o cantitate de gunoi considerabilă. Coji de ouă, zaț de cafea, ambalaje, resturi. Butoaie cu ulei folosit. Și acolo unde era o alee trebuia să fie și ușa bucătăriei. Care trebuia să stea deschisă. Aproape sigur o prevedere legală. *Această ușă trebuie să rămână deschisă în timpul orelor de program.* Pe post de ușă de evacuare pentru bucătar în caz de incendiu. Altă prevedere obligatorie. Bucătăriile acestui tip de localuri ardeau ca napalmul.

Reacher găsi aleea. Găsi și ușa. Intră în bucătărie. În sala de mese. Se concentră asupra ferestrei și se dădu la stânga ca să vadă mai bine.

La ușa din față a spălătoriei era o a doua santinelă. Același tip de individ. Același tip de postură. Rezemat de zid, impasibil, îmbrăcat în negru.

Arthur Scorpio își luase măsuri de precauție.

E ceva acolo.

Reacher privi în jurul lui și-l zări pe tipul pe care-l văzuse și în seara precedentă. În băcănia de cartier. În costum de culoare închisă și cravată. Era la masa de sub fereastră și privea afară.

Detectivul Gloria Nakamura repetă rutina din ziua anterioară. Trezirea înainte de zori, dușul, echiparea, micul dejun și ieșirea din casă cu o oră mai devreme. La serviciu, dar nu încă. Parcă unde parcase și înainte și o luă pe strada lui Scorpio, simțind cum individul de la ușa spălătoriei o urmărește cu privirea, pas cu pas. Se duse la micul restaurant și intră.

Masa ei era ocupată. Din nou. De același tip din ziua precedentă. *Bramall, Terrence, detectiv particular, Chicago.* Același costum închis la culoare, cămașă curată și altă cravată.

Și în mijlocul încăperii stătea Bigfoot.

Nicio îndoială în privința asta. Tipul era uriaș. Nu chiar de doi metri și cincisprezece centimetri, dar pe-aproape. Înalt aproape până în tavan. Și lat în spate. De la un umăr la altul arăta ca patru mingi de baschet aranjate pe un raft, la sala de sport.

Avea pumnii cât curcanii de Ziua Recunoștinței. Era îmbrăcat în pantaloni de lucru din pânză groasă și un tricou negru imens. Antebrațele lui fuseseră greu încercate și păreau sculptate. Părul era ciufulit. Ca și cum se șterse cu prosopul, dar nu-l mai pieptănase. De parcă nici n-ar fi avut un pieptene. Nu se bărbierise de câteva zile. Avea ochii albastru-deschis, în culoarea mașinii ei, și se uita direct la ea.

Reacher văzu o asiatică micuță îmbrăcată într-un costum negru, cu fustă, ca o uniformă. Un metru cincizeci și doi, nimic mai mult, și poate patruzeci și trei de kilograme, cu hainele îmbibate cu apă. Cam pe la treizeci de ani. Păr lung și negru, ochi negri mari, frumușică foc. Dar niciun zâmbet. În schimb, o expresie severă, ca și cum purta pe umeri o responsabilitate importantă. De parcă singurul mod în care putea să facă față acelei responsabilități era să păstreze acea expresie severă. Ceea ce poate fi adevărat când începi de la un metru cincizeci și doi, nimic mai mult, și patruzeci și trei de kilograme. Dar, indiferent cum ar fi stat lucrurile, timidă nu era deloc. Se uita direct la el, deschis, examinându-l din cap până-n picioare și de la stânga la dreapta. De parcă l-ar fi recunoscut de undeva, cumva. Lucru pe care Reacher nu-l înțelegea. Cel puțin, nu la început. Era cât se poate de sigur că n-o mai întâlnise până atunci. Și-ar fi amintit. Apoi se gândi că Jimmy Rat ar fi inclus în mesajul său o descriere. În telefonul pe care trebuie să-l fi dat, în încercarea de a-și salva pielea. *Vezi c-o vină un tip solid, în tricou negru.* Poate că asiatica lucra pentru Arthur Scorpio. Poate că fusese informată în privința pericolului.

Sau poate că era doar o funcționară de birou, ursuză pentru că se trezise devreme.

Reacher își îndreptă privirea în altă parte.

Tipul în costum și cravată continua să se uite pe geam. Avea o expresie răbdătoare și reținută. Și cumpănită. Părea a fi genul de om care ar da un răspuns politicos la o întrebare rezonabilă. Dar poate că era doar o mască profesională. Ca și cum ar fi făcut parte dintr-o ierarhie în care curtoazia de modă veche ungea rotițele. Îi amintea lui Reacher de coloneii pe care-i cunoscuse în armată. Ținută îngrijită, atitudine convențională, dar animați de un fel de vigoare și încredere de sine potolite.

Reacher se așeză la o masă lipită de perete, la distanță, de

unde putea să vadă pe fereastră peste capul individului. Afară nu se întâmpla nimic. Santinela continua să stea rezemată de zidul spălătoriei. Fără să se miște. Luminile erau aprinse înăuntru. Încă nu apăruse niciun client.

Apăru o chelneriță și Reacher comandă mic dejunul lui preferat, alcătuit din cafea plus un maldăr de clătite cu ouă, bacon și sirop de arțar. Cafeaua sosi prima. Neagră, proaspătă, fierbinte și tare. Bunicică.

Asiatica se așeză la masa lui.

Scoase din geantă un mic portofel din vinilin. Îl deschise și i-l arătă. În stânga era o insignă aurie. În dreapta, o fotografie în spatele unei apărători din plastic, lângă care scria: *Nakamura, Gloria, Detectiv, Departamentul de Poliție Rapid City.* Era poza ei. Ochi negri, expresie severă.

— Ai fost în Wisconsin ieri? întrebă femeia.

Ceea ce-i confirmă lui Reacher că, într-adevăr, Jimmy Rat dăduse un telefon. Și că poliția din Rapid City supraveghea linia telefonică a lui Scorpio. Asta însemna că deja era în curs de desfășurare o anchetă. Probabil că transcrierea dactilografiată a apelului lui Jimmy Rat fusese deja adăugată la dosarul gros de șapte centimetri. Dincolo de toate aceste gânduri, Reacher spuse:

— Ești îndreptățită să pui această întrebare, chiar ca polițist? Am dreptul la intimitate și dreptul să merg unde vreau. Sunt chestii precizate în Primul Amendament. Și în al Patrulea.

— Refuzi să-mi răspunzi la întrebare?

— Mă tem că n-am încotro. Am fost în armată. Am jurat să respect Constituția. Nu pot să-mi încalc jurământul.

— Cum te numești?

— Reacher. Numele mic, Jack. Fără al doilea prenume.

— Ce ai făcut în armată, domnule Reacher?

— Am fost polițist militar. Detectiv, ca tine.

— Și acum ești detectiv particular? zise ea, uitându-se în același timp la tipul cu cravată.

— Tipul ăla e detectiv particular? o întrebă Reacher.

— Refuz să-ți răspund la întrebare, replică ea.

Reacher zâmbi.

— Nu sunt detectiv particular. Doar un cetățean particular. Ce-ai auzit din Wisconsin?

— Nu sunt sigură c-ar trebui să-ți spun.

— Ca de la polițist la polițist. Pentru că asta suntem.

— Suntem?

— Dacă vrei să fii.

Nakamura puse legitimația în geantă și scoase telefonul. Mișcă degetul pe ecran și ajunse la o secțiune cu înregistrări audio. Alese una dintre ele și apăsă un simbol de pe ecran. Reacher auzi o versiune distorsionată a zgomotului dintr-un bar și apoi vocea lui Jimmy Rat. O recunoscu imediat. Părea grăbit și agitat. Spunea: „Arthur, Jimmy la telefon. Tocmai m-a întrebat un tip despre un obiect pe care l-am luat de la tine. Pare hotărât să-și bage nasul în lanțul de aprovizionare. Eu nu i-am zis nimic, dar pe mine m-a găsit, nu-mi dau seama cum, așa că mă gândesc că s-ar putea să te găsească și pe tine”.

Nakamura apăsă simbolul de pauză.

— Și de ce-aș fi eu omul acela?

Femeia apăsă din nou pe play.

Vocea lui Jimmy Rat spuse: „Dacă ajunge, ia-l în serios. Eu așa te sfătuiesc. Individul ăsta e ca Bigfoot ieșit din pădure. Să nu zici că nu ți-am spus, bine?”

Nakamura apăsă simbolul stop.

— Bigfoot? zise Reacher. Asta nu-i prea amabil.

— Ce obiect? întrebă ea.

— Mai contează? Nu vreau decât să-i pun o întrebare lui Scorpio. După care m-am cărat.

— Și dacă nu-ți răspunde?

— Jimmy din Wisconsin mi-a răspuns.

— Scorpio are protecție.

— Și Jimmy din Wisconsin avea.

— Ce obiect? întrebă din nou Nakamura.

Reacher scoase inelul din buzunar. *West Point 2005.* Filigranul de aur, piatra neagră, dimensiunea redusă. Îl puse pe masă. Nakamura îl luă și îl încercă. Al treilea deget de la mâna dreaptă. Se potrivea fără probleme. Chiar era puțin larg. Dar, pe de altă parte, avea un metru cincizeci și doi înălțime și cântărea patruzeci și trei de kilograme. Degetele ei erau subțiri ca niște creioane.

Scoase inelul de pe deget și-l cântări în palmă. Se uită la inscripția de pe interior și întrebă:

— Cine e S.R.S.?

— Nu știu, zise Reacher.

— Și care-i povestea?

— L-am găsit într-un magazin de amanet dintr-un orășel din Wisconsin. Nu e genul de obiect la care să renunți ușor. Ca să-l obțină, femeia care l-a avut a trecut prin patru ani grei. În fiecare zi, oamenii de acolo încearcă să te doboare și să te facă să renunți. Așa stau lucrurile la West Point. Și tocmai se întâmplase evenimentul din 11 septembrie. Aia au fost ani groaznici. Și ce a venit după aia a fost și mai rău. Irak și Afganistan. Mai degrabă și-ar fi vândut mașina sau ceasul primit de Crăciun de la mătușa ei decât să renunțe la acest inel.

— Și tipul ăsta, Jimmy, are un magazin de amanet?

Reacher clătină din cap.

— E un motociclist din zonă. I se spune Jimmy Rat. A vândut inelul la grămadă, împreună cu alte tinichele. Mi-a spus că-l are de la Arthur Scorpio, de aici, din Rapid City. Așa că acum vreau să aflu de unde l-a primit Arthur Scorpio. Asta-i singura întrebare pe care vreau să i-o pun.

— N-o să-ți spună.

— Așa a zis și vânzătorul de la amanet despre Jimmy Rat.

Nakamura nu-i răspunse. Afară nu se întâmpla nimic.

Chelnerița se întoarse cu mâncarea comandată de Reacher. Clătite, ouă, bacon, sirop de arțar. Arăta bine. Ceru încă o cafea. Nakamura comandă ceai cald și o brioșă cu tărâțe.

Reacher puse inelul la loc în buzunar.

Tipul cu cravată se ridică și plecă.

Afară, la fel, nu se întâmpla nimic.

— Ce fel de detectiv particular e? întrebă Reacher.

— N-am spus c-ar fi, răspunse Nakamura.

— Ți-am povestit niște lucruri. Acum poți să-mi spui și tu câte ceva.

Chelnerița aduse brioșa comandată de Nakamura. Era mare cam cât capul acesteia. Rupse o firimitură cât bobul de mazăre și o mâncă.

— E din Chicago. Îl cheamă Terry Bramall. E agent FBI pensionat. Caută persoane dispărute.

— Pe cine caută aici?

— Nu știu.

— Scorpio se ocupă și cu răpiri de persoane?

— Nu credem asta.

— Și totuși, domnul Bramall din Chicago îi ține spălătoria sub

supraveghere. Nu doar în dimineața asta. Și aseară l-am văzut prin zonă, în băcănia de cartier.

— Ai ajuns aici aseară?

— Destul de târziu, spuse Reacher.

— Ai venit direct din Wisconsin. Înseamnă că e ceva important pentru tine.

— Puteam să ajung mai devreme. Dar am tras un pui de somn în Sioux Falls.

— Și cum anume ai obținut de la Jimmy Rat numele lui Arthur Scorpio?

— L-am întrebat frumos.

Nakamura nu mai zise nimic. Reacher continuă să-și mănânce micul dejun. Polițista își bău ceaiul. Urmă o tăcere prelungită. Deodată, femeia spuse:

— Arthur Scorpio nu e un personaj prea îndrăgit în departamentul de poliție.

— Înțeleg, spuse Reacher.

— Cu toate astea, am obligația oficială să te previn să nu care cumva să comiți vreo fărădelege în jurisdicția noastră.

— Nu-ți face griji, spuse Reacher. Nu vreau decât să-i pun o întrebare. Nicio lege nu interzice asta.

— Și dacă nu răspunde?

— Cred că asta e întotdeauna o posibilitate, cel puțin în teorie, spuse Reacher.

Nakamura scoase din geantă o carte de vizită. O puse pe masă, lângă cana cu cafea, și spuse:

— Ai acolo numerele mele de telefon. De la birou și mobilul. Sună-mă dacă ai nevoie să vorbești cu cineva. Scorpio e un om periculos. Să nu uiți asta nicio clipă.

Lăsă cinci dolari pe masă, pentru ceai și brioșă. Apoi se ridică și plecă. Ieși pe ușă, pe trotuar și dispăru.

Afară, tot nimic.

Îi lăsase brioșa. Întreagă și neatinsă, în afară de firimitura pe care o mâncase. Așa că Reacher mâncă restul, cu încă o cană de cafea. Apoi ceru nota și restul în monede de douăzeci și cinci de cenți. Se opri în holul care ducea la toalete, unde era un telefon cu fise montat pe perete. La fel ca în barul din Wisconsin. De unde Jimmy Rat îi telefonase lui Arthur Scorpio. Zgomotul din fundal o dovedea. Reacher îl văzuse ocolind șirul de motociclete, spre spatele clădirii, unde trebuie să fi intrat pe

ușa de-acolo, apoi văzuse telefonul de pe perete și luase probabil decizia să trimită imediat un avertisment. Pe loc, fără să mai piardă vremea. În timp ce Reacher era încă afară, vorbind cu polițistul districtual.

Grabă mare.

Reacher se rezemă de perete, de unde încă putea să vadă pe fereastra din fața localului, și formă același număr vechi, memorat cu mult timp în urmă.

Îi răspunse aceeași femeie.

— West Point, spuse aceasta. Biroul directorului. Cu ce vă pot ajuta?

— Reacher la telefon, spuse el.

— O clipă, domnule maior.

Îi știa gradul. Îi citise dosarul. Se auzi un clic, o tăcere lungă, apoi un alt clic și o voce de bărbat spuse:

— Directorul la telefon.

Era directorul. Șeful cel mare. Care, la orice alt colegiu, s-ar fi numit rector.

— Bună dimineața, domnule general, spuse Reacher, politicos, dar ezitant, pentru că nu știa cum îl cheamă pe individ. Nu mai ținuse legătura cu foștii colegi. Dar directorul avea întotdeauna grad de general. De obicei, inteligent și educat, uneori progresist, niciodată îngust la minte.

— Întrebarea ta de ieri a fost cât se poate de neregulamentară, spuse acesta.

— Da, domnule, spuse Reacher, din pură obișnuință.

În astfel de situații, la West Point erau permise doar trei răspunsuri: da, domnule, nu, domnule, n-am nicio scuză, domnule.

— Îți dai seama, în aceste condiții, că trebuie să-mi dai o explicație.

Așa că Reacher îi spuse aceeași poveste pe care tocmai i-o relatase lui Nakamura, despre magazinul de amanet, despre inel și despre sentimentul de neliniște care nu-i dădea pace.

— Așadar, e vorba de un inel, spuse directorul.

— Mi s-a părut important.

— Ieri ai dat de înțeles că fostul cadet ar fi în pericol.

— Da, ar putea fi.

— Dar nu știi sigur.

— A lăsat inelul drept gaj, l-a vândut sau i-a fost furat. Oricare dintre variante ar sugera un fel de nenorocire. Cred că ar trebui să aflăm.

— Noi?

— E dintre ai noștri, domnule general.

— Ți-am citit dosarul, spuse directorul. Te-ai descurcat bine. Nu suficient de bine pentru a merita o statuie în campus, pe care oricum n-ai fi obținut-o, în special din cauza metodelor pe care le-ai folosit.

— N-am nicio scuză, domnule, spuse Reacher, din pură obișnuință.

— Am o singură întrebare evidentă. Ce faci dumneata acum?

— Nimic.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— E o poveste lungă, domnule general. Nu vreau să vă răpesc timpul.

— Domnule maior, sunt sigur că înțelegi că furnizarea de informații despre personalul militar fost sau actual este strict interzisă de vreo nouăsprezece prevederi din regulament. Singura posibilitate să se întâmple așa ceva ar fi o informație ultrasecretă și neoficială, mai mult șoptită decât spusă, ca de la un absolvent al academiei la altul. Un gest strict de curtoazie. Exact genul de manevre de cabinet de care suntem mereu acuzați. Prin urmare, e firesc ca noi doi să ne confruntăm cu o problemă de încredere reciprocă. Probabil, mai puțin importantă pentru tine decât pentru mine. Ai putea să mă faci mai puțin precaut dacă m-ai lăsa să te evaluez.

Reacher rămase tăcut o secundă.

— N-am stare, spuse el. Nu pot să stau într-un loc. Sunt sigur că dacă le-ai da suficient timp celor de la Departamentul pentru Problemele Veteranilor, ar găsi o denumire pentru neliniștea asta a mea. Poate chiar aș primi un cec din partea guvernului.

— E o afecțiune medicală?

— Unii așa ar spune.

— Te deranjează?

— Păi se pare că oricum nu vreau să stau în același loc tot timpul.

— Cât de des te muți dintr-un loc în altul?

— În mod constant.

— Crezi că e un mod de viață potrivit pentru un absolvent al

academiei West Point?

— Cred că se potrivește perfect.

— În ce sens?

— Am luptat pentru libertate. Așa arată libertatea.

— Sunt o sută de motive pentru care cineva și-ar vinde inelul. Sau l-ar lăsa drept amanet. Sau l-ar pierde ori i s-ar fura cumva. Nu toate motivele sunt legate de vreun necaz. Cazul ăsta ar putea fi complet inocent.

— Ar putea fi? E o exprimare neconvingătoare, domnule general. Parcă n-ați fi așa de sigur. Nici măcar după ce i-ați citit dosarul, o lectură care pare să nu vă fi liniștit complet. Așa că acum faceți aluzie la o șoaptă. Pentru că sunteți îngrijorat. Cred că, de fapt, vreți să-mi spuneți numele ei. Lăsați-mă să ghicesc. A renunțat la uniformă și acum s-a dat la fund.

— Cu trei ani în urmă.

— După ce?

— Cinci stagii dificile în Irak și Afganistan.

— Unde a făcut ce?

— Lucruri neplăcute, îmi închipui.

— E mică de statură?

— Ca o pasăre.

— Ea e, zise Reacher. Acum e momentul să luați o decizie, domnule general. Ce-aveți de gând să faceți?

Directorul nu-i răspunse.

Pe fereastră, Reacher văzu un sedan negru încetinind. Se opri la trotuarul de vizavi. În fața spălătoriei. Portiera din stânga se deschise. Un tip coborî din mașină. Înalt și osos. Cam la cincizeci de ani. Cu părul cărunt tuns scurt. Purta un costum negru, cu cămașă albă încheiată până la gât, dar fără cravată. Rămase pe trotuar o secundă și privi întrebător la santinela de la ușă. Bărbatul clătină din cap, în semn de: *Nicio problemă, boss.*

Arthur Scorpio.

Care îl salută pe omul de la ușă, trecu pe lângă el și intră în spălătorie.

Santinela traversă trotuarul în direcție opusă și se urcă în mașina lui Scorpio. Probabil ca s-o parcheze pe o străduță laterală sau pe alee. Poate o absență de cinci minute. Prima dintre două asemenea absențe, probabil. La sfârșitul programului, se ducea să aducă din nou mașina. Două intervale de câte cinci minute în fiecare zi.

Era bine de știut.

În urechea lui Reacher, directorul de la West Point spunea:

— Poate că nu vrea să fie găsită. Te-ai gândit la asta? Nimeni nu se întoarce întreg. Mai ales după cinci stagii.

— Nu încerc s-o conving să închirieze la comun o vilă în Mexic. Dacă lucrurile par în regulă de la distanță, plec și-o las în pace.

— Dar cum ai s-o găsești? S-a dat la fund. Crezi c-o să te-ajute numele ei?

— Rău nu-mi poate face, spuse Reacher. Mai ales la final. O să merg pe urma inelului până găsesc pe cineva care a auzit de ea.

— O cheamă Serena Rose Sanderson, spuse directorul.

9

Afară, santinela din fața clădirii apărut din nou în câmpul vizual al ferestrei, după ce parcase mașina lui Scorpio. Își reluă poziția, rezemat de perete în stânga ușii spălătoriei, impasibil, cu brațele încrucișate.

Lipsise puțin peste cinci minute.

Nu sosise încă niciun client.

Vorbind la telefon, Reacher spuse:

— De unde e Serena Rose Sanderson?

— Când era cadet, avea trecut la domiciliu Wyoming, spuse directorul. Asta-i tot ce-avem. Crezi că s-a întors acolo?

— Depinde, spuse Reacher. Pentru unii, acasă e primul loc în care se duc. Pentru alții, e ultimul. Ce fel de om era?

— A fost aici înainte de venirea mea, spuse directorul. Dar are un dosar solid. Era foarte aproape de excepțional, fără să ajungă totuși la nivelul ăla. Niciodată între primii cinci, mereu între primii zece. Genul acela de persoană. A ales specialitatea infanterie, ceea ce, în 2005, era considerată o alegere inteligentă pentru o femeie. Știa că n-o să ajungă pe frontul de luptă, dar bănuia că haosul o va împinge destul de aproape de acesta. Ceea ce sunt sigur că s-a și întâmplat. Unitățile de suport erau mereu ocupate. O mulțime de drumuri cu mașina pentru aprovizionare, ceea ce însemna numeroase dispozitive explozibile improvizate la marginea șoselelor. Plus recuperarea vehiculelor, care putea s-o expună la teren deschis. Când nu stătea în cazarmă, era înarmată tot timpul. Sunt sigur că a fost implicată în confruntări armate. Unitățile alea sufereau multe pierderi umane, la fel ca toate celelalte. A primit o Stea de Bronz și o Inimă Purpurie. Așa că, la un moment dat, a fost rănită în

luptă.

— Gradul?

— Trecută în rezervă ca maior, spuse directorul. La fel ca tine. În ultimul stagiu, a avut o misiune destul de importantă. Și-a condus bine soldații. În acte, e motiv de mândrie pentru școală.

— Bine, spuse Reacher. Vă mulțumesc, domnule general.

— Dă-i bătaie, dar cu mare atenție.

— Nu vă faceți griji.

— Ba uite că-mi fac.

— De ce?

— Ți-am citit dosarul, spuse din nou directorul. Dacă-l înclini cum trebuie și-l ții în lumina soarelui, se vede scrisul invizibil. Ai fost eficient, dar uneori ți-ai asumat riscuri inutile.

— Așa am făcut?

— Știi bine că da. Ai scăpat mereu nesancționat.

— Serios?

— O chestie nasoală după alta. Dar întotdeauna ai ieșit basma curată.

— Atunci, trageți concluzia care se cuvine, domnule general. N-am fost nechibzuit. Am apelat la metode despre care știam că au funcționat înainte și care era foarte probabil să funcționeze din nou. Eu zic că am fost exact opusul unui om nechibzuit. E ceva în cuvântul ăsta care îmi dă dreptul să zic că am chibzuit lucrurile mai mult decât majoritatea oamenilor. Nu mai puțin.

— Să mă suni neapărat, zise directorul. Să-mi spui ce-ai făcut cu Sanderson.

*

Pentru a doua zi la rând, Gloria Nakamura ajunse mai devreme la muncă. Parcă mașina și urcă scările. Cloșca de la intrarea în țarcul detectivilor o anunță că locotenentul voia s-o vadă. La prima oră. Urgent, dar nu critic. Cloșca îi spuse că, la telefon, vocea superiorului sunase OK. Nu era cine știe ce furios.

Nakamura își lăsă geanta pe birou și se duse pe coridor. Biroul locotenentului era situat pe colț, la capătul îndepărtat al etajului. Locotenentul supraviețuise cancerului. Boala îl măcinase până când rămăsese piele și os, dar un fel de energie interioară nebunească îi lumina din interior pielea pergamentoasă. Primise niște ani în plus de viață și era hotărât să-i trăiască la intensitate maximă. Plănuia să înfăptuiască lucruri mărețe. În sinea ei, Nakamura avea sentimentul că

atingerea morții îi provocase o epifanie. Se temea să nu fie uitat.

Locotenentul stătea la birou și-și citea e-mailul.

— Mi-ai trimis o chestie despre Arthur Scorpio, zise el.

— Da, șefu', mesajul vocal din Wisconsin. Situația a evoluat.

— A sosit Bigfoot?

— Da, șefu', cred că a sosit. Dar mai întâi a apărut un detectiv particular din Chicago.

— Ăla ce voia?

— N-a vrut să-mi spună. Dar l-am verificat. E specializat în găsirea persoanelor dispărute.

— Cine a dispărut?

— Cam un milion de oameni în toată țara.

— Are vreun motiv să creadă că unul dintre ei își spală chiloții la spălătoria lui Scorpio?

— Noi n-am primit niciun anunț în acest sens.

— Zi-mi de Bigfoot.

— E un veteran militar, îl cheamă Reacher. A găsit un inel de absolvent de la West Point într-un magazin de amanet și vrea să-i afle proveniența.

— Așa, ca un hobby?

— Nu, ca o chestie de onoare militară. Ca o obligație morală. Vecină cu sentimentalismul, după părerea mea.

— Și ce amestec are Scorpio?

— Se prea poate ca inelul să fie un obiect furat pe care Scorpio i l-a plasat unui motociclist din Wisconsin, pe nume Jimmy Rat, care apoi l-a vândut mai departe magazinului de amanet, unde l-a găsit Bigfoot. Acesta mi-a spus că proprietarul magazinului de amanet i-a dat numele lui Jimmy Rat, care i-a indicat mai apoi numele lui Arthur Scorpio. Acum vrea ca Scorpio să-i zică următorul nume, al persoanei de la care are inelul. Și așa mai departe, până la capătul șirului. Bigfoot vrea să înapoieze inelul proprietarului de drept. Asta-i ceea ce cred eu.

— Scorpio n-o să-i spună nici pe dracu'.

— Ba eu cred că s-ar putea să-i zică. Nu sunt convinsă că Bigfoot mi-a spus tot adevărul despre ce s-a întâmplat în Wisconsin. Nu cred că un motociclist care se ocupă de valorificarea obiectelor furate i-ar spune ceva indiferent cui. Cu atât mai puțin numele furnizorului. Nu de bunăvoie. Ar trebui să

asculți înregistrarea. Jimmy Rat părea speriat.

— De Bigfoot?

— L-am văzut, șefule. Ai putea să-l expui la grădina zoologică.

— Și crezi că Scorpio o să se sperie și el?

— Oricum ar fi, cred că un delict grav e pe cale să fie comis. Ori Bigfoot îl va strânge prea tare cu ușa, ori Scorpio va riposta prea dur.

Apoi, Nakamura așteptă. Locotenentul spuse:

— Cred că trebuie să reluăm supravegherea.

— Da, șefule, spuse polițista, răsuflând ușurată.

— Doar tu. Cu ochii pe ei în permanență. Nimic subtil. Te bagi direct în spațiul lui vital.

— S-ar putea să am nevoie de întăriri. Poate trebuie să intervin.

— Nu, zise locotenentul. Nu interveni. Lasă natura să-și urmeze cursul. Ambele variante sunt câștigătoare pentru noi. Dacă Scorpio îi vine de hac individului, e grozav, pentru că în sfârșit avem cu ce să-l agățăm. Te avem pe tine ca martor ocular la un act de violență cu urmări grave. Pe de altă parte, dacă Bigfoot îi face ceva rău lui Scorpio, tot e bine pentru noi. Cu cât mai rău, cu atât mai bine. Plus că la final poți să-l și arestezi pe individ. Dacă vrei. Pentru actul de violență comis chiar de el. Asta dacă vrei să-ți mărești cota de realizări trimestriale.

Reacher ieși din localul pentru mic dejun pe ușa bucătăriei și plecă pe alee. Nu voia să-l vadă santinela din față. Nu încă. Caracterizarea lui ca Bigfoot n-ar fi lăsat loc de îndoieli. Vestea ar fi ajuns instantaneu la Scorpio. Era mai bine să nu-i pună în gardă înainte de vreme.

Așa că ocoli la distanță sigură și apoi porni către centru, începând să caute hoteluri mai bune decât cel în care se cazase. Genul de loc pe care l-ar fi ales un fost agent FBI. Nici cel mai zdrențăros loc, dar nici ceva ultraelegant. Probabil vreo reprezentanță locală a unui lanț hotelier național, plasat pe la mijlocul pieței. Pentru care tipul avea probabil un card de loialitate.

Reacher descoperi patru posibilități. La primul, intră și-o întrebă pe recepționeră de un client numit Terrence Bramall, un tip mărunt, îngrijit, în costum și cravată. Dacă venise cu mașina,

trebuia să fie înmatriculată în Illinois. Femeia tastă ceva în computer și se uită la ecran, după care îi spuse că-i părea rău, dar în acel moment în hotel nu era cazat nimeni cu numele Bramall.

La a doua variantă, Reacher află că Terrence Bramall tocmai eliberase camera cu treizeci de minute mai devreme.

Sau poate chiar mai puțin, spuse recepționeră. Poate doar douăzeci de minute. Verifică înregistrarea din calculator ca să-și împrospăteze memoria. Se întâmplase cu douăzeci și șapte de minute în urmă. Tipul se oprise la recepție, în costum și cravată, cu o geantă de voiaj din piele într-o mână și o servietă din piele în cealaltă, își achitase nota de plată și se dusese la mașina aflată în parcarea acoperită. Era un SUV negru, cu numere de Illinois. Bramall și-a încărcat apoi bagajele, s-a urcat în mașină și a plecat spre autostrada interstatală, dar era imposibil de știut dacă o luase spre est sau spre vest.

— Aveți numărul lui de mobil? întrebă Reacher.

Femeia se uită la ecranul computerului. Coloana din stânga, se gândi Reacher, cam la două-treimi din înălțimea ecranului, de jos în sus.

— Nu pot să vi-l dau, spuse femeia.

Reacher arătă spre baza zidului din spatele ei:

— Ăla-i un gândac de bucătărie? spuse el.

Nu era un cuvânt plăcut auzului celor care lucrau într-un hotel. Femeia se întoarse să se uite. El se aplecă peste birou și-și întinse gâtul. Coloana din stânga, la două treimi de jos în sus. Zece cifre. Memorarea lor nu era o performanță extraordinară pentru Reacher.

Se îndreptă înainte ca femeia să se întoarcă spre el.

— N-am văzut nimic, spuse ea.

— Alarmă falsă, spuse Reacher. Scuze, poate-a fost doar o umbră.

Reacher găsi un telefon public în holul unui restaurant chinezesc deschis non-stop. Era un aparat cromat, montat pe un perete tapițat cu catifea roșie. Nu era atât de impresionant cum părea de la distanță. Vopseaua cromată era sărită pe ici pe colo, iar catifeaua era uzată și soioasă.

Reacher formă numărul de mobil al lui Bramall și sună îndelung, dar nu i se răspunse. Deloc neașteptat. Tipul era

probabil pe autostradă. Și probabil că era genul de om care punea siguranța pe primul loc. Lucru normal dacă voiai să rămâi viu după o viață petrecută în FBI.

Niciun răspuns.

Se auzi o voce înregistrată, care-l invita pe Reacher să lase un mesaj, așa că spuse:

— Domnule Bramall, mă numesc Reacher. Aseară am stat împreună la coadă pentru sendvișuri, iar azi dimineață ne-am aflat pentru scurt timp amândoi în localul pentru mic dejun. Am dedus că supravegheai spălătoria lui Arthur Scorpio în legătură cu o investigație privind dispariția unei persoane. Eu îl supravegheam pentru că încercam să dau de sursa unui obiect furat. Cred că ar trebui să punem lucrurile cap la cap ca să vedem ce știm amândoi. Pentru eventualitatea în care aici ar fi la mijloc ceva mai mult decât se vede cu ochiul liber. Ar putea fi util măcar pentru unul dintre noi, dacă nu pentru amândoi. Nu mă poți suna pentru că n-am telefon, așa că o să-ncerc să te sun eu mai încolo. Mulțumesc. La revedere.

Puse receptorul în furcă.

Ieși din holul îmbrăcat în catifea pe trotuarul de beton.

Sedanul negru al lui Arthur Scorpio opri lângă bordură.

Chiar lângă el, la nivelul șoldului.

Geamul coborî și santinela de la ușa din față spuse:

— Urcă-n mașină.

10

Tipul avea un pistol. Un revolver. Arăta ca un Chief’s Special uzat. Marca Smith & Wesson, cu cinci gloanțe de calibrul 38.

Țeava scurtă. Părea mic în mâna individului. Mâna dreaptă. Era pe jumătate întors în spatele volanului, țintind arma pieziș prin geamul deschis din dreapta lui, cu brațul îndoit și umărul drept tras înspre el.

— În mașină, zise el din nou.

Reacher rămase nemișcat. Avea mai multe variante. Viața era plină de ele. Cel mai la îndemână era să plece pur și simplu. Drept înainte, pe trotuar, în aceeași direcție în care mergea și mașina. O astfel de geometrie i-ar fi creat o problemă practică unui pistolar dreptaci într-o mașină cu volanul pe stânga. Parbrizul îi stătea în cale. Nu putea să tragă prin el. Glonțul ar fi fost deviat și și-ar fi ratat ținta. Și după aceea ar fi rămas și cu o gaură în parbriz. Așa ceva nu era o dovadă de inteligență. Chiar

dacă era un oraș vechi și dur, Rapid City nu era zona South-Central din Los Angeles. Focurile de armă trase la ora aceea a dimineții n-ar fi trecut neobservate. Mașinile de poliție ar fi apărut imediat. Iar gaura din parbriz ar fi fost greu de explicat.

Așa că tipul trebuia să se miște. Urma să schimbe transmisia, să ridice piciorul de pe frână, să-și desprindă centura de siguranță, să ridice cotiera, să-și mute fundul pe celălalt scaun și să-și scoată brațul drept pe geamul din dreapta. Toate aceste manevre ar fi durat un timp scurt, dar finit, în care Reacher ar fi ajuns tot mai departe. Și tot ce-avea individul era un 38 obosit, cu o țeavă de șase centimetri și jumătate. Nu era o armă precisă. La viteza cu care putea să meargă Reacher, l-ar fi ratat aproape sigur.

Așa că mai multe șanse ar fi avut să iasă pe geamul de pe partea șoferului. Mult mai rapid. Era chiar lângă el. Dar cum? Tipul ar fi trebuit să îngenuncheze pieziș pe scaunul șoferului și să-și scoată pe geam toată partea de sus a corpului, apoi să-și elibereze brațul, ca atunci când vrei să îmbraci un pulover foarte strâmt, ca să iasă din mașină până la brâu, după care trebuia să se sucească, să țintească și să tragă. Doar că în acel moment abia și-ar mai fi ținut echilibrul, gata să cadă din mașină. O armă nu foarte precisă și un pistolar preocupat ținându-se de oglinda laterală. Reacher nu avea motive de îngrijorare.

Ceea ce însemna că șansele cele mai mari pentru individ ar fi fost să coboare din mașină și să se posteze în spatele portierei. Ca un polițist. Atât doar că, de îndată ce ar fi auzit scârțâitul balamalei, Reacher s-ar fi ascuns în cel mai apropiat magazin sau s-ar fi făcut nevăzut pe o alee. La fel ar fi procedat și dacă ar fi auzit o mașină plecând de pe loc și apropiindu-se de el. Remiză, ca la șah. Toată povestea cu „urcă-n mașină” dădea bine în filme, dar pe stradă era ceva opțional. O mulțime de variante. Fii calm și cară-te. Supraviețuiește ca să poți lupta altă dată.

Dar Reacher rămase pe loc și spuse:

— Vrei să urc în mașină?

— În clipa asta, răspunse individul.

— Atunci bagă pistolul în buzunar.

— Sau?

— Sau nu mă urc în mașină.

— Aș putea să te-mpușc întâi și pe urmă să te bag în mașină

plin de sânge.

— Nu, spuse Reacher. Chiar n-ai putea.

Tot ce trebuia să facă era un pas rapid spre stânga. Pe urmă individul ar fi tras prin parbriz din nou, sau prin al doilea stâlp al mașinii, sau prin al treilea, nemaivorbind de faptul că avea umărul lipit de tapițeria scaunului și nu s-ar fi rotit. Pe lângă asta, ar fi venit polițiștii. Lumini și sirene. Întrebări. Tipul era blocat.

Era un amator.

Ceea ce era încurajator.

— Bagă pistolul în buzunar, spuse din nou Reacher.

— De unde știu c-o să te urci în mașină?

— Sunt bucuros să-i fac o vizită domnului Scorpio. Deține informații care mă interesează. Plănuiam să trec pe la el în cursul zilei de azi, dar, dacă tot ești aici, mă gândesc că e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— De unde știi că lucrez pentru Scorpio?

— Magie, răspunse Reacher.

Tipul rămase nemișcat o secundă, apoi puse pistolul în buzunarul hainei. Reacher deschise portiera din dreapta mașinii. Sedanul era un Lincoln Town Car antic. Vechiul stil pătrățos. Tipul de mașini care sunt arse și distruse în serialele de televiziune pentru că sunt extrem de ieftine. Tapițeria era din catifea roșie, nici mai bună, nici mai rea decât cea de pe pereții holului de la restaurant. Puțin uzată și soioasă. Reacher se înghesui în scaun. Își puse brațul pe cotieră. Mâna stângă, mare cât o farfurie întinsă, atârna relaxată. Tipul se holbă la ea o secundă. Degete lungi și groase, cu noduri cât nuca. Cicatricele vechi se vedeau albe pe piele. Tipul își mută privirea în altă parte. Nu mai era câinele alfa. Teritoriu necunoscut pentru un ins care-și câștiga existența stând rezemat de pereți și speriind oamenii.

— Dă-i bătaie, spuse Reacher. N-am toată ziua la dispoziție.

Porniră la drum, luând-o la stânga și la dreapta pe străzile din centru ca să ajungă în cartierul mai modest. Individul parcă mașina în fața spălătoriei. Își scoase din nou pistolul. Ca să-și salveze prestigiul, în fața lui Scorpio. Reacher îl lăsă în pace. De ce nu? Nu-l costa nimic. Așteptă până când tipul ocoli mașina și-i deschise portiera, apoi coborî și individul îi făcu semn cu capul spre intrarea în spălătorie. Reacher intră primul, în mirosul de

zoaie și spumă rece de detergent, fiind întâmpinat de santinela de la ușa din spate, rezemat de o mașină de spălat, și de Arthur Scorpio însuși, așezat pe un scaun din plastic. Ai fi zis că-i un client hipnotizat de tamburii rotitori ai mașinilor.

De aproape, avea pielea feței ciupită, nefiresc de albă, ca și cum ar fi fost tratată cu substanțe chimice. Paloarea făcea ca ochii să-i pară închiși la culoare. Era înalt și slab. Poate un metru și optzeci și opt. Poate șaptezeci și două de kilograme. Însă doar dacă ar fi avut în buzunare un pumn de monede. Numai piele și os și deșirat ca o scară pliantă.

Santinela de la ușa din spate se desprinse de mașina de spălat și se apropie ca să stea lângă șeful lui. Tipul care condusese mașina se postă și el în apropierea lui Scorpio, care spuse:

— Ce vrei?

— I-ai vândut un inel lui Jimmy Rat, spuse Reacher. Vreau să știu de la cine l-ai primit.

— Nu știu de ce-ai venit la mine. Eu dețin aici o spălătorie automată. Nu cunosc niciun Jimmy Rat.

— Spălătoria merge bine?

— Mă descurc.

— Și ești și modest. Te descurci minunat. Ai atât de mulți bani că a trebuit să angajezi doi oameni ca să-i păzească. Doar că nu înțeleg cum. N-ai clienți deloc.

— Mă acuzi de ceva?

Afară, o mașină de culoare bleu se opri lângă trotuarul de vizavi. De producție internă. Probabil, un Chevrolet. Nimic extravagant. Specificații standard. În el, o femeie asiatică micuță. Păr negru, ochi negri. Expresie severă. Nakamura. Oprise motorul și stătea acolo cu capul întors și privea. O privire neutră, peste capota Lincolnului parcat al lui Scorpio. Se uita direct în ochii lui Reacher, prin două straturi de sticlă și zece metri de aer.

Reacher se întoarse cu privirea la Scorpio și spuse:

— Jimmy Rat ți-a lăsat un mesaj vocal și de aia i-ai angajat pe oamenii ăștia. Te-a anunțat că vin. Și iată-mă. Depinde de tine cât o să stau aici.

— Mai întâi, nu știu despre ce vorbești, iar în al doilea rând știi cine e femeia din mașina parcată vizavi?

— E polițistă. Detectivul Nakamura.

— Care mă hărțuiește cu regularitate. După cum vezi și tu. Din motive complet inventate. Dar de data asta se poate face utilă, măcar o dată. Ai încălcat o proprietate privată și ar putea să vină să te ia de-aici. Să știu și eu pe ce se duc impozitele mele.

— Plătești impozite?

— Mă acuzi de ceva?

— N-am încălcat nimic. M-ai invitat aici. Ba chiar ai insistat.

— Ce voiam să-ți spun e că poți să-ți bagi micile amenințări într-un loc pe care nu-l vede soarele. Zici că depinde de mine cât timp stai aici? Și ce-o să faci, cu un polițist care supraveghează locul?

— Știu cum o cheamă pentru că am discutat cu ea. Mi-a spus că departamentul de poliție nu te are la inimă.

— Sentimentul e reciproc.

— Ăsta-i un cod. În engleza pe înțelesul tuturor înseamnă că aș putea să-ți smulg brațul din umăr și să te bat cu el până-ți dai duhul și poliția n-o să mă oprească. Ba chiar o să vândă bilete la spectacol.

— Ce cod? Și tu ești polițist? De unde?

— Așteptai să vină unul? Nu sunt eu. Nu-s decât un om obișnuit cu o întrebare. Spune-mi răspunsul și-am plecat.

— N-ai întrebat cum te-am găsit, zise Scorpio.

— N-a fost nevoie, spuse Reacher. Mi-am dat seama deja. După locul în care a apărut omul tău. De la angajații restaurantului. Le mai strecori câte-un mic bacșiș. Ăia vorbesc între ei. Toți au telefoane mobile. Își trimit sms-uri. O rețea mică și drăguță. Prost plătită și deloc apreciată cum se cuvine. Tu ai dat sfară-n țară. Pornind de la mesajul vocal al lui Jimmy Rat. Ai grijă că vine Bigfoot, ieșit din pădure. Așa a spus Jimmy, corect?

— Nu cunosc niciun Jimmy. Asta pe de-o parte. O să stau aici toată ziua și-o să neg. Nu poți face nimic în privința asta, cu un polițist care veghează.

— Poate c-o să plece.

— N-o să plece. Stă acolo toată ziua. O să plecăm de-aici înaintea ei. Și pe urmă, ce-o să faci? O să alergi după noi? Asta pe de altă parte. Succes la încercarea de a-ți petrece noaptea-n oraș. N-o să-ți dea nimeni de mâncare. N-o să te cazeze nimeni. Am mai multe rețele care funcționează.

— Sunt sigur că ești un adevărat Al Capone, spuse Reacher.

Atât doar că ai cea mai de căcat mașină din lume.

— Plimbă ursul. Ne irosești timpul tuturor. Nu poți să faci nimic. Mai ales sub ochii unui polițist. Cu sau fără cod. Care oricum e o abureală. Suntem în America.

— Am putea face un test, zise Reacher. Eu îți trag un pumn în bot și cronometrăm cât durează până ajunge polițista aici.

Cele două santinele se apropiară de Scorpio. Fără pistoale. Fără îmbrânceli și ghionturi. Nu puteau. Nakamura era cu ochii pe ei. Se postară de o parte și de alta a scaunului pe care stătea Scorpio, cu un pas mai în față, cu câte o jumătate de pas spre interior. Închizând accesul. Reacher era în fața lor, la o lungime de braț, în vârful unui mic triunghi aplatizat.

— Tot se mai uită la noi? întrebă Reacher.

— Mai atentă ca niciodată, zise Scorpio.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

— Nu sunt eu cel pe care-l cauți.

— În regulă, spuse Reacher. Am înțeles.

Bătu aerul cu palmele, într-un gest conciliant, ca și cum s-ar fi declarat înfrânt, ca și cum ar fi cerut un time-out, sau o resetare, ori o reluare, orice l-ar fi ajutat. Spuse: „Și dacă…”, pe un ton speculativ, dar nu-și termină întrebarea. În schimb, își puse palma pe frunte și se frecă, de parcă ar fi vrut să-și ușureze o durere de cap sau ar fi căutat un cuvânt, apoi ridică și cealaltă mână și-și trecu degetele prin păr, în față și-n spate, repede, ca și cum s-ar fi clătit pe cap, după care lăsă mâinile în jos și-și plasă degetele peste gură, aproape împreunate, peste buzele țuguiate, un gest meditativ. Își frecă ochii și apoi își lipi degetele pe frunte, apăsând tare, ca o persoană aflată la un gând distanță de găsirea unei soluții.

Toate aceste manevre îi aduseseră mâinile la nivelul ochilor, fără ca nimeni să bănuiască nimic.

Mâna lui zvâcni înainte și înapoi foarte repede, fulgerător, ca o limbă de șarpe, lovindu-l în față pe tipul din dreapta. Fără prea multă forță. Un nas spart, poate. Nimic mai mult. Dar nici nu era nevoie de mai mult. Ideea era să-l năucească pe tip o fracțiune de secundă. Atât. În timp ce făcea cale întoarsă, aceeași mână dreaptă pivotă într-un croșeu de mare forță, cu o răsucire violentă din talie și umeri, care-l lovi pe tipul din stânga direct în gât. Mai bine decât în față. Acolo nu erau oase.

Tipul din stânga se prăbuși ca o ușă trântită.

Între timp, Reacher își redresă răsucirea și o transformă într-un croșeu de stânga de aceeași forță, dar în direcție opusă, lovindu-l și pe individul din dreapta în gât.

Perfect simetric.

Mai puțin de trei secunde, de la început până la final.

Plus punctele acordate pentru stil.

Tipul din dreapta căzu lent și cu întârziere, ca un stâlp de iluminat stradal izbit de un vehicul. Reacher auzi lovitura corpului aterizat pe linoleum și bufnetul oaselor.

Rămase pe loc, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Acum am rămas doar noi doi, zise el.

Scorpio nu spuse nimic.

— A coborât polițista din mașină? întrebă Reacher.

Scorpio nu-i răspunse.

Reacher se aplecă, în stânga și-n dreapta, și scoase pistoalele din buzunarele tipilor doborâți. Ambele erau la fel. Smith & Wesson Chief's Special, ambele părând mai bătrâne decât Reacher, care le puse în propriile buzunare și spuse:

— A coborât din mașină?

— Nu, zise Scorpio.

— Vorbește la telefon?

— Nu.

— Prin stația radio?

— Nu.

— Și ce face atunci?

— Stă și se uită.

— Mai ții minte că ți-am propus să facem un test?

Scorpio nu răspunse.

Nakamura văzu santinelele stând aproape de Scorpio și pe acesta rezemat în spătarul scaunului din plastic, ca un împărat pe tron. Reacher se afla în fața lor, foarte aproape. La o lungime de braț. Avu loc un schimb de cuvinte. Două întrebări, două răspunsuri. Fraze din câteva cuvinte. Scurt și la obiect. Apoi Reacher se scărpină în cap. După care păru să aibă un spasm fizic violent și, aparent fără niciun motiv, cele două santinele se prăbușiră.

Reacher îi lovise.

Se repezi să deschidă portiera, dar se opri.

Tot e bine pentru noi. Nu interveni.

Trase aer în piept și continuă supravegherea de la distanță.

Reacher se așeză pe scaunul din plastic de lângă cel al lui Scorpio. Se întinse și se făcu comod, privind drept înainte la o mașină de spălat inertă. Scorpio stătea tăcut lângă el. Ai fi zis că-s doi bătrâni care privesc la o partidă de fotbal american. Santinelele stăteau întinse pe podea, respirând cu greu.

Reacher scoase inelul de la West Point din buzunar, îl ținu în echilibru în palmă și spuse:

— Trebuie să știu de unde ai inelul ăsta.

— Nu l-am văzut niciodată, spuse Scorpio. Eu am o spălătorie.

— Ce ai în buzunare?

— De ce?

— Va trebui să scoți afară tot ce ai. Am de gând să te bag în uscătorul centrifugal. Cheile sau monedele ar putea deteriora mecanismul.

Scorpio aruncă o privire spre un uscător. Nu se putuse abține.

— N-aș încăpea acolo, spuse el.

— Ba da, îl contrazise Reacher.

— N-am văzut niciodată inelul ăla.

— I l-ai vândut lui Jimmy Rat.

— N-am auzit în viața mea de individul ăsta.

— Unde fixez temperatura depinde de tine. O să-ncepem cu rufe delicate. Pe urmă creștem. Cineva mi-a spus că temperatura poate ajunge până la punctul la care omoară ploșnițele.

Scorpio nu răspunse nimic.

— Înțeleg, spuse Reacher. Tu ești Domnul Rapid City. Ești masculul alfa. Ai mai multe rețele funcționale. Ceea ce constituie o problemă pentru tine. Poate că sunt interconectate între ele. Caz în care o întrebare poate duce la alta. Întreaga poveste poate ieși la iveală. Nu-ți poți permite să se întâmple așa ceva. De unde și zidul din piatră. Înțeleg. E cât se poate de logic. Numai că trebuie să-ți amintești două lucruri foarte importante. Mai întâi, nu-mi pasă. Nu sunt polițist. N-am altă întrebare. Iar în al doilea rând, o să te bag în uscător. Așa că acum ești între ciocan și nicovală. Trebuie să devii creativ. Ai citit vreodată o carte?

— Bineînțeles.

— Ce fel de carte?

— Despre aselenizări.

— Aia se numește non-ficțiune. Dar mai există un gen, numit ficțiune. Născocești lucruri, poate ca să pui în lumină un adevăr central mai mare. În cazul tău, ai putea să-mi spui o poveste despre un sărman fără adăpost, posibil din afara orașului, care a venit să-și spele hainele, dar n-avea bani, n-avea nimic în afară de un inel, pe care l-ai acceptat cam fără voia ta în schimbul a două cicluri de spălare cu apă fierbinte și două cicluri de uscare, rămânând destul și pentru o masă îndestulătoare și un pat pentru noapte. Totul grație inimii tale generoase. Detectivul Nakamura n-ar avea nimic de obiectat. Ar fi o poveste excelentă.

— Ar trebui să recunosc că i-am vândut inelul lui Jimmy Rat.

— Ceea ce a fost perfect legal. Ai o spălătorie automată. Duci banii la bancă. Nu știi ce să faci cu un inel. Din fericire, un motociclist aflat în trecere se oferă să-l cumpere. Nu e vina ta că s-a dovedit a fi un tip rău. Doar nu ești responsabil pentru faptele lui.

— Crezi c-ar fi o poveste acceptabilă?

— Cred că e o poveste excelentă, spuse din nou Reacher. Cu condiția să-ți amintești numele tipului din afara orașului.

— Din afara statului, precizează Scorpio. Chiar așa s-a întâmplat. Mai mult sau mai puțin. Un tip din Wyoming, rămas fără bani, a venit la mine și l-am ajutat.

— Când?

— Cam cu șase săptămâni în urmă.

— De unde din Wyoming?

— Cred că era un orășel numit Mule Crossing.

— Cum se numea tipul?

— Cred că Seymour Porterfield. Parcă zicea că i se spune.

11

De cealaltă parte a străzii, Nakamura își continua supravegherea. Reacher se ridică și păși peste santinela din stânga. Se uită la un uscător centrifugal. Era mai mare decât cele casnice. Bun pentru cuverturi și alte obiecte mari. Poate c-ar fi reușit să-l bage pe Scorpio acolo.

— Vrei să ies pe ușa din spate? întrebă el.

Scorpio clătină din cap.

— Nu, ieși prin față.

Așa că Reacher păși peste santinela din dreapta și ieși afară,

pe trotuar. Aerul era cald și mirosea a proaspăt. Se întoarse spre dreapta și începu să meargă. Auzi mașina lui Nakamura pornind. Identifică zumzetul direcției și scrâșnetul pneurilor, după care mașina se opri în dreptul lui. Era la fel ca a lui Scorpio, doar că mai joasă și mai albastră.

Geamul lateral coborî.

Păr negru, ochi negri, expresie severă. Nakamura spuse:

— Urcă în mașină.

— Ești supărată pe mine acum?

— Ți-am spus să nu comiți o infracțiune în jurisdicția mea.

— Ne aflam într-o spălătorie. Se ține măcar cont de asta?

— Nu e corect. Ne dăm silința.

Reacher deschise portiera și se urcă în mașină, împinse scaunul în spate, ca să-și facă loc pentru picioare, și spuse:

— Îmi cer scuze. Știu că vă dați silința. Scorpio e un caz dificil.

— Ce ți-a spus?

— Că are inelul de la un tip din Wyoming pe nume Sy Porterfield. Treaba s-a întâmplat cam cu vreo șase săptămâni în urmă. Aproape că a recunoscut legătura cu Jimmy Rat din Wisconsin. Prin urmare, face parte dintr-un lanț care se-ntinde de la vest la est, pe coridorul I-90.

— Nu putem dovedi asta.

— De asemenea, îi plătește pe lucrătorii din restaurante pentru informații. Asta fiind, după spusele lui, doar una dintre multele rețele pe care le dirijează. Poate că e agentul de pariuri din cartier. Poate că dă bani cu împrumut.

— Nu putem dovedi nimic din toate astea.

— Dar nu sunt sigur că-i merg grozav afacerile. Mașina lui personală e o rablă care valorează cam o sută de dolari, iar gorilele lui au pistoale mai bătrâne decât tine.

— Mașina e funcțională?

— Cred că da.

— Pistoalele ar fi funcționat?

— Probabil. De regulă, revolverele sunt destul de fiabile.

— Suntem în Dakota de Sud. Oamenii sunt nevoiași. Eu cred că afacerile lui Arthur Scorpio merg foarte bine.

— Bine.

— Unde sunt pistoalele acum?

Reacher le scoase din buzunare și le lăsă pe bancheta din spate.

— Mulțumesc, spuse Nakamura.

— De asemenea, spuse Reacher, e ceva în neregulă cu camera din spate. Ar fi fost mai logic să vorbească cu mine acolo. Și cu siguranță că ar fi fost mai logic ca eu să ies pe-acolo. Știa c-o să mă oprești și-o să-mi pui întrebări. Era mai bine ca eu să fi ieșit pe alee. Dar nu m-a lăsat. Ar fi bine să verifici ce-i acolo.

— Avem nevoie de un mandat.

— Îi ascultați convorbirile telefonice. Ar putea să spună o prostie. Pariez pe un dolar contra zece că fix în momentul ăsta îl sună pe Porterfield din Wyoming.

— Acolo te duci?

— De îndată ce găsesc o hartă. Orașul se numește Mule Crossing. N-am auzit niciodată de el.

Nakamura scoase telefonul. Tastă ceva, așteptă, apoi spuse:

— E în apropiere de Laramie. Un punct mare pe șosea.

Îi întinse telefonul ca să-i arate.

— Ăla-i coridorul I-80, nu I-90, spuse ea.

— Densitatea populației scade spre zero la vest de-aici, spuse Reacher. Un lanț de aprovizionare ar trebui să se ramifice în toate direcțiile. Poate că sunt mulți tipi ca Porterfield în Wyoming, Montana și Idaho. Toți aprovizionându-l pe Scorpio, ca afluenții unui fluviu. Îi monitorizați vizitatorii?

— Încercăm, când și când. Am văzut mașini și motociclete pe alee. Unele cu plăcuțe de înmatriculare din alte state. Oamenii intră și ies pe ușa din spate.

— Trebuie să aruncați o privire în camera aia. Sigur nu e plină cu butoaie de detergent. Individul n-are niciun client.

Nakamura rămase tăcută câteva secunde, apoi spuse:

— Mulțumesc pentru raport.

— N-ai pentru ce, zise el.

— Vrei să te duc undeva?

— La autogară, cred. O să iau ceva ce merge la vest, pe I-90. Mă dau jos în Buffalo și o iau spre sud, până la Laramie.

— Păi ar fi autobuzul de Seattle.

— Da, spuse Reacher. Așa mă gândeam și eu.

*

Coborî din mașină la autogară, își luă rămas-bun și-i ură noroc. Nu se aștepta s-o mai vadă vreodată. Își cumpără un bilet până în Buffalo și se așeză să aștepte mașina, împreună cu alți

douăzeci de oameni. Ca de obicei, un grup divers. Pereții sălii aveau o culoare palidă, discretă, iar pe tavan erau corpuri de iluminat pătrate. Pe geamul mare se vedea o suprafață asfaltată, unde mai devreme sau mai târziu avea să apară autobuzul de Seattle, venind dinspre Sioux Falls.

Nakamura își sună prietenul tehnician și-l rugă să-l întrebe pe amicul lui de la compania telefonică dacă Scorpio dăduse vreun telefon în ultima oră, cu atenție specială acordată încercărilor de a forma numere cu prefixul 307, cel pentru Wyoming.

Prietenul îi spuse că nu era nevoie de asta pentru că locotenentul reactivase supravegherea electronică. Tot ce ținea de linia telefonică fixă și cea mobilă a lui Scorpio ajungea direct pe un hard-disc, pe care și ea îl putea accesa de pe computerul de la birou.

O singură problemă, spuse tipul. Scorpio nu dăduse niciun telefon.

Reacher văzu pe geamul autobuzului cum din Dakota de Sud trece în Wyoming. Ocupase locul lui preferat, pe stânga, deasupra osiei din spate. Cei mai mulți evitau locul acela, temându-se de zdruncinături. Ceea ce pentru alții era ultima opțiune, pentru Reacher era cea dintâi.

Îi plăcea Wyoming. Pentru geografia sa eroică și pentru climatul său așijderea. Și pentru pustietate. Era întins cât Regatul Unit al Marii Britanii, dar avea mai puțini locuitori decât orașul Louisville din Kentucky. Potrivit Biroului pentru recensăminte, era cel mai puțin populat stat. Puținii oameni care trăiau acolo tindeau să fie deschiși și plăcuți. Erau bucuroși să te lase în pace.

Țara lui Reacher.

În prima parte a statului avu parte de câmpii înalte. Era deja toamnă. Privi către imensele întinderi de roșcat-maroniu, spre spectrul muntos de dincolo de acestea. Autostrada era o panglică din asfalt neagră, în cea mai mare parte pustie. Când și când, camioanele depășeau autobuzul, lent, uneori depășirea durând un minut întreg, avansul petrecându-se aproape imperceptibil. Reacher îi vedea pe șoferi în cabinele lor goale. Bătrâni, toți.

Soția mea ar spune că te simți vinovat de ceva.

Se uită în cealaltă parte, peste culoarul dintre scaune, spre celălalt orizont.

Nakamura străbătu coridorul până la biroul de pe colț al locotenentului. Acesta ridică spre ea ochii scânteietori și neliniștiți.

— Bigfoot a plecat, îl informă ea. Scorpio i-a răspuns la întrebare. Următoarea oprire, Wyoming.

— Ce e în Wyoming?

— Inelul i-a fost furnizat lui Scorpio de un anume Porterfield dintr-un oraș numit Mule Crossing. Cu vreo șase săptămâni în urmă.

— Cum de l-a convins Bigfoot pe Scorpio să-i spună toate astea?

— I-a pus la podea pe cei doi maimuțoi ai lui. Cred că Scorpio și-a dat seama că el era următorul pe listă.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Nu tocmai, spuse Nakamura. Totul s-a petrecut extrem de repede. N-aș putea spune exact ce s-a întâmplat. Nu cu precizia necesară într-un tribunal.

— Așadar, n-am ajuns nicăieri, spuse locotenentul. De fapt, am făcut un pas înapoi. Telefoanele lui Scorpio tac. Ceea ce înseamnă că și-a cumpărat un telefon cu cartelă, cu minute preplătite. De-acum înainte, n-o să mai știm pe cine și unde sună.

Locotenentul nu mai spuse nimic. Se întoarse la e-mailurile sale.

Nakamura se duse la biroul ei, tăcută și singură.

La mai bine de 1 300 de kilometri spre est, în bucătăria luxoasă a unei vile construite în stil Tudor pe Coasta de Aur de la nord de Chicago, o femeie numită Tiffany Jane Mackenzie forma numărul de mobil al lui Terry Bramall. Sună și sună, dar nu-i răspunse nimeni. Auzi în cele din urmă o voce înregistrată care o ruga să lase un mesaj, așa că spuse:

— Domnule Bramall, la telefon doamna Mackenzie. Voiam să știu dacă ați mai făcut ceva progrese. Până acum, vreau să spun. Sau nu, bănuiesc. Aș dori să știu totuși cum stau lucrurile, așa că vă rog să mă sunați. Vă mulțumesc. Cu bine.

Apoi doamna Mackenzie își verifică pe telefon e-mailul, paginile de internet salvate și camerele de chat, precum și

forumurile de mesaje.

Nimic.

Reacher coborî din autobuz în Buffalo. Mai departe, variantele erau limitate. Nu exista linie directă spre Laramie. O cursă urma să plece spre Cheyenne, situat aproape de Laramie, dar abia a doua zi. Așa că începu să meargă pe jos, urmând indicatoarele spre autostrada situată la sud, în speranța că avea să prindă o mașină de ocazie înainte să ajungă la rampa de acces. Se gândi că avea cam cincizeci la sută șanse. Cap sau pajură. În favoarea lui era populația prietenoasă care nu era apăsată de temeri irațională. Împotriva lui era traficul redus aproape la zero. Populația prietenoasă era foarte rarefiată. Wyoming. În cea mai mare parte, un stat nelocuit.

Dar chiar și așa, norocul îi surâse după vreo opt sute de metri. O camionetă prăfuită opri în dreptul lui și șoferul se aplecă ca să-i spună că merge la Casper, care era la o distanță similară atât de Cheyenne cât și de Laramie, spre sud, pe I-25. Reacher se urcă și se făcu comod. Mașina era o Toyota, cu suspensii înalte și echipată cu tot felul de componente de uz intens. Părea bună pentru operațiuni pe partea întunecată a lunii. Cu siguranță, nu avea nicio dificultate în a se deplasa pe I-25. Șoferul era un tip înalt și zvelt, încălțat în bocanci de lucru și blugi no name. Dulgher, după cum s-a recomandat, se ocupa de repararea grinzilor de acoperiș înainte de venirea iernii. De asemenea, cățărător pe pietre, în weekend. Când avea parte de weekend. Reacher îl întrebă ce era acela un cățărător pe pietre.

S-a dovedit că însemna să conduci vehicule din categoria off-road pe terenuri acoperite în proporții exagerate de bolovani și pietre sau prin albiile secate ale torenților muntoși. Reacher era în cel mai bun caz un șofer de nevoie, dar era înclinat să admită că isprăvile cățărătorilor pe pietre sunau palpitant, chiar dacă i se păreau fără noimă.

Nakamura se întoarse cu mașina în cartierul lui Scorpio, dar, dintr-un impuls dictat de intuiție, se opri până să ajungă la spălătorie și parcă în fața băcăniei. Intră și se uită în jur, ca la o verificare a stocurilor. Văzu tot felul de alimente conservate și preambalate, lăzi frigorifice pline cu băuturi răcoritoare și bere la sticlă, role de prosoape de hârtie, cipsuri de cartofi și

bomboane, precum și o tejghea pentru mezeluri, iar în spatele casei de marcat un perete cu mărunțișuri, printre care medicamente care se vindeau fără rețetă, vitamine, baterii și încărcătoare de telefoane.

Și telefoane.

Văzu telefoane cu cartelă, în ambalaje din plastic transparent. O mulțime de aparate, înșirate pe două suporturi, stânga și dreapta, lângă un afiș șters care spunea că femeile gravide n-ar trebui să bea prea mult.

— Cumva Arthur Scorpio tocmai a cumpărat unul din alea? întrebă ea arătând cu degetul.

— Of, fir-ar să fie! spuse vânzătorul.

— Nu-i nicio problemă dacă a cumpărat. Nu pățești nimic. Doar de informație am nevoie.

— Da, a cumpărat unul, spuse vânzătorul. Și ceva analgezice.

— Care?

— Care analgezice?

— Care telefon? De pe suportul din stânga sau de pe cel din dreapta?

Vânzătorul se gândi și arătă cu degetul:

— Din dreapta, spuse el. Mi-era mai la îndemână.

— Dă-mi-le pe următoarele două.

Vânzătorul luă două pachete din plastic și Nakamura îi dădu cardul ei de credit. Înapoi în mașină, îl sună pe prietenul ei de la *Infracțiuni cibernetice* și-i spuse:

— Scorpio a cumpărat un telefon cu cartelă de la un magazin de cartier. Le-am luat pe următoarele două de pe raft. Vin să ți le-aduc. Vreau să vezi dacă numerele cartelelor respectă vreo secvență predictibilă. Dacă da, poate îl putem readuce pe Scorpio pe radar.

— O să fac tot ce-o să pot, spuse prietenul.

Terry Bramall intră în camera de motel și-și puse sacoul costumului în șifonier. Scoase telefonul din servietă și începu să răspundă la mesaje. Primul era de la un ins de care nu auzise niciodată, pe nume Reacher. *Am stat împreună la coadă pentru sendvișuri, iar azi dimineață ne-am aflat pentru scurt timp amândoi în localul pentru mic dejun.* Și pe urmă ceva legat de Arthur Scorpio și un obiect furat.

Șterse mesajul, pentru că pe el Scorpio nu-l mai interesa.

Al doilea mesaj era de la clienta sa, doamna Mackenzie. Îngrijorată și dornică să afle dacă aflase ceva nou, ceea ce era de înțeles. *Aș dori să știu totuși cum stau lucrurile, așa că vă rog să mă sunați.* Nu o sună. Nu-i plăcea să vorbească la telefon, mai ales cu clienții îngrijorați. Așa că-i scrise un sms, încet și metodic, folosind doar degetul arătător: *Dragă doamnă Mackenzie, am făcut pași înainte satisfăcători și sper să vă dau vești finale cât de curând. Cu urări de bine, T. Bramall.*

Trimise mesajul.

În Casper, Reacher avu de ales. Putea să rămână pe I-25 și să se îndrepte spre est și spre sud către Cheyenne, după care Laramie s-ar fi aflat la o distanță scurtă spre vest, pe I-80. Sau putea ajunge mergând direct pe un drum statal. Două laturi rapide ale unui triunghi sau o singură latură mai lentă. Eterna dilemă a autostopistului.

Alese drumul statal. I se făcuse lehamite de autostradă și avea timp berechet. Nu era nicio mare grabă. Inelul plecase din Wyoming de șase săptămâni. Nu existau fire extrem de urgente de urmărit. Ieși din oraș mergând pe jos mai bine de un kilometru și jumătate, până când loturile comerciale de pe stânga și de pe dreapta făcură loc vegetației deșertice. După încă o sută de metri găsi un indicator aflat la înălțimea capului pe care scria: *Laramie, 245 km.* Se așeză lângă el. I se părea că indicatorul spunea ceea ce trebuia spus. Privi spre orizont, să vadă ce mașini se apropiau. Nu era multe.

Scorpio dădu fiecăreia dintre santinele douăzeci de dolari și un flacon de Tylenol, după care îi trimise acasă. Cei doi ieșiră pe ușa din față, iar el se duse în camera din spate. Se așeză la o masă lungă plină cu echipamente care zumzăiau încontinuu. Desfăcu ambalajul din plastic și scoase telefonul cel nou. Formă numărul de activare și apoi un număr cu prefixul 307.

Wyoming. Ton de apel. Niciun răspuns.

O voce îl invită să lase un mesaj.

— Billy, Arthur la telefon. Se-ntâmplă pe-aici niște chestii ciudate. Nimic grav cu adevărat. Doar un ghinion, ceva ieșit din comun. Ne-am pomenit pe cap cu un individ aflat pe urmele unui inel. Nu era polițist. Nu știa absolut nimic. Era doar un trecător întâmplător, care și-a băgat nasul unde nu-i fierbea

oala. N-am reușit să-l trimitem la plimbare, așa că în final i-am dat numele lui Sy Porterfield. Ceea ce înseamnă că mai devreme sau mai târziu o să ajungă în zona voastră. Nu te-ncurca cu el. Folosește o pușcă de vânătoare, din spatele unui copac. Nu glumesc în privința asta. E ca Incredibilul Hulk. Nu-l lăsa nici măcar să te vadă. Dar ocupă-te de problemă, în regulă? Trebuie să dispară pentru că e un element care cine știe unde poate să ducă... E mai ușor pentru tine să-l rezolvi acolo decât ar fi pentru mine aici. Prin urmare, ocupă-te!

Apoi adăugă:

— Privilegiile tale sunt suspendate până când primesc vești de la tine.

Închise și aruncă telefonul în coșul de gunoi.

12

Reacher ajunse în centrul orașului Laramie la șase seara, după aproape 245 de kilometri parcurși în cabina unui Ford Bronco străvechi, condus de un tip care-și câștiga existența transformând bușteni în sculpturi executate cu drujba. Acesta îl lăsă pe Reacher la intersecția dintre Third Street și Grand Avenue, loc pe care părea să-l considere un fel de centru geografic precis. Se poate să fi fost așa. Dar era liniștit. Toate stabilimentele se închiseseră de la cinci, exceptând barurile și restaurantele, pentru acestea fiind prea devreme.

Reacher se întoarse pe loc într-un cerc complet ca să se orienteze. Linia de cale ferată era la vest. Universitatea se vedea la est. Spre sud ajungeai în linie dreaptă în Colorado, iar spre nord era drumul de întoarcere spre Casper. Se îndreptă spre calea ferată și se opri la primul bar al cărui aspect îi plăcu. Avea o oglindă pe perete, cu o gaură de glonț în ea. Ca și cum vreun desperado de demult intrase în local furios nevoie mare din cine știe ce motiv. Poate era ceva contrafăcut, poate era real. Oglinzii îi era totuna.

Localul era liniștit și înăuntru puțină lume, astfel că barmanul nu se grăbea. Reacher îl întrebă cum poate să ajungă la Mule Crossing. Tipul îi spuse că n-a auzit niciodată de așa ceva.

— Unde zici că vrei s-ajungi? strigă un alt tip.

Îi rămăsese spumă de bere pe buză, după ce trăsese o dușcă zdravănă dintr-o sticlă cu gâtul lung. Poate că era un ins dornic să fie de folos, poate unul care-și băga nasul în treburile altora sau un expert local nerăbdător să se dea mare cu cunoștințele

lui de specialist.

Sau o combinație din toate cele de mai sus.

— Mule Crossing, spuse Reacher.

— Nu-i nimic acolo, zise individul. În afară de un magazin de artificii.

— Am auzit c-ar fi un orășel.

— Ăsta-i un orășel. Mule Crossing e doar o pată pe drum. Era acolo un oficiu poștal, dar s-a desființat în urmă cu douăzeci de ani. Cred că acum acolo e doar piață de vechituri. Poate găsești sifon și cipsuri de cartofi. Dar benzină sigur nu.

— Câți oameni locuiesc acolo?

Tipul mai trase un gât de bere și spuse:

— Cinci sau șase, poate.

— Doar atâția?

— Omul care ține piața de vechituri, sigur. Probabil că nu și cel care ține magazinul de artificii. Cine-ar vrea să locuiască deasupra unei asemenea prăvălii? Cred că n-ar pune geană pe geană. Aproape sigur vine cu mașina din altă parte. Dar e un drum de țară care duce între dealuri. Oamenii au cabane. Poate patru sau cinci inși. Potrivit serviciului poștal, tot ce-i acolo se numește oficial Mule Crossing. Cred că de-aia au și avut acolo un oficiu. Codul poștal e cam cât Chicago de mare. Cu cinci locuitori. Dar, ce să zic, bun venit în Wyoming.

— Și unde este, mai exact?

— La patruzeci de minute spre sud. Ia-o pe drumul statal care merge spre Colorado. Caută un indicator unde zice ceva de rachete artizanale.

Reacher se întoarse la intersecția dintre Third Street și Grand Avenue. Era optimist în privința găsirii unei mașini de ocazie. La stânga lui era universitatea și drept înainte, la o oră de mers cu mașina, legea îți permitea să deții marijuana. Dar se făcea întuneric. Poate că nu erau multe de văzut. În mod clar, Mule Crossing nu era câtuși de puțin o metropolă agitată.

Pe de altă parte, tipul cu piața de vechituri locuia acolo. Probabil că avea sonerie la ușă.

Bate fierul cât e cald.

Reacher o luă spre sud, pe rigola străzii, cu degetul mare ridicat.

Gloria Nakamura coborî cu liftul două etaje până la Infracțiuni informatice, unde îl găsi pe prietenul ei în micul lui birou. Scosese din ambalaje cele două telefoane și le pusese unul lângă celălalt pe masa de lucru, deasupra tastaturii. Ambele aveau ecranele stinse.

— Sunt în modul sleep, spuse el. Totul e bine.

— Ai numărul?

— Trebuie să faci un exercițiu de imaginație. Închipuie-ți că ești un muncitor chinez pe linia de asamblare. De fapt, mai bine nu, pentru că meseria ta s-a automatizat și tu nu mai ești acolo deloc. Imaginează-ți mai bine că ești o mașină. Numerele de telefon sunt înscrise pe cartelele SIM, cumpărate angro de la furnizorii de servicii telefonice și instalate într-o fază destul de târzie a procesului, aș zice. Apoi are loc ambalarea termică, cu insertul de carton și pachetele alunecă pe rând de pe linia de asamblare ajungând în cutiile de transport, care sunt preluate de o altă bandă transportoare. Câte crezi că intră într-o cutie?

— Zece, probabil, spuse Nakamura după un moment de gândire. Un magazin de genul băcăniei din cartier n-ar fi dorit să ia mai mult de zece deodată. Farmaciile de familie ar proceda la fel. Fabricanții trebuie să-și cunoască piața. Așa că e o cutie mică. Mai mare decât una de pantofi, dar nu cu mult.

— Și numerele de telefon sunt în ordine?

— Ar fi util.

— Să presupunem că sunt. De ce n-ar fi? Ai o grămadă de numere din care să alegi. Așadar, cad de pe bandă și ajung în cutie în ordine numerică, unu, doi, trei, până la zece. Până aici e bine. Dar nu știm ce se-ntâmplă când sunt scoase din cutie. Aici trebuie să ne punem mintea la încercare. Tai banda adezivă cu cuțitul și pui cutia pe tejghea, după care atârni conținutul pe două suporturi de pe o scândură din spatele casei de marcat. Descrie-mi procesul.

Nakamura privi către o tejghea imaginară, apoi, peste umăr, la două suporturi imaginare.

— Mai întâi, aș roti cutia astfel încât ambalajele din plastic să fie cu fața spre mine. În așa fel încât să le iau, să le întorc cu 180 de grade și să le așez pe suporturi cu fața spre exterior. Orice alt procedeu ar fi nefiresc.

— Și mai presupunem, zise tehnicianul, că pe banda transportoare telefoanele au circulat cu blisterele în sus și

partea plată în jos, pentru stabilitate. Așa că dacă ai blisterele spre tine, numărul unu e cel mai apropiat, iar numărul zece e cel mai depărtat. Câte telefoane ai lua deodată?

— Le-aș lua câte unul. Suporturile alea sunt incomode.

— Începând de unde? Din fața sau din spatele cutiei?

— Din față, spuse Nakamura.

— Și ce suport ai folosi mai întâi?

— Pe cel îndepărtat. E mai satisfăcător să-l umpli pe ăla întâi. Cel mai apropiat e mai ușor de completat. E ca o recompensă.

— Deci, ce obții pe suportul din dreapta?

— Numerele de la șase până la zece, în ordine inversă. Numărul zece va fi cumpărat primul. Apoi nouă, opt și așa mai departe. Care sunt numerele mele?

— N-au fost în ordine, zise tehnicianul. Erau cu o pauză de două cifre între ele. Mi-ai dat un șapte și un patru, în esență. Sau un patru și un șapte. Nu știu care a ieșit primul de pe suport.

— Îmi pare rău, spuse Nakamura. Trebuia să-mi notez ordinea.

— Nicio problemă. Hai să mai facem o supoziție. Să zicem că vânzătorul își obține satisfacția altfel decât tine. Completează suporturile stânga, dreapta, stânga, dreapta. Poate că așa-i place mai mult.

— Atunci numerele patru și șapte n-ar putea să se afle pe același suport.

— Deci, să facem altă presupunere, pe baza faptului că tu ai cele mai mici mâini din lume, iar vânzătorul de la magazin are o dexteritate rezonabilă, știind că lucrează cu cuțite și alte asemenea obiecte, așa că poate le-a atârnat pe suporturi câte două deodată.

— Da, spuse Nakamura. Asta ar face ca trei și patru să fie în dreapta, imediat în spatele lui șapte și opt. Dacă eu am cumpărat patru și șapte, atunci Scorpio a cumpărat opt. Numărul telefonului său e cu unu mai mare decât al telefonului meu.

— Și ascultă ce-a găsit amicul meu de la telefoane, spuse prietenul ei.

Tânărul mișcă mouse-ul pe masă și ecranul se lumină. Dădu clic pe un e-mail, apoi pe un fișier audio și pe ecran apăru o sonogramă cu maxime și minime, iar Scorpio se auzi spunând:

„Billy, Arthur la telefon. Se-ntâmplă pe-aici niște chestii ciudate”.

Pe Reacher îl luară în mașină doi tineri care tocmai ieșeau dintr-o benzinărie de la marginea sudică a orașului. Un băiat și o fată. Studenți la cursuri postuniversitare, probabil, sau studenți în ultimul an, dar cu niște cărți de identitate beton. Îi spuseră că mergeau la Fort Collins, dincolo de granița dintre cele două state. La cumpărături, au mai adăugat, dar fără să precizeze ce anume voiau să cumpere. Circulau într-un sedan mic și îngrijit. Puțin probabil să atragă atenția polițiștilor. Vehiculul promitea un drum fără probleme la întoarcerea acasă.

Tinerii i-au spus că știau de afișul cu rachete artizanale. Și, într-adevăr, după patruzeci de minute de mers pe drumul cu două benzi de circulație, în lumina farurilor apăru afișul, pe acostament. Era galben-aprins, cumva imperios și bizar totodată. Studenții traseră mașina pe dreapta și Reacher coborî. După plecarea tinerilor, Reacher rămase singur în liniștea înconjurătoare. Magazinul de artificii era închis și întunecat. La cincizeci de metri spre sud se afla o clădire dărăpănată cu o lumină într-o ferestruică pătrată la etaj. Piața de vechituri, pesemne. Fostul oficiu poștal.

Reacher porni într-acolo.

*

Nakamura își duse laptopul în biroul locotenentului și-i dădu să asculte mesajul vocal al lui Scorpio. *Folosește o pușcă de vânătoare, din spatele unui copac. Privilegiile tale sunt suspendate până când primesc vești de la tine.*

— Scorpio a ordonat o crimă, spuse ea.

— Avocatul o să spună că nu te doare gura să vorbești, ceea ce nu înseamnă că și faci un lucru, zise locotenentul. Și-o să scoată în evidență faptul că nu avem mandat de ascultare pentru noul număr.

Nakamura nu spuse nimic.

— Altceva? întrebă locotenentul.

— Scorpio a pomenit ceva de niște privilegii. Nu știu ce înseamnă asta.

— O relație de afaceri de un fel sau altul, presupun. Discount, prioritate sau acces.

— Pentru ce? Pentru detergent?

— Ar trebui să aflăm în urma supravegherii.

— N-am văzut niciodată ceva care să presupună acces privilegiat la ceva. Niciodată. Nimic nu intră, nimic nu iese.

— Billy s-ar putea să nu fie de acord. Oricine-o fi Billy ăsta.

— Bigfoot o să dea de belea. Ar trebui să sunăm pe cineva.

— Mai pune-mi o dată mesajul ăla, spuse locotenentul.

Trebuie să dispară pentru că e un element care cine știe unde poate să ducă... E mai ușor pentru tine să-l rezolvi acolo decât ar fi pentru mine aici. Prin urmare, ocupă-te!

— A ordonat o crimă, spuse Nakamura din nou.

— Putem să-l identificăm pe Billy după numărul de telefon?

Nakamura clătină din cap.

— E tot un telefon cu cartelă, luat de la un magazin oarecare.

— Unde anume e localitatea asta, Mule Crossing?

— Într-un district întins pe o suprafață de 18000 de kilometri pătrați. Unde în biroul șerifilor probabil că nu găsești mai mult de doi oameni și-un câine.

— Crezi c-ar trebui să facem pe bunul samaritean?

— Cred că suntem datori.

— În regulă, sună-i mâine dimineață. Să sperăm c-o să răspundă oamenii, nu câinele. Spune-le povestea, întreabă-i dacă-l știu pe unul Billy, care are o pușcă de vânătoare și-un copac.

*

Clădirea dărăpănată arăta ca un oficiu poștal. Era ceva în forma și în dimensiunile sale care indica asta. Era comună și avea un aer birocratic, dar în același timp plin de mândrie. Ca și cum ar fi vrut să transmită că scrisorile puteau fi transportate oriunde, chiar și în regiuni pustii și neospitaliere. *Nici ploaia, nici ninsoarea, nici arșița, nici întunericul nopții nu-i opresc pe acești curieri să-și îndeplinească cu iuțeală sarcinile date.* Și toate vorbele alea frumoase. Dar acum se terminase, nu mai era cazul. Pe drum trecu o mașină și în lumina farurilor Reacher văzu porțiunile de lemn mai puțin decolorat unde, cu două decenii în urmă, litere metalice fuseseră prinse pe perete: *Oficiul Poștal al Statelor Unite ale Americii, Mule Crossing, Wyoming.* Mai jos era mesajul care le înlocuise, vopsit cu litere multicolore stridente înalte de peste un metru: *Piața de vechituri.*

Un afiș în vitrină anunța că magazinul era închis, înăuntru era

întuneric. Ușa era încuiată. Niciun ciocănel, nicio sonerie. Reacher făcu câțiva pași în spate, de unde putea vedea geamul luminat. Mai jos, pe peretele de la capătul clădirii era o ușă, cu o prispă nu foarte înaltă, pe care se afla un suport pentru curățarea încălțămintei într-o parte și un tomberon de gunoi în cealaltă parte. Totul cu un aer foarte domestic. Intrarea în locuință, pesemne. Spre o scară care ducea direct la etaj. Unde era fereastra luminată. O locuință direct deasupra magazinului.

Nu exista sonerie.

Reacher bătu în ușă cu putere, apoi așteptă. Niciun răspuns.

Bătu din nou, și mai tare. Auzi o voce care urlă:

— Ce e?

Un bărbat, nu tânăr, deloc încântat de faptul că fusese deranjat.

— Vreau să vorbesc cu tine, strigă Reacher la rândul lui.

— Ce?

— Vreau să te întreb ceva.

— Ce?

Reacher nu spuse nimic, mulțumindu-se să aștepte. Știa că omul o să coboare. Fusese polițist militar timp de treisprezece ani. Bătuse la o mulțime de uși.

Omul coborî și deschise ușa. Era un bărbat alb, cam pe la șaptezeci de ani, înalt, dar gârbovit, cu carnea împuținată peste scheletul solid.

— Ce e? spuse el.

— Mi s-a spus că aici locuiesc doar cinci sau șase oameni, spuse Reacher. Îl caut pe unul dintre ei. Ceea ce înseamnă că probabilitatea să fii chiar dumneata acea persoană e cam de 18 la sută.

— Pe cine cauți?

— Spune-mi cum te cheamă mai întâi.

— De ce?

— Pentru că dacă tu ești omul pe care-l caut, o să negi. O să pretinzi că ești altcineva și-o să mă trimiți să umblu după cai verzi pe pereți.

— Crezi că aș face asta?

— Dacă tu ești omul pe care-l caut, spuse din nou Reacher. S-a mai întâmplat, e un fapt cunoscut.

— Ești polițist?

— Am fost odată, în armată.

Tipul rămase tăcut. Apoi spuse:

— Fiul meu a fost în armată.

— La ce armă?

— Trupele de comando. A fost ucis în Afganistan.

— Îmi pare rău.

— Nu la fel de mult pe cât îmi pare mie. Deci, mai zi-mi o dată, cum pot să ajut armata în noaptea asta?

— N-am venit aici pentru armată, spuse Reacher. Am ieșit din serviciu de multă vreme. E o chestiune pur privată. Personală. Caut pe cineva despre care mi s-a spus că e din Mule Crossing, Wyoming.

— Dar nu-mi spui numele lui până nu ți-l spun eu pe-al meu. Pentru că dacă eu sunt ăla, o să-ți spun o minciună. Am înțeles corect?

— Speră că va fi bine, pregătește-te pentru ce-i mai rău.

— Dacă eu aș fi genul de om pe care vin alții să-l caute, n-aș minți oricum?

Reacher încuviință cu o mișcare a capului și spuse:

— Chestia asta ar fi mai simplă dacă mi-ai arăta un act de identitate.

— Dar știi că ai tupeu?

— Cine nu riscă, nu câștigă.

Tipul rămase tăcut o secundă, cântărind lucrurile, după care clătină din cap, zâmbi și scoase un portofel din buzunarul de la spate al pantalonilor. Îl deschise și i-l arătă. Reacher văzu un permis de conducere emis de statul Wyoming în spatele unei ferestruici din plastic zgâriat. Fotografia și adresa corespundeau. Numele era John Ryan Headley.

— Mulțumesc, domnule Headley, zise Reacher. Numele meu este Reacher. Sunt încântat să te cunosc.

Omul închise portofelul și-l puse la loc în buzunar.

— Eu sunt omul pe care-l cauți, domnule Reacher?

— Nu, spuse Reacher.

— Mă gândeam eu. De ce să mă caute cineva pe mine?

— Caut un individ cu numele Seymour Porterfield. Se pare că i se spune Sy.

— Ai ajuns cam târziu pentru Sy, mă tem.

— De ce?

— E mort.

— De când?

— Cam de vreo optsprezece luni. Anul trecut, pe la începutul primăverii.

— Cineva mi-a spus că a fost văzut în Dakota de Sud în urmă cu șase săptămâni.

— Înseamnă că acel cineva te-a mințit. În privința asta, nu încape nicio îndoială. A fost mare tevatură. A fost găsit în dealuri, în cea mai mare parte mâncat. Au zis c-a fost ucis de un urs. Poate tocmai trezit din hibernare. Sunt înfometați atunci. Alții au zis că a fost o puma. Avea abdomenul sfâșiat. Cică așa fac pumele. Pe urmă au venit corbii, apoi ciorile și ratonii. Era împrăștiat în toate direcțiile. L-au identificat după dinți. Și după cheile din buzunar. În aprilie, parcă. Aprilie, anul trecut.

— Câți ani avea?

— Să fi avut cam patruzeci de ani.

— Cu ce se ocupa?

— Hai în casă, spuse Headley. Tocmai am pus de cafea.

Reacher îl urmă pe o scară îngustă până la o mansardă care fusese lambrisată cu scânduri de pin și compartimentată în încăperi separate. Pe mașina de gătit bolborosea un fierbător din aluminiu. Tot mobilierul era de mici dimensiuni. Nu se vedea nicio canapea. Scara era prea îngustă și coturile prea strâmte ca să permită aducerea unor piese de mobilier mai mari. Headley umplu două căni și-i întinse lui Reacher una dintre ele. Cafeaua era densă, neagră și mirosea a ars.

— Și cu ce se ocupa Porterfield? întrebă Reacher din nou.

— Nimeni nu știa sigur, spuse Headley. Dar întotdeauna avea bani în buzunar. Nu foarte mulți, dar ceva mai mulți decât ar fi fost explicabil.

— Unde locuia?

— Avea o cabană din lemn sus, pe dealuri, spuse Headley. La mai bine de treizeci de kilometri de-aici, pe unul din vechile ranchuri. Singur singurel. Era un tip solitar.

— La vest de-aici?

Headley încuviință cu o mișcare din cap.

— Mergi pe drumul de țară. Cred că locuința lui e pustie acum.

— Cine mai stă în direcția aia?

— Nu știu sigur. Văd oameni care trec pe-aici cu mașinile. Nu știu cine sunt. Aici nu mai e oficiul poștal.

— Erai aici când era oficiu poștal?

— De mic copil.
— Cam câți oameni vezi trecând cu mașinile?
— Să fie zece, douăzeci în total.
— Mi s-a spus că patru sau cinci.
— Care-și plătesc impozitele și-și pun semnătura pe acte. Dar sunt o mulțime de case abandonate și o droaie de rezidenți neoficiali.
— Știi cumva o femeie, și ea a fost în armată, foarte mică de statură, pe nume Serena Sanderson? întrebă Reacher.
— Nu, spuse Headley.
— Ești sigur?
— Destul de sigur.
— Poate că s-a măritat. Cunoști vreo Serena?
— Nu.
— Dar Rose? Poate că e cunoscută după al doilea nume de botez.
— Nu.
— În regulă, spuse Reacher.
— Care-i treaba, mai exact?
Reacher scoase inelul din buzunar. Filigranul de aur, piatra neagră, dimensiunea redusă. *West Point 2005.*
— Ăsta îi aparține, spuse el. Vreau să i-l dau înapoi. Mi s-a spus că Sy Porterfield l-a vândut în Rapid City cu șase săptămâni în urmă.
— Nici vorbă.
— Evident.
— Și de ce e așa de important?
— Crezi că băiatul tău ar fi renunțat la plăcuța lui de ranger?
— Nu, după câte a îndurat ca s-o primească.
— Exact.
— N-am cu ce să te-ajut, spuse Headley. Dar pot să-ți garantez că Sy Porterfield n-a vândut inelul ăla în Rapid City acum șase săptămâni pentru că fusese deja mâncat de un urs sau o pumă cu mai bine de un an în urmă și în cu totul alt stat.
— Înseamnă că altcineva l-a vândut.
— De aici?
— Posibil. Sunt șanse de cincizeci la sută să fie așa. Mi s-a spus ceva de Mule Crossing. Ceva ce poate fi fals sau adevărat.
— Văd oameni trecând cu mașinile. Nu știu cine sunt.
— Cine-ar ști?

Headley se răsuci în scaun, ca și cum ar fi privit spre vest prin perete și și-ar fi imaginat drumul de țară prelungindu-se până departe, în întuneric. Se întoarse înapoi și spuse:

— Tipul care conduce plugul de zăpadă iarna locuiește în prima casă de-aici, pe stânga. Cam la trei kilometri și ceva. Cred că el ar ști cine locuiește aici, pentru că le vede urmele cauciucurilor și poate că uneori îi tractează.

— Trei kilometri reali sau trei kilometri de Wyoming?

— Cam cinci minute de mers cu mașina.

Ceea ce chiar și pe un drum de țară putea să însemne mai mult de trei kilometri reali. La o viteză medie de cincizeci la oră, ar fi fost cam patru kilometri. La șaizeci la oră, ar fi fost cinci kilometri. Și pe urmă înapoi.

— Ai o mașină? întrebă Reacher.

— Am o camionetă.

— Poți să mi-o împrumuți? întrebă Reacher.

— Nu, nu pot.

— Bine, spuse Reacher. Cum îl cheamă pe tipul cu plugul de zăpadă?

— Nu-i știu numele de familie. Nu sunt sigur că l-am auzit vreodată. Dar știu că numele mic e Billy.

13

Reacher ieși din casă și merse până în locul în care drumul de țară se întâlnea cu șoseaua asfaltată. În bezna totală nu era nimic de văzut. Nicio lumină în depărtare. Sub tălpi simțea ceva ca nisipul și pietrișul fin. Nu era greu de mers pe drumul acela. Dacă n-ar fi fost întunericul. Niciun indiciu în privința direcției, nicio curbă, cotitură, convexitate, gradient sau altceva. Ar fi fost ca un orb, mergând încet și șovăielnic, împiedicându-se de garduri, căzând în șanțuri. Trei kilometri erau prea departe, în întunecimea nopții. Ar fi fost o mare dezamăgire ca poștaș.

Se întoarse. Traversă șoseaua asfaltată și așteptă pe partea care ducea spre nord. Înapoi în Laramie. Prea devreme ca să-i prindă pe aceiași studenți la întoarcerea acasă. Dar aveau să fie alții. Studenți care plecaseră mai devreme sau oameni obișnuiți care se întorceau de la cumpărături sau de la o masă într-o cârciumă ieftină. Așteptă. Primele două mașini trecură fără să încetinească, la un interval de cinci minute una de cealaltă. A treia opri. Era un sedan rablagit, fără capace de roată. La volan era un tip cam de patruzeci de ani, cu o geacă de blugi. Îi spuse

că merge în Laramie. Reacher îl întrebă ce știa despre motelurile din oraș. Tipul îi spuse că erau trei tipuri de asemenea locuri. Hotelurile de la sud de autostradă, care țineau de marile lanțuri hoteliere, sau altele la fel din apropiere de universitate, unde se cazau cei veniți să asiste la meciurile de fotbal, ori păduchelnițele de pe artera principală la nord de centrul orașului. Tot ce-și dorea Reacher erau un pat și un telefon cu fise, așa că îi spuse șoferului să-l lase la cel mai convenabil dintre acestea. Care se dovedi a fi unul dintre cele de la sud de autostradă. Erau chiar acolo, pe un drum de serviciu paralel cu șoseaua cu două benzi, dincolo de o fâșie acoperită de iarbă.

Plăti pentru o cameră și găsi un telefon într-o firidă la marginea holului. Căută în buzunar și scoase cartea de vizită a lui Nakamura. *Ai acolo numerele mele de telefon. De la birou și mobilul. Sună-mă dacă ai nevoie să vorbești cu cineva. Scorpio e un om periculos.*

Formă numărul de celular și Nakamura îi răspunse.

— Reacher la telefon.

— Ești bine? spuse ea, părând îngrijorată.

— Sunt bine, de ce?

— Unde ești?

— Laramie, Wyoming.

— Nu te duce la Mule Crossing.

— Tocmai am fost acolo.

— Scorpio a dat un telefon. Ți-a tras clapa.

— Știu deja că m-a mințit în legătură cu Seymour Porterfield. Tipul ăla a murit în urmă cu un an și jumătate. Așa că vreau să-i transmiți un mesaj lui Scorpio. Dacă ai ocazia. Spune-i că într-o zi o să mă întorc în Rapid City și-o să-i fac o vizită.

— Vorbesc serios, Reacher.

— Și eu.

— I-a spus unui anume Billy să te împuște de cum apari acolo. Din spatele unui copac, cu o pușcă de vânătoare.

— Cum ai zis că-l cheamă?

— Billy.

— Tocmai am auzit numele ăsta.

— Nu te duce la Mule Crossing, spuse din nou Nakamura. Dacă tot te-a mințit, n-are niciun rost să te duci acolo.

— M-a mințit în legătură cu Porterfield. Nu știu dacă a mințit și

în legătură cu Mule Crossing. Depinde cât de repede îi mergea mintea. În clipele alea era sub presiune. Tocmai îi spusesem că-l bag în centrifugă. De unde știa denumirea de Mule Crossing? Nu e un loc celebru. Nu e nimic aici, doar un magazin de artificii și o piață de vechituri pe un drum cu două benzi, la dracu-n praznic. E posibil ca Scorpio să-mi fi indicat persoana greșită, dar locul să fie cel corect. Poate că Porterfield făcea afaceri cu el. Poate că acest Billy a preluat afacerea.

— Din apelul lui Scorpio reieșea că Billy are anumite privilegii. Așa că s-ar putea să facă afaceri împreună.

— Ce fel de afaceri?

— Nu știu. Dar amenințarea la adresa ta a fost foarte clară. Din câte mi-am dat seama, omul a ordonat o crimă. Mâine dimineață sun la biroul șerifului local.

— Nu suna, spuse Reacher. N-ai face decât să complici lucrurile.

— Sunt polițistă, n-am încotro.

— Ce-a spus Scorpio la telefon, exact?

— A fost din nou un mesaj vocal. A zis că se-ntâmplă lucruri stranii. Că tu ai fi un ghinion ciudat. Reieșea că ceva are loc acolo în mod curent, dar că tu nu știi nimic despre asta, pentru că ai fi doar un trecător întâmplător. A spus că ți-a dat numele lui Porterfield doar ca să scape de tine. Apoi i-a zis lui Bill să te ucidă. I-a mai zis să nu se-ncurce cu tine pentru că ești ca Incredibilul Hulk. Să folosească o pușcă de vânătoare din spatele unui copac. A ordonat o crimă, Reacher. Clar ca bună ziua. Trebuie să introduc asta în sistem.

— Incredibilul Hulk? Parcă eram Bigfoot. Oamenii ăștia ar face bine să se hotărască odată.

— Nu e amuzant deloc.

— A zis ceva de Mule Crossing?

— Nu în mesajul vocal, nu în mod specific.

— Numărul la care a sunat era din Mule Crossing?

— Nu, a sunat tot la un telefon cu cartelă. Nu-l putem urmări.

— Atunci, mai așteaptă o zi, bine? N-ar însemna mult pentru șerif dacă nu ai o localizare exactă. Wyoming e un stat mare. N-aș vrea să-i facem pe oameni să-și piardă vremea.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic, spuse Reacher. Vreau să știu de unde provine inelul. Atât.

Nakamura nu-i răspunse la asta și convorbirea se încheie.

Room service la acel motel nu însemna nimic mai mult decât o foaie de hârtie xeroxată cu un număr de telefon pentru livrări de pizza, așa că Reacher formă numărul și comandă o pizza mare cu pepperoni și anșoa. Așteptă livrarea în hol. Un obicei mai vechi. Nu-i plăcea ca oamenii să știe în ce cameră stă.

Se trezi a doua zi odată cu răsăritul soarelui și porni în căutare de cafea. Ceea ce însemna să traverseze parcarea hotelului ca să ajungă la șoseaua cu două benzi. Lângă ușă era parcat un SUV negru, Toyota Land Cruiser. Un vehicul serios. Văzuse astfel de mașini în regiuni ale lumii cu drumuri accidentate, pline de praf. Trupele ONU le foloseau. Exemplarul de lângă hotel era aproape nou și în mare parte curat, doar cu ceva mizerie adunată de pe drum.

Avea plăcuțe de înmatriculare de Illinois.

Se întoarse la telefonul din hol și formă, din memorie, numărul de celular al lui Terry Bramall. Detectivul privat din Chicago. Fusese văzut ultima oară plecând din Rapid City cu un SUV negru cu plăcuțe de Illinois. Auzi tonul de apel, dar niciun răspuns. O voce îl invită să lase un mesaj. Nu lăsă niciun mesaj. Ridică din umeri și porni din nou după cafea.

Găsi un restaurant pe Third Street, unde aveau cafea și unde serveau mic dejun. O întrebă pe chelneriță unde se afla biroul șerifului de district. Femeia îi spuse că era chiar acolo, în oraș, la vreo opt sute de metri mai încolo. Ușor de găsit. Cerul era albastru și soarele strălucitor, dar aerul era rece. Se opri la un magazin de îmbrăcăminte. Din experiență, știa că Vestul era mai generos decât Estul pentru persoanele înalte. Găsi blugi de lungime potrivită, o bluză din flanel și o geacă subțire din pânză tare. Ca întotdeauna, se schimbă în cabină și îl rugă pe vânzător să-i arunce boarfele vechi la coșul de gunoi. Apoi porni spre locul de care-i zisese chelneriță și găsi biroul șerifului. Avea o vitrină pe toată lățimea clădirii, cu partea de jos a geamului vopsită. Deasupra porțiunii vopsite era o dungă subțire aurie, peste care se afla o stea aurie lată și înaltă cam de 60 de centimetri, cu numele districtului scris curbat deasupra și, dedesubt, tot curbat, *Departamentul șerifului.* Designul semăna puțin cu cel de pe inelul West Point.

Intră. La recepție era o femeie în haine civile. O întrebă dacă

poate să-l vadă pe șerif, iar ea îl întrebă de ce. Reacher îi spuse că avea o întrebare legată de un caz mai vechi. Ea vru să știe dacă vizita lui avea în vreo oarecare măsură un caracter oficial. Și dacă lucra într-o agenție de apărarea legii. El îi spuse că nu, cel puțin nu la momentul acela, dar că fusese polițist militar în armată timp de treisprezece ani. Femeia îi spuse să urce la etaj, ultima ușă pe stânga. Acolo era biroul șerifului. Nicio ezitare. Din experiența lui, Vestul era mai amabil decât Estul cu veteranii.

Urcă la etaj. Conform inscripției cu litere aurii de pe ultima ușă de pe stânga, pe șerif îl chema Connelly. Reacher bătu la ușă și intră într-o încăpere prăfuită, cu structură din lemn, care căpătase o tentă aurie cu trecerea anilor. Șeriful Connelly se dovedi a fi un bărbat solid, cu pielea tăbăcită, cam pe la cincizeci de ani. Era îmbrăcat în blugi, tricou maro și pălărie Stetson. Era clar că femeia de la recepție îl sunase dinainte, pentru că șeriful îi știa deja numele.

— Cu ce-ți pot fi de folos, domnule Reacher? întrebă el.

— Am venit în Wyoming ca să-l caut pe un anume Seymour Porterfield, dar mi s-a spus că a fost mâncat de un urs în urmă cu un an și jumătate. Am sperat că ai putea să-mi spui ce știi în privința asta.

— Ia loc, domnule Reacher, spuse Connelly.

Reacher se așeză pe un scaun de lemn de modă veche, lustruit serios de o mie de perechi de pantaloni. Connelly se uită la el fără să spună nimic. O privire naturală, care indica deopotrivă suspiciune și prezumția de nevinovăție. Apoi spuse:

— Ce legătură aveai cu Seymour Porterfield?

— Absolut niciuna, zise Reacher. Caut pe altcineva și mi s-a spus că Porterfield ar putea să mă îndrume în direcția corectă.

— Cine ți-a spus?

— Un tip din Dakota de Sud.

— Și cine e acel altcineva pe care-l cauți?

Reacher scoase inelul din buzunarul pantalonilor săi noi și spuse:

— Vreau să returnez acest obiect proprietarului de drept.

— O femeie, spuse Connelly.

— Pe nume Serena Rose Sanderson. O cunoști?

Omul clătină din cap.

— E prietenă de-a ta?

— N-am întâlnit-o niciodată. Dar avem grijă de oamenii noștri.

— Și tu ai fost la West Point?

— Cu mult timp în urmă.

— Unde-ai găsit inelul?

— Într-un magazin de amanet din Wisconsin. I-am luat urma și-am ajuns în Rapid City, Dakota de Sud. Mi s-a spus că a fost adus acolo din Wyoming de către Porterfield.

— Când?

— După ce el era deja mort.

— Și cum pot să te ajut?

— Nu poți, spuse Reacher. Dar sunt curios. Să fii mâncat de un urs mi se pare puțin cam exagerat.

— Se poate să fi fost o pumă.

— Cât de probabil ar fi așa ceva?

— Nu foarte, spuse Connelly. Oricare dintre variante ar fi destul de rară.

— Și ce crezi că s-a întâmplat?

— Un om practic ar spune că tipul a fost împușcat sau înjunghiat în abdomen și apoi aruncat în pădure. Era sfârșitul iernii. Urșii sau pumele se poate să fi fost îndeajuns de înfometate ca să atace cadavrul. Păsările ar fi făcut-o cu siguranță. La fel și ratonii sau mai știu eu ce animale. Am confirmat că toate părțile împrăștiate erau din Porterfield, dar tipul chiar a fost făcut bucăți. N-am găsit niciun glonț, niciun cuțit. Erau semne pe oase, dar toate proveneau de la colții animalelor. I-am rugat pe cei de la universitate să cerceteze cu atenție resturile. Nimic concludent. L-am declarat accident și poate că asta a și fost.

— Ce știi despre omul ăsta? întrebă Reacher.

— Foarte puțin. Suntem în Wyoming. Îi lăsăm pe oameni în pace. Nimeni nu se amestecă în treburile altora. Trăia singur. Avea o mașină destul de nouă, cu mulți kilometri la bord. Se descurca binișor, într-un fel sau altul. Avea bani lichizi într-o cutie în fundul șifonierului. Asta-i tot ce-am găsit.

— Mulți?

— Aproape zece mii.

— Deloc rău.

— De acord. Ce mi-ar mai fi plăcut să am și eu zece miare în fundul șifonierului. Dar nu erau destul de mulți ca să ne agităm din pricina lor.

— Atât doar că ți-ai format impresia că a fost genul de om

care poate fi împușcat sau înjunghiat în stomac.

— Încerc să-mi păstrez mintea deschisă și-ntr-o direcție, și-n cealaltă.

— Niciun prieten sau rudă n-a venit să întrebe de el?

— Absolut nimeni.

— Bine, spuse Reacher. Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse Connelly. Sper să găsești persoana pe care o cauți.

— Așa am de gând, spuse Reacher.

14

Reacher merse pe jos spre est cam un kilometru și jumătate, spre locul de unde începeau clădirile universității. Se opri la ceea ce părea a fi secretariatul și întrebă de Facultatea de Geografie. Tânărul de la birou arăta ca un student. Era pe jumătate adormit. Dar în cele din urmă înțelese întrebarea.

— De ce ai nevoie la facultatea aia?

— Vreau să mă uit la o hartă, zise Reacher.

— Folosește-ți telefonul, omule.

— N-am telefon.

— Serios?

— Și vreau să văd detalii.

— Uită-te la imaginile din satelit.

— N-aș vedea decât copaci. În plus, cum ți-am zis, n-am telefon.

— Serios?

— Unde e Facultatea de Geografie?

Tânărul arătă cu degetul și spuse că era mai jos, pe drum, așa că Reacher porni într-acolo. După cinci minute ajungea în locul potrivit, în fața unui altei persoane tinere, la un alt birou de recepție. De data asta era o fată, care era mai trează. Reacher îi spuse de ce avea nevoie și fata plecă și se întoarse opintindu-se cu greutatea unui atlas topografic al statului Wyoming, mare cât o lespede de pavat trotuarul. Reacher luă volumul și-l așeză pe o masă sub o fereastră. Îl deschise și găsi colțul de sud-est al statului. Găsi Laramie, apoi drumul cu două benzi ce ducea spre sud în Colorado și drumul de pământ de la Mule Crossing.

Reacher fusese la West Point într-o perioadă în care folosirea hărților din hârtie era încă predată și considerată ca o aptitudine serioasă, care-ți putea salva viața. Să înțelegi o astfel de hartă putea fi diferența dintre victorie și dezastru. Ceea ce văzu la

vest de vechiul oficiu poștal era un drum nemodernizat de lățime acceptabilă, nu tocmai drept de-a binelea, care urma contururile blânde ale reliefului înconjurător, flancat pe ambele laturi de câmpuri pustii, care se întrerupeau după nici doi kilometri pentru a face loc primelor dealuri joase ale munților Snowy Range, aflați mai departe, la circa optzeci de kilometri. Ici și colo erau linii ale gardurilor, gravate cu finețea detaliilor de pe bancnota de o sută de dolari. Erau pâraie subțiri colorate în albastru și păduri colorate în verde, precum și linii de contur care se ridicau și coborau. La stânga și la dreapta, pe o distanță de mai bine de treizeci de kilometri, erau drumuri de fermă răzlețe, ducând la clădiri depărtate, desenate ca niște pătrate minuscule de culoare maro. Prima asemenea potecă pe partea stângă se afla la exact patru kilometri de vechiul oficiu poștal. Mergea spre sud o bucată, printre pâlcuri rarefiate de conifere, după care cotea spre vest și apoi șerpuia spre est și iar spre vest, urcând pe o pantă lină până la o colină încadrată de o creastă muntoasă în formă de U aflată spre sud. Pe colină erau prezentate două pătrățele maro. O casă și un șopron, probabil.

Casa lui Billy.

Următorul drum pe partea stângă se afla la aproape cinci kilometri spre vest. Aceeași situație. Un drum de pământ bătătorit șerpuind printre dealuri joase și păduri tot mai dese și ducând spre un fel de adăpost locuit. Evident, Reacher putea să meargă pe al doilea drum și să facă un ocol ca să se apropie de locuința lui Billy prin pădure, pe partea care nu ar fi fost așa vizibilă. Ceea ce ar fi fost un avantaj. Atât doar că, pentru a ajunge acolo, ar fi trebuit să meargă pe jos pe drumul nemodernizat tocmai de la vechiul oficiu poștal. Ar fi fost în raza vizuală a oricui din casa lui Billy timp de aproape patruzeci de minute. Colina se afla la cel puțin treizeci de metri deasupra drumului. Ar fi fost un punct în depărtare, desigur, dar individul fusese avertizat. Poate avea binoclu. Sau o lunetă la pușca lui de vânătoare.

O problemă.

— Totul în regulă, domnule? întrebă fata de la recepție.

— Da, totul e bine, răspunse Reacher.

Întoarse pagina.

Mult mai interesant era ceea ce se întindea mai departe spre sud. Următorul drum ramificat la dreapta din șoseaua cu două

benzi, după Mule Crossing, venea după cinci kilometri. Era un drum forestier într-o rezervație naturală denumită *Roosevelt National* și nu mai știu cum. Era chiar la baza hărții. Pe frontiera statului. Al treilea cuvânt ar fi fost pe prima pagină a statului Colorado. *Parc,* probabil. Reacher se gândi că era vorba de Teddy Roosevelt, nu de Franklin. Un mare iubitor al naturii, dacă nu punem la socoteală situațiile în care împușca animale ca tigrii sau elefanții. Oamenii erau complicați. Drumul de pământ alimenta un păienjeniș de alte drumuri forestiere, unul dintre ele curbându-se spre nord și ieșind pe coasta din spatele crestei în formă de U, chiar în spatele casei lui Billy. Liniile de contur arătau că acea creastă era cu mai bine de treizeci de metri mai înaltă decât colina. Oricine ar fi putut să se apropie până la circa cincisprezece metri complet neobservat, indiferent câte binocluri sau lunete de pușcă ar fi folosit individul.

Citirea hărților. Diferența dintre victorie și dezastru.

Reacher închise cartea uriașă ca și cum ar fi închis o ușă grea. Fata de la recepție îi spuse s-o lase acolo, pe masă. Poate se gândea că își încordase destul bicepșii pentru ziua aceea. Reacher îi mulțumi și ieși pe trotuar, după care se îndreptă înapoi spre vest, spre oraș, pe rigola de pe partea dreaptă a drumului, cu degetul mare al mâinii stângi ridicat. În mai puțin de un minut opri o mașină având la volan un personaj prietenos, cu barbă și părul vâlvoi, poate un profesor excentric, dar omul mergea numai până la supermarket, așa încât Reacher coborî la intersecția cu Third Street și o luă de la capăt, mergând spre sud așa cum făcuse și în seara precedentă. O camionetă veche și rablagită opri înainte ca el să ajungă la marginea orașului. Reacher se urcă și ceru să fie lăsat într-un loc situat la cinci kilometri sud de afișul cu rachete artizanale. Șoferul păru ușor nedumerit, ca și cum s-ar fi întrebat ce naiba era acolo, dar nu puse întrebări. *Suntem în Wyoming. Nimeni nu se amestecă în treburile altora.* Când trecură pe sub pasarela autostrăzii, Reacher aruncă o privire în stânga, peste limba de teren acoperită de iarbă, la parcarea din fața hotelului său. SUV-ul negru dispăruse.

15

Patruzeci de minute mai târziu, Reacher era singur pe acostamentul șoselei cu două benzi, privind la camioneta care pleca. Gura drumului de pământ era năpădită de pelin și accesul

era oprit de un lanț greu, prins între doi stâlpi bătuți de intemperii. Păși peste el și porni la drum. Se afla la o altitudine de mai bine de 2 400 de metri peste nivelul mării și aerul era rarefiat. Efortul îl făcu să gâfâie și îi provocă o oarecare amețeală. Pădurea era în mare parte din brazi și pini, scăldată în lumina soarelui, aprinsă ici și colo de pâlcuri de plopi îngălbeniți. În mod normal, când mergea prin pădure spre nord, regula lui empirică era să se uite după mușchiul de pe trunchiurile copacilor. Porțiunile unde mușchiul era mai puțin răspândit erau cele îndreptate spre est, sud și vest. Lumina zilei avea grijă de asta. Dar aerul de munte era uscat, iar pe trunchiuri nu era mușchi de loc. Așa că se orientă după soare. Era pe la mijlocul dimineții, așa că-l ținu la patruzeci și cinci de grade în spatele umărului drept. Umbra lui era în față și la stânga. Se îndrepta spre vest unde putea și simțea cum terenul se înalță sub picioare. Se gândi că are de mers o oră sau mai puțin până ajungea în partea din spate a crestei în formă de U. Și-l imagină pe Billy cum stă și păzește orizontul din direcția greșită. Își continuă înaintarea, gâfâind.

Nakamura străbătu coridorul până la biroul locotenentului și spuse:

— M-a sunat Reacher aseară.

— Cine? întrebă locotenentul.

— Bigfoot, spuse ea. Incredibilul Hulk.

— Și?

— M-a rugat să mai aștept o zi înainte să-l sun pe șeriful din Wyoming.

— De ce?

— Mi-a atras atenția că în mesajul vocal al lui Scorpio nu era specificată nicio localitate anume așa că, după părerea lui, un avertisment n-ar însemna prea mult pentru oamenii legii de acolo. Nu voia să irosească timpul nimănui.

— O atitudine foarte scrupuloasă din partea lui.

— Mie mi-a lăsat impresia că vrea libertate de acțiune.

— Crezi că ar trebui să aibă așa ceva?

— Nu eu hotărăsc asta. Nici el.

— Noi lucrăm pentru cetățenii din Rapid City. Pentru nimeni altcineva. În mod cert, nu pentru o gașcă de cowboy de la vest.

— Da, domnule.

— Prin urmare, plecând de la această idee de bază, ce ar fi cel mai de folos pentru Rapid City?

Nakamura nu spuse nimic.

— Ei bine?

— L-am verificat, spuse Nakamura. Am dat niște telefoane. A fost polițist militar de elită. Are medalii. E posibil să fie mai bine pregătit decât un om obișnuit.

— Ne poate ajuta în privința lui Scorpio?

Ai putea să-l expui la grădina zoologică.

— Chiar nu văd cum ar putea să facă rău, spuse ea.

— În regulă, atunci, spuse locotenentul. Așteaptă o zi. Apoi spuse:

— Nu, așteaptă două zile.

*

După o drumeție de cincizeci de minute, Reacher găsi ceea ce trebuia să fie partea de jos a pantei din spatele crestei în formă de U. Călca pe un sol nisipos și instabil. Pretutindeni erau conuri de pin, unele dintre ele de mărimea mingilor de softball. Urcă încet, cu pași scurți și șovăielnici, înfigându-și bombeurile în sol pentru mai multă stabilitate. Se apropie de culme și găsi ceea ce se poate să fi fost o potecă ce îl conduse până în vârful crestei. Se lăsă în genunchi și aruncă o privire.

Era cam la două sute de metri la est de unde ar fi trebuit să fie. Se întoarse la potecă și o luă spre vest, trei minute în pas domol, cu brațele depărtate de corp pentru echilibru.

Se uită din nou.

Acum, casa lui Billy era direct sub el, cam la cincizeci de metri depărtare.

Era o casă lungă, vopsită în maro-închis, cu un șopron lung, ambele construcții fiind înconjurate de tufișuri pricăjite și pământ roșu prăfos. O alee de acces bătătorită șerpuia prin pădure, apărând și dispărând printre spațiile dintre copaci. În dreapta, pământul cobora în pantă și se aplatiza în câmpiile largi și pustii. Vechiul oficiu poștal se vedea foarte departe, ca și magazinul de artificii și șoseaua cu două benzi. O turmă de antilope americane păștea cam la un kilometru și jumătate depărtare. Drumul de pământ avea culoarea ocru-deschis, bine întreținut, cu partea de mijloc înălțată corect, pentru scurgerea apei. În stânga, terenul se înălța în creste joase și neregulate, ca niște lanțuri muntoase în miniatură, ca un fel de machetă a ceea

ce avea să devină real la peste o sută cincizeci de kilometri spre vest. Aerul era nemișcat și nefiresc de curat. Cerul era de un albastru-închis. Tăcerea era absolută.

Casa lui Billy avea un acoperiș metalic verde și ferestre mici, fără lumină în interior. Nu era o cabană pentru colecționarii de trofee. Niciun refugiu de weekend. Dar nici neîngrijită nu era. În curte nu vedeai obiecte vechi aruncate la întâmplare. Nici mașini de spălat ruginite. Nici automobile pe butuci. Niciun pitbull legat cu lanțul. Doar o casă obișnuită.

Fără oameni.

Reacher coborî încet panta, de la un copac la celălalt. Patruzeci de metri. Treizeci. Un con de pin se rostogoli în fața lui, se lovi de un dâmb și sări în aer.

Reacher îngheță. Nicio reacție.

Continuă coborâșul, pășind pieziș pentru stabilitate, ascunzându-se pe după copacii mai groși. Încă douăzeci de metri. Zece. Vedea ușa din spate a casei. O potecă bătătorită unea acea ușă cu una similară în spatele șopronului.

Se opri la un metru și jumătate de lizieră. Nu era cine știe ce risc. Nu credea că Billy ar fi aplicat literalmente avertismentul lui Scorpio. Omul n-ar fi stat ascuns în spatele unui copac, cu arma de vânătoare la umăr. Era mai probabil să stea într-un fotoliu pe veranda casei. Cu pușca lângă el. Avea o priveliște de peste treizeci de kilometri. S-ar fi gândit că ar fi văzut pericolul din timp.

Reacher se deplasă spre est printre copaci și se alinie cu spatele șopronului. Prima oprire. Trase aer în piept și ieși din pădure.

Nicio reacție.

Traversă spațiul deschis, cu pași cumpăniți, nici repede, nici încet, mici pocnete și scrâșnete ale tălpilor sale auzindu-se pe solul nisipos și pe pietriș.

Nicio reacție.

Se lipi de spatele șopronului. Nu avea nicio fereastră. Ușa pentru personal era la trei metri în stânga lui. Se apropie cu pași laterali și încercă clanța. Era încuiată. Ce păcat. De obicei, șoproanele erau locuri unde găseai tot felul de chestii utile. Ciocane, toporiști, chei fixe, cuțite. Se întoarse în locul din care plecase și merse apoi mai departe, până la colț. Casa era la șase metri distanță. În continuare, liniște. Partea dinspre el era

construită din bușteni groși și avea două ferestre mici la parter și două la etaj. Toate aveau în spate draperii decolorate de soare, pe jumătate trase.

Inspiră din nou și traversă spațiul deschis. Se lipi cu spatele de bușteni. Pervazurile ferestrelor de la parter erau cam la înălțimea umărului său. Se apropie și mai mult și riscă să arunce o privire în interior. Văzu o toaletă cu ușa închisă. Mai făcu câțiva pași și se uită prin cea de-a doua fereastră. Văzu un mic alcov la baza unei scări. Dincolo de acesta era jumătatea din față a livingului. Alte două ferestre, ușa din față, un șemineu din piatră, fotolii uzate. Pereți din bușteni, vopsiți într-o culoare închisă.

Niciun om.

Ușa din față ducea la o verandă. Care trebuia să fie după următorul colț exterior al clădirii.

Merse mai departe, încet și precaut. Se opri la treizeci de centimetri de colțul casei și ascultă cu atenție. Nu auzi decât tăcerea și un vânticel ce sufla sfios printre copaci, și un cârâit de corb în depărtare. Nicio respirație, nicio mișcare, niciun scârțâit de lemn. Absolut nimic.

Încă o jumătate de pas.

Se uită pe după colț. Văzu o verandă acoperită, cu balustradă, două scaune masive din lemn și o scândură de leagăn atârnând nemișcată de patru lanțuri groase.

Niciun om.

Nicio pușcă pe podea. Nici urmă de Billy.

Reacher se deplasă către colțul din spatele casei. Se opri o fracțiune de secundă, apoi ocoli și se mișcă de-a lungul zidului din spate. Verifică prima fereastră la care ajunse. O bucătărie. Liniște și pace și nimeni acolo. Lângă fereastra bucătăriei era o ușă. Lemn solid. Fără geamuri. Trecu de ea și verifică a doua fereastră. Un mic salon în spatele casei. Un birou, un scaun. Liniște și pace și nimeni acolo.

Tăcere.

Se furișă înapoi la ușa bucătăriei. Acum, logica îi spunea că Billy era la etaj. Fusese avertizat. De la fereastra de sus ar fi văzut ceva mai bine. Cam până la doi kilometri dincolo de șoseaua cu două benzi și dincolo de vechiul oficiu poștal. Ar fi câștigat șase sau șapte minute, chiar dacă vehiculul care se apropia s-ar fi deplasat repede.

Reacher încercă clanța, care se răsuci.

Ușa se deschise.

O împinse ușor, cu palma desfăcută. Aerul din bucătărie mirosea a stătut. Înăuntru erau dulapuri din lemn închis la culoare și o mașină de gătit rece. Vasele din ziua precedentă se aflau în chiuvetă. Încăperea avea pardoseală din gresie. Ușa din interior era deschisă spre living. Nici țipenie. Cenușa din iarna trecută rămăsese în șemineu. Un vătrai, o perie și o lopată cu coadă lungă erau așezate laolaltă într-un suport pe pietrele căminului.

Încet, cu mare atenție, desprinse vătraiul din suport. Era din fier, lung cam de un metru și avea un cârlig fioros la capăt, ieșit în afară ca degetul unui autostopist.

Mai bine decât nimic.

Se apropie de baza scării. Ascultă atent. Construcția din bușteni era masivă și solidă. Niciun sunet. Absolut nimic.

Începu să urce treptele. Momentul de vulnerabilitate maximă. N-ar fi avut ce face dacă Billy apărea cu pușca în holul scării de deasupra. În afară de a încerca să pareze glonțul cu vătraiul, ca un jucător de baseball care încearcă să lovească mingea cu bâta. Șanse ca și inexistente să reușească. Dar cine nu riscă nu câștigă. Treptele erau din jumătăți de bușteni, groase cam de douăzeci și cinci de centimetri. Niciun pericol să scârțâie. Reacher își ținu răsuflarea.

Ajunse la ultima treaptă. Chiar în fața lui era ușa întredeschisă a băii, aflată deasupra bucătăriei. Nimeni înăuntru. În față, pe dreapta, era ușa întredeschisă a dormitorului din spate, deasupra salonului din spate. Nimeni înăuntru. Se întoarse către cele două dormitoare din față. Unul avea ușa larg deschisă. Nimeni înăuntru.

Celălalt avea ușa închisă.

Reacher ținea vătraiul în față, în poziția de prezentare a armei.

Tu și cu mine, Billy, își zise el în gând.

Pe coridorul de la etaj era un preș. Păși pe el și merse încet, grijuliu, silențios. Se opri la ceva mai mult de un metru de ușă. Credea cu toată convingerea în șoc, înfiorare și surpriză și în forța covârșitoare. Ceea ce se numea cândva simțul realității, înainte ca deștepții de la Pentagon să înceapă să viseze denumiri ciudate pentru concepte simple. Își propti picioarele și

începu să se legene înainte și înapoi, înainte și înapoi, ca un săritor la înălțime care încearcă să doboare un record, apoi izbi în ușă cu talpa bocancului și se năpusti în încăpere secerând cu vătraiul aerul din fața lui.

Camera era goală. Nici urmă de Billy.

Doar un pat nefăcut și mirosul acru de somn, precum și o fereastră cu trei panouri cu vedere perfectă spre orizont. Nu se vedea nimic acolo în afară de turma de antilope care păștea fără griji la un kilometru și jumătate distanță.

Reacher percheziționase o mulțime de case, astfel că găsi cheile de la șopron în primul loc în care se uită, pe un cui din perete, lângă ușa bucătăriei. Șopronul era un spațiu mare cu un singur nivel care mirosea a praf, a baiț de lemn și ulei de motor rece. Înăuntru erau pneuri uzate și tot felul de vechituri metalice și o lamă de plug de zăpadă pe podea. Niciun vehicul. Nimic altceva interesant. Se întoarse în casă și, ieșind pe verandă, verifică priveliștea. Urmări traseul cu privirea, pe alee, apoi pe drumul de pământ, pas cu pas, ochii lui mișcându-se asemenea unui deget pe o hartă, până dincolo de oficiul poștal și magazinul de artificii.

Nu se vedea venind nimic.

Nici pic de praf pe drumul de pământ.

Începu de la parter și percheziționă casa metodic, măsurând trecerea timpului în gând, revenind pe verandă la fiecare șaizeci de secunde ca să se uite la orizont. Nu găsi nimic important în bucătărie. Nimic în living. Billy părea să fie un ins ordonat, fără obiceiuri care să fi trădat cine știe ce obsesii. Locul era destul de îngrijit și destul de curat. Lucrurile din casă nu erau nici vădit scumpe, nici vădit ieftine. Era limpede că locuia singur.

Salonul din spate era amenajat ca un birou de lucru. O masă de scris, un fotoliu, un fișet. Pe masa de lucru era un telefon celular. Un aparat simplu. Demodat, dar nu vechi. Era conectat la un încărcător. Pictograma bateriei arăta o încărcare de sută la sută. Pe ecran scria: *Mesaj nou.*

Șaizeci de secunde. Reacher ieși pe verandă ca să se uite în zare. Nimic nu se vedea venind. Se întoarse în birou. Nu avusese niciodată un telefon celular, dar când și când folosise câte unul. Știa cum funcționează. În josul ecranului erau cuvintele *Meniu* și *Play,* iar mai jos erau două butoane ca niște

bare orizontale subțiri. Apăsă bara de sub *Play.*

Auzi o respirație agitată și un tip care-și dregea glasul. Apoi auzi vocea lui Scorpio, care spunea: „Billy, Arthur la telefon. Se-ntâmplă pe-aici niște chestii ciudate. Nimic grav cu adevărat. Doar un ghinion. Ne-am pomenit pe cap cu un individ aflat pe urmele unui inel”.

Șaizeci de secunde. Reacher ieși din nou pe verandă ca să privească în zare. Nici acum nu se vedea nimic venind. Se întoarse în casă și urcă la etaj, în dormitorul care fusese folosit. Primul lucru la care se uită era șifonierul. Doar așa, de amuzament. Lipite de peretele din spate, sub o șină pe care erau atârnați pantaloni, găsi patru cutii de pantofi. Erau aranjate ordonat, două câte două. În cutiile de deasupra erau pantofi. Adidași albi în cutia din stânga și pantofi din piele neagră și talpă de cauciuc în cutia din dreapta. Genul de încălțăminte pe care un băiat de la țară i-ar purta la o nuntă, la o înmormântare sau la întâlnirea cu funcționarul de la bancă pentru acordarea unui împrumut. Ambele perechi de încălțăminte fuseseră purtate, dar nu de multe ori. Erau de mărimea 41. Pantalonii atârnați pe șină erau de talie 48 și lungimea piciorului de 76 de centimetri.

Billy era mic de statură.

Șaizeci de secunde. Se uită afară pe fereastră.

Pe drumul de pământ apăruse un nor lung de praf.

Un nor de culoare ocru, alungit, care se înălța în spirală. Un vehicul, apropiindu-se în viteză. Dar încă se vedea ca un punct minuscul în depărtare. Distanța era prea mare ca să-și dea seama ce era.

Șase minute, poate.

Se întoarse la șifonier. Verifică și cele două cutii de jos.

Una era plină cu bani.

Bancnote de zece, de douăzeci și de cincizeci de dolari, uzate și mototolite, murdare și soioase, aranjate în cărămizi groase de două degete și prinse cu benzi elastice. Poate zece mii în total. Poate mai mult.

Cealaltă cutie era plină cu bijuterii. În majoritate, din aur. Cruciulițe din aur pe lanțuri subțiri și încâlcite, cercei de aur, brățări de aur, talismane din aur, coliere din aur.

Și inele din aur.

O parte erau verighete. Altele erau inele de absolvent.

Reacher se întoarse la fereastră și privi afară. Norul de praf se întindea acum pe un kilometru și jumătate, suspendat în aerul inert. În capul lui se afla un punct minuscul de culoare închisă, care sălta, tremura și țopăia. Turma de antilope se agită, neliniștită.

Punctul minuscul părea să fie negru.

Se legăna și se mișca în stânga și în dreapta în fața lui. Avea o viteză cam de șaizeci și cinci de kilometri la oră. Poate mai mult. Un fel de familiaritate cu terenul sau un fel de urgență, ori ceva din ambele.

Reacher așteptă. Vehiculul încetini.

Norul de praf îl prinse din urmă. Coti pe aleea de acces.

Reacher se gândi că mașina lui Billy ar fi fost o camionetă. Așa erau de obicei plugurile de zăpadă. Cauciucuri de iarnă, lanțuri, mecanism hidraulic pentru lamă, faruri suplimentare montate sus. Toate subansamblele erau demontate vara, lăsând o siluetă familiară. Capotă, cabină, platformă.

Ceea ce Reacher nu văzu. Pentru că nu era o camionetă.

Era o mașină mare și pătrățoasă. Un SUV. Un SUV negru. Plin de praf și mizerie de pe drum. Vehiculul apărea și dispărea printre copaci. Apoi ieși în câmp deschis și parcurse ultima sută de metri pe pământul roșu bătătorit.

Încetini, întoarse și se opri. Era o Toyota Land Cruiser.

Cu plăcuțe de Illinois.

16

Reacher privea pe fereastra de la etaj. SUV-ul negru parcă la o distanță respectuoasă de casă. Portiera din stânga se deschise și șoferul coborî. Era un bărbat îngrijit, scund și îndesat, îmbrăcat în costum închis la culoare, cămașă și cravată. Terry Bramall. Din Chicago. Fost agent FBI. Specializat în găsirea persoanelor dispărute. Văzut ultima oară în ziua precedentă, în Rapid City, în localul pentru mic dejun de vizavi de spălătoria automată a lui Arthur Scorpio.

Omul rămase nemișcat un lung moment, apoi porni către casă, cu pași hotărâți.

Reacher coborî scara. Ajunsese la ultima treaptă când auzi o bătaie în ușă. Deschise. Bramall stătea pe verandă. Făcuse un pas înapoi, politicos. Avea părul periat. Și costumul fusese

periat, dar cămașa și cravata erau în altă stare. Avea pe chip o expresie pe care Reacher o recunoscu, pentru că o folosise și el de multe ori. Deschisă, iscoditoare, inofensivă, parcă cerându-și scuze pentru deranj, dar hotărâtă totodată. O expresie de investigator experimentat. Care se schimbă pentru o fracțiune de secundă, mai întâi în surprindere, apoi în uimire, după care reveni la starea de dinainte.

— Domnule Bramall, spuse Reacher.

— Domnule Reacher, răspunse Bramall. Te-am văzut ieri în cafeneaua din Rapid City. Și cu o noapte înainte, în magazinul de cartier. M-ai sunat și mi-ai lăsat un mesaj.

— Corect.

— Presupun că numele tău de botez nu e Billy.

— Presupui corect.

— Atunci, pot să te întreb ce faci aici?

— Aș putea să te întreb și eu același lucru.

— Îmi dai voie să intru?

— Nu e casa mea, așa că nu eu sunt cel care să-ți dea voie.

— Și totuși, mi se pare că te simți ca acasă aici.

Reacher privi peste umărul lui Bramall, în depărtare. Norul de praf de deasupra drumului rural se așezase. Turma de antilope începuse să pască din nou în liniște. Nimic nu se mișca. Nu se vedea venind nimeni.

— Ce vrei de la Billy? întrebă el.

— Informații, răspunse Bramall.

— Nu-i aici. Probabil că e plecat de vreo douăzeci și patru de ore. Sau mai mult. Scorpio i-a lăsat un mesaj vocal ieri, cam pe la ora asta, și încă mai apare pe telefonul lui ca mesaj nou. N-a fost ascultat încă.

— A plecat fără să-și ia telefonul?

— Era pus la încărcat. Poate că nu-i telefonul lui principal. Pare a fi o gioarsă cu cartelă. Poate că e doar pentru scopuri speciale.

— Ai ascultat mesajul?

— Da.

— Ce spunea?

— Scorpio îi cerea lui Billy să mă împuște cu o pușcă de vânătoare din spatele unui copac.

— Să te împuște?

— A inclus și o descriere.

— Asta nu prea e frumos din partea lui.
— De acord.
— Trebuie să vorbim, spuse Bramall.
— Pe verandă, zise Reacher. În caz că Billy se întoarce.

Patru ochi făceau treabă mai bună decât doi. Se așezară unul lângă celălalt în scaunele de lemn ale lui Billy. Bramall privea spre vest, drept în față, iar Reacher privea spre est. Vorbiră în vidul din fața lor, fără să se privească, ceea ce făcea conversația mai ușoară, în unele privințe, dar mai dificilă în altele.
— Spune-mi ce știi, zise Bramall.
— Ești pensionat, spuse Reacher.
— Doar atât știi? Nu prea e relevant. Și nici măcar adevărat. Îmi urmez o a doua carieră.
— Am vrut să spun că te-ai pensionat de la FBI. Ceea ce înseamnă că nu mai folosești metodele FBI. Mai exact, nu pui toate întrebările și pe urmă pleci. Acum și dai, și primești.
— De unde știi că am lucrat pentru FBI?
— Un detectiv de poliție din Rapid City mi-a spus. Nakamura se numește.
— Probabil că a făcut ceva investigații.
— Cu asta se ocupă detectivii.
— Ce vrei să știi?
— Pe cine cauți?
— Mă tem că un anumit grad de confidențialitate mă împiedică să-ți spun.
Reacher nu zise nimic.
— Eu nici măcar nu știu cine ești, spuse Bramall.
— Jack Reacher. Fără al doilea nume de botez. Polițist militar în retragere. Unii dintre ai voștri veneau la noi pentru antrenament.
— Așa cum veneau și la noi unii dintre ai voștri.
— Deci, suntem pe poziții egale. Dai și primești, domnule Bramall.
— Gradul?
— Contează?
— Știi bine că da.
— Maior, la trecerea în rezervă.
— Unitatea?

— În cea mai mare parte, 110, Poliția Militară.

— Care era cum?

— Cam ca FBI. Dar cu tunsori mai reușite.

— Te afli aici datorită legăturii militare?

— Așa ar trebui?

— Vorbesc serios, spuse Bramall. Clienților le place discreția. În general, îmi câștig existența păstrând lucrurile cât mai liniștite. Din câte știu, tu acum lucrezi pentru un site de internet.

— Nici vorbă. Orice ar însemna asta.

— Pentru cine lucrezi?

— Nu lucrez.

— Atunci, de ce te afli aici?

— Vorbește-mi despre clientul tău, domnule Bramall. În linii generale, dacă vrei. Fără nume, în acest moment. Fără detalii de identificare.

— Poți să-mi spui Terry.

— Iar tu poți să-mi spui Reacher. Și ai putea să nu mai tragi de timp.

— Clientul meu e cineva din Chicago îngrijorat de soarta unui membru al familiei.

— De ce e îngrijorat?

— Niciun contact de un an și jumătate.

— Ce te-a adus în Rapid City?

— Niște apeluri pe telefoane fixe, găsite în arhive.

— Ce te-a adus aici?

— Același lucru.

— Familia al cărei membru a dispărut era de fel din Wyoming?

Bramall nu spuse nimic.

— Sunt sute de familii în Wyoming, zise Reacher. Poate chiar mii. Nu deconspiri pe nimeni.

— Da, spuse Bramall. La origini, era o familie din Wyoming. Din cealaltă parte a masivului Snowy Range. Cam la o sută de kilometri de aici. Poate chiar o sută douăzeci. După standardele din Wyoming, asta înseamnă cam la două străzi distanță.

— Respectivul membru al familiei a petrecut un timp în străinătate?

— Dai și primești, domnule Reacher. Și tu ești pensionat.

Reacher verifică partea lui de orizont, de la drumul de țară de dincolo de clădirile îndepărtate de la Mule Crossing, la șoseaua cu două benzi. Nicio mișcare. Nu se vedea nimic venind. Verifică

și partea lui Bramall, urmărind drumul de pământ spre vest până la dispariția între dealuri. Nici pic de praf. Nicio mișcare. Nu se vedea venind nimic.

Scoase inelul din buzunar. Îl ținu în echilibru în palmă, întinse mâna. Bramall luă inelul și se uită la el. Scoase din buzunarul interior al sacoului niște ochelari cu ramă de baga. Citi gravura de pe partea interioară a inelului.

S.R.S. 2005.

— Acum chiar că trebuie să vorbim, spuse el.

Reacher îi relată povestea. Autobuzul luat din Milwaukee, oprirea, magazinul de amanet, Jimmy Rat din barul motocicliștilor, Arthur Scorpio în spălătoria din Rapid City și povestea despre tipul numit Porterfield, care i-ar fi adus inelul, ceea ce s-a dovedit a fi o minciună, ca urmare a marii senzații provocate fie de un urs, fie de o pumă, fie de ambele animale.

— Asta a fost în urmă cu un an și jumătate? întrebă Bramall.

— Anul trecut, pe la începutul primăverii, confirmă Reacher.

— Atunci s-a îngrijorat clientul meu.

— Dacă spui tu.

— Și tu te afli în casa asta deoarece crezi că Billy l-a înlocuit pe Porterfield în afacerea cu transportul inelelor?

— Cred că e posibil.

— De ce?

— O să-ți arăt, spuse Reacher.

După ce se asigură că nu se apropia nimeni din nicio direcție, Reacher îl conduse pe Bramall în casă și, urcând scara, în dormitorul lui Billy. La șifonier. Îi arătă cutiile de pantofi, una plină cu bani, cealaltă cu bijuterii ieftine din aur.

— Dealeri de droguri, spuse Bramall. Nu crezi? Mărunți. Metamfetamină preparată artizanal sau heroină ieftină din Mexic. Cu douăzeci de dolari ți-ai luat doza, iar dacă nu ai bani, poți să dai la schimb inelele și colierele. Sau să le furi pe-ale altora.

— Credeam că acum sunt la mare căutare analgezicele, spuse Reacher.

— A trecut moda lor, spuse Bramall. Acum s-a revenit la chestiile de-altădată. Scorpio e angrosistul și-i are ca dealeri locali pe Porterfield, înainte, și acum pe Billy. Pe primul l-a folosit ca momeală, spunându-i în secret celui de-al doilea să se descotorosească de tine. Nu-i place să fie luat la întrebări.

— Posibil, spuse Reacher.

— Ai altă explicație care să stea în picioare?

— Cine e clientul tău?

— O femeie din Lake Forest pe nume Tiffany Jane Mackenzie. Sora geamănă a Serenei Rose Sanderson. Căsătorită, de aia are alt nume de familie. Au fost apropiate în copilărie, dar nu după mult timp au mers pe drumuri separate. Mackenzie își trăiește visul. Casă mare, soț bogat. Dar sângele apă nu se face. De unde și contactele ocazionale. Până la începutul primăverii din anul trecut. Cât de meticuloasă a fost investigația legată de urs și pumă?

— Foarte, spuse Reacher. După standardele rurale, în orice caz. Șeriful mi s-a părut un tip beton. A fost un singur cadavru și toate fragmentele îi aparțineau lui Porterfield. L-au identificat după amprenta stomatologică și după cheile din buzunar.

— Deci tu crezi că Sanderson e încă în viață?

— Probabil. Inelul a ajuns în Rapid City cam cu șase săptămâni în urmă, iar în Wisconsin cam după două săptămâni. Bănuiesc că-și mută marfa destul de repede dintr-un loc în altul. Șeriful mi-a spus că Porterfield avea o mașină cu mulți kilometri la bord. Probabil că făcea drumul dus-întors în mod regulat. Îmi închipui că și Billy face la fel. Ce-am găsit aici în cutiile de pantofi probabil că e doar ce s-a strâns în câteva săptămâni. Șeriful spunea că și Porterfield avea bani în șifonier. O sumă similară. Or fi ei mărunți, dar pic cu pic se adună.

— Deci, unde e Billy acum?

Reacher se duse să se uite pe fereastră. Nu se vedea nimeni venind, nici de la est, nici de la vest.

— Habar n-am pe unde-o fi, spuse el. Sunt vase nespălate în chiuvetă. Ai zice c-a ieșit din casă pentru un minut.

— Arată-mi telefonul.

Reacher îl conduse pe Bramall la parter, în micul salon din spate. La telefonul de pe masa de lucru. Bramall apăsă pe butoane și ascultă din nou mesajul. *E ca Incredibilul Hulk. Nu-l lăsa nici măcar să te vadă. Dar ocupă-te de problemă, OK? Trebuie să dispară pentru că e un fir nerezolvat.*

— Și tu ți-ai asumat un risc venind aici, spuse Bramall.

— Să te trezești dimineața e un risc. Orice se poate întâmpla.

— Ai cunoscut-o pe Sanderson?

— Nu, spuse Reacher. Terminasem deja cu opt ani înainte de

2005.

— Atunci, care-i interesul tău?

— N-ai înțelege.

— De ce?

— Nici eu nu sunt sigur că înțeleg.

— Pune-mă la încercare.

— M-am întristat când am văzut inelul. Pur și simplu. Nu mi s-a părut corect.

— Și tu ai terminat West Point?

— Cu mult timp în urmă.

— Unde ți-e inelul?

— Nu mi-am cumpărat.

Bramall apăsă câteva butoane, verificând jurnalul de apeluri în căutarea de mesaje vocale mai vechi. Nu găsi niciunul. Accesă un alt meniu și alese opțiunea „păstrează ca nou”. Ecranul afișă din nou un mesaj nou, așa cum era când îl găsise Reacher. Ștergerea dovezilor permitea negarea faptelor. Unu la zero pentru FBI.

— Vasele lăsate în chiuvetă nu înseamnă mare lucru, spuse Bramall. Poate că e puturos. Nici faptul că și-a lăsat telefonul acasă nu e neapărat o mare scofală. Poate că în dealurile astea nu funcționează. N-are semnal. În locul ăsta primește semnal direct de la antena din Laramie. Poate că nu-și ia niciodată telefoanele la el.

— Scorpio pare să se fi așteptat la un fel de răspuns instantaneu, zise Reacher.

— Tu crezi povestea cu urșii și pumele?

— Șeriful avea îndoielile lui. Crede că e posibil ca Porterfield să fi fost înjunghiat sau împușcat în burtă, apoi aruncat în pădure pentru ca natura să-și urmeze cursul.

— Poate că Billy a făcut-o. Poate că a preluat cu forța afacerea de la Porterfield. Ca într-un puci militar. Acum poate că altcineva i-a făcut același lucru lui Billy. Dacă ridici sabia, fii pregătit să mori de sabie. Cine seamănă vânt culege furtună.

— Nu-mi pasă, spuse Reacher. Am venit aici ca s-o găsesc pe Sanderson. Atât.

— S-ar putea ca povestea să n-aibă un final fericit. Mai ales dacă și-a vândut inelul unui traficant de droguri de doi bani. S-ar putea să nu-ți placă ce-o să găsești.

— Se poate să i-l fi furat altcineva. Chiar tu ai spus asta.

— În mod cert asta sper, spuse Bramall. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i dau vestea surorii ei. Și apoi să-i transmit factura. Uneori, lucrurile nu se termină prea bine.

— Cât de mare e factura?

— Are o casă pe lac. Își permite.

— Și meriți banii?

— De regulă.

— Și care-i următoarea ta mutare?

— Eu cred că femeia e pe-aproape. Am senzația că aici e capătul liniei. Cred că Billy e interfața finală cu publicul. Suntem la un pas distanță. Ori chiar ea i-a dat inelul, ori un vecin i l-a furat și i l-a dat lui Billy.

— Nu-i rău pentru un fost agent FBI, spuse Reacher. În plus, Billy conduce plugul de zăpadă. Știe toate drumurile de prin părțile locului. O acoperire ideală pentru a ajunge la clienții săi. Nici vremea nu-l ține pe loc. Dar zona lui de acțiune trebuie să fie imensă. Cum ai zis tu, la două străzi de-aici înseamnă la peste o sută de kilometri. Până la casa în care și-a petrecut copilăria Sanderson, la drept vorbind. Presupun că ai căutat-o deja acolo.

— Presupunerea e că Sanderson nu se va întoarce. Sora ei era sigură de asta.

— De ce?

— N-a explicat. Așa că, știind asta, unde ai începe?

— Ți-aș putea spune, dar pe urmă ar trebui să-ți trimit o factură.

— Ți-ai parcat mașina în șopron? întrebă Bramall.

— N-am mașină, spuse Reacher.

— Atunci, cum ai ajuns până aici?

— Cu autostopul și pe jos.

— Să zicem că te iau cu mașina mea?

— Ar fi drăguț.

— Să zicem că nu mai pomenești nimic de factură?

— S-a făcut, spuse Reacher.

— Deci, unde mergem?

— Ce alte informații ți-a mai dat sora? Nume sau locuri?

— Zice că Sanderson a fost întotdeauna foarte retrasă. Poate stingherită, poate supărată. N-a pomenit niciodată de vreun loc. N-a spus niciodată ce face. Puteau să treacă și trei luni fără să

dea vreun semn.

— E ceva obișnuit la niște gemeni?

— Gemenii sunt tot niște frați, la fel ca oricare alții.

— N-a putut să-ți spună nimic altceva?

— Ultima oară când au vorbit, a avut impresia că Sanderson are un prieten pe nume Cyrus. A auzit-o pronunțând acest nume.

— Cyrus?

— Mă rog, Cy cel puțin. Ca și cum ar fi fost în aceeași încăpere cu ea. Cum ar fi, taci din gură, Cy, vorbesc la telefon. Cuvinte spuse pe un ton prietenos. Ca și cum s-ar fi simțit bine în preajma lui. Sora a spus că pentru o secundă Sanderson a părut fericită.

— Era ceva rar?

— Foarte.

— Când a fost asta?

— Cam în urmă cu doi ani, crede ea. Poate ceva mai puțin.

— Asta-i tot ce ți-a spus?

— A mai zis că, de obicei, discuțiile lor era foarte rigide. Ești bine, da, sunt bine. Cam așa.

— Poate că nu era Cy de la Cyrus, spuse Reacher. Poate că era Sy de la Seymour. Acesta fiind numele de botez al lui Porterfield. Scorpio mi-a spus că lumea îi zicea Sy. Hai să vedem unde a locuit Sy ăsta. Cam asta ar fi prima mea mișcare. S-ar putea să mai găsim ceva acolo. Sau vecini cu care să putem sta de vorbă.

17

Bătrânul de la oficiul poștal îi spusese că Porterfield locuise într-o cabană din lemn sus pe dealuri, cam la treizeci și doi de kilometri pe drumul rural, la unul din ranch-urile pe care Reacher le văzuse pe harta de la universitate, în spatele liniilor gardurilor fine ca gravurile de pe bancnota de o sută de dolari. Land Cruiserul lui Bramall avea un instrument de navigație pe ecranul căruia se vedea drumul rural, dar nu și alte detalii. Așa că urmăriră kilometrajul și se deplasară spre vest, numărând kilometrii pe măsură ce se derulau. SUV-ul era la fel de îngrijit și își făcea la fel de bine treaba ca proprietarul lui. Plutea pe suprafața neregulată și aveai senzația că ar putea să meargă așa până la capătul lumii.

— Când a fost ultima oară când cele două surori s-au întâlnit

față în față? întrebă Reacher.

— În urmă cu șapte ani, spuse Bramall. După a treia detașare a lui Sanderson. Vizita n-a decurs bine. Cred că au hotărât să n-o mai repete. După asta, au vorbit numai la telefon.

— Sanderson a fost rănită la un moment dat.

— Nu știam asta. Doamna Mackenzie nu mi-a spus niciodată așa ceva.

— Poate că nici n-a știut, fiindcă sora ei nu i-a spus.

— De ce să nu-i fi spus?

— Se întâmplă de multe ori. Lucrurile sunt un pic mai complexe. Poate că nu voia să-și supere familia. Sau să apară într-o postură de inferioritate. Sau să se arate slabă. Ori să pară că cere compasiune. Sau ajutor. Sau ca să evite o replică de genul „ți-am spus eu”. După cum se pare, sora ei nu prea se dădea în vânt după armată.

— Cât de grav a fost rănită?

— Nu știu, spuse Reacher. Tot ce știu e că a primit o Inimă purpurie. Asta poate să-nsemne orice, de la o zgârietură la pierderea unui picior. Sau toate. O parte din oamenii ăia se-ntorc acasă într-un hal fără de hal.

Kilometrajul arăta că parcurseseră 14 kilometri. Bramall rămase tăcut o bună bucată de vreme. Apoi spuse:

— Ești sigur că vrei să faci asta? Nu văd cum ar putea să se termine cu bine. Poate că e dusă cu capul tare de tot, poate că se droghează, sau și una și alta. Poate nu vrea să fie găsită.

— Caz în care am s-o las în pace. Nu încerc să salvez lumea. Vreau doar să știu.

Șaisprezece kilometri parcurși. De o parte și de alta a drumului, câmpiile deveneau mai înalte. Poalele munților se înălțau când și când, ondulându-se printre pâlcurile de conifere. Cerul era imens, înalt și incredibil de albastru, ca un safir la orizont, trecând într-o nuanță aproape bleumarin deasupra capului. Ca o fotografie Kodak. Ca marginea spațiului cosmic. Vântul se întețea. Norul de praf din urma lor era împins spre sud, dinspre drum.

— Și tulburare de stres posttraumatic, spuse Bramall. Cred că toți suferă de asta.

— Și eu cred, spuse Reacher.

Douăzeci și doi de kilometri. Pâlcurile de plopi aprindeau pantele ca niște flăcări. Crânguri întregi de arbori separați, dar

uniți sub pământ de o singură rădăcină. Pădurea de plopi era un organism unic. Cel mai mare dintre cele care-și duc viața pe pământ.

— Omul ăla a spus că-s treizeci și doi de kilometri până la casă sau până la capătul aleii de acces?

— Până la alee, spuse Reacher. Așa cred. Așa a funcționat la locuința lui Billy. Atât că individul a subestimat distanța. A apreciat cam cu douăzeci la sută mai puțin.

— Deci cei treizeci și doi de kilometri ai lui ar putea fi patruzeci.

— Asta dacă nu cumva și supraestimează. Poate că e un om care face aprecieri inexacte și-ntr-un sens, și-n celălalt, în mod aleatoriu și pe diferite niveluri. Ceea ce ar însemna că cei treizeci și doi de kilometri ai lui ar putea fi douăzeci și cinci. Adică o fereastră de eroare de cincisprezece kilometri.

— Atunci, logic ar fi s-o luăm pe primul drum pe care-l vedem. E greu de crezut c-ar putea fi două pe o distanță de cincisprezece kilometri. Suntem în Wyoming. Așadar, primul drum e-al nostru, indiferent cât de devreme sau de târziu apare.

— Nu-i rău pentru un fost agent FBI, spuse Reacher.

Drumul apăru chiar la mijlocul distanței de cincisprezece kilometri, exact la treizeci și doi de kilometri de oficiul poștal. Unu la zero pentru bătrân. Se ramifica la dreapta din drumul rural, pe sub o poartă de ranch înaltă, care avea un nume trecut pe ea, scris cu litere atât de degradate de intemperii că Reacher nu reuși să le deslușească. Apoi drumul mergea drept spre nord cale de un kilometru și jumătate, înainte de a se înălța curbându-se spre vest printre copaci, ascuns vederii, spre o destinație nevăzută.

Bramall opri mașina și spuse:

— Din punctul meu de vedere, genul ăsta de lucruri e perfect normal. Am mers cu mașina la mii de case. Uneori, sunt întâmpinat de zbierete, alteori, de câini, dar nimeni n-a descărcat vreodată o armă în direcția mea. Ar trebui să vorbim despre cum ar putea să se schimbe aceste șanse acum când te am pe tine în mașină.

— Vrei să cobor și să merg pe jos? întrebă Reacher. Te simți mai în siguranță așa?

— E o discuție tactică. În varianta cea mai proastă, Billy a

preluat de la Porterfield și casa, odată cu afacerea, și acum se află acolo. În definitiv, în cealaltă casă nu l-am găsit.

— De ce i-ar trebui două case?

— Unora le place așa.

— Nu la treizeci și doi de kilometri una de cealaltă. Au o casă pe lac.

— N-au existat moștenitori sau alte rude. De ce să n-o ia Billy?

— Nu contează dacă a luat-o. Nu contează dacă e acum în casă. N-a primit mesajul telefonic. Nu poate să mă deosebească de Adam. O să creadă că suntem mormoni.

— Nu ești îmbrăcat ca un mormon.

— Atunci te duci tu și bați la ușă. Pentru orice eventualitate. Dacă e înăuntru, spune-i că ești un mormon care, printr-o coincidență, lucrează tot în domeniul plugurilor de zăpadă și vrei să discuți cu el despre o asigurare împotriva încălzirii globale.

Mașina porni mai departe, trecând printre pantele împădurite cale de alți opt kilometri, pe teren accidentat, din loc în loc cu făgașe întărite în pământul ars de soare, pietriș uzat și lespezi de piatră mari cât o masă de bucătărie. Mașina se înclina într-o parte și în alta, dar se înfigea la drum voinicește. Până la ultima curbă, urmată de o pantă abruptă apărută brusc, către un platou de mărimea unui stadion, plin de copaci, cu excepția locului de casă situat cam la o treime din grosimea crângului. Era o cabană lungă și joasă din bușteni, cu verande late de jur împrejur, aflată în mijlocul unui pogon de teren îngrijit, îndărătul unui gard nu tocmai drept construit din stâlpi și traverse pe care vântul și intemperiile le răsuciseră, dându-le o tentă cenușie. Bramall parcă mașina la o distanță respectuoasă față de casă. De o parte și de alta a intrării se vedeau resturi ale benzii galbene de protecție folosite de poliție la locul unei crime. Ca și cum la un moment dat casa fusese protejată de o astfel de bandă.

— Nu aici a fost locul crimei, spuse Bramall. Omul a murit în pădure.

— A fost găsit în pădure, spuse Reacher. Poate că șeriful s-a gândit că lucrurile s-au întâmplat cu totul altfel. Știm că a percheziționat și casa asta. A găsit o mașină cu mulți kilometri la bord și zece miare în șifonier.

— Unde e Billy în momentul ăsta?

— De ce-ți faci griji în privința lui?

— Eu nu-mi fac. Tu ar trebui să-ți faci. Scorpio i-a ordonat să te ucidă.

— Billy nu-i aici. Ce șanse ar fi? În plus, nici n-a primit mesajul. Nu știe că Scorpio mi-a dat numele lui Porterfield. Atunci de ce să vină aici, la locuința lui Porterfield? Care ar fi fost șansele ca noi s-o găsim? Cine știa că bătrânul de la oficiul poștal se pricepe atât de bine să aprecieze distanțele? Billy e în altă parte, iar casa asta e pustie.

— În regulă, spuse Bramall.

Coborî din mașină și, cu pași hotărâți, se duse să bată la ușă.

Reacher îl văzu bătând și auzi sunetul, tare și clar, un pic întârziat de distanță, ca o coloană sonoră ușor desincronizată față de imagine.

Îl văzu pe Bramall făcând un pas înapoi, politicos. Nimeni nu-i deschise.

Nicio mișcare nicăieri. Bramall bătu din nou. Din nou, nicio reacție.

Se întoarse și se urcă în mașină, zicând:

— Locul ăsta e pustiu.

— Ce-ai zice să intrăm? întrebă Reacher.

— E încuiat peste tot.

— Am putea să spargem un geam.

— Din punct de vedere legal, ar trebui să ne punem întrebarea dacă districtul este actualul ei proprietar. Ceea ce s-ar putea să fie adevărat, oficial. Din cauza impozitelor neplătite. Să pătrunzi prin efracție într-o proprietate a districtului e un pas foarte riscant. Nu te poți lupta cu birocrația.

— Poate c-ai simțit un miros suspect sau ți s-a părut c-ai auzit ceva. Ca un țipăt disperat. Genul de lucruri care ar justifica o pătrundere fără mandat. Ai simțit sau ai auzit așa ceva?

— Nu, spuse Bramall.

— Te-ai pensionat, spuse Reacher. Nu mai trebuie să respecți prostiile FBI-ului.

— Care ar fi metoda folosită de armată. Să dea foc la șandrama?

— Nu, aia ar fi metoda Corpului de Marină. Armata ar efectua o examinare atentă a exteriorului și, printr-un mare noroc, ar descoperi un ochi de geam spart anterior de persoane necunoscute, poate cu mult timp în urmă sau chiar de curând, lucru care, dacă ar fi adevărat, ar sugera în mod rezonabil o

pătrundere de urgență în casă, ceea ce mai departe ar justifica o cercetare atentă a interiorului. Nu cred că judecătorii de la Curtea Supremă ar putea avea vreo obiecție la asta.

— Spart anterior, fie de curând, fie cu mult timp în urmă?

— Evident că orice sunet ai auzi în timp real ar proveni de la mine, care tocmai am călcat pe un geam spart anterior și care zace pe verandă încă de la incidentul anterior necunoscut. Asta ar putea să semene foarte mult cu o fereastră spartă foarte de curând. E o iluzie auditivă des întâlnită.

— Și ăsta-i un truc standard al FBI-ului. Nu foloseam doar metode răsuflate.

— Unii dintre-ai voștri veneau la noi să se antreneze.

— La fel cum unii dintre-ai voștri veneau la noi.

— O să fac o examinare atentă, spuse Reacher și coborî din mașină.

18

Casa era mare, dar ușor de cercetat, fiind înconjurată complet de o verandă orizontală și solidă, deservind toate ușile și ferestrele de la parter și aflându-se la o înălțime convenabilă pentru inspecție. Reacher începu din față, cu ușa în care bătuse Bramall, din lemn masiv, încuiată zdravăn, astfel încât efortul necesar pentru a o doborî să fie mult prea mare. Așa că trecu mai departe, la o fereastră a holului, prin care se putea pătrunde cu ușurință, atât doar că se afla în partea din față a casei. Chiar și într-o zonă nelocuită situată în acea pustietate, un semnal de alarmă își făcu simțită prezența în partea ancestrală a creierului său. Partea din față a casei nu era niciodată bună pentru așa ceva. Nici în timpul operațiunii, nici măcar după aceea. De ce să lași la vedere dovezi ale acțiunii? Nu că ar fi rămas multe. O gaură discretă în geam, cam de mărimea unui cot de bărbat solid, și o plasă de țânțari despicată și lăsată să fluture în vânt. Asta ar fi tot. Nu cine știe ce. Dar poate fi suficient ca să atragă privirea vreunui trecător. Existau tot felul de motive pentru care genul ăsta de lucruri era mai bine să se întâmple mai târziu, nu mai devreme.

Partea din spate era mai bună.

Reacher merse în partea laterală a casei, trecând de alte cinci ferestre identice cu cea din față. Probabil că și ferestrele din spate erau toate la fel. Ca un fel de temă unitară în materie de design. Sau poate o reducere substanțială de preț pentru

achiziții în cantități mari. Dar oricum ar fi stat lucrurile, era bine pentru că astfel de ferestre erau floare la ureche.

Trecu de colțul clădirii și prima fereastră la care ajunse era spartă.

Avea o gaură în ea, cam de mărimea unui cot de bărbat solid.

Plasa pentru țânțari era spintecată.

Geamul spart era murdar, iar plasa era plină de mucegai. Un an, poate mai mult. Cel puțin patru anotimpuri cu vânt și intemperii. Înăuntru era bucătăria. Blaturile, care ar fi trebuit să lucească, erau mate din cauza prafului. Dincolo de bucătărie era zona pentru servitul mesei, învăluită în umbre și întuneric:

Ocoli toată casa pe verandă și se întoarse la mașină. Bramall coborâse din nou. Stătea pe un petic de pământ într-o zonă neutră, cam la zece metri de casă.

— Am găsit un geam spart, îl anunță Reacher.

— Frumos lucrat, spuse Bramall. N-am auzit nimic.

— Pe bune. Fereastra chiar a fost spartă anterior de persoane necunoscute. După cum arată, cam cu un an în urmă sau chiar mai de mult. Exact cum am fi procedat și noi.

— Arată-mi, zise Bramall.

Reacher îl conduse de-a lungul verandei din față, apoi pe veranda laterală, ajungând după colț în spate. Bramall se uită îndelung și atent. Părea impresionat de mucegai.

— Cel puțin un an, spuse el. Să zicem un an și jumătate. De ce nu? Să zicem că asta s-a întâmplat imediat după ce a murit Porterfield. Să fi fost șeriful? Mi-ai spus că a percheziționat locuința.

— Șeriful avea cheile, spuse Reacher. Le-a găsit în buzunarul lui Porterfield. Așa l-au și identificat, după chei și după dinți. Așa că șeriful nu avea de ce să spargă geamul. A fost altcineva, care n-avea cheile.

— Poate unii care voiau să ocupe abuziv casa.

— N-ar fi spart geamul bucătăriei, pentru că ar fi vrut să se folosească de ea. Ar fi spart altă fereastră.

— Atunci, niște hoți.

— Posibil. O să ne dăm seama după câtă dezordine vor fi făcut.

— Mai intrăm?

— Păi asta aveam de gând și înainte, spuse Reacher. Nu văd de ce n-am face-o acum. Practic, asta e o invitație deschisă.

Avem o datorie de cetățeni.

— Tehnic vorbind, datoria noastră ar fi să-l sunăm pe șerif.

— E o zonă cenușie aici. Proprietarul e mort. Nu există moștenitori. E o situație diferită. Oamenii citesc cărți întregi despre genul ăsta de lucruri la facultatea de drept. Sunt sigur că șeriful n-ar dori să se implice în discuții prelungite. În afară de asta, aici ar putea fi locul de unde și-a sunat sora. Chiar aici. Când a spus: taci din gură, Sy, vorbesc la telefon. Trebuia să fie ori la el acasă, ori la ea. Și-ntr-un caz, și-n celălalt, ea a petrecut timp aici. Așa că știi c-o să intrăm.

— Știu că eu o să intru, spuse Bramall. Dar tu nu ai nicio obligație.

— Acum îmi porți de grijă?

— Simt că trebuie să-ți arăt dezavantajele juridice.

— Înțeleg. Vrei să intru eu primul. Ca să poți să-ți spui că cel mai rău lucru pe care l-ai făcut a fost să te lași purtat de val. Vrei ca eu să fiu personajul negativ. Pentru că tu ai scrupule.

— Nici chiar așa. Ce am eu e o licență emisă de statul Illinois. Pe care aș dori să n-o pierd. Nu contează cine intră primul. Ce contează e că mie mi s-ar reproșa dacă n-aș preveni un partener junior cu privire la un potențial risc juridic.

— Suntem parteneri?

— De facto.

— Junior și senior?

— După vârstă și experiență.

— Și va trebui să mă previi explicit la fiecare pas al acțiunii?

— Tehnic vorbind, da.

— Hai să sărim peste partea asta, bine? Să o luăm ca de la sine înțeleasă. E mai distractiv așa.

— În regulă, spuse Bramall. Dacă vrei distracție, intră tu primul.

Contribuția lui Bramall a fost să-și vâre brațul prin gaura din geam și să deschidă fereastra răsucind mânerul din interior al acesteia. Geaca lui Reacher era nouă, ca și cămașa. Nu voia să le murdărească de mucegai, lucru care s-ar fi întâmplat dacă ar fi pătruns prin plasa de țânțari, așa cum trebuie să fi făcut intrușii inițiali în urmă cu mai bine de un an, când plasa era curată. Așa că o rupse din cadru de jur-împrejur și, după ce-o împături într-un pătrat neregulat, o lăsă pe verandă.

Cea mai bună cale de a intra într-o bucătărie era cu fața în jos și picioarele înainte. Din cauza blatului de lucru. În felul acesta, aveai să sfârșești manevra stând în picioare, nu în mâini. Dar era greu de aranjat. Necesita aptitudini de contorsionist. Și mai rău dacă sub fereastră era o chiuvetă cu un robinet. Ceea ce putea duce la o situație de genul locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Dar chiuveta lui Porterfield era pe un alt perete. Ceea ce îi ajută. Puțin.

Reacher își simți picioarele atârnând liber și se încovoie din mijloc, proptindu-și picioarele în podea, după care își îndreptă spatele. Acum stătea înăuntru cu fața spre exterior. Bucătăria era ușor afectată de intemperii, din cauza găurii din geam, dar de la bun început fusese o bucătărie scumpă. Asta era limpede. Lemnul era gros, iar granitul și mai gros. Aparatura era din inox. Toate electrocasnicele aveau cadrane de ceas, întunecate și inerte. Era o liniște absolută. Niciun zumzet subliminal, niciun freamăt în conducte. Nici curent electric, nici apă. Nimeni nu plătea facturile. Totul era închis.

Ieși din bucătărie pe întuneric, în zona pentru servitul mesei. De unde văzu livingul, un plan complet deschis, cu un tavan complicat de catedrală, și un șemineu înalt făcut din pietre de mărimea unor cauciucuri de tractor.

O cabană trofeu. Construcțiile comune de acest gen nu aveau șemineuri construite cu motostivuitorul și macaraua hidraulică. Se foloseau pietre mai mici. Și de ce să faci un tavan așa ciudat, când unul plat era cât se poate de potrivit? Dar era o cabană trofeu locuită. Lui Reacher nu-i displăcea. Pereții din bușteni fuseseră băițuiți într-o nuanță deschisă, de culoarea mierii. Mobilierul părea confortabil, dar nu greoi. Pe rafturi erau colecții ciudate. Cranii de animale, pietre interesante, conuri de pin neobișnuite. Aproape o senzație de casă de familie. O familie bogată.

Se întoarse în bucătărie. La fereastra spartă. Bramall se uita de afară la el.

— Niciun motiv de îngrijorare. E ca o capsulă a timpului. Ipoteza jafului iese din discuție. Pentru că nu e nimic nelalocul lui. Praful are o grosime uniformă peste tot. Niciun fel de dezordine. Ceea ce îi scoate din discuție și pe eventualii ocupanți ilegali.

— Intru și eu, spuse Bramall.

Avea articulațiile mai rigide decât Reacher, dar mai apropiate unele de altele, pentru că era mai mic de înălțime, așa că una peste alta manevra avu loc cu mai multă ușurință. Se îndreptă de spate și se uită în jur, așa cum făcuse și Reacher. Bucătăria, zona pentru servitul mesei, livingul.

Nederanjate.

— Nu e așa cum m-am așteptat, spuse Bramall.

— În ce privință? întrebă Reacher.

— Dacă aș fi avut o cabană, ar fi arătat ca asta.

— Traficanții de droguri n-au gust?

— De obicei, nu.

Reacher verifică holul.

— Sunt dormitoare la ambele capete, spuse el.

— Dacă n-au fost nici hoți, nici ocupanți ilegali, cine a spart fereastra? întrebă Bramall.

— Nu șeriful, spuse Reacher. Dar cineva de genul ăsta. Un profesionist care a avut un motiv să inspecteze locul.

— Dar unde-i dezordinea? Profesioniștii în ale percheziției întorc casa cu fundu-n sus.

— Poate c-au găsit ce voiau în primul loc în care au căutat. Poate că asta-nseamnă să fii profesionist. Sau poate că știau de la bun început unde se află. Poate c-au venit aici ca să recupereze ceva.

— Ce să recupereze?

— Nu mă interesează, spuse Reacher. Tot ce vreau e s-o găsesc pe Sanderson.

— Crezi c-a fost aici. Pe când avea o legătură amoroasă cu un traficant de droguri demn de a fi împușcat sau înjunghiat în stomac.

— Acum ești fratele ei mai mare?

— Mă îndoiesc că relația ar fi avut loc. Ar fi găsit ceva mai bun pentru ea.

— A spus: taci din gură, Sy, vorbesc la telefon. Chiar și sora ei geamănă înstărită a spus că era prietenoasă, relaxată și fericită. În cazul cel mai bun, erau prieteni foarte apropiați.

— Și mai rău, spuse Bramall. Prietenii ți-i alegi.

— În orice caz, au petrecut un timp împreună. Aici și acasă la ea. Oriunde o fi aia.

— În urmă cu un an și jumătate.

— Mai bine decât nimic.

— Dacă Sy al tău e același cu al ei.

— Șanse de cincizeci la sută să fie același sau altul. O probabilitate deloc rea.

Bramall își scoase telefonul.

— Două linii, spuse el. Ar fi putut să sune de aici.

— Ce spun arhivele de telefonie celulară?

— Ca să faci triangulație, ai nevoie de trei antene de emisie. Aici e numai una. Omnidirecțională. A sunat din interiorul unei zone circulare gigantice cam de mărimea statului New Jersey. Asta e tot ce știm.

— Se poate să fi sunat de-aici. Niciun motiv să n-o fi făcut.

Bramall se mută în centrul livingului și spuse:

— S-a întâmplat în urmă cu un an și jumătate și locul ăsta a fost percheziționat de două ori de-atunci. Și, dacă ai dreptate în privința faptului că cineva voia să recupereze ceva de-aici, atunci cel mai important lucru pe care l-am fi putut găsi a dispărut deja. Înseamnă că trebuie să căutăm ceea ce le-a scăpat celor de dinaintea noastră. Asta e o chestie de durată. Cam cât timp avem la dispoziție?

— Aici, cam o sută de ani, aș zice, spuse Reacher. Parchează-ți mașina în spatele casei și putem să ne mutăm aici și să stăm o veșnicie. Nimeni n-ar ști vreodată.

— În regulă, o să căutăm împreună. Nu stă nimeni de pază. Două capete sunt mai bune decât unul singur.

Găsiră primul obiect trecut cu vederea în mai puțin de un minut.

19

Era în antreul de lângă ușa din spate. Într-o debara, unde era păstrată îmbrăcămintea de iarnă. O pereche de pantaloni pentru zăpadă alunecaseră din cuier. Un fel de nailon rigid. Căzuseră pe podea ca niște sulițe, după care se îndoiseră pe jumătate, ca niște picioare instabile, ca imaginea caricaturală a unui tip care tocmai suferise un șoc teribil. Se rostogoliseră în spate și ajunseră pe jumătate proptiți într-un colț. Reacher îi mută, din pură obișnuință, și în spatele lor găsi o pereche de bocanci de zăpadă, de damă. Încălțăminte zdravănă, cu cârlige și bucle. De mărimea 36. Mici.

— Bocancii în debara sunt o chestie, nu-i așa? spuse el. S-a simțit bine aici.

— Dacă a fost ea. Putea să fi fost oricine.

— De acord. Dar dovedește faptul că un individ pe care doi oameni separați l-au descris ca fiind un singuratic avea de fapt un companion în casă. Ceea ce ar fi influențat puțin investigația, când un astfel de individ ar fi fost găsit mort. Să-i acordăm șerifului circumstanțe atenuante. Avea o idee preconceptă. Și pariez că toată lumea din Wyoming are o debara ca asta. E greu să observi ceea ce vezi tot timpul. Dar cei care au venit aici după aia ar fi trebuit să le vadă. Ar fi trebuit să aibă privirea limpede. Mă face să mă întreb cine erau și ce făceau. Poate că de fapt nu căutau nimic. Au intrat ca să recupereze ceva și-au plecat. Așa trebuie să fi fost. Nimic altceva n-a fost atins.

— Ar trebui să verificăm și celelalte debarale, spuse Bramall.

Ceea ce și făcură, dar nu găsiră mare lucru în ele, în afară de lucrurile personale ale lui Porterfield. După toate aparențele, îi plăceau foarte mult blugii și nu avea nicio problemă să spele lucrurile până nu mai rămânea decât urzeala.

Nicio haină de femeie.

Nici rochii, nici bluze, nici pantaloni.

— De ce să-și lase doar bocancii aici? întrebă Bramall.

— A plecat la începutul primăverii. Nu-i mai folosise de o lună. I-a uitat. Sau poate că nu erau prea comozi. I-o fi lăsat intenționat. Poate că voia să-și cumpere alții. Dar a fost aici. Sau cineva a fost. Porterfield nu trăia singur. Nu tot timpul.

— Cam multe deducții pornind de la o pereche de bocanci.

— Pariez că mai găsim și alte chestii.

Găsiră, într-adevăr, dar nu foarte multe. După două ore, prada lor era foarte modestă. Mai degrabă persuasivă decât concludentă. Economisiră timp ignorând ceea ce se afla la vedere. În schimb, căutară înăuntrul lucrurilor, sub lucruri și în spatele lucrurilor.

Găsiră un pieptăn de femeie sub pernele de pe sofa. Era din plastic de culoare roz. Toți dinții erau depărtați. Nu jumătate-jumătate, ca un pieptăn obișnuit. În baia principală erau două chiuvete, fiecare cu savoniera ei, una cu un săpun parfumat și uscat, cealaltă cu un săpun simplu, la fel de uscat. Tot în baie găsiră două seturi de prosoape întinse. În debaraua pentru mașina de spălat găsiră în spatele uscătorului o pereche de ciorapi de damă pentru sport. Dintr-un fel de fibre minune, de dimensiuni mici, roz la culoare, plini de praf.

Asta a fost tot.

Nu era suficient pentru tribunal. Dar sugestiv. Reacher spuse:

— A fost aici. Sau cineva a fost. Cel puțin în anumite momente. Poate c-a fost doar o relație relaxată, cu veniri și plecări. Dar a stat aici suficient de mult ca să-și lase cumva amprenta. Când a plecat, a făcut-o cu stil. Ruptura a fost fără dubii. Ca un fel de declarație. A căutat peste tot și și-a luat cu ea tot ce-a putut să vadă, lăsând în urmă doar câteva lucruri pe care nu le-a văzut. Ca pieptenul rătăcit. Săpunul nu putea să-l ia oricum. În acel moment era ud și lunecos. Nu putea să-l arunce într-o geantă plină cu lucruri. N-a mai luat în seamă nici prosoapele. Cine-ar face-o? Și-a uitat ghetele de zăpadă. Dar ciorapii îmi plac cel mai mult.

— De ce?

— Dovedesc că are ambele picioare. Motivul pentru care a primit Inima Purpurie s-ar putea să nu fie așa de rău.

— Dacă e ea.

— Să zicem că ea a fost. De bună seamă că Porterfield se ducea pe la ea acasă din când în când. Unde-o fi asta? Cât de departe de aici? Să zicem c-ai fi un bărbat ca Porterfield. Cât de departe te-ai duce cu mașina ca să te culci cu o femeie?

— Depinde.

— De ce?

— De mai multe lucruri.

— Privește lucrurile pozitiv. Poate n-o fi Miss America, dar să presupunem că e o femeie care arată bine.

— Suntem în Wyoming. Oamenii de-aici se deplasează pe distanțe astronomice ca să-și cumpere o pâine. Pentru o iubită, două ore, poate. O sută de mile.

— Ceea ce nu ne ajută, spuse Reacher. E o suprafață mult prea mare de luat în calcul.

Bramall dădu din cap aprobator.

— Voiam să spun că următoarea noastră mutare ar fi să mergem să discutăm cu vecinii lui Porterfield. Dar nu știu exact ce înseamnă asta aici. Fiecare locuiește la treizeci de kilometri de oricine altcineva. Pariez că nu se văd niciodată unii pe alții.

— Dar bănuiesc că se sprijină unii pe alții. Să zicem că apare o situație neașteptată. Pe cine să sune? La poliție sau la pompierii aflați la două ore distanță? Sau la vecinul cel mai apropiat care ar putea fi aici într-un sfert de oră? Poate că așa

se-ntâmplă lucrurile la țară. Poate că vecinii din zonele rurale sunt mai apropiați decât am bănui. Poate că își bagă nasul mereu nasul unii în treburile altora și ar putea să ne spună o mulțime de lucruri.

— Ești foarte optimist.

Reacher nu-i răspunse. Era singur în bucătărie, simțind cumva inconștient nevoia să aibă la vedere ieșirea din casă. Fereastra deschisă, cu geamul spart și plasa de țânțari ruptă. Un vânt rece pătrunse în cameră. Și, purtate de vânt, sunete. Cele mai multe erau inofensive. Vântul în copaci, bătaia de aripi a unei păsări greoaie, bâzâitul unei albine zburând prin apropiere, oprindu-se și zburând mai departe.

Dar un sunet era diferit.

Foarte scurt și foarte distant. Abia perceptibil. Doar o frântură. Un scârțâit minuscul sau un scrâșnet minuscul, ori un plescăit minuscul. O părticică a unui sunet local familiar. Un sunet de Wyoming. Ca toate sunetele, alcătuit dintr-un amestec de componente diferite. Ca ADN-ul.

Era vorba de pietriș fin. Și rocă.

Și cauciuc.

— Trebuie să plecăm, spuse el. E o mașină pe aleea de acces.

Bramall ieși primul. Mai puțin probabil să rămână blocat. Reacher îl urmă cu succes, iar Bramall vârî din nou brațul și închise fereastra. După care se grăbiră să ajungă în față.

Nu apăruse nimic încă.

— Ar fi bine să ne urcăm în mașină, spuse Bramall.

— Pentru orice eventualitate, spuse Reacher. Dacă nu știi ce să faci, dai cu mașina peste ei.

Se urcară în Toyota și Bramall porni motorul.

O camionetă apăru după ultima ridicătură de teren și începu să străbată platoul.

Era o camionetă Ford, având platforma acoperită cu o versiune polițienească a unei caroserii de rulotă. Era vopsită în alb și strălucea. Totul era alb, exceptând portierele, pe care se vedeau stele aurii late de șaizeci de centimetri și tot atât de înalte, având numele districtului deasupra, pe o linie curbă, și *Departamentul șerifului* jos, pe altă linie curbă. Semăna puțin cu un inel de la West Point.

Șeriful Connelly.

Connelly parcă aproape de Toyota, într-un unghi neglijent, pe de-o parte ca să pară nonșalant și deloc îngrijorat și, prin urmare, neamenințător, dar mai ales, după părerea lui Reacher, ca să blocheze subtil înaintarea Toyotei. Omul judecase bine. Nu era evident, dar ca să plece de-acolo, Toyota trebuia să dea înapoi și apoi să facă un ocol.

Connelly coborî geamul. Avea pălăria pe cap în mașină. Era loc destul în cabina înaltă.

Reacher, fiind mai aproape, coborî și el geamul.

— Mi-ai spus că n-ai nicio legătură cu Porterfield, spuse Connelly.

— Păi n-am, spuse Reacher.

— Și totuși ești acasă la el.

— Femeia pe care o caut a stat aici, cel puțin câteva luni. Încerc să-mi dau seama unde s-a dus după aia.

— Porterfield trăia singur.

— Nu mereu.

— Ai intrat în casă? întrebă Connelly.

— Da, răspunse Reacher.

— Cum?

— A mai fost o pătrundere prin efracție aici, acum un an sau mai de mult. Am pătruns pe aceeași gaură.

— Ce pătrundere?

— Ai percheziționat locuința când a murit. Ai găsit ce-ai găsit, ai încuiat și-ai plecat. Pe urmă a venit altcineva și a intrat pe fereastră.

— Arată-mi, spuse Connelly.

Coborâră din mașini și o luară spre colțul îndepărtat al casei. Connelly privi îndelung și atent. Desfăcu plasa de țânțari ruptă și o puse la loc, ca și cum ar fi recreat scena inițială. Frecă mucegaiul între degetul mare și arătător. Îl mirosi.

— Se poate să fi trecut un an și jumătate, spuse el. Cum sunt lucrurile înăuntru?

— Nimic deranjat, nimic stricat, nimic mutat sau răsturnat. N-a fost o spargere și nici ocupanți ilegali n-au fost.

— De ce crezi că a trăit aici o femeie?

Se mutară lângă balustrada verandei, cu fața spre priveliștea din spate, aliniați și privind drept înainte la copaci și la munți. Bramall îi povesti despre bocanci, despre pieptăn, săpun și prosoape, și despre șosetele roz.

— Bocancii nu înseamnă mare lucru, nici pieptenul sau ciorapii, spuse Connelly. Ar putea fi obiecte din alte vremuri. Cu douăzeci de ani în urmă, poate că în fiecare vară și iarnă veneau aici nepoate și verișoare. Genul ăsta de obiecte pot rămâne rătăcite vreme îndelungată.

— Dar? spuse Reacher.

— Sunt gata să recunosc când greșesc. Îmi plac săpunul și prosoapele. Două chiuvete în folosință înseamnă întotdeauna un cuplu, iar dacă un săpun e parfumat, e vorba de un bărbat și o femeie. Iar săpunul și prosoapele sunt dovezi în timp real. Camera arată exact la fel ca în dimineața în care a murit Porterfield. Cred că mi-a scăpat. Dar nimeni n-a apărut nici atunci, nici mai târziu. Toate dovezile arătau că Porterfield era un singuratic și nimeni altcineva nici măcar nu l-a cunoscut. Prin urmare, unde era femeia atunci și unde e acum?

— Asta încercăm să aflăm.

— Dacă e aceeași femeie.

— Nimic nu spune că n-ar fi.

— Inelul pe care mi l-ai arătat era foarte mic, spuse Connelly.

— Da, așa era, spuse Reacher.

— Iei în calcul mărimea ciorapilor? Pentru că e posibil să fi intrat la apă.

— Dar bocancii nu au intrat la apă. Și ei sunt mici.

— Unde și-a efectuat stagiul?

— În Irak și Afganistan, de cinci ori.

— O femeie puternică.

— Nici nu știi.

— Dacă e aceeași femeie.

— Ar putea fi.

— Și o astfel de femeie s-ar întoarce acasă și ar folosi un săpun parfumat și ar purta șosete roz?

— Sunt sigur că ar face exact asta. Astfel de gesturi sunt cele care justifică întoarcerea acasă.

Connelly se întoarse și se uită din nou la casă. La fereastra spartă.

— Știu, spuse Reacher.

— Ce știi?

— Nu putem să aflăm nici cine-a făcut asta. E o lucrătură curată, de profesionist. O spargere bine făcută și nimic n-a fost deranjat înăuntru. Pare să fi fost vorba de cineva cu experiență

și antrenament. Pare a fi o operațiune guvernamentală. Atât doar că e ridicol.

— Mai ales pentru că ce-ar putea să vrea guvernul de la Porterfield? întrebă Connelly. Orice-o fi fost, era un personaj lipsit de importanță. Iar o agenție guvernamentală m-ar fi sunat pe mine mai întâi. Din politețe, măcar, dar și pentru asistență practică. Pe care, în acest caz, aș fi putut să le-o ofer. Aveam cheile.

— Înseamnă că infractorii mărunți devin mai pricepuți zilele astea.

— Experiența îmi spune că lucrurile nu stau chiar așa.

— Atunci, cine-a fost?

— Niște infractori sofisticați, poate. Dintre cei care-și pot permite tot ce e mai bun.

— Ce-ar putea ei să vrea de la neimportantul Porterfield?

Connelly nu-i răspunse.

— Ne cerem scuze pentru încălcarea proprietății, spuse Bramall. N-am vrut să dăm dovadă de lipsă de respect față de legile districtului.

— Nu pot să vă ajut în privința femeii, spuse Connelly. Nu există dovada unei infracțiuni. Nu pot să mă duc cu săpunul și prosoapele la o audiere în fața consiliului districtual pentru buget. Îmi pare rău. N-am oameni.

— Cine-ar putea să ne ajute? întrebă Bramall. Vecinii?

— Poate că da. Sunt șeriful lor, dar nu-l cunosc pe niciunul dintre ei. De fapt, asta-i doar a doua oară când am venit până aici. E un colț liniștit. Cei care se plâng cel mai tare îmi răpesc toată atenția.

— Trebuie să plecăm, spuse Bramall. Domnule șerif, îți mulțumim pentru timpul acordat.

În același timp, la aproape cinci sute de kilometri distanță, în Rapid City, Dakota de Sud, Gloria Nakamura stătea în mașina ei albastră, pe străduța transversală, poziționată iscusit, supraveghind de data asta ușa din spate a lui Scorpio, nu pe cea din față. Se afla acolo de aproape două ore și nu văzuse nimic interesant.

Până când…

Un Harley cu plăcuțe de înmatriculare de Montana intră pe alee. Zgomotul tobei de eșapament se sparse de ziduri. Motorul

se opri și motociclistul se dădu jos din șa, ușa din spate se deschise și individul intră.

Nakamura își notă în carnet.

După patru minute măsurate pe ceasul ei, motociclistul ieși din clădire. Se urcă pe motocicletă, porni motorul zgomotos și plecă.

Nakamura făcu încă o însemnare.

Apoi se întoarse la secția de poliție.

Bramall și Reacher porniră pe drumul agricol înapoi spre drumul de pământ și întoarseră spre vest, unde presupuneau că aveau să găsească cea mai mare parte a populației locale învecinate, atâta câtă era. Bramall era atent la partea stângă a drumului, Reacher, la dreapta. Conveniseră că o vor lua pe prima alee laterală care le ieșea în cale, indiferent pe ce parte a drumului se afla, pentru că, prin definiție, locuința care s-ar fi aflat la capătul acelui drum lateral ar fi aparținut celui mai apropiat vecin al lui Porterfield.

Primul drum apăru după aproape optsprezece kilometri. Pe stânga. Nu lipsi mult să le scape. Era o intrare simplă, care nu sărea în ochi cu nimic. După care șerpuia și se înălța printre copaci, abrupt și îngust pe alocuri, dar mai bine întreținut decât al lui Porterfield. Land Cruiserul rulă implacabil cale de cinci kilometri și apoi, dintr-odată, copacii parcă se dădură la o parte, făcând loc unei suprafețe întinse de o jumătate de hectar, cu o largă priveliște spre est. Acolo se afla o casă cu un singur nivel, ridicată pe o fundație de piatră. Era construită din scânduri maro, pe alocuri răsucite și argintii. Avea o verandă în față, cu stâlpișori meșteșugit prelucrați care susțineau balustrada. Pe verandă era o strană de biserică veche, redusă la serviciul de loc de odihnă și de luat aer în soarele dimineții.

Bramall opri la o distanță respectuoasă de casă. Se uită la telefon.

— Două linii, spuse el. Acoperirea e de fapt bunicică în zona asta. Putea să sune de oriunde.

Până să apuce să coboare din mașină, ușa casei se deschise și o femeie ieși pe verandă. Auzise cauciucurile mașinii, de bună seamă. Era o femeie zveltă și puternică, bronzată de soare și vânt. Purta o rochie roșie decolorată, peste picioarele goale, încălțate în cizme de cowboy. Avea poate patruzeci de ani, dar

era greu de spus cu exactitate. Reacher nu s-ar fi aventurat să-și dea cu părerea. La nevoie, ar fi spus treizeci de ani, doar ca să nu facă vreo gafă, dar n-ar fi fost surprins dacă vârsta adevărată ar fi fost de cincizeci. Femeia stătea cu mâinile în șold, mulțumindu-se să-i privească. Încă nu era ostilă.

— Crede că suntem mormoni, spuse Bramall.

Reacher coborî din mașină. Ridică mâna. Un gest universal. Neînarmat. Prietenos. Femeia făcu o mișcare a capului, parțial ca răspuns, parțial întrebător. Bramall coborî și el. Amândoi se apropiară și se opriră la o distanță rezonabilă față de verandă. Reacher vorbi primul.

— Doamnă, căutăm o femeie dispărută, despre care credem că a trăit un timp cu vecinul dumneavoastră, Sy Porterfield. Ne întrebam dacă ne-ați putea spune ceva în privința asta.

— Intrați, spuse femeia. Tocmai am făcut limonadă.

20

Reacher și Bramall o urmară pe femeie înăuntru. Pereții erau din aceleași scânduri ca și exteriorul, doar că acestea erau băițuite și lustruite, nu bătute de intemperii. Bucătăria era o încăpere joasă și întunecată. Femeia turnă limonadă în pahare. Se așezară la masă.

— Sunteți detectivi particulari? întrebă ea.

— Eu, da, spuse Bramall.

Femeia se uită la Reacher.

— Anchetator militar, spuse acesta.

Ceea ce era adevărat, dacă puneai lucrurile într-o oarecare perspectivă.

— Parcă anul trecut a murit Sy, sau cu doi ani în urmă? zise femeia.

— Anul trecut, spuse Reacher. La începutul primăverii.

— Nu-l cunoșteam foarte bine. Nu ne-am întâlnit de multe ori, cred că o dată sau de două ori. Părea a fi un tip solitar, mereu pe drumuri, venea, pleca.

— Din ce-și câștiga existența?

— Nimeni dintre noi nu știa.

— „Noi”? Ați vorbit despre el cu alți oameni?

— Asta fac vecinii. Dacă nu-ți place, domnule, n-ai decât să te duci să trăiești pe lună.

— Și care era impresia generală?

— Cu toții credeam că e un om solitar, mereu pe drumuri.

— Nimeni n-a văzut vreo femeie care să locuiască acolo?
— Niciodată, spuse ea pe un ton categoric.
— Ați auzit vreodată de numele Serena?
— În viața mea?
— Pe-aici.
— Nu, spuse ea.
— Sau Rose?
— Nu.
— Sau Sanderson?
— Nu.
— Am găsit niște lucruri în casa lui Porterfield, spuse Reacher.
— Ce fel de lucruri?
— Obiecte de îmbrăcăminte și de toaletă feminine. Nu cine știe ce. Ca niște indicii foarte vagi.
Femeia tăcu un moment, apoi spuse:
— Cât de vagi?
— Știm că baia era folosită de două persoane, spuse Reacher.
— Aha, făcu femeia.
— Ce înseamnă asta?
— Înseamnă că la un moment dat mi-am pus o întrebare. În final, m-am gândit c-am făcut o greșeală.
— Ce v-ați întrebat?
— Eram pe drumul de pământ, mergeam spre cotitura de la Mule Crossing. El venea din sens opus, se ducea acasă. Pe-aici rar se întâmplă să vezi altă mașină. Parcă te înviorează. Te face să stai cuminte pe banda ta și așa mai departe. Nu vrei să intri în coliziune. Așa că am trecut unul pe lângă celălalt. Cred că ne-am și făcut cu mâna. Nu cine știe ce. Atât doar că am fost sigură că avea pe cineva pe scaunul de lângă el. Mi s-a părut că e o fată. Abia dac-am apucat s-o văd. Era aplecată, întoarsă cu spatele la el, parcă înghesuită în marginea scaunului. Nu i-am văzut fața.
— Ce vârstă?
— Nu era tânără. Nu o adolescentă. Dar destulă de mică și agilă, cred. Stătea sucită într-o parte, ascunzându-și fața de el.
— Ciudat.
— Și argintie, cumva. Așa-mi amintesc. O culoare argintie.
— La fel de ciudat.
— Și mie mi s-a părut la fel. Mi-a rămas pe creier. Așa că a doua zi m-am dus până acolo. Să-i duc o plăcintă. I-am spus că

am una în plus. Dar de fapt voiam să văd despre ce e vorba. Pe atunci, circulau tot felul de povești. Trafic de persoane și dispute în privința custodiei. Poate că se ocupa cu genul ăsta de lucruri. Sau poate că fata era cu adevărat iubita lui. Cine putea să știe? Poate că tocmai se certaseră în mașină. M-am gândit că între timp se vor fi împăcat și că el îmi va face cunoștință cu tipa.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a purtat ciudat. A fost încântat de plăcintă. Foarte amabil. Dar nu m-a invitat în casă. Am vorbit pe verandă. Aproape că a închis de tot ușa în spatele lui și a stat în așa fel încât să nu văd prin deschizătură. N-a spus prea multe. Am încercat să aduc subiectul în discuție, zicându-i că-mi pare rău că plăcinta era prea mare pentru o singură persoană. Era un început firesc de conversație. I-am dat șansa să spună că avea de gând s-o împartă cu iubita lui. Dar n-a făcut-o. A spus că o să-nfășoare a doua felie în folie de aluminiu și-o să mănânce peste vreo două zile.

— Ce fel de plăcintă era?

— Cu căpșune, spuse femeia. Aveau unele foarte bune la piață. Unde mă duceam când ne-am întâlnit pe drum.

— Și ce s-a întâmplat în continuare?

— Nimic. Asta a fost tot. Situația era destul de jenantă, cum stăteam noi acolo, pe verandă, așa că am spus, bine, o să plec acum, iar el mi-a mulțumit încă o dată pentru plăcintă, după care practic mi-a făcut vânt de pe proprietatea lui.

— La ce concluzie ați ajuns?

— Felul în care stătea, ca un paravan, să nu văd eu nimic din casă. Ascundea ceva acolo. Sau pe cineva. Pe urmă mi-am pus întrebări despre momentul întâlnirii de pe drum. Poate că femeia își ascundea fața de mine, nu de el. Poate că el i-a spus asta. Ca și cum ăsta era secretul lui.

— Dar n-ați aflat niciodată sigur?

— Nu l-am mai văzut. O lună mai târziu, era mort. Nimeni n-a pomenit vreodată despre vreo văduvă, o parteneră sau o iubită. Sau o sclavă sexuală sau o ostatică. Așa că în final mi-am zis că trebuie să mă fi înșelat. După care cred c-am uitat totul. Timpul trece.

— Cât timp a locuit aici?

— Cam cinci ani.

— A încercat vreodată unul dintre vecini să ghicească cum își

câștiga banii?

— Asta ar intra deja în categoria bârfelor.

— Cred că da, tehnic vorbind.

— Ne-am gândit că omul avea deja destui bani. Că e un bogătaș din afara statului, venit aici să se regăsească. Mai avem din ăștia, când și când. Poate că vin să scrie un roman.

Chiar în același timp, la aproape cinci sute de kilometri distanță, în Rapid City, Dakota de Sud, vânzătorul de la magazinul de cartier tocmai termina de strâns mărunțișul pentru un sendviș BLT[2] și o băutură carbogazoasă tip diet, după care luă telefonul și sună la departamentul de poliție.

— Îmi cer scuze, spuse el, cred că aveți o doamnă detectiv care lucrează acolo. O persoană orientală. Sau japonezo-americană. Sau asiatică sau cum s-o fi numind acum. Trebuie să vorbesc cu dânsa.

După ce-i fu făcută legătura, o voce spuse:

— Furturi, Nakamura.

— Sunt vânzătorul de la magazinul de cartier. Pe colț, lângă spălătoria lui Arthur Scorpio. E ceva ce m-am gândit să vă spun înainte să aflați singură și să vă supărați pe mine.

— Ce fel de „ceva”?

— Arthur Scorpio tocmai a trecut pe-aici.

— Și?

— A mai cumpărat un telefon.

— Când?

— Acum cinci minute.

— Care telefon?

— Primul de pe suportul din stânga.

Tot în același timp, Arthur Scorpio îl suna din nou pe Billy din Wyoming. Nici de data asta nu-i răspunse nimeni. Doar mesageria vocală.

Scorpio spuse: „Billy, Arthur la telefon. Trebuie să-mi dai de veste. Mă îngrijorezi acum. Ce-ai de nu răspunzi la telefon niciodată? Și vezi c-o să apară individul ăla. Și, probabil, încă unul. Tocmai am primit un mesaj din Montana. Au trimis special un motociclist să mă anunțe. A venit acolo un agent federal să

[2] Bacon, lăptucă, tomate. *(N.t.)*

pună întrebări. Tocmai a plecat din Billings. Nu știm unde se duce. Așa că stai cu ochii-n patru, bine? Și sună-mă. Nu mă face să fiu îngrijorat, Billy”.

Închise și aruncă telefonul în coșul de gunoi.

Telefonul lui Bramall emise un semnal sonor. Reacher se gândi că primise un sms. Ajunsese în punctul în care putea distinge astfel de sunete între ele. Femeia în rochie roșie decolorată se ridică și începu să adune paharele goale.

Bramall citi mesajul. De două ori. Apoi spuse:

— Doamnă, limonada a fost delicioasă, dar mă tem că trebuie să plecăm acum.

După care se ridică și porni grăbit spre ușă. Reacher ridică din umeri către femeie, cu palmele ridicate a nedumerire. Un alt gest universal. *Știu, dar trebuie să plec cu prietenul meu cam zurliu.* Îl urmă pe Bramall afară și, trecând peste limba de pământ, ajunse la mașină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Doamna Mackenzie e nemulțumită de progresele făcute până-n prezent și m-a informat că se duce în Wyoming, în câteva locuri din apropierea vechii case a familiei. Se pare că-și reconsideră părerea că sora ei nu s-ar întoarce niciodată acolo.

— Și nu știe că ești la nicio sută de kilometri distanță?

— Nu, spuse Bramall. Nu le spun niciodată clienților unde sunt.

— De ce?

— Îmi place să întrețin misterul.

— Lupu-și schimbă părul…

— Trebuie să ajungem acolo înaintea ei.

— Când pleacă din Chicago?

— O să închirieze un avion. Are un card. Trebuie să mergem într-acolo acum. Ar fi fost bine să ne fi dus acolo mai întâi. Dar mi s-a spus că Sanderson nu s-ar întoarce niciodată. Acum spunem că poate s-a dus? Super. Poate c-a fost acolo tot timpul. E un drum de două ore cu mașina. Porterfield n-ar fi avut de ce să se plângă.

Șeriful Connelly spusese că o agenție guvernamentală l-ar fi sunat înainte de a intra pe teritoriul lui. Măcar din politețe. Și exact asta s-a întâmplat. La două minute după ce se întorsese

din călătoria neprogramată la vechea locuință a lui Porterfield, primi un telefon de la un agent federal DEA[3]. Tipul îl informa că vine spre sud din Montana și că mai devreme sau mai târziu avea să treacă prin districtul lui, n-avea cine știe ce de făcut, poate să se oprească într-un loc sau două, dar una peste alta nimic pentru care să-și facă griji. Îi mai spuse că nu avea nevoie de asistență sau alt tip de companie, mulțumindu-i pentru ofertă totuși. După care întrerupse convorbirea.

Era o mare diferență între zborul în linie dreaptă al păsărilor și condusul unei mașini. Ca să traverseze Snowy Range, mai întâi se văzură nevoiți să revină la drumul de pământ și apoi la Mule Crossing, pentru ca apoi să lase în urmă vechiul oficiu poștal și magazinul de artificii, ajungând înapoi la Laramie; toate astea ca s-o poată lua pe o rută vestică diferită, care începea cu o cotitură la stânga cam la patru străzi distanță de barul cu gaura de glonț în oglindă. După aceea călătoria se reluă cu totul de la zero. Încă mai aveau mai bine de 110 kilometri de parcurs. Reacher îi spuse lui Bramall să aibă în vedere latura pozitivă a lucrurilor. Asta însemna mai multe ore de facturat. Bramall îi răspunse cu anecdota despre avocatul care a murit și a ajuns la poarta raiului. Nu-i corect, a spus el, am doar 45 de ani. Sfântul Petru i-a răspuns că acum se aplica un sistem nou și se ținea cont de orele facturate. Conform datelor noastre, tu ai 153 de ani.

Trecură pe lângă un indicator care anunța că drumul avea să se închidă în scurt timp pe perioada iernii. Apoi șoseaua începu să se înalțe, în munți, la peste trei mii de metri altitudine, în aerul rarefiat și scânteietor. Toyota încetini puțin, dar își continuă înaintarea, trecând prin defileuri stâncoase, ocolind crânguri răzlețe de copaci bătuți de vânt, traversând ceea ce deja lăsa impresia că e acoperișul lumii. După ce rămase la același nivel de-a lungul unei curbe largi de opt sute de metri, drumul începu să coboare din nou, prin același tip de defileuri și pe lângă același tip de copaci, iar Toyota rula tot mai repede, purtată de propria greutate, fără să consume benzină deloc.

După cincizeci de kilometri, ecranul GPS-ului arătă o rețea firavă de drumuri aparținând unor ferme, două pe partea de nord și două pe partea de sud. Dincolo de ele nu mai era nimic.

---

[3] *Drug Enforcement Administration* – Agenţia Anti-Drog a SUA. *(N.t.)*

— Doar atât? întrebă Reacher.

— Cred că da, spuse Bramall. S-ar părea că unul dintre ranch-uri e mai mare decât celelalte trei. Aia e vechea gospodărie a familiei. Celelalte au apărut mai târziu.

— Surorile sunt moștenitoarele?

— Nu, locul a fost vândut când erau la facultate. Părinții s-au mutat de-acolo. Au venit noii proprietari. Și așa mai departe. La fel s-a întâmplat și cu celelalte trei case, sunt sigur.

— Crezi că se ascunde în una dintre ele?

— Mă-ndoiesc că o persoană nevoită să-și dea inelul la amanet poate să plătească o chirie.

— De ce ar fi casele goale?

— Se întâmplă des cu proprietățile rurale. Mai ales când familiile cele mai înstărite din vecinătate se mută în altă parte.

— Asta-i descrierea ta sau a doamnei Mackenzie?

— Câte puțin din ambele. Tatăl lor a fost judecător, ceea ce, pe atunci și într-un loc ca ăsta, îl făcea să fie cel mai important om din district. În cele din urmă, toate ajungeau la tribunal. Doamna Mackenzie pare să știe acest lucru.

— De ce s-au mutat părinții?

— Doamnei Mackenzie nu i-a fost ușor să dea o explicație. Sunt sigur că putem specula. Sunt sigur că în copilărie ambele fete au avut ponei. Dintr-un salariu de judecător.

— Pariez că toți copiii din Wyoming au ponei. Sunt mai mulți ponei decât copii.

— Era o metaforă. Pentru micile aranjamente care merg nemaipomenit până când nu mai merg. Atunci, uneori, trebuie să pleci din oraș și s-o iei de la zero.

— Așa-și amintește doamna Mackenzie c-a fost?

— Pe-atunci, era la facultate. În final, pune lucrurile pe seama lui George W. Bush. Susține c-a fost ceva de natură antreprenorială. Bătrânul a trecut de la sectorul public la cel privat.

— Ca să facă ce, exact?

— Nimeni nu știe exact ce, atâta doar că afacerea s-a oprit a doua zi după crahul bancar.

— Și unde e bătrânul acum?

— A murit la scurt timp.

— Și mama?

— Moartă și ea. Dar mult mai de curând. Încă nu s-a răcit.

— De unde și îngrijorarea subită legată de geamăna semi-înstrăinată.

— Întocmai, spuse Bramall. Acum nu i-a mai rămas decât sora semi-înstrăinată.

N-aveau cum să știe care dintre drumuri ducea la ranch-ul cel mai mare pentru că toate se pierdeau din raza vizuală la mare distanță, așa că încercară să judece după lățime, elemente de construcție sau alte indicii care ar fi dezvăluit grandoare arhitecturală. În cele din urmă, conveniră că unul dintre ele era mai lat decât celelalte. Posibil ca și terasamentul să fi fost mai bun. Mai erau și niște grămezi de pietre care cândva se poate să fi alcătuit niște stâlpi de poartă de ceremonie. Ca rămășițele arheologice ale unui palat cândva măreț.

Toyota coti și începu să urce.

21

Vechea gospodărie de familie era întocmai așa: deopotrivă veche și gospodărie. Era un exemplu clasic de proprietate imobiliară vest-americană, cu pășuni întinse, de culoarea pielii tăbăcite, și conifere verde-închis, alături de aflorimente de rocă și pâraie albastre cu ape înspumate pe fundurile văilor. În depărtare, Munții Stâncoși, abia zărindu-se vag în ceață. Casa principală era o construcție întinsă din bușteni, cu tot felul de aripi suplimentare atașate cadrului principal. Pe lângă, șoproane și garaje construite din bușteni. O mulțime de bușteni, se gândi Reacher, și toți erau din aceia de modă veche, imenși și grei, duri ca stânca, neteziți cu securea și îmbinați cu cepuri.

Ca un afiș al unei agenții de voiaj de demult pe peretele unui aeroport.

Exceptând un sedan de închiriat model nou, parcat în unghi, și o femeie stând în picioare lângă el.

Sedanul era un exemplar arătos cu mască de radiator Chevrolet, de culoare roșie, având lipite coduri de bare pe toate geamurile din spate. Femeia era mică de statură și zveltă. Cam un metru cincizeci și șapte și patruzeci și cinci de kilograme. Purta cizme, blugi tăiați la înălțimea carâmbului și un tricou alb subțire sub geaca de piele desfăcută în față. Pe umăr ținea o poșetă. Avea părul lung și des, o claie încâlcită și dezordonată, roșcat-deschis în cea mai mare parte, cu șuvițe decolorate de soare. Avea fața ca o ilustrație dintr-o carte. Tenul palid, fără

cusur, oase perfecte, trăsături delicate. Ochi verzi, sinceri și deschiși. O gură roșie, încrezătoare, care trăda stăpânire de sine, aproape zâmbind. Radioasă. Sigură pe situație. Probabil că avea treizeci și ceva de ani. Dar arăta ca scoasă din cutie.

Ca o vedetă de cinema.

— Dar-ar dracii, spuse Bramall. Aia e doamna Mackenzie.

Sora geamănă. O replică exactă. Dimensiunile minime pentru admiterea femeilor în US Army erau un metru patruzeci și șapte și patruzeci și unu de kilograme. Sanderson ar fi îndeplinit fără probleme aceste criterii. Dar toate celelalte ar fi fost de două ori mai dificile. Pornind de la acel punct. Mai ales în privința feței. Era de-a dreptul spectaculoasă.

Bramall coborî din mașină. Făcu doi pași și se opri. La fel și ea. Apoi coborî și Reacher. Îl auzi pe Bramall zicând:

— Doamnă Mackenzie, nu mă așteptam să vă văd atât de curând.

— O pură întâmplare, spuse ea. Mesajul nu s-a trimis decât când am aterizat. Ai crezut că tocmai plecam din Chicago. De fapt, eu plecam din biroul Herz din Laramie.

— Eram în apropiere.

— Bineînțeles că erai. Lucru pentru care îmi cer scuze sincer. Faptele și logica te-au adus în Wyoming, dar eu nu te-am lăsat să ajungi până aici. Ți-am spus că era imposibil ca ea să se întoarcă.

— Ce s-a schimbat?

— Ar trebui să mă prezinți prietenului tău.

Reacher se apropie și își rosti numele, strângându-i mâna. Era ca o aripă de porumbel strânsă în palma unei gorile.

— Ce s-a schimbat, doamnă? întrebă din nou Bramall.

— Acum mă tem că nu s-a schimbat nimic, spuse Mackenzie. Nu e nimeni aici, locul e pustiu. Cred c-am făcut o greșeală. Am irosit o zi. Îmi cer scuze.

— De ce s-ar fi întors aici?

— M-am gândit așa, dintr-odată, că familiaritatea ar putea fi importantă pentru ea. Încerc să gândesc ca ea. Am petrecut vremuri frumoase aici. Optsprezece ani de stabilitate. De atunci, ea n-a mai avut parte de așa ceva. Am crezut că ar putea fi ceva după care tânjește.

Reacher se uită la casă și întrebă:

— De când e nelocuită?

— Cred că acum e casa de vară a cuiva, spuse femeia.
— E încă vară.
— Poate că nu au venit anul ăsta.
— Vă amintiți cine a cumpărat-o?
Mackenzie clătină din cap.
— Nu sunt sigură că am știut vreodată. Eu eram plecată la școală, iar Rose era la West Point.
— Așa îi spuneți, Rose?
— Am insistat în privința asta. Jane și Rose.
— Cum v-ați simțit când ați aflat că părinții au vândut casa?
— Pot să știu care e sursa interesului dumitale pentru problemele familiei mele?
Reacher relată încă o dată întreaga poveste, de la autobuzul luat din Milwaukee până în acel loc, după ce traversaseră Snowy Range. Dar un fel de instinct îl făcu să distileze lucrurile din mers. Se rezumă strict la pista tulburătoare cu inelul găsit în magazinul de amanet, fără să-i menționeze nici pe Scorpio, nici pe Billy și fără să speculeze în privința ocupației celor doi. Sfârși cu puținele dovezi găsite în debaraua din holul casei lui Sy Porterfield, în canapeaua din living, în dormitorul principal și în spălătorie.
Mackenzie rămase tăcută o clipă apoi spuse:
— Ce mărime aveau bocancii?
— Treizeci și șase, spuse Reacher.
— Bine.
Reacher se uită la părul ei. O claie încâlcită și dezordonată. Neîmblânzită, acesta era cuvântul. Probabil că spălatul dura o veșnicie.
O replică exactă.
— Arătați-mi pieptănul dumneavoastră, spuse el.
Ea ezită din nou după care spuse:
— Da, înțeleg.
Scotoci în geantă și scoase un pieptăn din plastic roz. Toți dinții erau depărtați. Nu jumătate-jumătate, ca la un pieptăn obișnuit.
— Întotdeauna ați folosit același model?
— E singurul care funcționează.
— E același.
— Și bocancii se potrivesc.
Reacher scoase inelul din buzunar și-l ținu în echilibru în

palmă.

Ea îl luă cu grijă, între degetele delicate.

West Point 2005.

Filigranul de aur, piatra neagră, dimensiunea minusculă. Femeia citi inscripția gravată.

Alese un deget și scoase de pe el un inel mare de firmă, la fel de gros și de auriu ca un dinte fals. În locul lui, puse trofeul surorii sale. Al patrulea deget de la mâna dreaptă. Stătea așa cum trebuia. Se potrivea la fix. Mărimea era perfectă. Proeminent, așa cum trebuia să fie, și mândru, așa cum trebuia să fie, dar nu mare cât un premiu de carnaval. Reacher își imagină aceeași mână, poate ceva mai slabă, cu un bronz mai pronunțat și câteva cicatrice rămase albe după vindecare.

Își imagină aceeași față, în același fel.

— Parcă spuneai că ai cumpărat inelul, spuse femeia.

— Corect, spuse Reacher.

— Pot să-l cumpăr de la dumneata?

— Nu e de vânzare. E un cadou pentru sora dumneavoastră.

— Aș putea să i-l dau eu.

— La fel ar putea și doamna de la West Point. În cele din urmă.

— Simți nevoia să i-l dai personal?

— Trebuie să știu că e bine.

— N-ai cunoscut-o niciodată.

— N-are importanță. Trebuia? Nu știu. Dumneata să-mi spui.

Mackenzie scoase inelul de pe deget și i-l dădu înapoi.

O expresie anume pe fața ei perfectă.

— Știu, spuse Reacher.

— Ce știi?

— Știu la ce te gândești. Ești aici pentru că e o problemă de familie, iar domnul Bramall e aici pentru că e plătit. Dar de ce sunt eu aici? Îți dau impresia c-aș fi un fel de obsedat ciudat. Poate doar doi soldați mă despart de plutonul de execuție. N-am avut intenția asta. Dar înțeleg. Te fac să nu te simți în largul tău.

— Câtuși de puțin.

— Ești foarte politicoasă.

— Presupun că e o chestie de onoare. Rose trăia într-o lume pe care n-am înțeles-o.

— Avem nevoie de informații solide. Ești sigură că locuința asta e goală?

— Sunt cearșafuri de protecție întinse peste tot și apa e oprită.

— Atunci, unde s-ar fi dus Rose, dacă nu aici?

— E ridicol.

— Ce anume? întrebă Reacher.

— Ca să răspund la aceste întrebări ar trebui să stau întinsă pe canapeaua unui psihiatru.

— De ce?

— Noi am luat parte la o fantezie. OK? Așa ni s-a cerut. Ca și cum am fi fost boierii de la conac și stăpâni peste toată valea. Ca și cum, când vecinii construiau, noi le dădeam practic aziluri de binefacere din pură mărinimie. Evident, mai târziu am descoperit că tata a fost nevoit să vândă câteva pogoane. Dar era ca și cum încă erau proprietatea noastră. Ca niște adăposturi pentru sclavi. Eram stăpânii unor oameni săraci. Intram și ieșeam oricând doream.

— În care dintre cele trei case s-ar duce acum?

— În oricare.

— Vrei să te plimbi cu mașina? În față, dacă-ți place. La urma urmelor, tu ești cea care plătește facturile.

*

Reacher se urcă în spate și se făcu comod. Mackenzie îi luă locul pe scaunul din dreapta șoferului. Bramall conduse mașina, dar nu se întoarse pe drum, pentru că Mackenzie îi arătă alte drumeaguri laterale. Cele pe care le foloseau când erau copii. Ușor de parcurs de o mână de fată, dar mai greu pentru o mașină. Dar vehiculul se descurcă, îndoind arbuștii, proptindu-se în toate cele patru cauciucuri, ca o felină greoaie. Casa celui mai apropiat vecin își făcu apariția. Nu era o cabană-trofeu. Fusese construită înainte de apariția termenului. Era produsul unei epoci mai inocente, când o casă de vacanță putea fi o clădire simplă, fără pretenții. Priveliștea era ca o ilustrată poștală.

Bramall și Mackenzie se duseră să bată la ușă, care se deschise.

Un bărbat își făcu apariția. Cam de aceeași vârstă cu cel de la oficiul poștal din Mule Crossing. Aceeași gârbovire ostenită. Bramall îi spuse ceva, apoi Mackenzie, iar bătrânul încuviință din cap și îi invită în casă. Bramall se întoarse și-i făcu semn lui Reacher, care coborî și li se alătură. Intrară în casă și bătrânul spuse că da, cu mulți ani în urmă cumpărase terenul și

construise casa. Pentru vacanțe cu familia. Acum venea singur. Dovezile confirmau acest lucru. Reacher se uită în jur și văzu câte un obiect din fiecare și simți aerul răbdător și liniștit al unei locuințe singuratice.

Bătrânul spuse că și le amintea pe cele două gemene venind pe-acolo. Pe-atunci, erau niște fetițe cu părul vâlvoi, în rochițe de țară. Veneau în vizită tot timpul, până când s-au făcut de zece sau doisprezece ani, după care vizitele s-au rărit, până pe la vreo cincisprezece ani, iar apoi nu prea au mai venit deloc.

— Ai văzut-o pe Rose de curând? întrebă Mackenzie.

— Unde s-o văd? zise bătrânul.

— Prin împrejurimi, poate.

— Cred c-ar fi o tâmpenie să întreb cum arată acum.

Mackenzie zâmbi.

— Poate ceva mai bronzată decât mine. Poate într-o formă fizică ceva mai bună. Ea ar susține că a muncit mai mult. Poate că și-a tuns părul. Sau l-a vopsit. Se poate să-și fi făcut tatuaje.

Se uită întrebător la Bramall.

— Ar mai ceva de care să ținem cont?

Bramall privi întrebător la Reacher.

Ăsta-i momentul în care îi spunem că a fost rănită?

— Nu, spuse Reacher. Sunt sigur că domnul știe cum arată.

— N-am văzut-o, spuse bătrânul.

Plecară pe aleea de acces a bătrânului și, traversând drumul, o luară pe aleea de vizavi. Aceasta îi duse într-un alt peisaj idilic, dar mai mic, o versiune mai mică, cam pe sfert, a vechii gospodării de familie, cu o casă mai nouă și niciun curs de apă.

Casa era închisă și goală. Uși încuiate, storurile trase, niciun geam spart. Nu trecuseră pe-acolo nici hoții, nici ocupanții ilegali. Nici semisălbăticita Rose Sanderson, venită să se ascundă într-un loc de care-și aducea aminte.

Porniră iar la drum, pe o cărare accidentată pe care Mackenzie părea pe jumătate s-o cunoască, pe jumătate să și-o imagineze. Toyota se strecură printre trunchiurile copacilor, urcă mici dâmburi și văiugi, zgâlțâindu-se din toate încheieturile. Bramall rămase calm la volan. Cea mai mare parte a drumului, manevră volanul cu o singură mână.

Văzură apoi și ultima casă.

Era același tip de construcție ca și precedentele, o cabană

nepretențioasă cu acoperișul în două ape, cu multe geamuri spre priveliștea spectaculoasă. Bramall ocoli ca să ajungă pe aleea de acces, ca și cum pe-acolo ar fi mers tot timpul, și parcă la o distanță respectuoasă de casă.

Ușa din față se deschise.

O femeie stătea în umbră. Probabil că auzise zgomotul pneurilor.

Făcu un pas plin de speranță înainte, în soare.

Arăta ca vecina lui Porterfield, dar mult mai încordată. Probabil că era supărată din cine știe ce motiv. Privi lung în jur, apoi se uită la mașină.

Bramall coborî.

Femeia se uită cu atenție la el.

Mackenzie coborî și ea.

Femeia se uită cu atenție și la ea.

Reacher coborî.

Femeia îl privi cu atenție.

Nicio altă persoană nu mai coborî din mașină.

Femeia se împletici în spate, ca și cum ar fi primit o lovitură în cap. Se rezemă de cadrul ușii.

— L-ați văzut cumva pe Billy? întrebă ea.

Bramall nu-i răspunse.

— Am crezut că el e. Că poate și-a luat mașină nouă. Trebuia să vină.

— Pentru ce? întrebă Reacher.

— L-ai văzut?

— Cine-i Billy? întrebă Mackenzie.

— O s-ajungem și la asta, spuse Reacher.

Apoi, către femeia din ușă:

— Mai întâi, am să vă pun o întrebare, după aia o să vă spun de Billy.

— Ce întrebare?

— Spuneți-mi de cealaltă femeie, care arată exact ca prietena mea de-aici. Ca sora ei geamănă.

— Care altă femeie?

— Tocmai v-am spus. Fiți atentă. Ca prietena mea de-aici. Pe-aici, prin zona asta.

— N-am văzut-o niciodată.

— Ar putea fi și ea prietena lui Billy.

— N-o cunosc.

— Sunteți sigură?
— O femeie care s-arate ca ea? N-am văzut așa ceva.
— Ați auzit vreodată numele Rose?
— Niciodată. Acum spune-mi de Billy.
— Încă nu m-am întâlnit cu el, spuse Reacher. Dar am auzit că are privilegiile suspendate. Dulapul lui e gol. Până când se ocupă de o problemă locală. Lucru pe care nu l-a făcut. Știu asta pentru că eu sunt problema locală. Și iată-mă aici. Așa că, dacă se-ntâmplă să treacă prin zonă, spuneți-i că-l caut. Sunt Incredibilul Hulk. Spuneți-i că intenționez să-i fac o vizită. Să-i faceți o descriere cât mai exactă. S-ar putea să valoreze douăzeci de dolari pentru el. Nu-i exclus să vă dea ceva gratis.
— Billy nu dă niciodată nimic gratis, spuse femeia.
— Cine-i Billy? întrebă Mackenzie din nou.

Îi spuseră în mașină. Nu toată povestea. Îl ținură în continuare separat. Ca și cum ar fi fost o descoperire accidentală, fără legătură cu povestea principală. Îi spuseră de cutia plină cu bani, dar nu și de cea cu bijuterii.

Dar Mackenzie era o femeie deșteaptă, așa că întrebă:

— Atunci, de ce v-ați dus la el în casă, mă rog?

Ceea ce, sub privirea ei critică, duse la relatarea amănunțită a întregii istorii, incluzându-i pe Scorpio, Porterfield, Billy, ca și vechile înregistrări telefonice ale lui Bramall și mesajele vocale ascultate de Nakamura.

— Cu alte cuvinte, conchise Mackenzie, în ultimii doi ani, Rose și-a petrecut timpul cu traficanți și utilizatori de droguri. Metamfetamină și heroină. Cu tot ce atrage după sine asta. Cum ar fi faptul că și-a tras-o cu un individ care a fost mâncat de un urs.

Cei doi nu-i răspunseră.

— E dependentă? întrebă Mackenzie, pe un ton stins.

Îi spuseră despre cutia cu bijuterii. Mackenzie începu să plângă.

22

Se întoarseră la vechea gospodărie de familie, unde rămăsese mașina închiriată a lui Mackenzie, ca o pată roșie stridentă pe un peisaj din alte vremuri.

— Acum îmi fac griji din pricina succesiunii în timp a evenimentelor. Pieptenul ei s-a rătăcit în urmă cu cel puțin un

an și jumătate. Știm asta. Poate cu câteva luni mai devreme. Poate chiar cu doi ani în urmă. Sau mai mult. Dar inelul ei a plecat din Wyoming doar de șase săptămâni. Nu vi se pare asta ca un fel de prag final? Ca un fel de ultimă etapă?

— Ai sunat la armată în timpul cercetării tale? întrebă Reacher.

— Nu mi-au spus nimic. Erau preocupați de dreptul la intimitate. În orice alt moment, le-aș fi aprobat grija.

— Am sunat într-un loc pe care-l știu. Am tras niște sfori. N-aveau multe informații. Doar o listă cu rezultatele de la West Point. S-a descurcat bine.

— Îmi amintesc.

— Și mai aveau o listă cu detașările ei. Irak și Afganistan. Cinci tururi și după aia gata.

— Bine.

— Plus o listă cu medaliile pe care le-a primit.

— N-am știut c-a primit vreuna.

— A primit o Stea de Bronz.

— Pentru ce?

— Regulamentul spune că Steaua de Bronz se acordă celor care se disting într-un teatru de operațiuni militare prin eroism, realizări excepționale și serviciu meritoriu.

— N-am știut, spuse din nou Mackenzie.

— A mai primit și o Inimă Purpurie.

Mackenzie rămase tăcută un moment lung. Mai întâi spuse:

— N-am știut.

Apoi întrebă:

— Pentru ce?

În final, zise:

— Oh, nu!

Reacher nu-i reproduse regulamentul. Nu l-ar fi făcut prea fericit pe cel care l-ar fi ascultat. *Se acordă oricărui membru al forțelor armate care a fost rănit, ucis sau care a murit ori ar putea să moară în urma rănilor.*

— Cât de grav? întrebă Mackenzie.

— Nu știu să-ți spun, zise Reacher. În acest moment, e doar denumirea unei medalii. Mulți oameni au primit-o. La drept vorbind, și eu am una. Adevărul e că niciuna dintre ele nu se acordă așa ușor. Cele mai multe lasă urme. Dar te vindeci și mergi mai departe. Aproape întotdeauna. Cu siguranță, un

procentaj mare. Nu e neapărat ca veștile să fie proaste.

— Tot ce e legat de Irak și Afganistan e întotdeauna o veste proastă, zise Mackenzie, privind în față, la mașina roșie elegantă. Nu mă duc acasă, continuă ea. Rămân aici. E undeva pe-aproape. Chiar tu ai spus asta. Are probleme. Poate și-a pierdut un braț. Poate e un veteran invalid care n-are unde să doarmă și ce să mănânce.

Le spuse să vină după ea la agenția Herz și de-acolo s-o ducă să vadă casa lui Billy.

Nakamura își luă laptopul și merse cu el până în biroul locotenentului, de pe colț. Îi puse să asculte mesajul vocal interceptat. *Tocmai am primit un mesaj din Montana. Au trimis special un motociclist să mă anunțe. A venit acolo un agent federal să pună întrebări. Tocmai a plecat din Billings.*

— L-am văzut pe motociclistul din Montana, spuse Nakamura. A fost acolo patru minute.

— Ne duce asta undeva? întrebă locotenentul.

— Amicul meu de la laborator se descurcă de minune prezicând numerele de telefon.

— Și ce vrea, Medalia de Onoare?

— O bătaie pe umăr ar prinde bine. Știi, bagi capul pe ușă și spui salut.

— Tu ce vrei?

— Ar fi bine să știm ce fel de agent federal a trecut prin Billings. Și-ar mai fi bine să știm cine-a trimis avertismentul. O filială, un asociat, o franciză sau doar o gașcă de amici care se află în aceeași barcă?

— Și ce vrei să fac eu în privința asta?

— Să sunați la poliția din Billings și să-i întrebați cine-a fost în oraș noaptea trecută. Trebuie să știe pentru că au primit sigur un apel de curtoazie din timp.

— Și tipul ăsta urmează să se ducă în Wyoming? Mai adu-mi aminte, te rog, de ce mi-ar păsa mie de asta?

— Pentru că Scorpio a fost călcat pe unul dintre tentacule. Dacă am ști exact de cine e speriat, poate c-am putea să ne dăm seama și cu ce se ocupă.

Locotenentul își sună secretara pe o linie de interior și îi spuse să obțină numărul de telefon al căpitanului, comisarului sau ce alt grad ar fi avut șmecherul care era șef la departamentul de

poliție din Billings, în Montana. După care să-l sune și să-l transfere pe linia unu.

Ajunseră la Billy acasă după-amiaza târziu. Soarele era deasupra munților din depărtare. Umbrele antilopelor care pășteau erau mai lungi decât animalele propriu-zise. Culorile erau diferite.

Casa era în continuare pustie.

Intrară pe ușa de la bucătărie și urcară în dormitor. La șifonier. Reacher puse cutiile de pantofi pe pat. Mackenzie își trecut degetele prin teancurile de bani, apoi cercetă bijuteriile, răscolind cu unghia stratul de metal zornăitor, adunând lănțișoare fine ca firul de păr, dând la o parte inelele de absolvire a liceului și ghiulurile de alamă purtate de șmecheri pe degetul mic, cu fețe din onix negru și fragmente minuscule de diamant în monturi descentrate.

— Vitrina magazinului de amanet semăna cu ce-i aici? întrebă ea.

— Întocmai, spuse Reacher.

— Biata Rose.

— Cunoști regiunea asta?

— Cunosc Laramie. Sau îl cunoșteam, pe vremuri. Aici era un ținut al căii ferate. Înainte de a se construi liniile ferate, foloseau catâri. De unde și denumirea[4], probabil.

— Nu mai ai prieteni vechi sau rude?

— Șapte luni pe an drumul e închis. Pentru noi, locurile astea erau în cealaltă parte a lumii.

— Niciun loc de care și-ar aduce aminte?

— De mai târziu, probabil barurile și restaurantele din centru. Anumite magazine, posibil. Uneori ne duceam la universitate. Să ascultăm muzică sau mai știu eu ce. Dar nu cred că acum ar mai vrea să locuiască acolo. Avem treizeci și cinci de ani, totuși.

— Atunci, unde?

— Uită ce-am spus. Ignoră familiaritatea. M-am înșelat. Eram disperată. Orice idee părea bună. Poate că a ales în schimb nefamiliaritatea. Un loc pe care să nu-l cunoască deloc.

— Cunoaște Wyomingul.

— Exact. Să le ai pe amândouă e numai bine. Familiaritate și

[4] E vorba de Mule Crossing, care s-ar putea traduce prin „intersecţia catârilor". (N.t.)

nefamiliaritate.

Reacher cercetă priveliștea de la fereastra dormitorului. Se vedea praf pe drumul de pământ. Un nor lung, de un roșu-aprins în lumina care se înmuia, alcătuind o spirală plutitoare. Un punct minuscul în fruntea lui, scânteind în razele soarelui care coborâse pe cer.

Șase minute, poate.

— Vine încoace? întrebă Bramall.

— Poate că da, spuse Reacher. Poate că nu. Dar sper să vină. Sper că e Billy. Știe unde locuiește Rose. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că-i curăță zăpada de pe alee cu plugul.

— S-ar putea să aibă la el pușca de vânătoare.

— Și-a ascultat mesageria vocală?

— N-am verificat. Cred că ar fi putut să treacă pe-acasă la un moment dat. Venit și plecat rapid. Suntem plecați de niște ore bune.

— Bine, spuse Reacher.

— Cum vrei să procedezi?

— Stăm înăuntru, evident. La parter ar fi cel mai bine. Pe șemineu e un vătrai. Eu mă duc în direcția aia. Tu te duci în cealaltă parte. Vezi ce găsești. Caută un cuțit mare, ceva. De multe ori se găsesc într-un sertar de bufet.

— Și eu ce să fac? întrebă Mackenzie.

— Du-te să vezi dacă telefonul mai e acolo. Pe birou, în salonul din spate. Dacă e, ar trebui să arate pe ecran că s-a primit un mesaj nou. Așa l-a lăsat domnul Bramall. Dacă e acolo și pe ecran nu apare nimic, înseamnă că Billy s-a întors, l-a ascultat, dar și-a lăsat din nou telefonul acasă din cine știe ce motiv. Așa că du-te să vezi care-i treaba și anunță-ne. Strigă tare și cu forță. Atunci o să știm cu ce-avem de-a face aici. O să știm cât de tare să-l lovim pe individ.

— Dacă e Billy, spuse Bramall.

— Să sperăm, spuse Reacher.

Coborâră la parter. Reacher primul, luând-o spre stânga, apoi Bramall, spre dreapta, și ultima Mackenzie, ocolind în spate, spre salon. Reacher se uită pe fereastra din față. Norul de praf se apropiase. Era luminat dinspre interior de soarele gata să apună. Patru minute, poate. Se duse la șemineu și luă vătraiul din fier, cu cârlig la un capăt, ca un deget de autostopist.

— Am găsit telefonul, strigă Mackenzie, și acum spune că sunt

două mesaje noi.

După o scurtă ezitare, Reacher strigă către ea:

— Ascultă-l pe al doilea.

Auzi un șușotit electrostatic de la difuzorul îndepărtat al telefonului, când Mackenzie sări peste primul mesaj, apoi alte zgomote când aceasta îl ascultă pe al doilea.

Se gândi că trebuia să fie un fel de urgență în spatele cadenței gâfâite. Mackenzie strigă din nou:

— E Arthur Scorpio cu încă un mesaj pentru Billy. Au fost avertizați că un agent federal a plecat din Montana nu se știe încotro. Iar Scorpio vrea ca Billy să-l sune imediat. Pare furios. A spus: nu mă face să fiu îngrijorat, Billy. Și n-a spus-o pe un ton prea amabil.

— Trebuie să fie ori ATF[5], ori DEA din Montana, spuse Bramall. Ambele agenții au echipe de intervenție în Vest.

— Nu-mi pasă, spuse Reacher.

Continuară să aștepte.

Din partea umbrită a încăperii, Reacher văzu botul vehiculului trecând printre copaci și apărând în capul aleii de acces. Nu era o camionetă, ci un SUV Chevy Suburban, varianta de mari dimensiuni. De culoare neagră, dar mânjită cu praf roșu de la drum. Dotări minime. Roți ieftine, fără prea mult crom. O antenă aftermarket, montată în centrul acoperișului.

Roțile scrâșniră peste pământ și mașina se opri nu departe de Toyota lui Bramall. Un bărbat coborî din ea. Era lat în umeri, dar nu înalt, poate la cincizeci și ceva de ani, cu mulți kilometri parcurși la bord și nu toți ușori. Era îmbrăcat în pantaloni din flanel gri și un sacou sport din tweed. Avea mișcări grațioase într-o oarecare măsură. Poate fusese cândva atlet. Dată fiind forma corpului, probabil că nu alergase pe pistă. Mai degrabă aruncător de greutate sau de disc.

Acum lucra pentru guvern.

Pantalonii, sacoul și mașina nu lăsau loc de îndoieli în privința asta.

— Relaxați-vă, băieți, strigă Reacher. Coborâm starea de alertă la Defcon[6].

— Asta ce-nseamnă? strigă Mackenzie.

---

[5] Abreviere de la *Bureau of alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives,* Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de foc şi Explozibili. *(N.t.)*

— O să-ncercăm să stăm de vorbă cu tipul ăsta. Înainte de orice altceva.

— E Billy?

— Sunt sigur că nu e, spuse Reacher.

Afară, tipul își aranjă haina, își îndreptă umerii și se îndreptă spre verandă. Din mers, scoase portofelul cu legitimația ca să-l aibă pregătit. Reacher văzu sub haină curelele hamului pentru pistol.

Auziră pași pe scândurile verandei și apoi o bătaie în ușă.

23

Bramall deschise ușa. Reacher și Mackenzie rămaseră în spatele lui. Funcționarul guvernamental ținu la vedere o legitimație federală. O insignă aurie tocită cu un scut și un vultur, alături de un card de plastic ca un permis de conducere, doar că pe el scria Departamentul de Justiție al Statelor Unite ale Americii, Administrația Anti-Drog. Fotografia era a posesorului documentului, dar fusese făcută când era ceva mai tânăr, cu părul mai bine pieptănat și cravata înnodată mai strâns. Scria că numele lui era Kirk Noble și avea rangul de agent special.

Reacher nu se putu abține și spuse:

— Sună ca-ntr-o carte de benzi desenate. Kirk Noble, Băiatul detectiv.

Niciun răspuns.

— Presupun că n-ați mai auzit asta până acum.

— Cine sunteți voi? întrebă Noble.

Toți trei se prezentară, spunându-și doar numele.

— Și ce faceți aici? zise Noble.

— Îl așteptăm pe un tip numit Billy, spuse Reacher. Locuiește aici. Vrem să-l întrebăm ceva.

— Ce anume?

— Căutăm o femeie dispărută. Credem că el știe unde e.

— Ce femeie?

Reacher nu era prea convins că Noble ar fi putut să-i ajute. Dar știa sigur că ar putea să le pună bețe în roate. Dacă voia. Lucra pentru guvern. Avea o insignă cu un vultur. Și mai avea o carte groasă plină cu reguli.

---

[6] Termen care defineşte treptele stărilor de alertă ale forţelor militare ale Statelor Unite ale Americii. (N.t.)

Așa că Reacher îi spuse povestea cu sinceritate. Poate întru câtva conștient de asistența federală care-l asculta. Poate împingând ușor descrierea spre un anumit gen de argument circular, în care pregătirea profesională a participanților nu doar justifica, dar chiar impunea implicarea lor, absolvindu-i simultan de orice fel de învinuire posibilă. Datorită statutului lor. Mai exact, un maior de armată în retragere și-a unit forțele cu un veteran FBI care, după patruzeci de ani de serviciu, își luase acum autorizație de detectiv particular într-un stat populat, pentru a căuta un alt maior în retragere, decorat cu Steaua de Bronz și Inima Purpurie. Agenții federali n-aveau ce să obiecteze la așa ceva. Decât dacă spunea: mda, viața noastră nu-i decât o mare porcărie.

Și chiar dacă ar fi spus una ca asta, era *geamăna,* chiar acolo, o conexiune atât de strânsă încât legitima totul, într-o clipă, ca o găleată de înălbitor aruncată peste scena unei crime. Mai ales cu fața și cu părul acelea. Noble era bărbat. În adâncul lui, nu se gândea la chițibușuri juridice. Își spunea*: Există două femei ca asta?*

Reacher păstră relatarea cât mai evazivă cu putință. În cele din urmă, termină.

— N-o să primiți răspuns la întrebarea voastră, spuse Noble.

— De ce nu?

— Pentru că Billy nu se mai întoarce.

— De ce?

— E o poveste lungă.

Bărbatul intră în hol și aruncă o privire în susul scării. Se uită la tavan, apoi la pereți. Se întoarse într-o parte și în cealaltă, întinzându-și gâtul, ca un contractor pe cale să facă o estimare de deviz.

— V-ați uitat în frigider? întrebă el.

— După ce? întrebă Reacher la rândul lui.

— După mâncare.

— Nu.

Noble se duse în bucătărie. Se uită la vasele din chiuvetă. Deschise frigiderul. Privi în spate, ca și cum ar fi numărat câte persoane sunt.

— Am putea împărți șunca și ouăle. E și bere.

— Adică, îi mâncăm mâncarea lui Billy? întrebă Mackenzie.

— Mai întâi, nu mai e mâncarea lui Billy, iar în al doilea rând,

n-am încotro. Nu pot să decontez mâncarea dacă există alimente în casă.

— De la cine să decontezi?

— De la voi, în final, spuse Noble. Contribuabilii. Vă economisim banii.

— Noi te facem să mănânci mâncarea din frigiderul suspectului?

— E frigiderul vostru. Și al meu. Casa asta a devenit proprietate federală de la ora două, în după-amiaza asta. A fost rechiziționată de guvern.

— Și Billy unde e?

— Asta e partea lungă a poveștii, spuse Noble. Hai să mâncăm.

La vârsta lui, după câte lucruri făcuse, Reacher ar fi spus că nu-l mai așteaptă multe experiențe noi și încântătoare în viață. Dar în mod ciudat, ouăle cu bacon din bucătăria lui Billy au fost unul dintre ele. S-au simțit ca niște conspiratori. Sau ca niște naufragiați. Ca un grup de oameni adunați la întâmplare, blocați peste noapte într-un aeroport. Nu prea se cunoșteau între ei. Poate pasagerii din cabina de clasa I duși cu taxiul la un hotel rural. Mackenzie găsi lumânări și le aprinse. Ceea ce dădu senzația de început de film. Scenele de deschidere. Un grup de oameni inocenți se adună. Nu știu ce-i așteaptă.

Noble le vorbi despre heroină, în timp ce gătea. Era deopotrivă pasiunea lui și ceea ce-i plătea salariul. Îi cunoștea povestea. Cândva, cu mult timp în urmă, fusese un ingredient legal. Se găsea în tot felul de chestii, purtând branduri cu denumiri celebre, cunoscute și astăzi. Exista un sirop de tuse cu heroină. Și un sirop de tuse cu heroină pentru copii. Mai tare, nu mai slab. Doctorii prescriau heroină pentru copiii mofturoși, pentru bronșită, nervi și isterie și tot felul de stări de depresie. Pacienții o iubeau. Cea mai bună îngrijire medicală dintotdeauna. Milioane de oameni au devenit dependenți. Corporațiile au câștigat cu ușurință o grămadă de bani. Apoi oamenii au devenit mai înțelepți și, pe la începutul Primului Război Mondial, heroina legală a devenit istorie.

Dar corporațiile n-au uitat niciodată. De banii câștigați ușor. În acel moment al poveștii, Noble topea unt în tigaia pentru ouă și rămăsese cu lingura în aer, ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze

ideea. Nu uitați că lucrurile astea vi le spune un agent DEA în exercițiu. Știm cine cauzează problemele pe care le avem.

Corporațiile au avut nevoie de optzeci de ani ca să revină în afacerea cu heroină. Au intrat pe o ușă laterală, în acea perioadă a istoriei, heroina propriu-zisă avea un PR negativ. Nimic altceva decât o mizerie a lumii interlope și o gașcă de rockeri morți. Ceva sordid. Așa că au făcut o versiune sintetică. O copie chimică. Ca niște gemeni identici, spuse Noble, uitându-se la Mackenzie. Exact la fel, numai că acum avea o denumire lungă și curată. Senină și strălucitoare. Putea fi o pastă de dinți. Au pus-o în pilule albe și micuțe. Pentru ce erau? Ca să ajungi pe culmi, iubito. Pentru orice vrei. Doar că nu puteau trece așa ceva pe ambalaj. Așa că au spus că sunt pentru dureri. Oricine are dureri, nu-i așa?

Nu tocmai. Nu la început. Durerea nu era încă o mare chestie. A fost nevoie să se finanțeze institute, să se acorde burse. Doctorii au trebuit convinși. Pacienții trebuiau mobilizați. Ceea ce a funcționat, în cele din urmă. Durerea a devenit o mare chestie. Auto-raportată și netestabilă, dar dintr-odată un simptom la fel de valid și semnificativ ca oricare altul. În consecință, America a fost inundată cu sute de tone de heroină, în pachete de blistere de dimensiunea unei poșete, ambalate în folie.

În acel punct al poveștii, începuseră să mănânce, iar Noble se dezlănțuise. Ai fi zis că predă un curs la academie. Se opri din nou, cu furculița în aer, și spuse:

— Dați-mi voie să subliniez două lucruri importante. Mai întâi, cea mai mare parte a acestor chestii ajunge la oamenii care au nevoie de ele din motive corecte. Nimeni nu poate nega asta. Pastilele fac mult bine. Dar, în aceeași măsură, nimeni nu poate nega că o cantitate considerabilă s-a revărsat peste margini și a făcut mult rău. Pentru că, în al doilea rând, nimeni n-ar trebui să subestimeze puterea de atracție a senzațiilor oferite de opioide. Din câte îmi dau seama, e ceva minunat. Dacă stai să-i asculți, e cel mai bun lucru care a existat vreodată. Pentru unii oameni, efectul e atât de puternic încât le resetează viața.

Se opri să bea din berea lui Billy, apoi spuse:

— Cei despre care vă vorbesc sunt oameni obișnuiți. Americani get-beget. Le place să asculte meciurile de fotbal la

radio și muzică country. Nu Grateful Dead[7]. Ei au fost seduși de pilula albă și curată. I-a făcut să se simtă cu adevărat bine. Poate pentru prima dată în viața lor. Sunt oameni simpli. Dar inteligenți. Curând au găsit moduri în care pilulele pot să-i facă să se simtă și mai bine. Au luat versiunea cu eliberare controlată și au descompus-o, astfel încât efectul să fie integral și instantaneu. De două ori pe zi. Poate chiar de trei ori. Ca atunci când te lași de fumat. Un nume lung și inocent pe ambalaj, dar e același produs pentru care stră-stră-străbunica ta stătea la coadă. O doză mică, de menținere, toată ziua. Poți să iei două, dacă vrei. Sau trei. Dar să le lingi era mai bine. Sau să le sugi, sau să le pui într-un înveliș corespunzător și să le mesteci ca pe gumă. Era atât de bună, încât nu era greu să ajungi să vrei mai mult decât îți dădea doctorul. S-a ajuns la situația încât erai gata să lași câte-un bacșiș de zece dolari ici și colo, când și când, pentru două pastile în plus. Pe urmă, o sută de dolari pentru un pachet, la nevoie. În fiecare zi, dacă era nevoie. Ca să faci rost de o sută de dolari zilnic există modalități, nu-i așa? Când ajung acolo, acești oameni sunt deja dependenți fără scăpare. Dar nu și în mintea lor. Parțial e o chestie de mândrie. Dependenți sunt alții, ăia care folosesc ace murdare ascunși într-o cabină de toaletă. În schimb, ei au un produs farmaceutic, făcut în laborator de fete frumoase cu măști, care țin eprubete în lumină, cu ochii radiind o preocupare interesantă. Au văzut asta la televizor, în pauzele de reclame dintre reprize. Dar, de fapt, riscurile la care se expun sunt mai mari. Plasturii ăia nu sunt făcuți pentru a fi linși. Cincizeci de mii de oameni au murit anul trecut. Oameni obișnuiți. De patru ori mai mulți decât cei care au murit împușcați.

Se opri din nou ca să mănânce un ou și apoi spuse:

— Dar suntem pe cale să câștigăm lupta. Aș spune că deja am câștigat-o, cel puțin în zona din care sunt eu. Putem reconstitui drumul medicamentelor pentru dureri de la început până la final. Putem să-i depistăm pe doctorii corupți și-i putem pregăti pe ceilalți să fie atenți la numărul de zile de tratament prescrise și putem elimina furturile din fabrici și de la operatorii de transport. Așa încât în acest moment piața neagră e practic moartă, iar piața medicală este foarte atent supravegheată.

[7] Celebră trupă de rock din anii '60-'70, cunoscută şi pentru consumul de droguri. (N.t.)

Succes total. Atât doar că dezmățul din trecut ne-a lăsat cu milioane de dependenți. Oameni obișnuiți, să nu uităm acest lucru. Ei și-au închipuit că n-o să aibă soarta celor care folosesc ace murdare în cabine de toaletă. Dar e o piață liberă. Când i-am atacat, prețul a crescut, pentru că cererea a depășit oferta. Ceea ce costa zece dolari s-a făcut dintr-odată cincizeci. S-a declanșat o criză. Pe neașteptate, prafurile obișnuite provenite de la cartelurile din Mexic au părut un chilipir irezistibil. Nu uitați că, în esență, vorbim de aceeași substanță chimică. Oamenii ăștia sunt cumpărători greu de păcălit. Niciunul dintre ei n-a plătit prețul de catalog pentru o mașină. Chiar când au luat în calcul costurile legate de propria demnitate, cu ace murdare, cabine de toaletă și toate celelalte, prafurile au rămas un chilipir. N-am făcut decât să schimbăm o problemă cu alta.

Se opri din nou, ca să-și adune laolaltă tacâmurile și să dea farfuria la o parte. Trase o dușcă zdravănă din sticla de bere și spuse:

— Dar, una peste alta, pentru noi a fost bine. Noua problemă ne place mai mult. Prafurile comercializate de carteluri sunt mai greu de ascuns. Le putem urmări mai bine. Din punctul nostru de vedere, e ca și cum sistemul ar fi înghițit o doză zdravănă de bariu. Rețele întregi s-au aprins ca niște reclame de neon. Standardele au devenit mai puțin precise. Munca noastră s-a ușurat. Dar nu peste tot. Ca într-o anumită zonă din Montana, de exemplu. Aici nimic nu s-a aprins. N-am reușit să vedem produsul venind. Nicio cantitate de prafuri nu ajungea acolo. Deci, ce s-a întâmplat cu dependenții lor? Au renunțat toți brusc să mai ia droguri? Au murit? Sau îi aprovizionează altcineva? Asta a fost un lucru pe care am vrut să-l aflu. Așa că m-am dus să verific. N-am descoperit nimic important. În afară de un lucru banal. Întâmplător am aflat că l-am speriat pe un agent operativ de nivel inferior, care a pus în mișcare un pact încheiat de mult cu un prieten, care și el era agent operativ mărunt, dar în altă rețea. Potrivit pactului, amândoi urmau să se care imediat din zonă în clipa în care vreunul dintre ei auzea că ar putea avea probleme. Ceea ce, fără discuție, era o atitudine inteligentă. Bănuiesc că ăsta n-a fost primul rodeo la care au participat. Mânăriile astea se prăbușesc în final și întotdeauna cel mai greu loviți sunt indivizii de la nivelurile de jos. Ăsta fiind motivul pentru care Billy nu se mai întoarce acasă. Billy a fost prietenul.

Din Mule Crossing. Wyoming. Pe el urma să pice beleaua, împreună cu amicul lui din Billings, Montana.

— Și unde crezi că s-au dus? întrebă Mackenzie.

— La o nouă schemă, spuse Noble. În altă parte.

— O să-i căutați?

— N-avem de gând să apelăm la Garda Națională. O să le introducem numele și mutrele în sistem.

— Cu siguranță pactul presupunea ca ei să lucreze pentru aceeași rețea, nu pentru rețele diferite, spuse Reacher. Un singur zvon i-a făcut să fugă pe amândoi. Poate că ceea ce păreau a fi două rețele diferite erau de fapt două părți ale aceleiași operațiuni.

— Se poate, spuse Noble. Nu știu prea multe despre ei. E o rețea opacă, să nu uităm. De-aia m-am și dus acolo. Sunt șanse ca tipul din Montana să fie doar un dealer la colț de stradă. Sau echivalentul rural. Sunt șanse ca și Billy să fi fost același lucru. În școlile de business se cheamă a lucra direct cu clientul. Și o parte dintre indivizii ăia au fost la școli de business. Nu inși ca Billy și amicul lui. Cei care sunt stăpânii tipilor ca Billy și amicul lui.

— Deci, ce-ai de gând să faci în continuare?

— Să-mi găsesc cearșafuri curate și să-mi fac patul pentru culcare. Nu pot să decontez cheltuieli de cazare dacă există pat în casă.

— Și pe urmă?

— Mă întorc la treburi mai serioase. Asta a fost o mare pierdere de timp.

— Guvernul s-a ales cu o casă.

— Chiar cu două, spuse Noble. Nu uita de cea din Billings, Montana. Pariez că n-o să reușim să vindem niciuna dintre ele.

— Există vreo modalitate să ne anunți dacă-l găsești pe Billy? întrebă Mackenzie.

Noble clătină din cap, zicând:

— Nu pot să vă ajut în privința surorii dumneavoastră. Îmi pare rău, doamnă. Dar ce-aveți, de fapt? Multe supoziții și speranțe. O căutare de oameni cu personal federal costă un milion de dolari pe zi. Ar trebui să existe un motiv foarte temeinic. Pe care nu-l puteți oferi. Aveți multe lucruri probabile și prea puține motive.

Mackenzie nu răspunse.

— Dar vă urez mult noroc, spuse Noble.

24

Îl lăsară pe Noble în casă și plecară cu mașina înapoi la Laramie. Reacher, întins pe bancheta din spate, Mackenzie pe scaunul din dreapta și Bramall la volan. Conveniră să se cazeze la hotelul unde Reacher și Bramall dormiseră în noaptea dinainte. Cu excepția faptului că nu se servea cafea, se dovedise destul de convenabil. Reacher le spuse că localul pe care-l descoperise era un substitut bun. Bramall era de aceeași părere, spunând că micul dejun luat acolo fusese excelent.

— Și pe urmă ce facem? întrebă Mackenzie. Ce facem după micul dejun? Care-i mișcarea noastră următoare? În momentul de față, nu avem nimic.

— Din cauza celor de la DEA, spuse Bramall. Poți să te bazezi pe ei când e vorba de pus oamenii pe fugă.

— Avem mai mult decât alți oameni, spuse Reacher. De acord, nu e bine că l-am pierdut pe Billy. Dar pentru alții e mai rău. Ca pentru femeia aia de lângă vechea gospodărie a familiei. Chiar acolo, departe. Azi avea mare nevoie de ceva. Începea să-și cam piardă răbdarea. Îl aștepta pe Billy, care nu mai vine. Și-atunci, ce-o să facă în continuare? Mâine o să fie disperată. În mod cert, o să vină în oraș, să caute. Cu toții vor veni. Dacă Rose e dependentă, o să vină la noi.

Se întâlniră în holul de la parter la opt dimineața. Bramall își schimbase cămașa, iar Mackenzie își pusese o bluză curată. Hainele lui Reacher erau aceleași din ziua precedentă, dar se simțea bine în ele. Consumase un săpun întreg sub duș. Merseră la restaurant și se așezară la o masă. Mackenzie nu avu nimic de obiectat în privința localului.

— Poate că în urmă cu șase săptămâni prețul pilulelor a crescut neașteptat de mult și de-aia a trebuit să-și vândă inelul, spuse ea. Ca să le poată cumpăra.

— Posibil, zise Reacher.

— Aș vrea să fie vorba de pilule, spuse Mackenzie. Fără ace murdare în cabine de toaletă.

— Desigur.

— Sunt sigură că agentul special Noble a vorbit la modul general când a spus că nu mai există astfel de pilule pe piața neagră. Trebuie să mai fie pe undeva.

Reacher nu spuse nimic.

— Înainte să se termine chestia asta, spuse Mackenzie, o să vreau să aflu de ce s-a întâmplat una ca asta.

— Probabil că e vina noastră, spuse Reacher. Depinde de rănile pe care le-a căpătat. Se poate să fi fost o zgârietură, dar dacă a fost ceva mai grav întâmplat pe câmpul de luptă, cu infirmieri sub focul inamic și așa mai departe, atunci e posibil să i se fi injectat morfină înainte de a fi evacuată în grabă. Pe urmă, poate încă o injecție cu morfină înainte de triaj și încă una în timp ce aștepta să fie operată. După care, a stat două săptămâni în salonul de recuperare cu un flacon mare de opioide pe noptieră. Probabil că devenise dependentă înainte să plece din spital.

— Depinde de rană. Poate că e încă dureroasă. Poate că de-aia are nevoie de pilule. Sau de prafuri, acum. Cu ace în cabina de toaletă. Dacă agentul Noble a avut dreptate.

— Cumva sora ta purta o haină argintie?

— De ce?

— E posibil ca vecina lui Porterfield s-o fi văzut în mașina lui. Își amintește o culoare argintie.

— Era iarnă?

— O lună înainte să înceapă primăvara.

— Se găsesc haine de iarnă argintii. Sunt aproape ca folia de aluminiu. Ca un material de înaltă tehnologie.

— Dar ar purta ea o asemenea culoare?

— Eu da, spuse Mackenzie.

Reacher se gândi la spusele ei. Părul, ochii, fața, cu o haină din folie argintie. Ar fi arătat ca imaginea de pe coperta unei reviste lucioase.

O replică exactă.

Se duseră la Facultatea de Geografie a universității și studiară din nou atlasul gigantic. Cercetară așezările aflate la vest de cotul de la Mule Crossing. Mai întâi era casa lui Billy, la sud de drumul de pământ, apoi casa lui Porterfield, la nord de acesta, și pe urmă casa vecinei lui, din nou la sud. Le văzuseră pe toate. Dincolo de ele, mai erau alte douăsprezece case. Câte șase de fiecare parte a drumului, întinzându-se pe distanțe mari până în munți. Apoi, drumul de pământ se termina. Nu aveai unde să te duci mai departe, nu puteai decât să te întorci. Nu era cu

adevărat o căldare, nicio vale adevărată. Doar un lanț de dealuri joase, cu un drum care se termina acolo unde începeau munții.

— Crezi că e pe-acolo, pe undeva? zise Mackenzie.

— Ori trăia cu Porterfield, ori îl vizita regulat și totuși nimeni n-a văzut-o vreodată, poate cu o singură excepție. Dacă locuia în altă parte, ar fi trebuit să vină și să plece cu mașina, trecând de fiecare dată prin Mule Crossing. Ar fi văzut-o mai mulți oameni, cu siguranță. Poate chiar bătrânul de la oficiul poștal. Dar nimeni n-a văzut-o niciodată. Trebuia să ajungă și să plece de-acolo din cealaltă parte. De undeva, printre dealuri. Pariez că acum e acolo. Unde putea să se ducă?

— N-are mașină, spuse Bramall. Așa spun cei de la circulație din Wyoming. Și nici în alt stat nu e înregistrată.

— Campează în case părăsite. Ori găsește mașini, ori le fură. Nu-i pasă cum îl cheamă pe proprietarul mașinii. Tot ce trebuie să facă o mașină e să pornească atunci când e nevoie.

— Vreau să merg acolo, spuse Mackenzie. Să ne întoarcem în Mule Crossing. E ca un gât de pâlnie. Dacă e ascunsă între dealuri, trebuie să lasă mai devreme sau mai târziu. Vreau să fiu acolo când se va întâmpla asta.

— Asta dacă am dreptate, spuse Reacher.

— Dacă n-ai, o vom găsi în oraș în seara asta. Sau mâine.

Opriră în apropiere de vechiul oficiu poștal și rămaseră în mașină, într-un loc de unde ar fi văzut tot ce venea pe drumul de pământ. Chiar înainte de cotitură, unde toată lumea ar fi încetinit și s-ar fi uitat pe rând într-o parte și în cealaltă, cu atenție, înainte de a face la stânga sau la dreapta pe asfalt. Îndeajuns de aproape cât să poată deslușì fețele. La început, a fost cam jenant. Reacher se gândea că toți aveau aceeași problemă, imaginându-și exact ceea ce se așteptau să vadă. Știau teoria. Dispariția lui Billy avea să-i scoată la lumină pe cei dependenți. Dar cum aveau să arate aceștia? Reacher văzuse destule trailere de filme. Strigoi. Tot felul de zombie. Și-a dat seama că se aștepta la un fel de viziune apocaliptică.

Primul candidat se apropie dinspre vest într-o camionetă veche care se zgâlțâia și hurducăia pe drum stârnind în urmă un nor de praf lung de un kilometru. Nu era Rose Sanderson. La volan era un tip uscățiv, cu colțurile gurii întoarse în jos într-o expresie dezaprobatoare, ca un preot de pe vremuri. Poate că

era un dependent de droguri, poate că nu. Se uită în stânga, apoi în dreapta și coti spre Colorado.

Norul de praf se așează. Continuară să aștepte.

De pe banchetă, Reacher o întrebă pe Mackenzie:

— Unde te aflai când Rose era la West Point?

— La Universitatea din Chicago, spuse ea întorcându-se spre Reacher. Apoi la Princeton, pentru studiile postuniversitare.

— Ce ai studiat?

— Literatura engleză. Da, știu, eram diferite.

— Nu chiar atât de diferite. Unii dintre cei care sunt acum la West Point știu să citească. Dacă-i iei cu încetul și le arăți literele, pe rând.

— N-am vrut să spun asta, zise ea zâmbind. Știu că Rose e la fel de inteligentă ca mine. În mod evident. Este un adevăr științific. Doar că ea era pregătită să ucidă oameni, iar eu nu.

— Asta a fost marea dispută?

— N-a fost niciodată o mare dispută. Nu ne-am certat niciodată. Dar lucrurile se petreceau foarte repede pe-atunci. Dintr-odată, Rose a ajuns în armată. Iar asta a fost o chestie serioasă. Resursele noastre erau limitate. Abia dacă a venit acasă timp de nouă ani. Nu mi s-a spus niciodată unde era. Nu puteam s-o vizitez. De cele mai multe ori, nici s-o sun nu puteam. Între timp, munceam. M-am măritat. Așa a fost. Am avut vieți adevărate. Ca oricare alți frați.

— Doar că ea era pregătită să ucidă oameni, iar tu nu.

— Nu vreau să spun că-și dorea asta sau că plănuia așa ceva. Era o discuție etică. Atâta tot. Aveam optsprezece ani. N-am spus că trebuia să fie totul sau nimic. De fapt, n-a fost niciodată. Nimeni nu spune întotdeauna sau niciodată. Toată lumea spune uneori. Dar „uneori” al ei nu era același cu al meu. Ar fi apăsat pe trăgaci înaintea mea. Ceea ce era în regulă. Poate că eu mă înșelam. Poate că eram naivă. Nu mă deranja diferența de opinii. Întotdeauna am avut opinii diferite. Dar ea s-a gândit la asta serios și atent și a decis că da, poate s-o facă. Cu adevărat. Ceea ce a schimbat-o puțin. S-a schimbat prin luarea acelei decizii. A fost pentru prima oară când nu am simțit la fel ca ea.

Reacher nu spuse nimic. Mackenzie se întoarse cu fața spre parbriz.

Așteptau.

Al doilea candidat pentru apocalipsă a fost femeia care-i

dăduse plăcinta cu căpșune lui Sy Porterfield. Vecina. A doua casă pe stânga. Era într-un SUV Jeep rablagit. Se uită la stânga, la dreapta și o luă spre Laramie. Poate că se ducea la piață. Poate plănuia să se uite la standurile cu fructe.

Al treilea vehicul pe care-l văzură apăru din spatele lor. Ieși de pe drumul asfaltat, îi depăși și coti pe drumul de pământ, spre vest.

Era o camionetă.

În față avea montate pe șasiu pistoanele pentru plugul de zăpadă.

25

Bramall se uită întrebător la Mackenzie și Reacher, care încuviințară amândoi, așa că porni mașina și o luă pe drumul de țară. O decizie unanimă. Mutarea evidentă. Nu-i costa nimic să meargă pe urmele camionetei până la reședința lui Billy. Aveau să stea tot timpul cu ochii pe gâtul pâlniei. Orice strigoi ar fi trecut cu mașina prin apropiere, suficient de aproape ca să-l vadă în detaliu. Apoi, în cazul în care camioneta și-ar fi continuat drumul, puteau să oprească, să se întoarcă și să conchidă că pistoanele pentru plugul de zăpadă erau o coincidență stranie.

— Și dacă o ia pe alee? întrebă Mackenzie.

— Poate că e un concurent care tocmai a auzit vestea, spuse Reacher. Poate că vrea lista de clienți a lui Billy. Poate că deszăpezirea este o afacere foarte concurențială.

— Și dacă e chiar Billy?

— Sunt sigur că Băiatul detectiv a schimbat încuietorile. Sau le-a umplut cu adeziv sau cum or fi procedând acum. În oricare dintre cazuri, băiatul nostru o să se-nfurie. O să-i sară mușchii și-o să-l apuce frustrarea. O să se ducă să-și ia pușca de vânătoare din mașină ca să tragă în încuietoare. Când o să ne facem apariția, o să-l găsim pe verandă, cu degetul pe trăgaci.

— Doar dacă intrăm și noi pe alee.

— N-a auzit mesajul de pe telefon. O să creadă că suntem mormoni. Sau dintr-una din organizațiile de genul ăla care permit acum accesul femeilor.

În acel moment se aflau cam la o sută de metri în spatele camionetei. Într-un decor atât de vast, ar fi fost considerată o urmărire foarte strânsă, dar din cauza norului de praf erau invizibili. Șoferul camionetei nu putea să-i vadă în oglinzi.

Convoiul secret își continuă înaintarea. Turma de antilope se

mutase pe o altă parcelă de pășune. Parcurseseră trei kilometri. La viteza cu care se deplasau, mai aveau mai puțin de un minut.

Camioneta încetini. O văzură mare și fantomatică în nordul de praf dinaintea lor. Bramall reduse viteza. Camioneta frână, luminile de frână se aprinseră și vehiculul încetini până la viteza mersului pe jos, după care, cu o voltă largă, intră agale în capătul aleii de acces a lui Billy.

— Bagă mare, spuse Reacher. Du-te după el.

Bramall se uită la Mackenzie, care șovăia.

— N-a auzit mesajul de pe telefon, spuse Reacher. Nu știe cine suntem. Doar trei oameni oarecare.

— Știe unde e Rose, spuse Mackenzie.

Bramall coti pe alee. Aici nu mai era praf. Era un drum forestier din roci, pietriș și nisip. Acum Toyota lor era cât se poate de vizibilă. Rămaseră mai în urmă. Vedeau camioneta printre arbori. La două sute de metri în fața lor, apărând și dispărând în soare și umbre.

— E o prostie să fugi și apoi să te întorci, zise Reacher.

— Poate că vrea să-și recupereze banii, spuse Mackenzie.

Își continuară drumul, în același ritm. Camioneta dispăru din raza lor vizuală când luă ultima curbă. După alți cincizeci de metri avea să iasă din pădure. Apoi, ultima sută de metri, pe drumul din pământ roșu bătătorit, care ducea la casă.

— Lasă-mă aici, spuse Reacher. Fac restul drumului printre copaci. O iau pe scurtătură. Ajung acolo mai repede.

— E bine să faci asta? întrebă Bramall.

— E mai bine decât să rămânem împreună. O patrulă bună nu stă niciodată grupată. Ar fi o țintă prea mare.

Bramall opri mașina și Reacher coborî. Mașina porni din nou la drum. Reacher se uită la ea o secundă, apoi își croi drum printre copaci pe ceea ce spera să fie o linie dreaptă până la ultimul copac de dinainte de casă. Ajunse în apropiere la timp ca să vadă camioneta parcurgând ultima porțiune a drumului de pământ și parcând lângă casă.

Așteptă.

La o sută de metri mai încolo, în capătul aleii de acces, văzu Toyota oprindu-se. Mașina era bine ascunsă. Lumina nu se reflecta nici în vopsea, nici în părțile cromate. Totul era acoperit cu un strat gros de praf roșu, mai bun decât camuflajul de deșert.

Așteptă.

Motorul camionetei se opri. Portiera șoferului se deschise.

Individul care coborî era tânăr, abia dacă trecuse de douăzeci de ani. Un metru optzeci înălțime. Nouăzeci de kilograme. Poate și mai mult. În cea mai mare parte, grăsime. Era un ins corpolent, cu o formă incertă a corpului. Părea încet și stângaci.

Nu era Billy.

Billy purta mărimea 48 și lungimea piciorului de 76, iar la pantofi purta 41.

Tânărul corpolent scoase din buzunar un inel cu chei și se zgâi la ele ca și cum nu mai văzuse așa ceva până atunci. Urcă pe verandă și se apropie de ușă. Alese o cheie și se aplecă spre gaura cheii.

Părea nedumerit.

Atinse gaura cheii cu vârful degetului.

Apoi se îndreptă și se întoarse, ca și cum ar fi fost dintr-odată sigur că în spatele lui era cineva. Cu un aparat foto, poate. Să trimită poza copiilor, pe telefon. Și să se amuze.

Reacher ieși dintre copaci.

Străbătu porțiunea de pământ și-i făcu semn cu mâna lui Bramall să se apropie. Individul de lângă ușă îl urmări cu privirea tot drumul. Fără să reacționeze. Părea în continuare nedumerit. Reacher urcă pe verandă. De aproape, individul părea inofensiv. Forma lui făcea ca hainele să pară strâmte și foarte întinse. În buzunare nu se vedeau umflături inexplicabile. Era neînarmat. Era foarte tânăr. Nu reprezenta niciun fel de pericol fizic.

Poate că nici nu era prea deștept.

Nu se întâmplau prea multe în spatele ochilor lui.

— Cine ești? îl întrebă Reacher.

— Am venit să iau ceva, răspunse tânărul.

Ceea ce, strict vorbind, nu era un răspuns, dar Reacher nu insistă. Bramall și Mackenzie urcară pe verandă. Tânărul se uită la ei. La fel de nedumerit. Reacher aruncă o privire la gaura cheii. Era o picătură de adeziv în ea. Băiatul detectiv schimbase o broască, probabil că pe cea din spate, și le umpluse cu adeziv pe celelalte. Eficiență maximă. Grijă pentru banii contribuabililor.

— Tu cine ești? întrebă tânărul.

— Eu am întrebat primul, replică Reacher.

— Nu fac nimic rău.
— Spune-mi doar numele mic.
— Mason.
— În regulă, Mason, încântat să te cunosc. De ce te afli aici?
— Am venit să iau ceva.
— Pentru cine?
— Pentru mine. Billy mi-a spus că pot să-l iau.
— Cine e Billy?
— E fratele meu, spuse tânărul.
— Chiar așa?
— Mă rog, frate vitreg.
— Unde e acum?
— Nu știu. Iar a fugit.
— A mai făcut-o?
— Din câte-mi amintesc, de două ori. De data asta m-a sunat și mi-a spus unde și-a lăsat mașina. A spus că pot s-o iau. Și ceva de-aici, din casă.
— Unde era mașina?
— Lângă Casper.
Reacher încuviință din cap. Mai aproape de Mule Crossing decât de Billings, Montana. Celălalt tip parcursese mai mulți kilometri decât Billy. De ce? Probabil conveniseră asupra unei direcții de urmat. Plănuiau să se îndrepte spre sud-est. Prin Nebraska și mai departe.
— Ce fel de „ceva” ți-a lăsat în casă?
— Nu sunt sigur că ar fi bine să-ți spun.
— Cumva bani într-o cutie?
Băiatul se arătă surprins.
— Da, spuse el. Într-o cutie de pantofi.
— Ți-a spus să i-i duci lui?
— Nu, domnule, sunt pentru mine. A spus că e deja cu cineva care are o mulțime de bani.
— Unde?
— Nu mi-a spus. N-ar face una ca asta. Niciodată. Îmi zicea: Mason, dacă vreodată o să trebuiască să fugi, să nu spui nimănui unde te duci, nici măcar mie.
— Ești absolut sigur că nu ți-a spus?
— Da, domnule.
— Din ce-și câștigă existența Billy?
— Lucrează cu plugul pentru zăpadă.

— Și vara?
— Cred că cumpără și vinde lucruri.
— Ce fel de lucruri vinde?
— Păi, lucruri. Ca la o piață de vechituri.
— Unde le vinde?
— Cred că prin zonă. Oriunde se găsesc oameni dornici să le cumpere.
— Îl cunoști pe vreunul dintre clienții lui?
— Nu.
— Ai văzut vreodată o femeie care seamănă cu prietena mea, doamna de-aici?
— Nu.
— Știi ce-i ăla un accesoriu?
— Ceva ce adaugi la mașină.
— Dar mai e și termen juridic[8], spuse Reacher. Înseamnă că, dacă știi un secret și nu-l spui, te duci și tu la pușcărie. Mă tem că Billy s-a abătut de la calea îngustă a legalității. A făcut niște alegeri greșite în viață. Guvernul i-a confiscat casa ieri. Un agent federal i-a pus adeziv în broască. Așa procedează acum. Așa că acum e ultima noastră șansă să te ajutăm, Mason. Dacă știi unde e Billy, ai face bine să ne spui, imediat.
— Nu știu unde e Billy, spuse fratele, aproape fericit. Dar nu vă faceți griji. O să se-ntoarcă într-un an sau doi. Așa s-a întâmplat și ultimele două dăți.
Reacher se uită la Bramall, care ridică din umeri. Apoi la Mackenzie, care încuviință din cap. Îl credea pe tânăr.
— Cum intru în casă? întrebă acesta.
— Nu intri, spuse Reacher. N-are niciun rost. Banii au fost luați de mult. Au ajuns într-un fișet de dovezi federal înainte ca tu să te trezești azi-dimineață. Dar poți să păstrezi mașina. Ia-ți o lamă de plug și poți să te apuci de afaceri.

După plecarea tânărului, cei trei rămaseră pe verandă. Mackenzie privea în zare. Câmpia largă și pustie în dreapta. Vechiul oficiu poștal și magazinul de artificii. Antilopele, la un kilometru și jumătate distanță. Drumul roșu, la fel de frumos pietruit, la fel de frumos ondulat. La stânga, piscurile joase,

[8] În engleză, cuvântul *accessory* (accesoriu) are şi sensul de „complice”. *(N.t.)*

neregulate, ca niște munți în miniatură.

— Logic ar fi să nu stăm pe loc. Sora mea nu-i aici. Nu e nici în casă la Porterfield, care ar fi următoarea. Așa cum nu e nici la doamna cu plăcinta, care vine după aia. Așa că logic ar fi să mergem mai departe și să ne oprim înainte de a patra casă. Am fi mai aproape. Nimic nu se poate întâmpla în spatele nostru. Totul ar fi în fața noastră.

— Dacă Reacher are dreptate, spuse Bramall. Ceea ce nu-i obligatoriu.

— Atunci, de ce n-a văzut-o nimeni?

Bramall nu-i răspunse.

— Cred că mașina făcută cadou a fost o chestie cam ca la cowboy. Billy s-a asigurat că cineva are grijă de calul lui cel mai bun, ca să zic așa, orice s-ar întâmpla. Tot genul ăla de chestii faine. Dar zece miare într-o cutie e ceva diferit. E o sumă foarte mare ca să renunți la ea, pur și simplu. Nu cred că a avut intenția asta. Cred că era pe drum când a primit telefonul din Montana. Prea departe de casă ca să se întoarcă să-i ia. Pactul însemna că n-are timp. Trebuia să ajungă în Casper imediat. Și, dat fiind că tovarășul lui venea din Billings, trebuie să presupunem că au mers în continuare spre est, prin Nebraska. Iar dacă am calcula timpul scurs de la primul mesaj vocal al lui Scorpio, toate astea s-au întâmplat cu cel puțin patruzeci și opt de ore în urmă. De-acum trebuie să fi ajuns în Chicago. Doar că nu cred că s-au dus la Chicago. Nu cred că s-ar fi simțit în largul lor acolo. Bănuiesc că au luat-o spre sud, spre Oklahoma. Acolo ar putea să-și găsească ceva de muncă. Sau să-și câștige existența în același fel ca mai înainte.

— Posibil, zise Bramall.

— Dar, interveni Mackenzie, agentul special Noble n-o să poată ajunge la această concluzie pentru că n-o să știe niciodată unde a fost găsită camioneta, ca urmare a deciziei noastre de a-i lăsa mașina fratelui.

— A noastră? zise Bramall.

— N-are de ce să-ți fie rușine. Sunt sigură că ai făcut-o cu cele mai bune intenții. Să creezi locuri noi de muncă este un lucru grozav. Dar vreau ca agentul special Noble să aibă și el șansa să-l găsească pe Billy. Pentru că mă gândesc că ne-ar spune dacă l-ar găsi. De ce să nu ne spună? Cred că ar trebui să-l sunăm și să-i spunem despre Oklahoma.

— A fost doar o bănuială, spuse Bramall.

— Bazată pe un fapt stabilit, spuse Mackenzie. Pe care Noble nu-l știe.

— S-ar putea să facă altă supoziție.

— Cel puțin va avea șansa s-o facă.

— Chiar vrei să-l sun?

— Cred că așa ar trebui.

Bramall se uită la Reacher, care spuse:

— La urma urmei, ne-a făcut de mâncare, zise Reacher. În mod normal, i-am fi trimis un mesaj de mulțumire.

Bramall își scoase ochelarii cu ramă de baga și un carnețel. Îl deschise cu degetul mare.

— Ai numărul lui Noble acolo? întrebă Reacher.

— Doar centrala diviziei de vest, răspunse Bramall.

Formă numărul și ascultă mesajele automate, repetând de mai multe ori numele, cu variații, agent special Kirk Noble, agent special Noble, Kirk Noble. În cele din urmă, la telefon trebuie să fi intervenit chiar cel căutat, pentru că Bramall îi aminti cine era, pomenind de cina cu ouă și bacon, după care îi spuse că existau acum motive temeinice să se creadă că fugarii plecaseră în Oklahoma.

Evident, Noble ceru să vorbească cu Reacher, iar Bramall îi dădu acestuia telefonul.

— Avem o problemă cu Porterfield, spuse Noble.

26

— Am scris raportul cuvânt cu cuvânt pe baza spuselor tale, spuse Noble, și pe urmă l-am introdus într-un software cu care lucrăm, care face niște verificări cu bazele de date preexistente, ca să vedem dacă știm deja numele respective, din alte motive. Iar numele lui Seymour Porterfield mi-a apărut blocat. Am mai căutat și-am găsit trei fișiere separate despre individ, toate securizate, având nevoie de parole de nivel înalt.

— Ce fel de personaj ar avea parte de un astfel de tratament? întrebă Reacher.

— O sursă de informații, zise Noble. Este o măsură de securitate.

— Interesant.

— Trebuie să știu cine-a fost Porterfield.

— Avea o bucătărie scumpă.

— Trebuie să-mi spui ce știi.

— Nu știu mai nimic despre Porterfield. Avea multe perechi de blugi și bun gust în materie de decorațiuni interioare. Dar nici nu prea-mi pasă. Nu el e motivul pentru care mă aflu aici.

— Unul dintre fișiere se referă la Porterfield și la o a doua persoană. Judecând după coduri, a doua persoană era o femeie. Nu pot să citesc data fișierului, dar succesiunea sugerează că a fost deschis prima oară cam în urmă cu doi ani și ultima oară s-a uitat cineva la el cu puțin înainte de moartea lui Porterfield.

— Interesant, spuse din nou Reacher. Cât de adânc sunt ascunse fișierele astea în sistemul vostru?

— Foarte adânc. Dar nu cred că sunt originale DEA. Cred că au fost transmise în sistem ca un gest de curtoazie, de către altcineva.

— De cine?

— E un cod ciudat. Nu e nici FBI, nici ATF. E ca alea pe care le foloseam când am avut Forțele Speciale detașate în Columbia. Nu e o sursă îndepărtată, înțelegi tu. Cineva foarte aproape de biroul nostru principal.

— În regulă, spuse Reacher. Înțeleg. Nu uita să suni în Oklahoma.

Închise. Le povesti celorlalți.

— Ne ajută asta? întrebă Mackenzie.

— Nu știu, spuse Reacher. Cine era Porterfield cu doi ani în urmă nu ne spune neapărat unde e Rose acum. N-avem de ce să investim prea mult timp în chestia asta. Cred că am putea să ne oprim la marginea drumului înainte de a ajunge la a patra casă și, cât așteptăm acolo, aș putea să dau un telefon.

Parcară pe panta acostamentului, într-un anumit unghi, ca o mașină de poliție cu radar. În fața lor erau alte douăsprezece gospodării, toate separate de distanțe mari și ascunse vederii, toate de-a lungul unui drum de pământ pe o lungime de șaptezeci de kilometri. Reacher împrumută mobilul lui Bramall și formă din memorie vechiul număr de telefon.

Aceeași femeie îi răspunse.

— West Point, spuse ea. Biroul directorului. Cu ce vă pot fi de folos?

— Reacher la telefon.

— Vă salut, domnule maior.

— Trebuie să vorbesc cu domnul director.

— Nu știi cum îl cheamă, așa-i?

— Nu pe cel actual.

— Domnul general Simpson. O să se bucure că l-ai sunat. Are informații pentru tine. Așteaptă puțin, domnule maior.

Câteva clicuri, o pauză și apoi vocea directorului.

— Domnule maior.

— Domnule general, spuse Reacher.

Nu rosti numele Simpson. Pentru eventualitatea în care n-ar fi fost cu adevărat numele generalului. Cultura West Point era plină de farse și, cu toate că se îndoia că femeia care răspunsese la telefon i-ar fi făcut una, nu putea fi sigur.

— Ce informații ai mai obținut? îl întrebă directorul.

— Nu foarte multe, spuse Reacher. Cred că sunt pe-aproape.

— Unde anume?

— În colțul din dreapta jos al statului Wyoming.

— Deci s-a întors acasă.

— Nu tocmai, dar nici foarte departe. I-am dat de urmă într-un loc numit Mule Crossing. A fost acolo cam cu un an și jumătate în urmă. Instinctul îmi spune că e încă pe-aici, pe-aproape.

— Trebuie să știi ceva, spuse directorul. S-ar putea să fie important. Din curiozitate, am încercat să arunc o privire în dosarul de serviciu și în fișa medicală ale lui Sanderson. N-am reușit. Sunt securizate mai strâns decât o târtiță de rățoi într-o zi cu vreme agitată. Cred că oamenii tăi au făcut asta.

— Oamenii mei?

— Poliția militară.

— Când?

— Greu de spus exact. Nu recent. Dar aproape sigur după ce a ieșit din serviciul militar. Posibil, cu doi ani în urmă.

— În regulă, spuse Reacher. Acum vă dați seama de ce v-am sunat?

— N-am de unde să știu.

— Casa în care am găsit dovezile a fost deținută de un tip care are și el un fișier protejat într-o bază de date guvernamentală. Trei fișiere de fapt. Unul dintre ele a fost deschis prima dată cam cu doi ani în urmă și se referă la bărbatul respectiv și la o femeie. Se pare că nu sunt dosare de proveniență internă. Băieții de la baza de date cred că agenția în cauză a fost informată ca un gest de amabilitate, de o altă agenție.

— Știu care e cealaltă agenție?

— Au sugerat c-ar fi Pentagonul.

— Mi se pare interesantă chestia asta, spuse directorul. Așa cum știai c-o să mi se pară. Dar nu m-ai sunat doar ca să-mi ții companie. Vrei să fac ceva.

— Pe cine cunoașteți acolo?

— Știu vreo doi oameni.

— Vă sunt datori?

— Cât de mare ar fi riscul pe care și l-ar asuma?

— Nu cine știe ce. Povestea asta nu mai e de actualitate de un an și jumătate. E istorie antică de-acum. Și nu trebuie să ne dea totul mură-n gură. Doar să confirme sau să infirme că Sanderson e femeia din dosarul cu individul care a deținut acea casă. Se numește Seymour Porterfield. În baza de date de la Asigurările Sociale ar trebui să apară o informare a unui șerif de district privind decesul pe la începutul primăverii trecute.

— E mort?

— Suntem în Wyoming. A fost mâncat de un urs.

Reacher îi spuse pe litere numele și prenumele ale lui Porterfield. Directorul le repetă pe amândouă.

— Vă mulțumesc, domnule general, spuse Reacher. Puteți să mă sunați pe numărul ăsta. Va răspunde partenerul meu, domnul Bramall.

— Mulțumesc, domnule maior.

— Domnule general, vă numiți Simpson? întrebă Reacher.

— Corect, spuse directorul. Sean Simpson.

— Da, domnule, spuse Reacher, din pură obișnuință.

Închise și îi înapoie telefonul lui Bramall, care-l puse la încărcat.

*

Așteptară o oră pe acostament și nu văzură pe nimeni venind, cu excepția unei turme de elani, care își făcu apariția din pădure pe o parte a unui defileu și dispăru apoi între copaci pe cealaltă parte. Deasupra, păsări de pradă negre pluteau nemișcate în înaltul cerului.

Drumul rămase pustiu.

— Îmi pare rău, spuse Mackenzie. Iar am făcut-o! Toate ideile par a fi bune, până când se dovedesc proaste.

— Niciunul dintre noi n-a avut o alta mai bună, spuse Reacher.

— Poate că-i mai bine că n-o vedem. Ar însemna că nu are nevoie de ceea ce vindea Billy. Ar însemna că e bine. Cineva i-a furat inelul. Chiar tu ai spus asta.

— Ar fi cel mai bun caz.

— Care se-ntâmplă uneori.

— Uneori, spuse Reacher.

— Cât de des?

— Mai des decât niciodată și mai rar decât mereu.

— Ia fiți atenți, spuse Bramall și arătă cu degetul.

Pe drum, în față, apăruse un nor de praf. Spre vest, foarte departe, la orizont. În capul norului era un punct minuscul, începătoșat, dar care se apropia repede.

Așteptară. Punctul se făcu mai mare și norul se răsucea și se învolbura deasupra lui, regenerându-se la nesfârșit, cu furie, de forma unei parașute, dar infinit de lung, păstrându-și contururile sub presiunea unui fel de constrângeri aerodinamice interne, înainte de a se pleoști în cele din urmă, doborât de vânt și gravitație și de a cădea din nou la pământ.

— Fiți pregătiți, spuse Bramall.

Scoase telefonul din încărcător, gata să facă o fotografie.

Așteptară.

Un SUV trecu cu repeziciune pe lângă ei, un model foarte vechi, pătrățos și rablagit, acoperit de rugină și un strat de praf roșu atât de gros, încât părea că se contopise cu tabla. Geamurile erau în aceeași stare, mai puțin parbrizul, care avea două arcuri mânjite de ștergătoare, unde praful era mai subțire. Prin ele reușiră să întrezărească ceva, o fracțiune de secundă.

Doar o impresie neclară și cețoasă. O siluetă mică, ferindu-se. O culoare argintie.

27

Bramall demară de pe acostament și porni în urmărire ca o mașină de poliție pe autostradă. SUV-ul din față continua să se deplaseze cu viteză mare. Drumul mergea drept pe porțiuni lungi, după care se afunda prin văi și se ridica pe coline, dispărea din raza vizuală, dar norul de praf era mereu acolo, arătându-le calea. Toyota masivă huruia de zor, troncănind pe suprafața aspră, mergând suficient de repede, dar prada lor nu încetinea defel. De fapt, chiar accelera. Uneori, norul dintre ei se lungea la opt sute de metri.

Și deodată dispăru.

Toyota ieși dintr-o curbă rapidă și lungă, prin rămășițele norului de praf, ajungând în aer curat, pur, luminos și pustiu cale de kilometri în față.

Nici urmă de mașină. Nu era nimic acolo.

În spatele lor, norul retezat se legăna în vânt, părăsi drumul și muri în desișul de arbuști.

Bramall opri Toyota.

— A dispărut, spuse Reacher. Nu-i nici urmă de praf pe drumurile de la ferme. Ce-i acolo în spate?

Bramall făcu o întoarcere de 180 de grade, de la o margine a drumului la cealaltă, și se uită în direcția indicată.

— Alee de acces pe stânga, spuse Mackenzie. Cred. E greu să fii sigur.

— Doamna cu plăcinta, spuse Reacher. Vecina lui Porterfield. Am fost aici ieri. Aproape că n-am observat-o nici atunci.

— Dar doamna cu plăcinta e plecată. Am văzut-o mai devreme.

Bramall coti pe drumul lateral și conduse mașina la fel ca în ziua precedentă, dar mai rapid, strecurându-se printre copaci cale de peste cinci kilometri, timp în care nu văzură nimic și pe nimeni, apoi, la fel ca înainte, dintr-odată copacii se dădură la o parte și Toyota ajunse pe o suprafață plană de teren, cu vedere lungă spre est și casa cu un singur nivel, cu scândurile ei maro și stâlpișorii de balustradă și strana de biserică veche.

Nu era nimic acolo.

Nici urmă de SUV-ul vechi și rablagit, acoperit de praf întărit.

Nicio mișcare.

Niciun sunet.

— Trebuie să existe și alte căi de ieșire de-aici. Ca locurile pe care vi le-am arătat ieri.

Bramall conduse mașina mai departe, într-un cerc larg, ocolind casa și acareturile, mereu aproape de lizieră. Văzură trei drumuri forestiere separate care se ramificau spre exterior printre copaci. Unul mergea spre vest, altul spre sud și al treilea împărțea distanța dintre primele două. Erau ca niște cărări pentru drumeți sau vânători, bătătorite și des folosite, pline de rădăcini de arbori și pietre, scăldate de lumina blândă a soarelui, toate curbându-se și făcându-se apoi nevăzute.

Toate erau înguste.

Dar suficient de late pentru un SUV vechi și pătrățos.

Era imposibil să-ți dai seama care dintre cărări tocmai fusese folosită. Pământul era uscat ca iasca. Peste tot se vedeau urme de cauciucuri, bine conturate în praf.

— Vrei să jucăm la noroc? zise Bramall.

— Pierdere de timp, spuse Reacher. Cărările astea au prea multe cotituri. N-am avea nicio șansă. În plus, mașina ta e mai mare decât a ei. Riscăm să rămânem înțepeniți.

— Dacă ea a fost, spuse Bramall.

— Să zicem c-a fost ea.

— Nu contează încotro s-a dus, spuse Mackenzie. Întrebarea e de ce s-a dus. Ce s-a întâmplat?

— S-a speriat de noi, spuse Reacher. Stăteam pe acostament. Era posibil să fim de la poliția statului. N-a vrut s-o prindem. Așa că a părăsit drumul și s-a refugiat pe vreun drum forestier ciudat pe care numai ea îl știe. Acum stă ascunsă undeva, încercând să-și dea seama ce vrea să facă în continuare.

— Unde?

— Pe o întindere de două mii de kilometri pătrați în jurul nostru.

Mackenzie rămase tăcută un moment, apoi spuse:

— Ați văzut argintiul?

— Doar o impresie.

— Și ce ai reușit să distingi?

— O haină, spuse Bramall. Cu glugă.

— Dar strânsă pe corp, zise Reacher. Mi s-a părut că e ca un trening pe care atleții îl dau jos înaintea cursei.

— Nu arăta ca o folie argintie?

— Parțial, spuse Bramall. Poate pe margini.

— De ce n-a vrut s-o prindem? întrebă Mackenzie.

— N-a știut că ești tu, spuse Reacher. Nu ți-a văzut fața. Geamurile ei erau pline de praf, așa cum sunt și ale noastre, iar când a venit din față, se uita în altă parte. N-a fost o decizie emoțională, ci una practică. A crezut că suntem polițiști. Poate că e genul de persoană care nu vrea să lase un polițist să se uite în mașina ei.

— Dacă a fost ea, spuse Bramall.

— Pentru că e dependentă de droguri, spuse Mackenzie.

— În cel mai rău caz, spuse Reacher.

— Care se-ntâmplă.

— Mai des decât niciodată, mai rar decât mereu.

— Spre care variantă înclini?

— Speră că va fi bine, pregătește-te pentru ce-i mai rău.

— Serios.

— Mă gândesc la Seymour Porterfield, spuse Reacher. Noi presupunem că Billy i-a preluat afacerea, după care genul ăsta de lucruri de obicei declanșează un fel de expansiune serioasă ulterior. Ăsta pare și motivul pentru care afacerile sunt preluate, doar pentru că altcineva vede niște oportunități ratate. Și ăsta nu e genul de afacere care să se micșoreze vreodată. Se mărește mereu. Prin urmare, ca să n-o mai lungesc, pe o bază teoretică, din mai multe motive, ne puteam aștepta ca oamenii legii să vadă în Billy o problemă mai mare decât a fost vreodată Porterfield. Numai că Băiatul detectiv aproape ne-a spus explicit că nici măcar nu e interesat de unul ca Billy. A zis că o să-i introducă datele în sistem. În traducere, înseamnă că-l vor lăsa să scape. Pentru că e prea plictisitor să vorbești cu el. În vreme ce, pe de altă parte, și mai puțin interesantul Seymour Porterfield are propriul dosar securizat la Pentagon.

— S-ar putea să nu fie nimic, spuse Bramall. E posibil să fi avut cândva legături de mică importanță cu America Centrală. Militarii pun totul pe hârtie. Dosarul s-ar putea să conțină un singur cuvânt. Știi cum se făceau lucrurile astea. Probabil că ai fost acolo.

— De ce-ar fi securizat un dosar de genul ăsta?

— Nu știu, spuse Bramall.

— Ce știm noi de fapt despre Porterfield?

— Foarte puțin.

— Ce impresie ți-a făcut?

— Cum a spus și vecina. Un tip bogat, venit din alt stat, care s-a retras acolo să se regăsească, poate ca să scrie un roman.

— Frumoasă viață.

— Cred și eu.

— Ți-a plăcut casa lui.

— Aș putea să trăiesc acolo.

— Avea tot ce și-ar putea dori cineva, spuse Reacher. Inclusiv blaturi de bucătărie din granit și un dosar personal la Pentagon. De fapt, avea trei dosare. Unul dintre ele părea să se refere la un fel de întreprindere comună cu o femeie nespecificată, în ultimele șase luni ale vieții. Pe deasupra, avem și fereastra spartă de la casa lui. Care mi s-a părut opera unei agenții

guvernamentale. Ceea ce e ridicol. Până când nu mai e. În plus, tipul a fost mâncat de un urs. Sau de o pumă. Oricare dintre variante este extrem de neverosimilă. Și toate astea conduc la speculații fanteziste despre ceea ce s-a întâmplat mai precis în acele ultime șase luni. Mai ales spre final. Poate că Rose a fugit acum pentru că în urmă cu un an și jumătate a învățat să nu mai aibă încredere în vehicule negre și scumpe pline de oameni. Prin urmare, ca să răspund întrebării inițiale a doamnei Mackenzie, cred că în acest moment înclin să mă îndepărtez de ipoteza cazului celui mai defavorabil. De regulă, cazurile cele mai defavorabile sunt cât se poate de banale. Povestea asta pare a fi mult mai complexă.

— Bănuiești că Porterfield n-a fost omul care ai crezut că era? întrebă Mackenzie.

— Se poate să fi fost de zece ori mai rău. Acum, nu știu în mod cert. Iar asta e partea interesantă. Pentru că e la fel de posibil să fi fost de zece ori mai bun.

— Dacă a fost, spuse Bramall, cum se face că Arthur Scorpio îi știe numele?

— De la Billy, poate. Billy era vecinul lui Porterfield, în aceeași măsură ca doamna cu plăcinta. Vorbeau între ei. Poate că lui Scorpio îi plăcea să asculte bârfele vecinilor.

— Avea zece miare într-o cutie de pantofi.

— Poate ca să aibă din ce trăi în timp ce-și scria romanul.

Bramall nu răspunse. Telefonul lui sună. Răspunse, ascultă și îi dădu telefonul lui Reacher.

— E generalul Simpson, spuse el. Pentru tine.

Reacher duse telefonul la ureche. Directorul spuse:

— Porterfield a făcut parte din Corpul de Marină al SUA.

28

— Tot ce se află dincolo de informațiile generale e secretizat la sânge, dar știm de la Asigurări Sociale și din alte surse neclasificate că Seymour Porterfield, care a murit anul trecut în Wyoming, și-a încheiat studiile postuniversitare la una dintre universitățile Ivy League și, imediat după 11 septembrie 2001, s-a înrolat în Corpul de Marină. Era recrutul perfect. Numai bun să-i pui poza pe afișele de recrutare. S-a dus în Irak cu primul val, ca locotenent într-o companie de pușcași marini. N-a rezistat mai mult de o lună. S-a numărat printre primele victime. Rana nu este specificată. A fost lăsat la vatră cu mențiune

onorabilă și s-a întors la viața civilă. Pe atunci, Corpul de Marină își putea permite consiliere psihiatrică în timpul acestui tip de separare. Am găsit o notă în care se spune că Porterfield părea fericit să-și reia studiile universitare și avea așteptări realiste privind o moștenire viitoare, atât în numerar, cât și ca proprietate imobiliară, astfel încât nimeni nu trebuia să-și facă griji, cu atât mai puțin Corpul de Marină. După care a ieșit de pe radarul guvernului pentru mult timp.

— Până când? zise Reacher.

— Până acum doi ani. Un birou secret al Pentagonului a primit un caz nou. Ceva legat de Porterfield. Nu știm ce. Credem că i-au cercetat trecutul în dosarul militar inițial și apoi l-au securizat. Ceea ce de regulă înseamnă ceva. Între timp, au deschis un al doilea dosar nou, despre Porterfield și o femeie. Asta e tot ce putem vedea deocamdată. Trei dosare, cum ai zis.

— Femeia era Sanderson?

— Încă nu știm. Asta e dincolo de informațiile generale.

— Mai căutați?

— Discret, spuse directorul. Ținem legătura.

Apoi, telefonul muri. Reacher i-l dădu înapoi lui Bramall, care-l conectă la încărcător.

— Ne ajută asta? întrebă Mackenzie.

— S-ar putea să nu fie ea.

— Să zicem c-ar fi.

— Ar însemna că un ofițer de marină rănit și un ofițer al armatei rănit au stat în același loc timp de șase luni de zile. Un asemenea lucru poate evolua în orice direcție. Ar fi putut să devină cei mai înrăiți dependenți de droguri din istoria omenirii. Sau puteau să se sprijine reciproc și să ajungă să le fie mai bine. În definitiv, erau doi oameni impresionanți. Porterfield a lăsat studiile și s-a grăbit să se înroleze. Rose a ieșit între primii zece la West Point și a făcut cinci tururi de serviciu militar. Poate că au fost împreună ca să-și găsească liniștea sufletească alături de cineva care înțelegea.

— Atunci, unde e acum?

— Asta-i problema. Întrebarea ta este în același timp și un răspuns.

— Din păcate, spuse ea. Ne obligă să conchidem că în prezent e mai probabil să fie o dependentă de droguri decât o persoană impresionantă. Altfel, m-ar fi sunat.

— Cazul cel mai rău.

— Parcă nu înclinai într-acolo.

— Nu m-am răzgândit, spuse Reacher. Tot sper să fie bine. Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Cred că da, zise ea.

— Ce fel de gemeni sunteți tu și Rose? Arătați exact la fel?

— Suntem gemeni identici, zise ea încuviințând din cap. Literalmente. Chiar mai mult decât majoritatea.

— Atunci ar trebui să trecem pe la spital.

— De ce?

— Pentru că de-acum oamenii suferă. S-ar putea ca unii dintre ei să aibă prieteni, dispuși să împartă cu ei ceva marfă. Alții vor încerca să facă rost de ceva în oraș. Restul se vor duce la urgențe. O să zică că au o durere de dinți teribilă. Sau o durere de spate zdrobitoare. Orice nu poate fi verificat. Dar acum durerea e la modă, așa că doctorul trebuie să-i creadă pe cuvânt. Trebuie să le scrie rețete pentru ceea ce le trebuie. Ar fi bine să verificăm dacă a fost acolo. O să le amintești de ea. Ca un afiș care anunță o persoană dispărută.

— Am sentimentul c-o trădez. Accept faptul că e o narcomană.

— E un joc al procentajelor. Trebuie să începem de undeva.

Mackenzie rămase tăcută un lung moment, apoi spuse:

— În regulă, să mergem.

Bramall porni motorul V8 masiv și făcu un ocol larg pentru a ieși în capătul aleii de acces. Lăsară în urmă terenul întins cu vedere lungă spre est, casa cu scândurile ei maro, stâlpișorii de balustradă și strana de biserică veche și o luară pe drumul accidentat de cinci kilometri, care urma să-i scoată din nou pe drumul de pământ.

Însă, chiar în acel moment, din celălalt capăt al aleii venea femeia cu plăcinta de căpșune, cea care locuia acolo. Se întorcea de la piață în SUV-ul ei Jeep. Bramall opri și dădu înapoi ca s-o lase să treacă. Dar femeia se opri și ea, în dreptul lor, coborând geamul portierei.

Bramall coborî și el geamul de pe partea lui. La fel făcu și Reacher.

Femeia îi recunoscu din ziua precedentă și îi salută precaut cu o mișcare a capului, după care privi dincolo de ei la Mackenzie. Pe care n-o recunoscu. Absolut niciun semn. Nicio reacție.

Replica exactă. Afișul uman.

O străină.

— Pot să vă ajut cu ceva, oameni buni? întrebă femeia.

— Am trecut pe-aici ca să verificăm niște lucruri, spuse Reacher, legate de ceea ce am vorbit ieri. N-am știut că ești plecată.

— Ba da, ați știut. Am trecut pe lângă voi la cotitură.

— Poate că nu te-am observat.

— Sunteți detectivi particulari. Ar fi trebuit să observați.

— Căutăm o femeie dispărută, spuse Reacher. Poate c-am fost preocupați.

— Ce lucruri vreți să verificați?

— Despre Porterfield, spuse Reacher. Când l-ai văzut, avea vreun fel de handicap?

— Nu cred.

— Două brațe și două picioare?

— Sigur.

— Șchiopăta vreun pic?

— Nu cred.

— Vorbea și gândea coerent?

— A fost foarte amabil și politicos.

— În regulă, spuse Reacher. Acum, despre momentul acela de pe drumul de pământ, când te-ai uitat în mașina lui Porterfield. Poți să ne povestești din nou episodul?

— Nu era nimic în mașină. M-am înșelat.

— Să zicem că nu te-ai înșelat. Ce ai văzut?

Femeia avu o mică ezitare.

— S-a întâmplat foarte repede, spuse ea. Două mașini în trecere, atâta tot. Bătea și vântul, era ca o furtună de praf.

— Chiar și așa, zise Reacher. Ce ai văzut?

Femeia ezită din nou.

— O fată care întorcea capul, spuse ea. Și o culoare argintie.

— Ți-a rămas în minte.

— A fost ciudat.

— Ai mai văzut așa ceva înainte?

— Niciodată.

— După aceea, ai mai văzut așa ceva?

— Niciodată.

— Ești absolut sigură? insistă Reacher. Să zicem, într-o altă mașină. Singură. Poate venind dinspre vest.

— Niciodată, spuse femeia din nou. Faceți mișto de mine?

— Nu, pe cuvânt, spuse Reacher. Acum am însă o altă întrebare. De obicei este în regulă ca oamenii să intre pe aleea ta cu mașina și să-ți folosească drumurile de acces din pădure?

— În afară de voi?

— Touché, zise Reacher. Dar în general este în regulă ca oamenii să intre cu mașina și să-ți folosească drumurile de acces din pădure?

— Nu, nu este.

— Nu permiți niciodată așa ceva?

— De ce-aș face-o?

— Cu toate acestea, ai văzut vreodată să se întâmple asta? Poate vreun intrus, ceva?

— Niciodată, spuse ea pentru a patra oară. Despre ce vorbim aici?

— Adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici este că am urmărit o mașină. A fost ca un fel de fugă. A intrat pe aleea ta și apoi a dispărut pe unul dintre drumurile din pădure. Dar nu știm pe care.

Femeia se uită în jurul ei și zise:

— Mașina a dispărut pe-aici?

— Ți s-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

— Niciodată, spuse iar femeia. Cum să se-ntâmple așa ceva? Cum ar putea să știe cineva unde duc drumurile mele?

West Point, își zise Reacher. Pe vremea când citirea hărților era considerată o aptitudine care-ți putea salva viața.

— Unde duc drumurile astea, de fapt? întrebă el.

— Peste tot, spuse femeia. Dacă vrei, poți să ajungi și-n Colorado. Pe cine urmăriți? Trebuie să fi intrat în panică dacă a intrat aici.

— Credem că la volan se afla o femeie.

— Înțeleg.

— Părea mică de statură și stătea întoarsă într-o parte. Nu i-am văzut fața.

Femeia nu spuse nimic.

— Purta o culoare argintie.

— O, Doamne!

— La fel cum ai văzut și tu atunci.

— Aici?

— Am venit în urma mașinii până aici.

— O să-mi dați coșmaruri.

O lăsară pe femeie acolo și plecară pe alee, spre drumul de pământ, apoi pe șoseaua cu două benzi, spre Laramie. Spitalul era lângă universitate. Poate că erau legate între ele. La urgențe așteptau șapte pacienți. Doi dintre ei păreau să sufere ca urmare a dispariției lui Billy. Păreau instabili și deprimați. Un diagnostic probabil. Ceilalți cinci puteau fi studenți. Toți șapte ridicară privirea, cum fac oamenii din sălile de așteptare. Să vadă cine erau nou-veniții.

Inclusiv Mackenzie. Niciun semn că ar fi recunoscut-o careva.

Nici la recepție. Mackenzie întrebă de o pacientă cu numele Rose Sanderson și o femeie amabilă se uită la ecran și, zâmbind încurajator, spuse că nu văzuse pe nimeni cu numele acesta, în tot acest timp privind-o pe Mackenzie drept în ochi, într-o manieră-deschisă, sinceră și plină de compasiune.

Niciun semn că ar fi recunoscut-o.

Mackenzie plecă de acolo și spuse:

— Bun, ori are prieteni dispuși să-i dea din partea lor, ori e în oraș chiar acum, încercând să facă rost de droguri.

*

Merseră cu mașina până la intersecția dintre Third Street și Grand Avenue și verificară fiecare cvartal să găsească combinația pe care o căutau, adică două baruri dubioase și un local în care să se poată mânca decent. Le-ar fi prins bine o masă, dar Mackenzie nu voia să irosească timpul de supraveghere. Voia să și vadă ce se întâmplă în timp ce mânca, măcar în două locuri plauzibile. Găsiră un mic restaurant situat vizavi de două baruri pentru cowboy, ambele cu reclame la bere cu neoane îndărătul unor ferestre murdare. Se gândiră că în astfel de locuri se puteau face tot felul de tranzacții. Și printre cowboy se găseau amatori de pastile pentru dureri, la fel ca în toate categoriile sociale. Din cauza accidentelor de rodeo, a rănilor produse de folosirea lasoului și a altor căzături întâmplătoare de pe cai.

Restaurantul era un local new-age, cu tot felul de sucuri tămăduitoare și sendvișuri despre care Reacher se gândea că fuseseră preparate de un orb. Tot soiul de ingrediente aleatorii. Semințe uriașe în pâine. Ca rumegușul amestecat cu bile de rulment.

Bramall se duse să se spele pe mâini, lăsându-i pe Mackenzie și Reacher singuri la masă. Ea își scoase geaca și se întoarse în stânga și-n dreapta ca s-o așeze pe spătarul scaunului. Se uită din nou la el. Piele palidă fără cusur, oase perfecte, trăsături delicate. Ochi verzi, plini de tristețe.

— Îmi cer scuze, spuse ea.

— Pentru ce? zise Reacher.

— Când ne-am întâlnit prima oară, am spus că ești un obsedat ciudat și că doar doi soldați te despart de plutonul de execuție.

— Cred că eu am spus asta.

— Numai pentru că știai că așa gândeam.

— Aveai motive întemeiate.

— Se poate, spuse ea. Dar acum mă bucur că ești aici.

— Mă bucur să aud asta.

— Ar trebui să te plătesc ca pe domnul Bramall. Cu același tarif pe zi.

— Nu vreau să fiu plătit, spuse Reacher.

— Crezi că virtutea e în sine o răsplată?

— Nu mă prea pricep la virtute. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat. Nu pot să cer bani pentru satisfacția mea personală.

Bramall se întoarse și mâncară, în timp ce priveau pe fereastră.

Nu văzură nimic. Mackenzie plăti nota. Reacher spuse:

— Mai e un bar la care ne-am putea uita.

— Ca astea? întrebă Bramall.

— Poate chiar ceva mai bun. S-ar putea să fie acolo un tip cu care să stăm de vorbă.

Îi conduse mai sus cu o intersecție, către calea ferată, apoi încă două intersecții până la barul cu gaura de glonț în oglindă. Același tip stătea la aceeași masă, având în față același tip de sticlă cu gâtul lung. Tipul dornic să ajute sau cel care-și băga nasul în treburile altora, ori expertul local plin de cunoștințe specializate, sau un amestec din toate trei. Masa era de numai două persoane, așa că Mackenzie se așeză în fața lui, Bramall și Reacher postându-se în spatele ei, în picioare.

— Tu ești domnul care m-a întrebat despre Mule Crossing, spuse tipul.

— Corect, confirmă Reacher.

— Ai găsit locul? Sau ai clipit și ți-a scăpat?

Vorbea cu Reacher, dar se uita la Mackenzie. Era greu să nu

se uite la ea. Claia de păr, fața, ochii și silueta mică și zveltă de sub bluza subțire albă.

Niciun semn că ar fi recunoscut-o.

— L-am găsit, spuse Reacher. De fapt, am auzit și o poveste acolo. În urmă cu un an și jumătate, cineva a fost mâncat de un urs.

Tipul trase un gât lung de bere și-și șterse spuma de pe buze.

— Seymour Porterfield, zise el.

— L-ai cunoscut?

— Prietenul amicului meu i-a reparat acoperișul când îi curgea apă în casă. Ceea ce se întâmpla cam în fiecare iarnă, fiindcă era construit prost. Știu de mult de terenul de acolo. Erau terenuri pentru calea ferată, cu toate că liniile nu treceau prin apropiere. Probabil că vreo mânărie veche, de-acum mai bine de o sută de ani. Când și când, câte-un bogătaș din est mai moștenește o parcelă și vine aici să construiască o cabană. În cazul lui Porterfield, a fost taică-su. El a construit în stil modern și probabil de-aia-i curgea acoperișul. Apoi, bătrânul a murit și Porterfield a primit proprietatea prin testament. Cred că a decis că-i place viața simplă, fiindcă s-a mutat aici definitiv.

— Cum își câștiga traiul?

— Vorbea la telefon tot timpul și umbla mult cu mașina. Nimeni nu prea știa cu ce se ocupă de fapt. Avea toți banii de la tăticu'. Un fel de avere din estul țării. Poate o turnătorie, de unde și legătura cu calea ferată.

— Ce fel de om era?

— Făcuse facultate și fusese în Corpul de Marină. Dar se vedea de la o poștă că era dintr-o familie de soi.

— Cum stătea cu sănătatea?

Tipul avu o ezitare, apoi spus:

— E ciudat că întrebi asta.

— De ce?

— Din afară, părea sănătos. Puteai să-l pui pe un afiș de film. Dar avea cantități mari de pansament chirurgical în casă și dulăpiorul pentru medicamente era înțesat de pastile.

— Prietenul amicului tău verifica și chestiile astea?

— Ei, așa, în trecere.

— Au fost vreodată ceva probleme pe-acolo? Străini care să apară neanunțați? Vreo chestie mai neobișnuită care să se-ntâmple?

Tipul clătină din cap.

— N-au fost străini, zise el. Nici probleme. Și nimic ciudat, până când a apărut iubita lui secretă.

29

Tipul cu sticla de bere cu gât lung spuse:

— Cred că era începutul penultimei ierni. Acoperișul lui Porterfield curgea rău, din nou. Prietenul amicului era acolo tot timpul. Câteodată, mai arunca o privire pe geam. A început să vadă lucruri de femeie. Tot mai multe. Dar pe ea n-a văzut-o niciodată. Dacă trebuia să lucreze în interior, uneori ea nu era acolo, iar dacă era, stătea ascunsă în dormitor. Era sigur de asta.

— Nu era mereu acolo? întrebă Reacher.

— Și el lipsea, câteodată. Probabil că avea și ea o casă. Cred că se duceau când colo, când dincolo.

— Dar când era acolo, tipa nu-și ascundea lucrurile, spuse Reacher.

— Nu, erau la vedere.

— Vreo șansă să se fi înșelat tovarășul tău? Poate că erau tot lucrurile lui Porterfield.

Tipul clătină din cap și spuse:

— Nu cred, mai ales pijamalele. Și poți să-ți dai seama după cum arăta locul. Bărbații și femeile au stiluri diferite de a face dezordine. Aici era în ambele stiluri, dă-mi voie să-ți spun, la vedere. Câte două din toate. Doi oameni. Două farfurii în chiuvetă, două cărți lângă canapea, ambele părți ale patului cu câte o adâncitură.

— E clar că prietenul amicului tău a făcut o investigație extinsă.

— Acoperișul e peste întreaga casă, omule. Sau cel puțin așa ar trebui.

— Dar prietenul amicului tău n-a întâlnit-o niciodată în carne și oase.

— Păi de-aia i-a și zis iubita secretă.

— N-a văzut-o niciodată venind sau plecând, ori afară, pe drum?

— Niciodată.

— A vorbit vreodată Porterfield despre ea?

Tipul goli sticla și o puse pe masă. Apoi spuse:

— N-a negat niciodată. N-a venit niciodată să spună vreo

ciudățenie de genul: hei, apropo, să știi că n-am o iubită. Dar nici n-a spus vreodată: apropo, iubita mea doarme, așa că nu te duce în dormitor. Tot ce-a spus a fost: să nu intri. Punct. N-a spus niciodată de ce. Una peste alta, prietenul amicului meu a spus că ședereа acolo a fost o experiență ciudată. Ca și cum Porterfield o ținea ascunsă și îi nega existența, astfel încât nimeni să nu vină s-o caute. Doar că așa ceva n-avea nicio noimă, pentru că lucrurile ei erau împrăștiate peste tot. Cred că un om cu intenții rele și-ar fi luat măsuri de precauție mai bune.

— Ai crezut povestea cu ursul? întrebă Reacher.

— Șeriful a crezut-o, spuse tipul. Asta-i tot ce contează.

— Ai îndoieli?

— N-am fost acolo. Dar toată lumea a avut aceeași reacție în sinea lui. A fost ca un reflex. O dată sau de două ori în viață ajungi să te întrebi ce-ai face dacă într-adevăr ar fi vorba de cineva care trebuie să dispară. Sau te întrebi ce-ai face dacă ceva scapă cu totul de sub control și cineva o mierlește, când de fapt n-ar fi trebuit. În oricare dintre situații, l-ai arunca undeva în pădure. Exact genul de loc în care a fost găsit Porterfield. E la mintea cocoșului. Poate că l-ai mânji cu miere. Sau i-ai mai cresta două vene, să păstrezi mirosul de sânge proaspăt. Poate că ai avea noroc cu animalele de pradă mari sau poate că n-ai avea, dar în orice caz n-ai nevoie de ele. Ai sute de alte specii care deja stau aliniate și-și ling buzele. Ce vreau să vă spun e că vă garantez că oricine a auzit vestea despre Porterfield s-a gândit: da, la naiba, și eu aș face la fel. Știu că eu așa am gândit.

— Crezi că și șeriful a gândit la fel?

— În sinea lui, cu siguranță.

— Dar în public a afirmat c-a fost un accident.

— Nicio dovadă, spuse individul. În asta constă toată frumusețea întâmplării.

— Porterfield avea ceva dușmani?

— Era un tip bogat din est. Sunt sigur că toți au dușmani.

— Ce s-a întâmplat cu femeia?

— S-a zvonit că a rămas prin zonă. Nimeni nu știa exact unde. Nimeni nu știa pe cine să caute, pentru că nimeni nu știa cum arăta, în primul rând.

— Ce s-a întâmplat cu acoperișul lui Porterfield?

— Șeriful i-a spus prietenului amicului meu să-l repare de-a

binelea. Așa că a pus o tablă peste partea stricată. Ceea ce a vrut să facă dintotdeauna, dar Porterfield nu l-a lăsat, pentru că nu așa era în proiectul arhitectului.

I-au cumpărat individului o sticlă din berea preferată și l-au lăsat acolo. S-au dus către Toyota, care rămăsese parcată vizavi de restaurantul new-age, pe trotuarul opus și cam la jumătatea distanței dintre cele două baruri, cu reclamele la bere și vitrinele murdare. Între timp, se aprinseseră luminile stradale. Cerul era întunecat. Restaurantul se închisese. Era gălăgie în baruri, dar ușile acestora erau închise.

În jurul Toyotei erau trei indivizi. În stradă, aruncând umbre, ca și cum s-ar fi pregătit să respingă un atac ostil. Toți erau vânoși, dar și înalți. Toți aveau mâini mari și noduroase. Toți erau îmbrăcați în blugi și cizme, una dintre perechi fiind din piele de reptilă.

Bramall se opri în umbră.

Reacher și Mackenzie se opriră în spatele lui.

— Cine sunt ăia? întrebă Mackenzie.

— Cowboy, spuse Reacher. Înțărcați cu carne uscată și șarpe cu clopoței la frigare.

— Ce vor?

— Bănuiesc că vor să ne sperie. De regulă, acest tip de coregrafie implică genul ăsta de lucruri.

— Să ne sperie de ce? Ce facem?

— Ne băgăm nasul unde nu ar trebui. Punem întrebări despre o femeie care ar putea fi implicată într-un fel de afacere locală dubioasă. Le dăm bătăi de cap.

— Și ce facem acum?

— Trebuie să mă consult cu partenerul meu senior să vedem cine se duce acolo primul.

— Ai vreo preferință? întrebă Bramall.

— Cred că ar trebui să mergem toți. Poate eu cu un pas în față. Dar vreau să le vedem fețele.

— De ce?

— Dacă pierd, să le puteți da polițiștilor o descriere, de lângă patul meu de spital.

— Ce să pierzi? întrebă Mackenzie. Sunt sigură că nu vor decât să discute cu noi. Sunt sigură că vor fi agresivi, neplăcuți și așa mai departe, dar nu văd de ce trebuie să se transforme

neapărat într-o bătaie. Decât dacă alegem noi să se întâmple așa.

— Unde locuiești?

— Lake Forest, Illinois.

— În regulă.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Asta e deja o bătaie. Poți să-ți dai seama după felul în care sunt așezați. Ori învingi, ori pleci acasă.

— Scorpio i-o fi trimis?

— Asta ar fi supoziția logică, spuse Reacher. Tehnic vorbind, afacerea locală dubioasă e a lui. Se pare că tocmai până-n Montana. Dar este și opusul a ceea ce ar fi logic. Dacă Scorpio poate să convoace trei cowboy arătoși cât ai zice pește, de ce i-ar fi spus unui amărâștean ca Billy să mă împuște din spatele unui copac? Ar fi putut să le zică indivizilor ăstora, mai bine. Poate că aici avem de-a face cu un subcomitet local. Un fel de democrație spontană, despre care Scorpio nu știe nimic.

— Ești îngrijorat din pricina lor? întrebă Bramall. Ai zis că s-ar putea să pierzi.

— Cu un cowboy e cel mai complicat, spuse Reacher. Nu prea pot să-i fac multe din ceea ce nu i-a făcut deja un cal.

Ieși din umbră și merse înainte prin întunericul serii. Tălpile bocancilor lui se auzeau puternic pe asfalt. În spatele lui, Bramall și Mackenzie îl prinseră din urmă. Rămăseseră grupați. Coborâră de pe trotuar și traversară strada pieziș, mergând direct spre mașină.

Cei trei indivizi se mișcară, ieșindu-le în întâmpinare, grupându-se, un tip înainte și ceilalți doi în spate, ca o imagine în oglindă. Reacher era frământat de eterna dilemă a bătăușului, și anume de ce să nu-l execute imediat pe șeful bandei? O lovitură cu capul prin surprindere. Din mers, fără să se oprească măcar.

Adesea era o mutare inteligentă. Dar nu întotdeauna.

Reacher se opri și cei trei făcură la fel și ei, la o distanță de circa doi metri și jumătate. Atât de aproape încât Reacher se gândi că arătau ca trei personaje utile. Doi se poate să fi trecut cu puțin de patruzeci de ani, iar al treilea putea să aibă cu zece ani mai puțin. El era șeful și purta cizmele din piele de reptilă.

— Ia să vedem dacă ghicesc, spuse Reacher. Ați venit aici ca să ne transmiteți un mesaj. E perfect. Oricine are dreptul să se

facă auzit. O să vă dăm treizeci de secunde, începând de-acum, dacă vreți. Vorbiți clar. Traduceți orice cuvinte sau expresii locale.

Tipul cu cizme de reptilă spuse:

— Mesajul e să vă-ntoarceți acolo de unde-ați venit. Nu e nimic pentru voi aici.

Reacher clătină din cap.

— Asta nu se poate, spuse el. Ești sigur că ai auzit mesajul corect? În general, oamenii de aici sunt ospitalieri cu străinii.

— Am auzit mesajul corect, spuse individul și nimic mai mult.

— Să mă anunți când ajungem la partea în care-o să ne spui c-o să ne tragi un șut în cur dacă nu ne cărăm de-aici.

Tipul nu-i răspunse.

Reacher îl urmărea. Îi urmărea pe toți. Nu dădeau înapoi. Dar nici nu înaintau. Erau statici. Ca o grupă de pifani în fața unei situații neprevăzute. Ceva îi deconcertase. Nu Mackenzie. Se uitau la ea mult mai mult decât ar fi trebuit, în toiul unei confruntări tensionate, dar privirea lor trăda biologie animalică pură. Niciun semn că ar fi recunoscut-o. Cel mai mult se vedea asta după gurile lor.

Tipul cu cizmele spuse:

— Nu e nevoie de niciun șut în cur.

— De acord, spuse Reacher. În al meu, cu atât mai puțin.

— Dar trebuie să renunțați.

— Uite o contraofertă, spuse Reacher. Dacă tu nu mă calci pe bătături, nici eu n-o să te calc pe tine.

Tipul încuviință din cap. Nu ca și cum ar fi fost de acord, ci ca semn că înțelesese propoziția. Reacher spuse:

— Uite ce e, băiete…

Și-i făcu semn tipului să se apropie, ca pentru o vorbă între ei doi, ca doi lideri mondiali împărtășindu-și un secret.

Reacher își puse mâna pe cotul tipului. Un gest prietenos, de apropiere, intim, poate chiar conspirativ.

Îl strânse ușor și șopti:

— Spune-i oricui te-a trimis că treaba asta n-o să fie ca și cum ar fi vorba de FBI, DEA sau ATF. Spune-i oricui te-a trimis că de data asta e vorba despre Armata Statelor Unite.

Tipul reacționă. Reacher simți tresărirea în cotul bărbatului. Apoi îl lăsă să plece și intervalul de doi metri și jumătate se refăcu. Reacher rămase pe poziție, cu spatele drept și umerii

ridicați. Vechea lui postură de profesionist. Mai devreme sau mai târziu, toți ajungeau să recurgă la violență. Era mai bine să rezolvi problema de la început. Era mai bine să spui: amice, cred că glumești! Se proțăpi prin urmare cu bărbia ridicată, cu umerii trași în spate, mâinile relaxate, nu ca un colos de circ, dar ceva mai impozant decât un individ corpolent normal, suficient ca ceilalți să ia aminte. Plus ochii, despre care știa că erau pe placul majorității oamenilor, numai că el putea în plus să clipească și să-și schimbe brusc expresia, ca atunci când schimbi canalul la televizor și treci de la un program de comedie la un documentar sumbru despre supraviețuirea în perioada preistorică.

După care schimbă subit canalul din nou, zâmbind și dând aprobativ din cap, într-o manieră deschisă, auto-persiflantă, ca și cum doi bărbați cum erau ei nu puteau decât să glumească, lucru de care ceilalți patru aveau să se prindă în cele din urmă.

Întotdeauna e bine să-i oferi adversarului o cale de ieșire elegantă.

Tipul cu cizmele din piele de reptilă acceptă oferta și răspunse cu un zâmbet, ca și cum erau doi băieți mari care se hârjoneau, lucru care se poate întâmpla oricând, mai ales în prezența unei doamne atât de frumoase. Apoi se întoarse și plecă împreună cu tovarășii lui. Reacher trecu pe trotuarul celălalt și îi urmări cu privirea până dădură colțul. Se urcară într-o camionetă imensă parcată cu botul spre un gard. Mașina dădu înapoi și apoi plecă, coti la stânga la prima intersecție și dispăru din raza vizuală.

— Ați văzut? spuse Mackenzie. N-a fost nevoie să vă luați la bătaie.

Reacher nu spuse nimic. Doar se uită lung la ea. Apoi se uită la colțul în care camioneta întorsese.

Ceva era greșit. Un lucru în neregulă.

— Voi ați făcut orele de interogatorii la noi? îl întrebă el pe Bramall.

— Doar semestrul cu furtunurile de cauciuc, îi răspunse acesta.

— Ni s-a spus la cursurile alea că arta interogării se referă în cea mai mare parte la a asculta. Individul a folosit un limbaj ciudat. Felul în care formula frazele. La final, a spus că ar trebui să renunțăm. Ce-a vrut să-nsemne asta? Să renunțăm la ce?

— La căutările noastre, spuse Mackenzie. Să n-o mai căutăm

pe Rose. Evident că la asta s-a referit. Ca să renunți la ceva, mai întâi trebuie să faci acel ceva, iar ăsta e cam singurul lucru pe care-l facem. N-avem la ce altceva să renunțăm.

— Cărei categorii de persoane i-ar păsa de faptul că noi o căutăm pe Rose?

— Sunt tot felul de astfel de categorii. Nu știi niciodată pe cine calci pe bătături.

— Cărei categorii de persoane i-ar păsa cel mai mult dintre toate?

Mackenzie nu-i răspunse.

Spune-i oricui te-a trimis.

Lui Reacher îi răsună în gând vocea generalului Simpson, când îi telefonase de la West Point: *Poate că nu vrea să fie găsită.*

Apoi își zise că nu, nu se putea să fie așa.

30

— La început, tipul ăsta a zis că nu e nimic pentru noi aici, spuse Reacher. Iar la final a băgat chestia cu renunțatul. Au fost o frază de deschidere amenințătoare, dar politicoasă, și o frază de încheiere amenințătoare, dar politicoasă. Doar că în partea de mijloc a refuzat confruntarea fizică. Cred că a avut un motiv anume. Era nehotărât. Apăruse un factor nou cu privire la care nu fusese instruit. Încă încerca să se obișnuiască cu el. I se spusese să ne ciomăgească, dar dintr-odată și-a dat seama că suntem genul de oameni care ar putea să riposteze. Nu fusese avertizat în privința asta. Ceea ce e ciudat, pentru că toate întrebările pe care le-am pus în orașul ăsta le-am pus stând în picioare. Nu ne-am ascuns. Cine ar trimite pe cineva cu un mesaj fără să-i dea descrierea destinatarilor?

— Nu știu, spuse Mackenzie.

— Poate cineva care nu ne-a văzut niciodată stând în picioare. Cineva care nu ne-a văzut cu adevărat deloc, ci doar ca pe niște forme vagi într-o mașină, în timp ce ea gonea pe drumul de pământ. Ipotetic vorbind. Mașina și-ar fi amintit-o, nu pe noi. O Toyota Land Cruiser neagră, cu plăcuțe de Illinois. Poate că și-a rugat trei prieteni loiali să dea de urma mașinii și să-i pună pe fugă pe cei aflați în ea. Pentru că nu vrea să fie găsită.

— Crezi că asta au fost cei trei? întrebă Mackenzie.

— Așa am crezut, preț de o clipă. I-am spus că vine Armata SUA și tipul a reacționat. La început, am crezut că a fost

impresionat. Pe urmă m-am gândit că nu, că e posibil să fi reacționat pentru că și persoana care-l trimisese era tot din Armată. Posibil să fi fost surprins de legătura neobișnuită. Se poate să nu fi știut ce înseamnă și de aia să fi vrut să plece și să raporteze cele întâmplate.

— Lui Rose, spuse Mackenzie. Ăia erau prietenii ei.

— Atât doar că nu erau, spuse Reacher. Nu aveau nicio legătură cu Rose. Știm sigur că nici măcar n-au întâlnit-o vreodată. Pentru că nu te-au recunoscut. Cum să fie prieteni cu sora ta geamănă fără să știe cine ești? De-aia am vrut să fii îndeajuns de aproape ca să le vezi fețele. În așa fel încât și ei să-ți vadă fața. S-ar fi uitat lung la tine, într-o stare de confuzie. Dar n-a fost așa.

— Și-atunci, cine erau?

— Nu știu, spuse Reacher.

Se întoarseră cu mașina la hotel. Bramall urcă imediat în cameră. Reacher rămase în parcare. Se uita la cerul nopții. Era negru, vast și presărat cu stele. Puzderie de stele strălucitoare.

Vestul Americii.

Mackenzie veni lângă el și spuse:

— Poate că ne aflăm într-un loc complet greșit.

Reacher continua să se uite la stele.

— În univers? zise el.

— În statul ăsta. Nimeni nu m-a recunoscut, ceea ce înseamnă că nimeni n-a văzut-o. Tot ce știm e că în urmă cu șase săptămâni s-a aflat într-o parte oarecare a teritoriului foarte întins al lui Billy. Când și-a vândut inelul. De ce să tragem concluzia că a fost în această parte?

— Casa lui Porterfield. Nu stătea acolo tot timpul. Așa a spus tipul care repara acoperișuri. Și totuși nimeni n-a văzut-o îndreptându-se spre cotitură. Ceea ce înseamnă că venea și pleca în direcție opusă.

— În urmă cu doi ani.

— De ce să fi plecat?

— Iubitul ei a murit. După astfel de întâmplări, oamenii pleacă. E un șoc.

— A făcut cinci tururi de serviciu militar în Irak și Afganistan. A avut parte de șocuri mai urâte. Ar fi evaluat situația din punct de vedere tactic. Nimeni n-o văzuse vreodată. Nu exista nicio

amenințare la adresa locuinței ei actuale. Putem presupune că era acceptabilă. Suficient de bună ca Porterfield să vină în vizită. De ce să renunțe? Relocarea ar fi fost dificilă.

— Eu m-aș fi mutat.

— Ea ar fi rămas.

— O cunoști mai bine?

— Știu cum supraviețuiește cineva după cinci tururi.

— Sper că ai dreptate.

— O să aflăm mâine, zise Reacher. Știm cu aproximație unde este. Nu se poate ascunde la nesfârșit.

— Am vrut să-ți fac cinste cu ceva de băut, spuse ea. În semn de mulțumire și pentru că nu vrei să te plătesc. Dar nu e niciun bar în hotelul ăsta.

— Nici să-mi mulțumești nu e nevoie, spuse Reacher.

— Mi-ar fi făcut plăcere.

— Și mie, cred.

Mackenzie se așează pe o bancă de beton, iar Reacher luă loc alături de ea.

— Ești căsătorit? întrebă ea.

— Nu, spuse Reacher. Dar tu ești.

Ea râse, scurt, dar cu blândețe. Apoi spuse:

— A fost o întrebare fără nicio legătură. De curiozitate. N-am vrut să sugerez nimic.

— Vorbește-mi despre domnul Mackenzie.

— E un om cumsecade. Ne potrivim.

— Aveți copii?

— Nu încă.

— Pot să-ți pun și eu o întrebare fără nicio legătură? De curiozitate?

— Cred că da.

— E cam ciudată și nu vreau s-o interpretezi greșit.

— O să încerc.

— Cum e să arăți atât de bine?

— Da, e o întrebare ciudată.

— Îmi cer scuze.

— Cum te-ai simțit când indivizii ăia n-au vrut să se bată cu tine?

— Util.

— Noi am perceput frumusețea ca pe o cerință minimă. Tatăl nostru avea idei grandioase.

— Judecătorul.

— Avea impresia că trăiește într-o carte de povești. Totul trebuia să fie pitoresc. În zilele însorite, alergam prin pădure îmbrăcate în rochii albe din bumbac. La început, a fost vorba mai ales de părul nostru. Ciufulit în toate direcțiile. Arătam ca niște nimfe sau zâne din povești. Fețele le-am primit mai târziu. Apoi a început să viseze la cei cu care ne vom mărita. Nouă ni se părea o stupizenie totul. Aproape că intraserăm în secolul XXI și trăiam în Wyoming. În mare măsură, n-am luat în seamă toate astea. Da, ca să fiu cu adevărat sinceră, undeva în noi s-au întipărit adânc. Eram conștientă de frumusețea noastră. A devenit o parte din ceea ce sunt. În adâncul sufletului, știu că aș alege din nou să arăt așa. Îmi fac griji că ceea ce e acolo, în profunzime, mă face să par superficială. Ca să-ți răspund la întrebare, așa mă simt.

— Și Rose simțea la fel?

Mackenzie încuviință cu o mișcare din cap.

— Lui Rose îi plăcea ca lucrurile să fie perfecte, spuse ea. Era deșteaptă, muncea mult și, de cele mai multe ori, reușea ca lucrurile să fie astfel. Cum arăta era singurul lucru pe care nu-l putea controla. Dar din fericire a fost în regulă și în privința asta. Cred că în adâncul ei era foarte satisfăcută din acest motiv. Voia să fie cea mai bună la modul absolut, din toate punctele de vedere. Voia să fie pachetul complet. Și așa și era.

— De ce s-a înrolat în armată?

— Ți-am spus.

— Mi-ai spus că ar fi împușcat un om chiar înainte ca acesta să pună piciorul pe veranda ei, în vreme ce tu ai mai fi așteptat o clipă. Ar fi putut să rămână acasă și să facă asta.

— Mă simt de parc-aș fi pe o canapea la psiholog.

— Stai întinsă și închipuie-ți că ești o actriță dintr-un film. Să presupunem că hotelul avea un bar. În acest moment, mi-ai fi comandat o cafea neagră, fără zahăr. Sau o bere, dacă n-ar fi avut cafea. De producție internă, la sticlă. Tu ți-ai fi comandat un vin alb mai ciudat. Din motive care țin de Lake Forest, Illinois. În acest moment, am sta la masă și am discuta. Eu te-aș întreba de ce s-a înrolat Rose în armată și tu mi-ai spune.

— Căuta ceva care să merite efortul. S-a dovedit că acea carte cu povești din copilăria noastră fusese o minciună. Tata nu fusese înțeleptul districtului. La început, ne-am spus că anumite

practici erau aproape tradiționale. În definitiv, era avocat și întotdeauna avocații sunt plătiți bine. Pentru o opinie, de exemplu, înainte de înregistrarea dosarului. Dar circulau zvonuri. Dacă erau adevărate, situația era mai gravă. N-am aflat niciodată. Eu și Rose am plecat la facultate. Ai noștri au vândut casa și au plecat în alt stat. Noi ne-am bucurat că s-a întâmplat așa. Pentru noi era un loc ciudat. Întotdeauna știam că jucăm în piesa altcuiva. Și deodată și cel care scrisese piesa s-a dovedit a fi fals. Am reacționat în feluri ușor diferite. Rose avea nevoie de ceva real și eu aveam nevoie de o carte de povești adevărată. Și cred că fiecare a primit ce trebuia.

Reacher nu spuse nimic.

— Mă duc să mă culc acum, spuse ea. Mulțumesc pentru discuție.

Îl lăsă acolo, singur în întuneric, pe banca din beton, uitându-se la stele.

În același timp, la cinci sute de kilometri distanță, la stație de camioane de pe I-90, nu departe de Rapid City, Dakota de Sud, un tip cu o camionetă veche și rablagită cu numere de Wyoming și o caroserie de rulotă din plastic în spate o luă pe un drum secundar care, după cum i se spusese, ducea la un garaj acoperit. Numele lui era Stackley, avea treizeci și opt de ani, un om muncitor, care poate nu ajunsese unde ar fi meritat în viață, dar care era întotdeauna dispus să dea tot ceea ce avea mai bun. I se spusese că garajul acoperit era plin cu pluguri de zăpadă și alte echipamente de iarnă și că cealaltă jumătate era goală. Spațiu din belșug. I se spusese că aveau tot acel spațiu la dispoziție. I se mai spusese că la ușă avea să se afle un paznic. Așa era.

Încetini, opri mașina și coborî geamul portierei.

— Sunt Stackley, spuse el. Cred că ați primit un telefon de la domnul Scorpio. O să-i iau locul lui Billy.

— Tu ești noul Billy? întrebă paznicul.

— Începând din seara asta.

— Felicitări, Stackley. Mergi în parcare, la locul numărul cinci. Înainte, pe diagonală. Te dai jos din mașină și deschizi hayonul.

Stackley făcu așa cum i se spuse. Conduse mașina într-un spațiu cu pereți din tablă ondulată de mărimea unui hangar aviatic. Pe stânga erau șiruri de mașini gigantice galbene, garate pe timp de vară. În dreapta, spațiul era gol. Cineva

desenase cu creta locuri de parcare în diagonală pe podeaua din beton. Erau numerotate de la unu la zece. Unu era în capătul îndepărtat, iar zece era cel mai apropiat. Șapte și trei erau deja ocupate. Pe șapte era un Dodge Durango vechi, cu ușa din spate ridicată. Pe trei era un Silverado ruginit, cu remorca acoperită cu prelată. Stackley opri camioneta aproape de acesta și apoi coti în locul numărul cinci. Se dădu jos din cabină și deschise hayonul.

Apoi se uită la ceas și așteptă miezul nopții. N-avea cum să ajungă acolo mai repede. Șoferii din locurile trei și șapte așteptau la fel ca el. Se salutară dând din cap, nu tocmai prietenos, nu tocmai neîncrezători. Indivizii aceia nu erau diferiți de el. Apoi, un camion vechi, de culoare neagră, intră în incintă și parcă în locul numărul șase. Șoferul coborî din cabină, îi salută pe toți cu o mișcare din cap și deschise ușa din spate. Apoi se postă lângă ușă și așteptă. Arăta exact la fel precum ceilalți. Până în patruzeci de ani, poate nici el acolo unde ar fi meritat să ajungă în viață.

După cinci minute, toate locurile erau pline. Zece vehicule aliniate, zece uși din spate ridicate sau coborâte, zece șoferi în așteptare. Paznicul îi privea din ușă. Stackley se uită din nou la ceas. Se apropia ora exactă, îl văzu pe paznic primind un apel pe telefonul mobil, ascultând și terminând apoi convorbirea, după care îl auzi strigând:

— Două minute, băieți. Aproape a ajuns.

După două minute, o dubă albă intră pe ușa de la capătul îndepărtat al hangarului. Arăta proaspăt venită de pe autostradă. Lui Stackley îi amintea de un cal înfierbântat și ostenit după un galop lung și iute. Se opri aproape de intrare, cu ușa din spate la nivelul camionetei de pe locul numărul unu. Șoferul coborî din cabină și se duse în spate să deschidă ușile. Scoase niște cutii albe, nou-nouțe din spatele dubei, iar șoferul mașinii de pe primul loc de parcare le luă de la el și le puse pe platforma camionetei sale.

Șoferul se urcă la volan și, după ce parcurse circa doi metri, se opri din nou. Repetă procedura de descărcare cu șoferul de pe locul numărul doi, punând o stivă instabilă de cutii albe și noi în brațele acestuia, care se întoarse și le descărcă în vehiculul său. Apoi duba se mută la tipul din locul numărul trei, ceea ce-i dădu tipului din locul numărul unu spațiu să dea înapoi, să

îndrepte mașina și să iasă tot pe aceeași ușă prin care intrase duba.

O operațiune bine pusă la punct, își zise Stackley. Și foarte bine aprovizionată. Din locul în care se afla putea să vadă ce primea tipul aflat pe locul numărul patru. Oxicodonă concentrată cu eliberare lentă și plasturi transdermici cu fentanil, aceștia din urmă în trei concentrații diferite. Cutiile erau din carton lucios, de un alb antiseptic, calitate farmaceutică. Aveau denumiri de branduri cunoscute. Era marfă veritabilă. Fabricat în America, direct din fabrică.

Aur curat.

Duba se mută mai departe și Stackley ieși în față. Primi ceea ce Scorpio îi spusese că o să primească, și anume același volum de marfă pe care-l mișca Billy. Adică o cantitate rezonabilă pentru o zonă rurală nu foarte dens populată. Puse cutiile în spatele mașinii și le acoperi cu o pătură. Nu că ar fi putut cineva să vadă prin geamurile rulotei. Erau din vinilin, pline de zgârieturi și îngălbenite. Nici dacă le-ar fi acoperit cu folie fumurie n-ar fi fost atât de opace.

Așteptă până când duba ajunse la șoferul de pe locul numărul șapte, dădu mașina înapoi și apoi ieși pe ușa hangarului.

În același timp, Gloria Nakamura stătea în mașina ei întunecată și tăcută, supraveghind aleea din spatele spălătoriei automate a lui Arthur Scorpio. Vedea prin ușa din spate o bordură de lumină, ca și cum ar fi fost întredeschisă. Era o noapte caldă, dar nu fierbinte. Se apropiase de ușă, în liniște, și trăsese cu ochiul prin deschizătură, dar nu văzuse nimic. Unghiul era prea ascuțit. Se întoarse la mașină. Încerca să alcătuiască în gând o listă de lucruri care puteau încinge aerul dintr-o încăpere într-atât încât să fie nevoie să se deschidă ușa pentru un plus de ventilație. Uscătoarele centrifugale, evident, dar nu la miezul nopții și nu în biroul din spate.

Îi sună telefonul.

Era prietenul ei de la Infracțiuni cibernetice.

— Iar l-am pierdut pe Scorpio, spuse acesta. Cred că s-a dus la un magazin mai mare și și-a cumpărat alt lot de telefoane.

— E în biroul lui acum, spuse Nakamura. Probabil că sună în dreapta și-n stânga. Sunt cu ochii pe el.

— Am prins ceva ce s-ar putea să aibă legătură cu el. Se

poate reconstitui un fel de triangulație. Se poate ghici cam cum ar fi arătat un semnal, dacă ar fi venit din locul unde se află individul. Caz în care a sunat pe cineva aflat la nord de aici, dar nu foarte departe. Tocmai a primit un sms de la același număr. Spune așa: totul a fost bine în seara asta, inclusiv noul Billy.

— Când a fost asta?

— Chiar acum un minut.

— Stai un pic, spuse ea.

Bordura de lumină se lărgi. Apoi se stinse cu totul. Arthur Scorpio ieși în întunericul nopții. Se întoarse și încuie ușa. Apoi se duse la mașina lui.

— Să-l urmăresc? zise ea.

— Consumi benzină aiurea, spuse prietenul ei. Se duce acasă. Așa face de fiecare dată.

— Ce-a vrut să însemne „noul Billy”?

— Cred că ceva s-a întâmplat cu vechiul Billy.

„Reacher”, își zise ea.

Billy nu găsise un copac suficient de gros.

Reacher nu era un tip superstițios. Nu era înclinat să-și lase fantezia să zboare sau să dea crezare presimțirilor ori să aibă temeri existențiale de orice fel. Dar se trezi în zori și rămase în pat. Nu-i venea să se miște. Se sprijini de pernă și-și privi reflexia în oglinda de pe peretele opus. O siluetă îndepărtată. Una din acele zile. Nu era ceva specific militarilor. O mulțime de oameni din alte profesii puteau să aibă aceeași senzație. Uneori te trezești și știi sigur, din istorie, din experiență și dintr-o intuiție obositoare că ziua care abia a început n-are să aducă nimic bun.

31

Se întâlniră în holul hotelului, la opt, la fel ca în ziua precedentă. Bramall își schimbase din nou cămașa, iar Mackenzie avea și ea o bluză nouă. Reacher nu-și schimbase hainele de două zile, deja, dar și de data asta folosise la duș un săpun întreg. Se duseră la același local și ocupară aceeași masă. Comandară de mâncare și Bramall deschise conversația solicitându-le să cadă de acord cu privire la o anumită problemă juridică – dacă acceptau ipoteza lui Reacher, atunci, prin definiție, căutările lor ar fi urmat să se desfășoare exclusiv în vechile ferme situate de o parte și de alta a drumului de pământ

de la vest de reședința lui Porterfield. Adică o zonă de investigație foarte specifică, îndeajuns de specifică pentru a se emite un mandat. În mod normal, un reprezentant local al forțelor de ordine ar fi trebuit înștiințat. Nu era ceva impus de lege, dar era ceva de așteptat. Ca un fel de curtoazie profesională.

— Iar mă avertizezi? spuse Reacher. Explicit și la fiecare pas pe care-l facem?

— Uneori lucrurile merită repetate.

— Șeriful Connelly va susține că locuința lui Rose este un potențial loc al faptei și n-o să ne permită accesul. Mai bine să nu-i spunem. Încă vrea să știe unde a murit Porterfield. O să fie atent la orice conexiune.

— Casa în care stă Rose chiar este un loc unde s-a săvârșit o infracțiune, spuse Mackenzie. De-a dreptul, nu ipotetic. Încălcarea proprietății, cel puțin. Sau ocupare ilegală a terenului altcuiva. În Wyoming există legi referitoare la asta. Plus furtul unei mașini, se pare. Plus narcotice, presupunem noi. Plus modul în care plătește pentru ele. Nu vreau s-o găsească șeriful. Nu-l pot lăsa s-o introducă în sistem. S-ar putea să n-o mai scot de-acolo niciodată. Trebuie să ajungem la ea primii.

— În regulă, spuse Bramall.

Porniră spre sud, către Mule Crossing, și cotiră la afișul cu rachete artizanale, luând-o spre vest pe drumul de pământ. Parcurseră primii cinci kilometri singuri. Apoi, nu mult după ce trecuseră de casa lui Billy, văzură un vierme minuscul de praf la orizontul îndepărtat. Un vehicul pe drum, venind spre ei. Cam la trei kilometri, poate.

Rar se întâmplă să vezi altă mașină. Așa cum le spusese vecina.

— Trage pe dreapta, spuse Reacher. Parchează pe acostament. Dacă e ea, va trebui s-o urmărim. Sau prietenii ei. Dacă nu e, nicio supărare.

Bramall făcu aceeași manevră din ziua precedentă. Opri pe banda de carosabil, apoi dădu înapoi cu atenție, ca și cum s-ar fi aflat într-o parcare publică la oraș. Poziționă mașina la fix nouăzeci de grade, astfel încât geamul lui Mackenzie era îndreptat spre vest. Aceasta coborî geamul și-l ridică la loc, ca să curețe praful.

Norul ajunse mai aproape. Ziua abia începuse. Aerul era încă răcoros. Nici ceață, nici imagini pâlpâitoare.

Vedeau clar vehiculul care se apropia. Se zărea micuț în depărtare. De culoare închisă. Prea departe ca să identifice alte detalii. Bramall ținea motorul pornit. Băgat în viteză, piciorul pe ambreiaj. Gata să pornească din loc, la stânga sau la dreapta.

Norul ajunse și mai aproape. Vehiculul se vedea mai clar. Era vechi sau mat, ori și una și alta. Nicio sclipire de crom în soarele dimineții. Nicio lucire de vopsea.

— Nu sunt prietenii ei, spuse Mackenzie. E prea mică mașina. A lor era uriașă.

Norul ajunse aproape. Mașina era de culoare maro. Rugină sau praf sau vopsea coaptă de soare. Greu de spus. Ocupa aproape tot drumul. Părea să aibă lățimea mai mare decât înălțimea.

— Nu e mașina ei, spuse Mackenzie. E prea joasă. A ei era mai pătrățoasă.

Un minut mai târziu, vehiculul trecu pe lângă ei, hurducăind. O camionetă veche și rablagită, cu plăci de Wyoming și o caroserie de rulotă în spate, din vinilin. La volan un tip de până-n patruzeci de ani, care privea drept în față, fără să le dea vreo atenție.

Nimic.

— Înainte, spuse Reacher.

Continuară drumul spre vest, trecând de aleea lui Porterfield. Apoi, după aproape 18 kilometri, trecură și de aleea vecinei sale, la fel de puțin vizibilă ca întotdeauna. Mai aveau șase locuri înaintea lor, trei pe stânga, trei pe dreapta. Planul era să le cerceteze pe toate, unul câte unul. Simplu, în principiu. Poate nu și în practică. În atlasul cel mare văzuseră dreptunghiuri regulate de culoare maro pentru case și șoproane, dar Mackenzie spuse că de-a lungul anilor era posibil să se fi construit multe alte acareturi. Poate cu autorizație corespunzătoare, dar poate și fără. Puteau fi garaje, hambare mai mici, șoproane pentru tractoare, magazii de lemne, gherete pentru generatoare, barăci pentru hobby-uri, căsuțe pentru personal, căsuțe pentru oaspeți și căsuțe pentru rude. Poate chiar și case de vară ascunse în pădure. Reacher se gândi că Rose putea să se ascundă în o sută de locuri. Dar ar fi ales un loc civilizat. Nu o pivniță sau o mansardă. Destul de spațios. Nu

în copac. Porterfield trebuia să vină pe la ea din când în când.

Speră că va fi bine.

Prima alee de acces era pe partea stângă. Îi duse la o cărare la fel precum celelalte pe care le văzuseră, accidentată, plină de rădăcini, pietre și grohotiș. Toyota înainta încet, dar sigur, ca o capră supraponderală. Erau mai multe conifere ca înainte și plopi, pentru că altitudinea era mai mare și relieful muntos. Cărarea nu ieși din pădure până la capăt, exceptând o porțiune de pe acostamentul unei curbe în ac de păr, cu vedere spre est. Locul doamnei cu plăcinta era prea departe pentru a fi văzut de acolo. Cel mai apropiat vecin. Curbura terenului stătea în cale. Apoi cărarea reveni în pădure, ducând tot mai departe și tot mai sus.

După nouă kilometri și jumătate ieșiră pe o suprafață de două hectare plină de construcțiile de care vorbise Mackenzie.

Era casa principală, din bușteni, veche, modestă ca mărime, aproape egalată în dimensiuni de o cabană din lemn separată, mai nouă, ceva mai departe. Între ele erau șoproane din bușteni, magazii de lemne și construcții de depozitare, unele dintre ele suficient de mari pentru un camion rezonabil ca mărime, altele mici cam cât o baracă pentru unelte de grădinărit sau cât un coteț de câine.

Mai întâi de toate, se duseră să bată la ușă. Nu era nimeni acasă. Deloc surprinzător. Reacher aprecie că nimeni nu mai trecuse pe-acolo de vreo doi ani. Poate chiar mai mult. Fiecare pas făcut pe verandă ridica un norișor de praf, de la nisipul roșu fin ca pudra de talc.

Pe urmă, verificară zona din jur. Terenul era netezit de vânt și de topirea zăpezii. Fără urme. Cu siguranță nu erau urme de cauciucuri. Urmele Toyotei se vedeau clare și proaspăt conturate. Un contrast total. Mackenzie consideră că lucrurile erau clare. Era imposibil să trăiești în Wyoming fără un vehicul. Prin urmare, niciun semn de vehicul însemna niciun semn de viață. Rose nu era acolo. Nu se adăpostise în vreuna dintre diferitele clădiri. Reacher și Bramall acceptară punctul ei de vedere.

Plecară mai departe.

Făcură cale întoarsă pe cărare și cotiră pe drumul de pământ, pornind din nou spre vest. Una bifată, rămăseseră cinci. Cel mai probabil, următoarea alee de acces avea să fie pe dreapta.

— Uite, spuse Bramall, arătând cu degetul.

Drept în față, departe, un alt vierme de praf. În capul lui, un alt vehicul venea spre ei. Se întâmpla rar să vezi altă mașină? Nu prea. Începea să semene cu Times Square.

Își continuară deplasarea, reducând distanța. Vehiculul care se apropia era mare.

— Ar putea fi prietenii ei, spuse Mackenzie. Mașina e cam de aceeași mărime.

— Blochează drumul, spuse Reacher. Fă-i să se oprească.

Bramall ridică piciorul de pe accelerație, roti volanul la stânga și încălecă partea centrală a drumului. Aprinse luminile de avarie și dădu flashuri cu faza lungă, încetinind pe o porțiune de o sută de metri care avea un parapet din piatră înalt până la genunchi pe o parte și un șanț de drenaj pe cealaltă parte. Se opri la jumătatea distanței dintre acestea. Nu putea fi ocolit. Motorul mergea în ralanti. Dădu flashuri cu farurile, repede, lent, aleatoriu, ca un cod Morse.

În față, camioneta cea mare încetini. În spate, norul de praf o ajunse din urmă pentru o clipă, apoi se subție și se împrăștie. Mașina se opri la trei sute de metri spre vest, tot în mijlocul drumului, ca într-o confruntare de la distanță.

— Sunt mai multe persoane, spuse Reacher. Nu se pot hotărî ce să facă. S-au oprit ca să discute.

Așteptară.

În fața lor, camioneta se urni din loc, lent, ca și cum ar fi căutat un loc liber într-o parcare publică. Două sute de metri distanță. O sută. Cincizeci de metri.

Era același vehicul voluminos pe care-l văzuseră în seara precedentă. Imens, cu o țeavă de eșapament bubuitoare. Trei oameni în mașină. Aceiași indivizi. Reacher era sigur de asta. Vehiculul se opri la cincisprezece metri distanță. Bramall opri luminile de avarie. Preț de o secundă, tabloul îngheță, două mașini față în față, aproape una de cealaltă, motoarele în ralanti, pe o panglică roșie îngustă în mijlocul unei pustietăți vaste.

Mackenzie coborî din Toyota.

Bramall dădu să facă la fel, dar Reacher îi puse mâna pe umăr.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

— Despre ce?

— Despre clienta ta. O așteaptă o zi dificilă.

— Știi ce urmează să se întâmple?

— Din păcate, spuse Reacher. E singura variantă care se potrivește.

Dar Mackenzie se întorsese deja spre ei, mimând nerăbdarea, așa că Bramall coborî ca să i se alăture, urmat de Reacher, la trei pași în urmă. Dinspre cealaltă mașină veniră tipul cu cizme din piele de reptilă și cei doi însoțitori. Șase oameni în două grupuri de câte trei, toți cu ochii pe terenul neutru dintre grilele de radiator ale celor două mașini. Se întâlniră la mijloc, păstrând o distanță politicoasă de un metru și jumătate, mai mare decât distanța de la care se putea aplica o lovitură de pumnal, acesta fiind un alt instinct ancestral.

— Mesajul nu s-a schimbat, spuse tipul în cizme.

— M-am gândit la asta, spuse Reacher. Mi se pare că, dacă facem o sinteză, ideea principală a mesajului este că ar trebui să ne întoarcem de unde am venit. Ceea ce îl face să fie mai mult o sugestie, nu crezi? Hai să-i zicem o solicitare, presupunând că aveți bune maniere. Și, ce să vezi, o mulțime de solicitări sunt cât se poate de rezonabile. Cu toții știm asta. Aș dori să solicit un milion de dolari și o cină romantică cu Miss Wyoming. Dar caracteristica unei solicitări este că poate fi refuzată. Respectuos, cu mare regret și așa mai departe. Dar refuzată totuși. Și tocmai asta se întâmplă aici.

— Inacceptabil.

— Obișnuiește-te cu ideea. O să rămânem aici, iar dacă vreunul dintre proprietarii actuali ai locurilor are o problemă cu asta, sunt sigur că statul are legi care să-i permită să găsească un remediu.

— În acest moment ne purtăm frumos în privința asta, spuse individul.

— Sfatul meu e să continuați să vă purtați frumos. Chiar dacă vom pierde, vom face ceva daune. Doi dintre voi ajung la spital. În cel mai bun caz. Dar, din ce am văzut, trebuie să spun că pare puțin probabil să ajungem la cel mai bun caz. Nu cred c-o să pierdem. Cred că toți trei veți ajunge la spital.

Tipul avu o ezitare, apoi spuse:

— În regulă, a fost o solicitare.

— Mă bucur că am lămurit acest aspect, spuse Reacher.

— Nu e nimic pentru voi aici.

— Cine a făcut solicitarea?

— N-am de gând să vă spun. Toată povestea asta e despre confidențialitate. Nu pricepeți, nu-i așa?

— Ai un telefon? întrebă Reacher.

— Pe cine vrei să suni?

— Să fac o poză. Un filmuleț ar fi și mai bun. Ai video pe telefon?

— Cred că da, spuse tipul.

— Nu vom face decât să ne spunem numele. Și poate adăugăm și o scurtă prezentare. Pe telefonul tău. Pe urmă poți să te duci să-i arăți filmulețul persoanei care a făcut solicitarea. Așa ar fi corect pentru toți cei implicați.

— Ați putea să ne urmăriți până acolo.

— Promitem că n-o să facem asta.

— De ce-am avea încredere în voi?

— Locuiți undeva acolo. Știm asta. De-acum e o șansă din cinci. Mai devreme sau mai târziu o să vă găsim. E doar o chestiune de timp.

Tipul nu-i răspunse.

— Dar aș prefera s-o facem așa, spuse Reacher. Așa e mai bine.

Tipul nu-i răspunse. Dar în cele din urmă, dădu din cap aprobativ. Unul dintre tipii din spate păși înainte cu un telefon. Îl ținea orizontal, între degetele rășchirate și, cu ochii cruciș, spuse:

— Începeți.

— Jane Mackenzie, spuse Mackenzie.

— Terry Bramall, detectiv particular din Chicago, zise Bramall.

— Jack Reacher, fost militar, cândva comandant al Unității 110 de poliție militară.

Tipul din spate lăsă jos telefonul. Reacher spuse:

— O să așteptăm aici.

— S-ar putea să dureze vreo două ore, spuse tipul cu cizmele. Aveți apă?

Celălalt tip din rândul din spate aduse sticle de apă din mașina lor. Apoi cei trei întoarseră camioneta și plecară. În urma lor se formă un nor de praf care se răsucea, se ridica, apoi cădea, atârnând în aer ca o dovadă a direcției în care plecaseră, ca o bulă dintr-o carte de benzi desenate.

— Mergem după ei? întrebă Bramall.

— Nu, spuse Reacher. Din curtoazie profesională. Nu e impusă de lege, dar e de așteptat.

— Știi, nu-i așa? zise Mackenzie.

— Știu două lucruri, spuse Reacher. Ea locuiește aici și nimeni nu te recunoaște.

32

Bramall dădu mașina în spate spre locul unde parapetul de rocă făcea loc șanțului. Parcă pe acostament, ușor înclinat, cu fața spre vest. Reacher bău o sticlă din apa primită și se duse să stea în soare, pe parapet. Sfârșit de vară. Nimeni nu vorbea. Cu atât mai puțin Bramall, care stătea în mașină, fără nicio expresie pe chip, ca un om pe care viața îl învățase să fie răbdător. Și Mackenzie stătea singură, la fel de departe de mașină ca Reacher, dar în cealaltă direcție. Sus, pe cer, corbii zburau în cerc, se uitau și, după ce constatau că deocamdată nu e cazul, plecau în altă parte.

În cele din urmă, se dovedi că nu fură nevoiți să aștepte două ore, ci nouăzeci și trei de minute, adică puțin peste o oră și jumătate. Departe, o pată de praf se stârni, având un punct negru în față, care crescu în dimensiuni până când reușiră să vadă că erau cei trei indivizi în camioneta uriașă. Ca și înainte, se opriră la cincisprezece metri, coborâră din mașină și se apropiară.

Reacher, Bramall și Mackenzie le ieșiră în întâmpinare. Se opriră cu toții, șase oameni, două grupuri de câte trei, la o distanță politicoasă de un metru și jumătate. Tipul în cizme spuse:

— Numai doamna Mackenzie.

Reacher așteptă.

— Nu, mergem toți trei, spuse Mackenzie.

Individul nu spuse nimic. Reacher așteptă din nou.

Să vadă care era planul lor de rezervă. Știa că au așa ceva. Ar fi fost o prostie să nu aibă.

— Bine, spuse individul.

Cei trei se urcară din nou în camionetă, iar Bramall, Mackenzie și Reacher se urcară în Toyota. Celălalt vehicul întoarse și porni spre vest. Bramall îi urmă, păstrând distanța, cotind ușor când în stânga, când în dreapta drumului, încercând să evite norul de praf.

Camioneta întoarse pe a doua alee de pe dreapta drumului. Bramall merse după ea. Aleea era lată, dar suprafața arăta rău. Rădăcini, pietre, prundiș. În fața lor, camioneta se hurducăia. Cauciucurile ei scrâșneau și alunecau pe pietrele netezite de timp. Pe stânga și pe dreapta erau copaci, mai ales conifere, arbori fie semeți, fie cocârjați de vânt. Explozii depărtate de auriu se vedeau mai ales în râpe și albii de pâraie, unde plopul este cel mai fericit. Aleea șerpuia la stânga și la dreapta, ocolind copacii, ocolind stâncile mari cât o mașină, unele îngrămădite una peste alta, altele atârnând amenințător.

După mai bine de șase kilometri parcurși lent, ajunseră la o clădire construită din bușteni, care arăta ca o cabană de vacanță. Locuibilă, dar nu pentru mult timp. Nu era o locuință permanentă. Ferestre prăfuite. Neocupată. Poate abandonată. Camioneta nu opri acolo. Trecu mai departe, trăgând cu toate cele patru roți, iar după circa opt sute de metri trecu pe lângă altă cabană identică. Ferestre prăfuite, neocupată. Poate abandonată. Reacher se gândi că se aflau într-un complex aranjat ca o tabără de vacanță de pe vremuri, cu locuințe izolate în luminișuri de pădure separate, toate conectate prin poteci șerpuitoare ca aceea pe care se aflau ei, care teoretic ar fi dus mai devreme sau mai târziu la un fel de destinație centrală. Ceea ce se și întâmplă. Cărarea ocoli baza unui deal împădurit și se deschise spre ceea ce mai întâi părea a fi cerul albastru pustiu, dar se dovedi a fi un mic platou pe pantele joase ale unui munte, cu vedere cât cuprindeai cu ochii spre nord și spre est. Acolo era o casă destul de spațioasă construită din bușteni masivi. Nu era o întreprindere comercială. Nicio clădire de birouri sau un sediu de tabără de vacanță. Doar locuința principală a familiei. Poate cabanele erau pentru musafiri. Ori pentru copii și nepoți. Poate chiar strănepoți. Un fel de vis al unui patriarh. Poate că proprietarul fusese un om important în district.

Camioneta nu se opri.

Se îndepărtă de casă pe o altă cărare șerpuitoare, descriind o curbă lungă printre arbori, apoi altă curbă în cealaltă direcție și în sfârșit cele două mașini ieșiră într-un alt luminiș, în care se găsea o cabană construită pe o fundație înaltă din piatră, la marginea unei mici fisuri sau râpe, care se prăvălea înspre sud-

vest, direcție în care copacii erau suficient de rari cât să lase să se vadă câmpiile întinse și orizontul îndepărtat. De bună seamă că, de pe veranda din față, ora magică de dinainte de apus era spectaculoasă. Construită din bușteni, simplă și elegantă, ca în desenul unui copil, casa avea o ușă la mijloc, o fereastră la stânga și una la dreapta, cu un acoperiș metalic verde și un horn. Civilizat, își zise Reacher. Rezonabilă ca dimensiuni. Și nu era cocoțată în copac. Plus faptul că era departe de orice altă așezare, confortabil ascunsă vederii și pe cât posibil secretă, dar cu vedere de pe verandă.

De ce să renunți la așa ceva?

Lângă casă era un șopron cu ușa deschisă.

Înăuntru era parcat un SUV vechi, model antic, pătrățos și rablagit, acoperit de rugină și un strat de praf roșu atât de gros încât părea că se contopise cu tabla.

În fața lor, camioneta se opri. Bramall opri și el.

Tipul cu cizmele coborî. Se duse la portiera din dreapta-față a Toyotei și o deschise, zicând:

— Mai întâi, doamna Mackenzie.

Mackenzie coborî și se lăsă condusă pe poteca bătătorită, pe verandă și la ușă. Individul bătu și Mackenzie așteptă. O siluetă mică, fața serioasă, părul rostogolindu-se în toate direcțiile.

Tipul primi un răspuns dinăuntru și deschise ușa, apoi o ținu ca un portar la hotel. Mackenzie rămase nemișcată o secundă, apoi intră în casă. Individul închise ușa în urma ei și coborî de pe verandă.

Niciun sunet.

Nicio mișcare.

— Rose Sanderson e în casă? întrebă Bramall.

— Da, răspunse Reacher.

— Știi asta pentru că știi două lucruri.

— De fapt, sunt trei, cu totul, spuse Reacher. N-am zis nimic de cel suplimentar.

— Știi că Rose locuiește aici și că nimeni din oraș n-a recunoscut-o pe sora ei.

— Și mai știu că a primit o Inimă Purpurie.

Bramall rămase tăcut un lung moment.

— A fost o rană la față, spuse el și Reacher încuviință din cap.

— N-avea cum să nu fie, spuse Bramall. Cât de gravă?

— Suficient de gravă ca nimeni să n-o recunoască pe sora ei.

Suficient de gravă cât să stea ascunsă mereu. Suficient de gravă ca să-și ferească fața mereu. Suficient de gravă ca să se ascundă în dormitor când cel care repara acoperișul avea de lucru în interior.

Bramall rămase în mașină, dar Reacher înțepenise de-atâta stat pe scaun, așa că se duse să facă o plimbare. Să se dezmorțească, așa cum făcuse la stația din Wisconsin. Scoase inelul din buzunar. Filigranul din aur, piatra neagră, dimensiunea minusculă. *S.R.S. 2005.* Pe fundalul imensității sălbatice din jur, părea imposibil de delicat cu lucrătura lui fină și complicată.

Se duse până la buza râpei și se uită în zare. Vedea la o distanță de optzeci de kilometri. O felie din Colorado, dar în cea mai mare parte Wyoming. Aerul rarefiat și curat, câmpiile imense de culoare maro-roșcat, munții învăluiți în ceață. Nimic nu se mișca. Se simți singur-singurel pe o planetă pustie. Își putea imagina că s-ar ascunde acolo. Să nu vadă pe nimeni. Nimeni să nu-l vadă. Nicăieri n-ar fi fost mai bine.

Poate că nu vrea să fie găsită.

Se întoarse și se duse la garaj, ca să arunce o privire la SUV-ul cel vechi. Era un Ford Bronco antic, același model și an de fabricație ca și cel cu care venise de la Casper la Laramie, condus de tipul care sculpta bușteniі cu drujba. Ăla fusese un vehicul cu dotări minime, dar cel al lui Rose Sanderson era și mai simplu. Vântul și nisipul cojiseră vopseaua, astfel că metalul arăta ca și cum revenise la starea de minereu primitiv. Era plin de jolituri și zgârieturi și cu mici adâncituri provocate de coliziuni minore. Nicio suprafață metalică nu rămăsese dreaptă. Cauciucurile erau uzate. Partea din față mirosea a benzină.

Se întoarse la Toyota. Trecuse deja o oră de când Mackenzie intrase în casă. Bramall lăsase geamul jos. Pentru aer, probabil. Rarefiat și curat, cald la soare, rece la umbră.

— E una din zilele alea, spuse Bramall.

— M-am trezit știind, spuse Reacher.

— Când ai un client care se implică, întotdeauna apar probleme. Aș fi putut s-o pregătesc, să mai netezesc un pic asperitățile.

— Cred că misiunea ta s-a încheiat acum. Să nu pleci fără mine. Trebuie să ajung cumva în oraș.

— După ce-i dai inelul.

— Nu mai e așa de important, în felul cum s-au aranjat lucrurile. Poate să i-l dea și doamna Mackenzie.

— Nu plec imediat, spuse Bramall. Pe de-o parte pentru că, așa cum văd eu lucrurile, doamna Mackenzie o să-mi ceară să prelungim contractul. O să aibă nevoie de ajutor, într-un fel sau altul. Dacă nu din partea mea, cel puțin o să se aștepte să o duc cu mașina la hotel. Sau la aeroport.

— Telefonul tău are semnal aici?

— Două linii, dacă stai cu fața la râpă.

— Așa e așezată și casa. Putea să sune de aici. Când a spus: „Taci din gură, Sy, vorbesc la telefon”. Ori de aici, ori de acasă de la Porterfield. Trebuie să fi fost ori una, ori alta.

— Ai de gând s-o întrebi multe chestii despre Porterfield? Și eu sunt de partea majorității aici. Chestia cu ursul e cel mai probabil o abureală.

— Planul ăla s-a schimbat. Din cauza clientului care s-a implicat. Povestea a sărit direct la marea reuniune. Rose n-o să vorbească cu noi acum. Nici n-o să-i treacă prin minte. De ce-ar face-o? Când sora geamănă de mult pierdută îți apare la ușă, nu e neapărat nevoie să-l inviți în casă pe șoferul taxiului. Nu te-apuci să faci conversație să treacă timpul.

— Voiai să știi povestea.

— O știu în cea mai mare parte, zise Reacher. Am ajuns la partea în care se sfârșește cam cu treizeci de kilometri înainte să se termine drumul.

După alte douăzeci de minute, ușa se deschise și Mackenzie ieși pe verandă. Se întoarse și închise ușa. Rămase nemișcată, mai bine de un minut, respirând vizibil, profund și lent, inspirație, expirație. Apoi coborî pe potecă și începu să meargă. Bramall și Reacher se dădură jos din mașină ca s-o întâmpine. Plânsese. Se vedea clar.

La început, nu spuse nimic. Era ca și cum își pierduse darul vorbirii. Buzele i se mișcau și scoteau sunete, dar nu ieșea niciun cuvânt.

— Ia-o ușor, spuse Bramall.

Mackenzie trase aer în piept și spuse:

— Sora mea ar dori să vorbească acum cu domnul Reacher.

Reacher se uită la ea, mai întâi surprins, apoi ca și cum s-ar fi pregătit să pună o întrebare, lucru pe care nu-l făcu, căci ce-ar fi

putut să spună? Dacă arată rău? Mai rău decât te-ai așteptat?

Ea se uită la el, înfrântă, dădu să ridice din umeri, apoi schiță un gest aprobativ din cap, ca și cum ar fi spus da și nu pentru orice.

Reacher o luă pe potecă și urcă pe verandă.

33

Reacher răsuci clanța, deschise ușa și intră în casă. Își dădu seama că în mintea lui se aștepta la un fel de viziune gotică elaborată, cu ferestre acoperite și întuneric, cu o lumânare singuratică arzând undeva și o siluetă vagă care să vorbească încet din spatele unui văl. Realitatea era o casă luminoasă, făcută din bușteni lucioși de culoarea mierii din flori de câmp. Ușa de la intrare dădea direct în living, o încăpere mică, curată și frumos aranjată, dar în cea mai mare parte goală. Nu era nimic acolo în afară de două fotolii mari, plasate de o parte și de alta a șemineului, la distanțe confortabile și primitoare.

Rose Sanderson stătea în fotoliul din stânga.

De la gât în jos, era dublura surorii sale. Nu încăpea nicio îndoială. Stătea în fotoliu exact la fel. Postura de repaus era identică. Unghiul încheieturii mâinii. Degetele desfăcute. Înclinația taliei. O copie.

De la gât în sus, asemănarea înceta. Nu mai exista. Purta o bluză de trening argintie, cu o glugă strâmtă, ridicată pe cap. Strânsese șnurul din față până când i se mai vedea doar ovalul feței. Pe partea stângă, se vedeau ramificațiile haotice și neuniforme ale unei cicatrice, neuniforme, iar pe obrazul drept se vedea o folie din aluminiu, de sub care se prelingea un fel de alifie groasă. Lipise folia de forma capului, astfel încât arăta ca o jumătate de mască.

O culoare argintie.

Nu transpira. Nu tremura. Ochii păreau să fie în regulă. Mai bine decât în regulă. Ochii ei erau ochii unei persoane care se simțea profund senină și mulțumită.

— Vreau să te întreb despre un lucru pe care mi l-a spus sora mea, spuse Rose.

Vocea ei era aceeași. Același ton, aceeași înălțime, același volum.

Reacher îi strânse mâna și se așeză în fotoliul liber. De aproape, putea să vadă că partea stângă a feței fusese cumva reconstituită. Era cusută din fragmente mici. Partea de pe

dreapta era ascunsă sub o cataplasmă improvizată din folie de aluminiu.

— Ce vrei să mă întrebi? spuse el.

— Sora mea mi-a spus că mi-ai găsit inelul de absolventă într-un magazin de amanet.

— Așa e.

— Prin urmare, implicarea ta în povestea asta a fost complet accidentală.

— Da.

— Dar ce mă frapează e faptul că tu ai spune oricum asta, fie că este sau nu adevărat. Și mă mai frapează că sora mea este genul de persoană care te-ar putea crede.

— Unde altundeva puteam să-ți găsesc inelul?

— Într-un fișet cu probe, la poliție, poate.

— Cine crezi că sunt, de fapt?

— Poate că încă mai ești la Unitatea 110 de Poliție Militară.

— Aia a fost cu mult timp în urmă.

— Atunci de ce ai pomenit asta în filmuleț?

— Ca să știi că nu am născocit chestia cu armata. Nimeni n-ar vorbi despre Unitatea 110 dacă n-ar fi nevoit s-o facă.

Femeia dădu din cap aprobativ, sub glugă. Folia de pe fața ei foșni.

— Te aștepți la o vizită din partea Unității 110?

— Nu chiar de la ei, spuse ea. Poate ceva asemănător.

— De ce?

— Din mai multe motive.

— Nu sunt eu, spuse Reacher. Sunt doar un om aflat în trecere. Nimic mai mult.

— Ești sigur?

— Mai mult ca sigur.

Ea dădu din nou din cap, semn că problema fusese lămurită.

Reacher scoase inelul din buzunar, pentru ultima oară, și i-l dădu. Ea îl rostogoli în palmă și-l cercetă din toate direcțiile. Zâmbi. Folia păcăni și o încreștitură neregulată îi apăru în obrazul stâng, ca și cum structura feței sale se prăbușise. Poate o sutură slabă.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Nu ai pentru ce, zise Reacher.

— Sincer, credeam că n-o să-l mai văd niciodată.

Apoi i-l dădu înapoi.

— Ar însemna că-ți datorez patruzeci de dolari, spuse ea. N-am atâția bani în acest moment.

— E un cadou, spuse el.

— Atunci, îl accept. Îți mulțumesc. Dar nu acum. Vrei să-l păstrezi pentru mine. Doar o lună sau cam așa ceva. Aș putea să sun când voi fi pregătită.

— Te temi c-o să-l înstrăinezi din nou.

— În ultima vreme totul s-a scumpit al naibii de mult.

— Trebuie să fie dificil s-o scoți la capăt.

— Este.

— De-aia ești îngrijorată că ai putea întâlni pe cineva de la 110 sau ceva asemănător?

Ea clătină din cap.

— Nu sunt îngrijorată de ceea ce fac, spuse ea. Situația mea nu mai interesează pe nimeni. I-au lăsat de izbeliște pe cei ca mine.

— Atunci de ce te aștepți la o vizită?

— Dintr-un motiv diferit. Am avut un prieten al cărui caz a rămas deschis. E trecut în plan secundar, sunt sigură, dar ceva muncă trebuie să se facă. Într-o bună zi vor avea destul.

— Pentru ce?

— Să mai arunce o privire, cred. Supoziția mea e că într-o zi vor trimite pe cineva. Pentru o clipă, am sperat că tu ești, echipat cu inelul meu ca recuzită. Dar se pare că nu ești acea persoană. E în regulă. Am vrut doar să verific. Vrei s-o rogi pe sora mea să mai vină o dată?

Mackenzie stătea pe scaunul din față al Toyotei. Era palidă. Chipul ei fără cusur arăta exagerat de însuflețit, imposibil de neted, imposibil de perfect. Reacher îi spuse că Rose voia s-o vadă iar. Ea îl privi întrebător. El nu știa ce voia s-o întrebe Mackenzie. Poate căuta un fel de confirmare generală că putea fi și mai rău. Un fel de gândire optimistă. Sau nu. Nu reușea să-și dea seama. Arboră o expresie de „nu știu”, utilă în orice împrejurare, iar ea încuviință din cap, ca și cum ar fi înțeles. Apoi coborî din mașină și merse pe poteca spre casă.

Intră și închise ușa.

Reacher îi ocupă locul în mașină. Trase portiera.

— Cum a fost? întrebă Bramall.

— Destul de rău, spuse Reacher. Nu s-a vindecat.

— În ce stare era?

— Plutea.

— Ce luase?

— Ceva despre care spunea că tocmai s-a scumpit foarte mult. Cred că încă folosește marfă de calitate. N-a ajuns la faza cu cabina de toaletă, deocamdată.

— Agentul Noble a dat de înțeles că de-acum ar fi trebuit să ajungă acolo. Susține că monitorizează fiecare transport.

— Poate c-a lipsit de la școală în ziua în care s-a predat despre viața reală. Nimic nu funcționează sută la sută ca la carte.

— Ce-a vrut să discute cu tine?

— Se așteaptă ca la un moment dat să apară un fel de anchetator care să pună întrebări despre Porterfield. A fost dezamăgită că n-am fost eu ăla. Crede că a rămas un caz deschis.

Bramall nu-i răspunse.

— Ce-a avut Mackenzie de spus? îl întrebă Reacher.

— Nimic de bine.

— M-am trezit știind.

— Rose Sanderson a fost lovită în față de cinci fragmente de șrapnel de la un dispozitiv explozibil improvizat ascuns la marginea drumului lângă un orășel din Afganistan. Se pare că erau bucățele metalice, probabil resturi de tăiere de la vreun atelier mecanic rural. Cele cinci fragmente care i-au lovit fața i-au sfâșiat și dezlipit pielea în bucăți, iar porțiunile care au rămas au fost hârjâite rău de particulele mai mici rezultate în urma exploziei. Dar în vremurile astea medicina militară face minuni. Au găsit cele mai multe din părțile lipsă în casca de protecție și pe urmă le-au cusut la loc. Au fost implicați specialiști renumiți în chirurgie plastică, tot tacâmul.

— Dar? zise Reacher.

— Două probleme mari, spuse Bramall. Adică, bun, a fost o operație uluitoare, nimic de spus. În Vietnam și probabil în orice alt moment al istoriei, până în anii din urmă, ar fi fost un caz de „ucis în acțiune”. Doctorii au dat dovadă de virtuozitate. Dar, așa nemaipomenită cum a fost operația, rezultatul ei a fost jalnic. Pur și simplu nu se poate repara. A rămas cu cicatrice ca la un joc de puzzle. Nimic nu se potrivește cum trebuie. Nimic nu funcționează perfect. Arată ca un film horror. Și asta e

vestea bună.

— Vestea rea fiind?

— Dispozitivul explozibil a fost ascuns într-un câine mort. Așa fac ăia pe-acolo. Câinele cu pricina era mort de vreo patru zile. Era deja în putrefacție. Arșiță. Explozia a trimis țesuturi putrede, patogeni necrotici și tot felul de bacterii nenorocite sub pielea capului femeii, în adâncime. Asta s-a întâmplat cu patru ani în urmă și încă nu reușește să scape de infecție. Supurează puroi. Arată de două ori ca un monstru. Are dureri tot timpul.

Reacher rămase tăcut un lung moment, apoi spuse:

— Nu-i de mirare că nu i-a spus surorii ei.

— E un subiect pe care cele două plănuiesc să-l discute.

— De ce a încetat s-o mai sune în urmă cu un an și jumătate?

— N-au ajuns încă la partea asta. Dar în mod cert are legătură cu Porterfield. Ce altceva ar putea fi?

Reacher coborî din nou din mașină. Avea nevoie de aer. Se duse la marginea râpei și privi tabloul îndepărtat. Era ca și cum ar fi privit afară printr-o fereastră îngustă, în spatele lui, casa era adăpostită între dealurile împădurite. Se întrebă cui aparținuse.

Se întoarse la camionetă. Toate geamurile fuseseră coborâte. Cei trei tipi dinăuntru stăteau rezemați de spătare. Răbdători. Economiseau energie. Știau că totul avea să dureze atât cât era nevoie. Poate că asta îi caracteriza pe cowboy.

Tipul în cizme ridică privirea.

— Mi-ai spus că v-ați purtat frumos în privința asta. De acord. V-ați purtat foarte frumos în toate privințele. Ar trebui să se consemneze undeva asta.

Tipul mișcă din cap, ca și cum ar fi acceptat complimentul. Reacher spuse:

— Cum a început?

— Aveam nevoie de un loc în care să stăm. Am dat peste acest complex. Rose îl ocupase deja. Dar ne-a lăsat să rămânem. Ne-a ajutat să ne așezăm aici. Noi am ajutat-o cu alte câteva lucruri. Cred că am căpătat o atitudine protectoare. Nu-i place ca oamenii s-o vadă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu trei ani în urmă. Rose tocmai plecase din armată. Se mutase aici de curând.

— Al cui e locul ăsta?

— Al cuiva care n-a catadicsit să treacă pe aici cel puțin de trei ani.

— Trebuie să-l fi cunoscut pe Sy Porterfield.

— Cred că ne-am întâlnit cu el de câteva ori.

— Ce părere aveți de povestea cu ursul?

— Cred că ne-am gândit că așa ar fi procedat oricine.

— Din ce trăia Porterfield?

— N-am întrebat niciodată. Tot ce știam e că părea s-o facă fericită.

— E sub influența drogurilor chiar și în momentul ăsta.

— Ți se pare că e de condamnat?

— Absolut deloc. Dar îmi fac griji că proviziile o să i se termine.

— Nu putem discuta asta cu tine. Nu știm cine ești.

— Sunt cu sora ei.

— Nu e chiar așa. Celălalt tip e detectivul angajat de ea. Nimeni nu înțelege cine ești tu.

— În orice caz, polițist nu sunt, spuse Reacher. Asta-i tot ce contează. Nu mă interesează marfa aia. Dar ar putea să aibă o problemă, acum după ce Billy a plecat. Doar la asta mă gândesc.

— Știi cine-a fost Billy?

— Omul cu plugul de zăpadă. Foarte priceput la prafuri.

— Ai fost polițai mai de mult.

— Toți am fost ceva cândva. Sunt sigur că poți să treci pe lângă o vacă fără să simți nevoia s-o duci la gară, ca s-o trimiți la abator. Billy nu se mai întoarce. Sper că Rose va fi bine. Atât am avut de spus.

— Deja au un înlocuitor pentru Billy, spuse tipul. A trecut pe-aici în dimineața sta. Îl cheamă Stackley. Pare un om cumsecade. Îmi amintește de-un văr care lucrează în asigurări. Așa că e în regulă. Lucrurile au revenit la normal.

— Ce cumpără Rose? întrebă Reacher.

— Oxi și plasturi cu fentanil.

— Am vorbit cu un tip care zicea că astea sunt chestii care aparțin trecutului.

— S-au scumpit.

— Zicea că e aproape imposibil să faci rost de ele. De unde vin?

— E marfă obișnuită. La fel ca întotdeauna. În cutii albe, cu

denumirile firmelor. Made în America, direct din fabrică. Ajungi să-ți dai seama de diferență.

— Și vouă vă plac?

— Puțin, câteodată. Ca să mai simplifice lucrurile, când și când.

— Am auzit că genul ăsta de lucruri sunt greu de obținut acum. Poate c-am fost dezinformat.

— N-ai fost, spuse tipul. La drept vorbind, sunt greu de obținut chiar și acum. În cele mai multe locuri, e chiar foarte greu. Dar nu aici. Ceea ce pentru voi constituie o mare problemă. Nu știu ce planuri aveți acum, dar trebuie să înțelegeți clar un lucru din capul locului. Rose n-o să se miște de-aici. Niciun centimetru, nici într-un milion de ani. Cum ar putea să plece? E legată de locul ăsta. Nu știi ce înseamnă asta pentru o persoană. Privește situația din punctul ei de vedere.

34

Ora magică era ultima parte a călătoriei soarelui pe cer, ca o reprezentație de adio de șaizeci de minute, când astrul era jos pe boltă, luminând pieziș prin atmosferă, ceea ce dădea culorilor o tentă roșiatică și alungea umbrele. Așezat pe treapta verandei, Reacher vedea cum câmpia din depărtare se făcea aurie, apoi ocru și în final roșie ca ardeiul iute. Bramall era mai jos de el, pe o stâncă de la marginea râpei. Tipii din camionetă stăteau pe pământ, rezemați de arbori.

Ușa se deschise și Mackenzie ieși.

Reacher se ridică și Mackenzie cobori treptele, trecând pe lângă el și ajungând pe potecă. Între timp, băieții din camionetă se ridicaseră cu toții și acum se scuturau de praf. Mackenzie se întâlni cu ei la capătul potecii. Le strânse mâinile, pe rând, și le mulțumi pentru că aveau grijă de sora ei. Apoi îi spuse lui Bramall:

— Ne întoarcem la hotel.

Mackenzie se simțea aiurea, spunea ea, că-și lasă sora în acel loc, dar Rose n-ar fi fost de acord cu nimic altceva, îi plăcea acolo, spusese ea, și avea tot ceea ce-i trebuia.

A refuzat categoric să plece, chiar și pentru o singură noapte, chiar doar ca să fie văzută de un doctor. A refuzat să se gândească la internarea în spital, sau să se ducă la Administrația Veteranilor de Război ori să caute o clinică, un

centru de dezintoxicare, sau să locuiască în Lake Forest, Illinois.

— Are nevoie de timp, spuse Bramall.

Cotiră la vechiul oficiu poștal de la Mule Crossing și se întoarseră în Laramie pe șoseaua cu două benzi. Mâncară în oraș și se întoarseră la hotel, unde Bramall parcă mașina și le spuse noapte bună. Reacher rămase din nou în parcare. Cerul nopții era tot acolo. La fel de imens, de negru și presărat cu milioane de stele strălucitoare. Suferise schimbări microscopice, presupunea el, față de noaptea precedentă. Dar nu din cauza dramelor sale minuscule, față de care cerul era complet indiferent.

Mackenzie ieși și se așeză pe bancă. Reacher se puse lângă ea.

— E doar pe jumătate dependentă, spuse ea.

— Am avut un frate, spuse Reacher. Nu eram gemeni, dar am fost apropiați. Acum mă întreb, dacă în locul lui Rose ar fi fost el, ce aș fi dorit de la oameni? Ceva politicos sau ceva incomod? Nu vreau să demonstrez ceva aici. Chiar nu știu. Ajută-mă.

— Vreau adevărul, spuse ea.

— Mie mi s-a părut că e mult mai mult decât pe jumătate dependentă.

— M-am referit la motivele ei. Are dureri. Pe de-o parte, are nevoie de droguri. N-o face doar pentru distracție.

— Care-i treaba cu folia de aluminiu?

— Pentru infecție. Șterpelește antibiotice, când poate, le macină, apoi le combină cu o doză de antiseptic din raftul de prim-ajutor. Întinde amestecul pe folie, ca pe unt. Dacă se îndură, mai pune și o pastilă de oxicodonă.

— Nu e viața la care se aștepta.

— Ai știut aseară. Când ne-ai întrebat cum ne simțeam fiind așa frumoase.

— Era singurul lucru care se potrivea.

— Se descurcă bine, cred.

— Și eu.

— Mi-a plăcut până și casa, într-un fel. M-a surprins. Nu știu de ce, am crezut c-o să fie întuneric înăuntru.

— Și eu, spuse Reacher din nou.

— Acum să-mi spui ce se întâmplă în continuare.

— Aș vrea și eu să știu.

— Serios, spuse ea. Trebuie să îmi dau seama cum să abordez

situația asta.

— Se descurcă bine pentru că se droghează zilnic. Ai putea să-i dai bani, cred, și cel mai probabil va continua să fie bine, atât timp cât noul furnizor, Stackley, se prezintă cu marfa la timp și atât timp cât Băiatul detectiv nu astupă ultima fisură și-i scoate pe toți din afacere.

— Ceea ce se poate întâmpla.

— Nimic nu durează veșnic, spuse Reacher. Situația ei acolo nu-i atât de sigură cum crede că e.

— Chiar dacă ar fi, n-aș putea s-o las acolo.

— Și cum o s-o convingi să se mute?

— Asta întreb. Sunt deschisă la idei.

— Chiar nu primește niciun tratament? întrebă Reacher.

— La început, a stat în spital un an întreg. Și-a pierdut răbdarea. De atunci, n-a mai văzut pe nimeni. Nu vrea. Refuză.

— În schimb, trăiește liniștită și se tratează singură. O face suficient de bine ca amândoi să fim de acord că se descurcă bine. Ar trebui să respectăm chestia asta. Singura cale de a o scoate de-acolo este să-i promiți exact același lucru în altă parte. Sau chiar ceva mai bun. Că va primi atâtea pastile și plasturi câte va dori. Va trebui să-i găsești genul de doctor potrivit. Va trebui să-i găsești un loc liniștit în care să trăiască. Va trebui să-i promiți că n-o bați la cap. Și va trebui să te ții de cuvânt. Nimic, vreme de un an cel puțin. Ceea ce e în regulă. Problemele de acest tip sunt de durată.

— Nu-i place să fie văzută de oameni.

— Atunci îi e mai bine aici decât în Illinois.

— Dar aici nu au doctori pricepuți.

— Cât de mare e curtea voastră?

— Cam două hectare și jumătate.

— Poți să-i construiești o cabană. Cu gard înalt. Poți să-i arunci medicamentele peste gard. Las-o în pace un an. Vezi ce se întâmplă.

— Deci singurul mod de a o ajuta este să fiu un furnizor mai bun.

— Băiatul detectiv zicea că n-ar trebui să subestimăm puterea de atracție a senzațiilor oferite de opioide. Sunt convins că a fost foarte încântată că te-a văzut, dar trebuie să te gândești că pentru ea e mai important în momentul ăsta să facă rost de ceea ce are nevoie.

— Asta mi-e greu să accept. Nu e vorba de mine, ci de faptul că a ajuns atât de departe.

— Are nevoie să fii de partea ei acum. Să-i demonstrezi asta e principala ta misiune. Să nu o dezaprobi. Ce variante are? Strânge din dinți și bagă-i pastile pe gât. Nu uita că dedesubt e un om tare. Este veteran de război. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama că ori își îmbunătățește atitudinea, ori va trebui să plece. Atunci o să vrea să vorbească. Cu tine, în special, pentru că tu vei fi fost cea care a tratat-o cum se cuvine. Atunci vei putea s-o ajuți.

— Sper să pot.

— Există cărți pe subiectul ăsta. Ai putea să-ți petreci primul an citind.

— Ai urmat ceva cursuri?

— Nu erau suficiente ore în programă, spuse Reacher. La poliția militară se lucra numai cu bastoane și furtunuri de cauciuc. Dar în corpul medical erau oameni buni. Psihiatri în uniformă. Cel mai ciudat lucru pe care l-ai văzut vreodată. Mereu se găsea câte unul care-și exagera meritele. Am cunoscut vreo doi. Ei ți-ar fi spus câteva lucruri.

— Cum ar fi?

— Ți-ar spune să te gândești la ce anume o tulbură în adâncul ei.

— Asta-i evident, cu siguranță.

— Da, însă ei sunt psihiatri și lucrează în armată. Ar spune că o persoană poate fi deranjată de două lucruri simultan. Ți-ar spune că știu cum sunt ofițerii de infanterie. Ar dori să afle mai multe detalii despre incidentul cu bomba de la marginea drumului.

— De ce?

— Mai exact, ar vrea să știe dacă au fost și alte victime printre americani. Dacă da, vor presupune că Rose și-a asumat toată vina. A fost ofițer de infanterie. Oamenii ei au fost uciși. Faptele nu contează. E posibil să fi fost deja rănită și inconștientă înainte să se fi întâmplat altceva. Nu contează. Erau oamenii ei. A fost vina ei. Așa gândesc ofițerii de infanterie. Cuvinte mici, dar înseamnă mult pentru oamenii aceia. Directorul de la West Point mi-a spus că era un lider bun. Așa ceva te pune pe panoul de onoare. Poți să scrii asta pe un mormânt. A fost un lider bun. Pentru un ofițer de infanterie nu

există cuvinte mai frumoase. Pentru că e greu să fii așa. În ultimă instanță, funcționează pentru că ai făcut promisiunea nerostită să nu permiți să fie uciși. Devine o chestie în mintea ta.

— Nu vrea să vorbească despre asta, spuse Mackenzie.

— Psihiatrii militari ar mai vrea să știe statutul misiunii. A fost o operație de rutină ordonată de sus? Sau a fost la mijloc și un element de inițiativă? Caz în care ei ar presupune că vina pe care și-a asumat-o a fost și mai mare. Și-a condus soldații în calea răului, literalmente.

— Sunt psihiatri. Chiar tu ai spus asta. E menirea lor să complice lucrurile. Dacă auzi tropăit de copite, cauți cai, nu zebre. Rose e supărată în sinea ei pentru că cineva i-a băgat fața într-un blender și i-a mânjit-o cu rahat de câine.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce e? întrebă Mackenzie.

— Sunt sigur că despre asta e vorba, în cea mai mare parte. Cum să nu fie?

— Dar?

— Gândesc ca un polițist. Nu mă pot abține. La final, a avut gradul de maior. Tipul de la West Point mi-a spus că în ultimul ei tur de serviciu a avut o misiune importantă. Ceea ce pentru un maior înseamnă multă muncă de birou și tot felul de ședințe de informare. A avut puține ocazii să iasă pe teren. De ce să fi ales să meargă să se uite la o margine de drum de lângă un orășel? N-avea de ce. După patru tururi, se plictisise de chestiile astea. S-a dus pentru că se impunea prezența ei de comandant. Avea o operațiune în desfășurare. Avea căpitani sub ea și locotenenți sub aceștia, toți dornici să-și salveze pielea, așa că putem fi siguri a avut asigurată o echipă de protecție numeroasă. Putem fi siguri că au fost implicați mulți oameni. A fost singura rănită? Puțin probabil, dar nu știm sigur. Dosarele sunt securizate. Ceea ce înseamnă că, foarte probabil, operațiunea ei a fost un eșec. Poate cu victime multiple în tabăra americană. Așa încât fața ei desfigurată s-ar putea să nu fie toată povestea.

— Nu știu dacă încerci să-mi ridici moralul sau să mă pui la pământ, spuse Mackenzie.

— Orice variantă e de rahat, spuse Reacher. Din orice direcție ai privi lucrurile. Hai să nu fim optimiști fără motiv. Dar a avut un iubit. Sy Porterfield. Erau două adâncituri în patul ăla. Asta

spune ceva despre felul în care se vede ea pe sine. Putem întrezări cam ce ar fi posibil.

— Nu vrea să vorbească despre el. I-am spus despre pieptenul pe care l-ai găsit și n-a negat. A spus că e mai sigur să nu știu. Orice o fi însemnând și asta.

— A crezut că sunt un anchetator venit să-i pună întrebări despre el.

— Nimeni nu crede în povestea cu ursul.

— Ceea ce poate fi un factor traumatizant suplimentar. Chiar nu știe ce i s-a întâmplat iubitului ei. Nu e sigură ce-ar fi mai rău, ursul sau altceva. Psihiatrii ar chiui de bucurie. Ți-ar spune că este o mare amestecătură de probleme aici.

— Cu alte cuvinte, ar putea fi mai rău decât ce s-a întâmplat cu fața ei.

— Asta ar fi o interpretare de tip pahar pe jumătate gol. Dar este, totodată, și motivul pentru care te-am întrebat dacă vrei să auzi lucrurile politicos sau incomod.

— Am spus că vreau adevărul. Tu faci doar niște speculații acum.

— De acord, spuse Reacher. Și sper sincer că mă înșel în toate privințele.

Ea rămase tăcută un moment, apoi spuse:

— Ești un tip de treabă.

— O expresie care nu e folosită prea des.

— Îți mulțumesc că ești aici.

— Plăcerea e de partea mea, spuse el; și chiar așa și era.

Poate că era o simplă bancă de beton într-o parcare asfaltată, dar la un metru deasupra pământului spectacolul era grandios. Stelele erau mai frumoase decât le văzuse vreodată. Aerul era răcoros, molatic și zumzăia de liniște. Pe bancă, lângă el, era o femeie care arăta ca desprinsă de pe coperta unei reviste glossy. Se gândi că ar fi simțit-o fermă, suplă și rece dacă ar fi atins-o, cu excepția curburii spatelui, unde era posibil să fie umedă.

— Mai ții minte ce ți-am spus despre soțul meu? îl întrebă ea.

— Ai spus că e un om cumsecade și că vă potriviți.

— Ai o memorie foarte precisă.

— A fost ieri.

— Ar fi trebuit să-ți spun că are o amantă și că mă ignoră.

Reacher zâmbi și spuse:

— Noapte bună, doamnă Mackenzie.

Ea îl lăsă acolo, la fel ca în seara precedentă, privind la stele de pe banca de beton.

În același timp, la nici doi kilometri distanță, Stackley închise telefonul și-și parcă vehiculul vechi și obosit într-o parcare din spatele unei firme de retail care dăduse faliment, aflată la trei intersecții de centrul orașului. Mai pe la începutul vieții îi plăceau tunsorile scumpe și odată, pe când aștepta în salonul de frizerie, a citit o revistă în care se spunea că succesul în afaceri depindea în întregime de supravegherea drastică a costurilor. De aceea, ori de câte ori era posibil, dormea în camionetă. De unde și carcasa de rulotă. O cameră la motel l-ar fi costat cât câștiga pe două pastile. De ce să piardă acei bani?

Bătrâna de vizavi de Snowy Range cumpărase o cutie de plasturi cu fentanil, dar îi dăduse una pe care deja o deschisese, cu o oră înainte, cu mare grijă, astfel încât să sustragă un plasture numai pentru el, pentru mai târziu. Bătrâna n-avea să observe niciodată. Și, chiar dacă ar fi descoperit, ar fi presupus că fusese prea drogată și nu numărase bine. O reacție firească. Dependenții de droguri învață să dea vina pe ei înșiși. Lumea era la fel peste tot.

Scoase foarfeca din buzunar și tăie din plasture o fâșie lată de șase milimetri, pe care o vârî sub limbă. Sublingual, așa îi zicea metodei ăsteia. În altă revistă din același salon se spunea că asta e cea mai bună dintre toate.

Stackley era întru totul de acord.

Tot în același timp, la aproape o sută de kilometri distanță, în dealurile joase de la vestul orașului, Rose Sanderson se pregătea de culcare. Își dăduse jos gluga și apoi bluza de trening. Sub ea avea un tricou, pe care-l scoase, și un sutien, cu care procedă la fel. Își dezlipi folia de pe față. Cu mânerul periuței de dinți își răzui de pe piele excesul de alifie. Îl întinse pe folie, ca pe unt. Cu puțin noroc, poate reușea să-l mai folosească o zi.

Își umplu chiuveta cu apă rece. Trase aer în piept și-și ținu fața sub apă. Recordul ei era de patru minute.

Scoase capul și-și scutură părul, care crescuse la loc. Îl tunsese în săptămâna de dinainte de West Point. Trebuia să-și

pună un chipiu. Așa cereau regulamentele. Îl ținuse scurt timp de treisprezece ani. Acum revenise la lungimea normală. Cu fire aspre, argintii. Ca sârma ghimpată într-un balot de fân.

Cea mai mică dintre problemele ei.

Luă foarfecă din dulăpior și-și tăie o fâșie de șase milimetri din plasture, pe care o vârî în spatele buzei de jos. O doză care s-o țină pe linia de plutire. Adormită toată noaptea. Avea să-i țină de cald, făcând-o să se simtă calmă și relaxată, protejată și fericită.

Tot atunci, la cinci sute de kilometri distanță, în Rapid City, Dakota de Sud, Gloria Nakamura stătea în mașina ei și supraveghea ușa din spate a lui Arthur Scorpio. Din nou se vedea bordura de lumină. Ușa era întredeschisă două degete. Încă o noapte caldă. Își completa în gând lista de motive pentru care s-ar fi încins atât de mult încăperea încât să aibă nevoie de un plus de ventilație. Echipament electronic, poate. Cunoștea un tip care-și instalase acasă un home cinema. Avea un dulap plin de cutii negre, care emiteau un tip penetrant de căldură. Aerul era rarefiat, încins și mirosea vag a grăsime și silicon. Tipul ținea în permanență un ventilator pornit în acea încăpere.

Îi sună telefonul mobil.

Era prietenul de la Infracțiuni cibernetice, care spuse:

— Dă-mi un răspuns prin da sau nu. Putem presupune că Scorpio a fost cel care a primit sms-ul despre noul Billy?

— Nu putem să ne folosim de asta la tribunal.

— Ăsta n-a fost nici da, nici nu.

— Da, putem să presupunem că a fost Scorpio.

— Același semnal tocmai a primit un mesaj vocal de la o antenă din Laramie, Wyoming. De la un tip pe nume Stackley. Îi zice lui Scorpio „domnule Scorpio”. I-a spus că totul era bine, dar că umblă vorba despre doi bărbați și o femeie care-și bagă nasul și pun întrebări. Unul dintre indivizi ar fi un tip foarte solid și cei trei umblă într-o Toyota neagră.

„Reacher”, își zise Nakamura.

— Scorpio i-a spus lui Stackley ăsta același lucru pe care i l-a spus și lui Billy. Vrea ca individul ăla solid să fie scos din peisaj. A ordonat din nou o omucidere.

— Stai așa, spuse Nakamura.

Ușa lui Scorpio tocmai se deschidea. Bărbatul ieși pe alee, se

întoarse și încuie ușa. Apoi se duse la mașina lui.

— Mă duc după el, spuse ea.

— Irosești benzina de pomană, îi spuse amicul.

Ea închise telefonul și porni motorul. Scorpio se duse acasă.

Așa cum făcea de fiecare dată.

În același moment, la aproape o mie de kilometri distanță, într-un orășel numit Sullivan, din fâșia nord-vestică a statului Oklahoma, Billy trecu pe lumina roșie a semaforului. Conducea o camionetă Ford Ranger veche de mai bine de douăzeci de ani, pe care dăduse șase sute de dolari. Ieșise să-și refacă rezerva de bere. Era ușor amețit după primele șase. Amicul lui din Montana îl aștepta în camera de motel. A doua zi, după-amiază, urmau să se întâlnească cu un tip care avea ceva relații în Amarillo, Texas. Situația în privința găsirii unui loc de muncă se prezenta bine.

Lângă semaforul respectiv era parcată o mașină de poliție. Șoferul aprinse girofarul și apăsă o dată pe butonul sirenei. Billy încremeni, dar își continuă deplasarea. Ceea ce era o tâmpenie. Nu avea nimic de ascuns. Poate starea de ebrietate, dar, la naiba, erau la dracu-n praznic, în Oklahoma, unde două beri la activ reprezentau probabil o cerință minimă ca să te urci la volan. În afară de asta, era un om respectabil. N-avea cum să fugă oricum. Nu într-o rablă păduchioasă de șase sute de dolari.

Frână și trase pe dreapta.

Ca toți oamenii, polițistul era sensibil la micile emoții subliminale. Faptul că Billy nu oprise imediat îl cam călcase pe nervi. Gestul i se păruse obraznic și nerespectuos. În mod normal, ar fi oprit mașina în dreptul celuilalt vehicul, ar fi coborât geamul de pe dreapta și i-ar fi spus șoferului s-o lase mai ușor. Dar acum se simțea iritat și asta îl făcu să se umfle în pene și să lase bărbia în jos, în timp ce se lansa pentru reprezentația completă.

Opri în spatele camionetei și lăsă girofarul aprins.

Își puse pălăria pe cap. Numără până la douăzeci și coborî din mașină. Deschise tocul pistolului și puse mâna pe pistol. Înaintă lent și se opri la nivelul platformei Fordului, strigând tare și clar:

— Domnule, vă rog să coborâți din vehicul.

Ușa se deschise și Billy coborî.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el. Cred că visam cu ochii

deschiși. Bine că n-a fost nimeni prin preajmă.

Polițistul era sigur că aerul pe care-l expirase individul duhnea a bere.

— Permisul, spuse el.

Billy căută în buzunar și-i dădu documentul. Polițistul îi spuse:

— Domnule, vă rog să așteptați aici.

Se duse la mașina lui, cât mai agale posibil. În mașină avea un terminal de computer pe un suport flexibil, prins în șuruburi de tunelul din apropierea schimbătorului de viteze. Mulțumită primarului cel nou. Tot felul de promisiuni electorale, cu decontare de la buget.

Tastă datele personale ale lui Billy.

Pe ecran apăr un cod de la divizia de vest a agenției federale DEA.

Coborî din mașină și se duse la Billy, cât mai încet posibil, iar când ajunse acolo, îl învârti pe loc și-l lovi cu capul de acoperișul Fordului, trăgându-i mâinile în spate și punându-i cătușele.

35

Se întâlniră în hol la opt dimineața. După micul dejun luat la restaurant, se duseseră cu mașina la un magazin alimentar, unde cumpăraseră lucruri pentru Rose. Mai ales alimente, unele sănătoase, altele mai puțin, dar și săpun, o pereche de șosete roz și un pieptăn nou cu dinții rari, precum și o carte. Genul de mărunțișuri care sunt de obicei lăsate pe din afară când bugetul unei gospodării este strâmtorat.

Cumpărară câte două din fiecare tip de cremă antiseptică.

Telefonul lui Bramall sună când erau la coadă la casă. Se uită la ecran și spuse:

— E agentul special Noble, de la DEA.

Răspunse și ascultă, scoțând sunete apreciative, dar neutre. La un moment dat, lăsă o pauză de o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi fost gata să spună ceva, dar nu spuse nimic. Ca și cum ar fi decis să nu spună nimic. Ca o partidă de șah între doi agenți federali. Reacher cunoștea semnele.

Bramall închise convorbirea și spuse:

— Billy a fost arestat aseară într-un orășel din Oklahoma. Noble l-a interogat telefonic. Până acum, a negat totul. Ba chiar susține că nu cunoaște pe nimeni cu numele Rose Sanderson sau unde s-ar afla aceasta.

— Astea-s știrile de ieri, spuse Mackenzie. Nu mai avem

nevoie de Billy.

Drumul înapoi până la casa în care stătea Rose a fost ca o călătorie în timp specifică pentru Wyoming. În mintea lor, nu aveau mult de mers. Era un drum în zonă. Mule Cross era ceva mai încolo, pe șosea, iar Rose locuia imediat la vest de cotitura drumului. Dar în realitate deplasarea dură două ore întregi. Șoseaua cu două benzi lungă, lungă, apoi drumul de pământ, mai lent decât și-ar fi dorit prin spațiul infinit, și în sfârșit aleea de acces accidentată lungă de șase kilometri. Cerul căpătase o culoare de oțel. Nu o amenințare, ci o aducere aminte. Iarna se apropia cu pași repezi.

Cei trei cowboy îi întâmpinară în locul în care cărarea ieșea din pădure în ultimul luminiș. Nu făceau nimic. Doar așteptau și stăteau de veghe, răspândiți într-un șir neregulat, cam la treizeci de metri de casă. Ca un perimetru defensiv. *Am căpătat o atitudine protectoare.* Bramall încetini, într-o manieră deloc amenințătoare, și ocoli spre locul în care parcase și mai înainte. Reacher descărcă alimentele și celelalte cumpărături și le așeză pe verandă. Mackenzie le cără în casă, apoi închise ușa în urma ei.

În luminiș se lăsă liniștea.

Reacher îl văzu pe Bramall la marginea râpei. Un bărbat îngrijit, mic de statură, în costum închis la culoare, cu cravată la gât. În pustietatea aia ar fi trebuit să arate nelalocul lui. Dar nici vorbă de așa ceva. Părea de-al casei. Era genul acela de om. Se gândea la ceva. Reacher vedea asta pe chipul lui. Îl frământa o problemă. Un fel de dilemă etică.

Reacher era aproape sigur despre ce era vorba. Billy. Nu era știrea de ieri, ci știrea de mâine.

Reacher se duse la locul unde stătea Bramall și spuse:

— Știu.

Pe un ton care se dorea plin de înțelegere.

— Ce știi? replică Bramall.

— Că-ți pare rău că nu i-ai spus Băiatului detectiv că am găsit-o pe Rose fără ajutorul lui Billy.

— Tu i-ai fi spus?

— Nu, zise Reacher. Prea multe informații. Ce s-a întâmplat în Oklahoma?

— A trecut pe roșu. Verificarea în baza de date i-a scos la

iveală numele și fața. Noble l-a sunat și a încercat să obțină de la el niște răspunsuri. Întrebarea e de ce-a făcut asta. Se poate să fi fost un gest de pură curtoazie față de noi, pentru că a fost impresionat de situația doamnei Mackenzie. În definitiv, ea l-a întrebat dacă ar fi putut s-o anunțe în caz că afla ceva. Poate că a făcut toate astea pentru ea. Sau poate că nu. Poate că a făcut-o pe bune. S-o fi gândit că dacă i l-au servit pe Billy pe tavă, ar putea să scrie un raport cuprinzător. La urma urmelor, s-ar fi rezolvat o mică problemă. Nu-i place rețeaua fantomă. Caz în care, dacă ar fi știut unde se află Rose, la carte scrie că prima mutare logică ar fi fost s-o interogheze ca martor sau s-o aresteze pentru cumpărarea de narcotice ilegale, ori și una și alta. Nu e acum momentul ca eu să risc oricare dintre variante. Nu chiar acum. Din mai multe motive. Unul dintre ele fiind preferința declarată a clientei mele de a o menține pe sora ei în afara sistemului. Așa că de-aia nu i-am spus. Și da, îmi pare puțin rău pentru asta. Prefer să nu țin ascunse informații față de oameni ca el.

— Ți-a fost prelungit contractul?

— Pe durata crizei curente.

— Cât ar însemna asta?

Bramall privi spre casă apoi spuse:

— Nu sunt expert în chestii de-astea.

— Cât va rezista Billy?

— Dacă Noble acționează în mod serios?

— Chiar și dacă nu o face, cred. Billy ar putea spune o prostie în orice moment. Să-i scape ceva mărunt. Băiatul detectiv ar putea ciuli urechile. Să nu uităm că miza e uriașă. Oameni care pot face diferența între mărfuri de genul ăsta spun că ceea ce primesc aici este marfă veritabilă. Made în America. Direct de pe ușa fabricii. Transporturi întregi, în cutii corespunzătoare. Lucru pe care Băiatul detectiv îl crede imposibil. O s-o ia ca pe un afront personal. O să iasă la vânătoare. O să astupe și ultima fisură. Nu e momentul nici să riscăm o renunțare bruscă la droguri. Sunt sigur că cealaltă preferință declarată a clientei tale este s-o țină pe sora ei în afara unui salon de spital încuiat.

Bramall se uită din nou spre casă și spuse:

— Presupun că genul de decizii pe care le iau acum nu sunt din cele care se pot lua rapid.

— În condiții normale, cred că nu, spuse Reacher. Dar de data

asta nici nu poate dura mult.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Instinctul îmi spune că ar trebui să ne cărăm de-aici în două-trei zile.

— Până atunci să nu-i spunem nimic lui Noble.

— Pentru mine e simplu, spuse Reacher. Dar tu ai o licență din partea statului Illinois.

— Mie-mi spui? Și în același timp dețin dovezi credibile că un individ pe nume Arthur Scorpio din Rapid City, Dakota de Sud, care se presupune că e bine mersi în jurisdicția diviziei de vest, coordonează în prezent o rețea invizibilă pentru DEA, dar care se extinde cel puțin în Wyoming și Montana și care folosește drept sursă o portiță de scăpare a ultimilor supraviețuitori, ca un fel de Eldorado, a cărei descoperire ar fi elogiată ca un triumf important și cheia de boltă a unei remarcabile povești de succes locale. Aș putea să i-o servesc pe tavă. De fapt, am obligația profesională să fac exact asta. Dacă și când cred că o fărădelege a fost sau este pe cale să fie comisă. Și, mai presus de toate, am obligații etice evidente. Ar trebui să-i spun lui Noble tot ce știu.

— Dar nu încă, spuse Reacher.

— Pentru că trebuie să permitem continuarea aprovizionării ilegale. Măcar până când clienta mea aranjează în altă parte o aprovizionare alternativă semi-legală.

— Relaxează-te, spuse Reacher. Ești pensionat.

— Sunt la a doua carieră.

— Mai puține reguli decât la prima.

— Dar mai multe reguli decât în cazul tău.

— Și eu am reguli, spuse Reacher. O mulțime. Una dintre ele spune că un veteran rănit are prezumția de nevinovăție. Dar mai am una care spune să dispar întotdeauna înainte de sosirea agenților guvernamentali. Așa că sunt de acord. Trebuie să ne strecurăm printre obstacole.

În casă era liniște și ușa rămase închisă. Reacher împrumută telefonul lui Bramall și se duse la marginea râpei, unde prindea maximum de semnal.

Formă numărul pe care-l avea în memorie. Aceeași femeie îi răspunse.

— West Point, spuse ea. Biroul directorului. Cu ce vă pot fi de

folos?

— Reacher la telefon, spuse el.

— Vă salut, domnule maior.

— Trebuie să vorbesc cu generalul Simpson.

— O clipă, domnule maior.

Directorul preluă convorbirea și spuse:

— Noutăți?

— Am găsit-o, spuse Reacher.

— Starea?

— Îngrijorătoare, spuse Reacher. Inima Purpurie a însemnat o rană gravă la față. A rămas dependentă de medicamentele administrate în spital. Nu are mijloace vizibile de susținere.

— Pot să ajut cu ceva?

— În acest moment, doar cu informații. Trebuie să știu ce căsuțe au fost bifate în legătură cu starea ei psihică. Ar putea să ne ajute în legătură cu ce se va întâmpla în continuare.

— Ce informații?

— A fost un dispozitiv explozibil improvizat la marginea drumului. Vreau să știu mai multe despre asta. Și anume de ce s-a aflat acolo și cine a mai fost rănit sau ucis.

— O să-ncerc să aflu.

— Și mai vreau să știu mai multe despre Porterfield. Ea ne-a spus că e mai sigur să nu știm. Nu sunt sigur ce înseamnă asta. Cine a fost omul ăsta? Tot ce știm e că în urmă cu paisprezece ani era un sublocotenent proaspăt înrolat care n-a reușit să treacă cu bine de prima încercare. Care parte din povestea asta i-a adus după doisprezece ani atâta atenție?

— Sanderson trebuie să știe.

— Nu pot s-o forțez să răspundă. Situația emoțională aici este delicată.

— I-ai dat inelul înapoi?

— M-a rugat să i-l păstrez. Până vin vremuri mai fericite.

— O să vină?

— Poate, spuse Reacher. Prima parte va fi cea mai dificilă.

Îi înapoie telefonul lui Bramall. Apoi așteptară, așezându-se în aceleași locuri ca în ziua precedentă, Reacher pe treapta verandei, Bramall pe o stâncă de la marginea râpei. Cei trei cowboy erau grupați la capătul aleii, zăbovind prin preajmă, ca și cum s-ar fi așteptat să apară cineva curând.

Stackley era un om care considera că datele și informațiile trebuie puse în valoare de îndată. Era regula numărul unu în mediul de afaceri modern. Sau poate numărul doi, după supravegherea la sânge a costurilor. În privința asta, diferitele reviste nu cădeau întotdeauna de acord. Ca să fie sigur, acționa pe ambele fronturi. În fiecare dimineață, chiar acolo, în camioneta sa, înainte de a se ridica din pat, își citea sms-urile primite peste noapte și-și asculta mesajele vocale. Prin urmare, în ziua aceea a știut de la prima oră că tipul acela solid trebuia să iasă din peisaj. Și-a petrecut primele ore gândindu-se cum să procedeze. Era un om care considera că delegarea era semnul unui conducător de succes. Era regula numărul unu în mediul modern. Sau numărul doi, sau trei. Nu mai conta. Dar era categoric una dintre regulile de bază.

Când a ajuns la Mule Crossing, Stackley hotărâse deja ce strategie să aplice. Când a trecut de ceea ce aflase că fusese locuința lui Billy, predecesorul său, stabilise care să fie momeala. Iar când a trecut de ceea ce a aflat că fusese locuința unui tip numit Porterfield, știa cu exactitate unde s-o ofere.

Continuă să conducă mașina mai mulți kilometri și coti la penultima potecă de acces de pe dreapta, având în față șase kilometri de rădăcini și pietre, așa cum descoperise de dimineață. Dar era un om care credea că productivitatea depinde de utilizarea la maximum a tuturor mijloacelor fixe. Era regula numărul unu în noul mediu de afaceri.

Reacher auzi în spatele lui deschizându-se ușa casei, așa că se ridică și se întoarse la timp ca s-o vadă pe Mackenzie ieșind pe verandă. În umbra din spatele ei se afla o siluetă mică și vagă. O culoare argintie. Mackenzie închise ușa și coborî pe potecă. Aruncă o privire către cowboy, aflați tot la capătul aleii. Se duse la Bramall, urmată de Reacher. Alese o stâncă și se așeză pe ea. Reacher alese una aflată cu circa doi metri mai încolo. Bramall stătea pe cea pe care șezuse și mai devreme. Arătau ca trei naufragiați pe un țărm stâncos, care pun la cale un plan. Câmpia nemărginită din spatele lor părea vastă ca un ocean.

— Facem progrese, cred, spuse Mackenzie. Mai mari decât am crezut că vom face într-un timp atât de scurt. Asta în cazul în care chiar are de gând să facă ceea ce spune. Uneori mi se

pare că acceptă lucrurile cu prea mare ușurință. Pentru că se referă la viitor. Știe că nimic nu se schimbă astăzi. Asta pare să fie limita orizontului ei. Dar fiecare zi devine astăzi când ajungi acolo. Trebuie să ia toată treaba asta în serios. Trebuie să înțeleagă că va veni ziua când voi fi nevoită s-o mut de aici.

— Și când va fi acea zi? întrebă Bramall.

— Elementele esențiale sunt o locuință nouă și genul potrivit de doctor. Putem să începem aceste căutări de îndată, cât încă mai așteptăm aici. Sau de mâine, dacă vrem. Apropo, am hotărât să mă mut aici. Cred că toți ar trebui să ne mutăm. Sunt case goale în zonă. E ridicol să facem naveta între hotel și locul ăsta.

— Să ne mutăm? zise Bramall.

— E mai eficient așa, nu crezi? Dacă sunt aproape de ea tot timpul, pot s-o îngrijesc în permanență. Poate în final rezolvăm treaba asta mai rapid.

— Nu știm cui aparține acest loc, obiectă Bramall.

— Unuia care n-a mai trecut de trei ani pe-aici. De ce ar veni tocmai acum? N-o să stăm foarte mult.

— Cam cât crezi c-o să rămânem? spuse Bramall.

— Depinde întru totul de cazare și de doctor.

— Cea mai bună estimare?

— În mintea mea aș zice că o lună, spuse ea. Hai, două luni în cel mai rău caz.

Departe, dinspre alee, se auzeau zgomote de motor și de cauciucuri, ceea ce-i făcu pe cowboy să se ridice. Reacher văzu o camionetă veche și rablagită ieșind din pădure. Avea o carcasă de rulotă din plastic deasupra platformei. O mai văzuse înainte. Pe drumul de pământ. Trecând pe lângă ei, cu un tip la volan, până în patruzeci de ani, privind drept în față, fără să le acorde vreo atenție.

Mackenzie se întoarse să se uite.

— Ăsta trebuie să fie Stackley, spuse ea. Rose spera c-o să treacă pe aici astăzi.

36

Stackley îi văzu pe cowboy pășind în spate. Îi recunoscu din ziua precedentă. Aceiași trei indivizi. Se mișcau ca să se dea din calea lui, dar și ca să formeze un fel de comitet de primire. Sau ca o gardă de onoare. În adâncul său, lui Stackley îi plăcea să facă trafic de droguri. Clienții erau recunoscători și entuziaști.

Nu ca în alte slujbe în care lucrase.

Dincolo de cei trei cowboy văzu Toyota neagră plină de praf. Chiar acolo. Exact mașina despre care-i vorbise lui Scorpio la telefon. O descrisese parcată la marginea drumului de pământ, cum ar fi făcut un polițist, cu cei doi bărbați și femeia din ea, despre care oamenii ziceau că puseseră tot felul de întrebări. Unul dintre bărbați era foarte solid.

Stackley transmisese informația telefonic și primise răspunsul. Se uită la casă. Liniște și pace. Ușa era închisă. Se uită în dreapta, la linia de copaci îndepărtată.

Nimic acolo. Se uită la stânga, la stâncile de la marginea râpei. Trei oameni stăteau pe ele.

Un bărbat în vârstă, îmbrăcat în costum.

O femeie frumoasă.

Și un tip foarte solid.

Stackley opri camioneta în capătul aleii de acces. Ezită o secundă, apoi opri motorul. Coborî și-i duse pe cei trei cowboy nerăbdători în spate, la ușa rulotei. Unde făcu ceva ce nu făcea niciodată. Îi lăsă să vadă ce se afla înăuntru. Trase de pătură un pic cam mult, ca din neglijență, și lăsă la vedere cutiile, câteva zeci, majoritatea încă învelite în folie, unele deschise, dar încă aproape pline, toate albe, curate și imprimate cu inscripții americane. Simțea în spate murmurul dorinței. Ceea ce era bine. Avea nevoie ca noii lui amici să simtă ceea ce avea de oferit.

Îi adună în jurul lui și le spuse ce puteau face ei pentru el și ce putea el să facă pentru ei. Delegarea. Regula numărul unu în mediul modern de afaceri. Mai ales împotriva unui ins atât de solid.

Reacher îi văzu îngrămădindu-se în spatele camionetei. Se uitau cu toții înăuntru. Inspectau marfa, probabil. Păreau mulțumiți de calitate, de cantitate sau de ambele. Îi aminteau lui Reacher de mama lui, cu o viață în urmă, undeva, într-o bază militară din străinătate, îngrămădindu-se pe trotuar împreună cu alte soții de militari, când sosea camionul cu pește. Apoi Stackley se dădu mai aproape și începu o discuție aprinsă. Despre preț, probabil. Era important pentru toate părțile implicate, din perspective diferite.

— Rose nu iese din casă, spuse Mackenzie. Cred că prietenii

ei cumpără și pentru ea. Poate așa fac întotdeauna. Ceea ce ar însemna că Billy n-a văzut-o niciodată. Oricum n-ar fi putut să ne ajute.

— Trebuie să vorbim despre Billy, zise Reacher.

— De ce?

— E în baza de date acum. Băiatul detectiv a vorbit deja o dată cu el.

— Neagă totul.

— Și crezi c-o să nege mereu?

— Presupun că voi ați glumit când ați vorbit despre bastoane și furtunuri de cauciuc.

— O să accepte să facă o înțelegere. Sau o să-i scape din greșeală. Nu știe ce piese le lipsesc polițiștilor. Mai de vreme sau mai târziu o să spună ceva ce nu trebuia să spună. Ar fi prudent să presupunem că ceasul a început deja să bată. Poate că ar fi bine să regândim programul de plecare de-aici. N-are niciun rost să mai fim aici când aprovizionarea se va întrerupe. Categoric n-are niciun rost să mai fim aici când vor apărea agenții federali. Știu cât de greu este pentru voi amândouă, dar genul acela de probleme ar înrăutăți și mai mult situația.

— Nu crezi că ar fi posibil să rămânem o lună?

Reacher văzu cum banii trec dintr-o mână în alta, în spatele camionetei de la capătul aleii de acces.

— Cred că ar trebui să ne propunem să ne mișcăm ceva mai devreme, spuse el.

Văzu cutii mici și albe trecând dintr-o mână în alta, dar în sens invers.

— Cât de devreme? întrebă Mackenzie.

— I-am spus domnului Bramall că instinctul îmi spune să ne cărăm de-aici în două-trei zile.

— Imposibil.

— Cât de repede poți s-o faci?

Camioneta se urni din loc și întoarse, apoi începu să coboare pe alee. Cei trei cowboy duseră cutiile mici și albe spre casă. Mai întâi, lăsară pe verandă cam jumătate dintre ele, după care plecară cu restul cutiilor pe o potecă ce șerpuia printre copaci, până se făcură nevăzuți.

— Trebuie să găsim un doctor potrivit, spuse Mackenzie. Nu poate să trăiască fără marfa asta.

— Întreabă-ți vecinii de acasă.

— Ăia se duc la dezintoxicare. Avem nevoie de un furnizor.

— Dacă rămânem aici, suntem victime sigure, spuse Reacher. Se apropie un pericol mare.

*

După încă o oră petrecută cu sora ei, Mackenzie ieși și spuse că era gata să meargă să-și ia bagajele din camera de hotel, promițând că se înapoiază în patru ore. Pregătită să rămână atât cât era nevoie. Bramall ridică din umeri și în cele din urmă acceptă să facă același lucru. Era ceva care depășea zona lui de confort, dar, la naiba, era vorba de a doua carieră. Reacher le spuse că deja predase cheia de la cameră. De fiecare dată plătea tariful pentru o singură noapte. Își pusese periuța de dinți în buzunar, iar alte bagaje nu avea. Una peste alta, prefera să rămână în locul acela liniștit, urmând să-i revadă mai târziu pe ceilalți doi. Mackenzie se duse să-i spună surorii sale ce hotărâseră să facă, după care plecă împreună cu Bramall.

Reacher se așeză pe treapta verandei, care devenise locul lui obișnuit. În fața lui, râpa se lățea și dispărea din raza vizuală. Dincolo de ea, orizontul avea o tentă portocalie prăfuită, cu munți albaștri fantomatici în fundal. Aerul era curat și tăcut. Privi păsările de pradă plutind pe curenții de aer, dârele de condensare ale avioanelor cu reacție la aproape treisprezece mii de metri altitudine și o veveriță cocoțată pe o stâncă la trei metri de el.

Deodată în spatele lui se deschise ușa. Veverița se făcu nevăzută. Vocea deja cunoscută spuse:

— Domnule maior?

Reacher se ridică și se întoarse. Rose era în ușă, îmbrăcată în bluza de trening argintie, cu gluga trasă în față. Stătea înăuntru și privea afară. Cicatrice abia vizibile și folia de aluminiu. Privire calmă.

— Aș dori să continuăm discuția de ieri, spuse ea.

— Care parte?

— Cea în care am crezut că ești aici în misiune oficială.

— Nu sunt.

— Am înțeles asta. Tot ce vreau e să aflu opinia ta. S-ar putea să știi lucruri pe care eu nu le cunosc.

— Vino și stai aici, spuse el. E o zi frumoasă.

Ea avu o scurtă ezitare, apoi ieși și traversă veranda. Era suplă, micuță și se mișca asemenea unui atlet. Ceea ce și era.

Infanteria era o armă atletică. Se așeză pe aceeași treaptă ca Reacher, cam la un metru distanță. Mirosea a săpun și a ceva astringent. Chestia de pe față, se gândi el. De sub folie. Din lateral, nu putea să-i vadă decât gluga, trasă peste cap ca un tunel.

Veverița își făcu din nou apariția.

— Ți-am spus că am avut un prieten al cărui caz e încă deschis, spuse ea.

— Sy Porterfield.

— Ești în misiune.

— Nu, dar am cules informații pe parcurs.

— Ce știi despre el?

— Foarte puțin, spuse Reacher. Doar că a fost prietenul tău o vreme, era înstărit, a absolvit o universitate din Ivy League, a făcut parte din Corpul de Marină, a fost rănit și îi plăcea autenticitatea atât de mult, încât prefera să adune apa scursă în găleată decât să-și repare cum trebuie acoperișul.

— E un rezumat corect.

— De asemenea, are trei dosare secretizate la Pentagon.

— Nu pot să vorbesc despre alea.

— Atunci, cum să-ți spun opinia mea?

— În teorie, spuse ea. Care ar fi motivul pentru care o anchetă se oprește pur și simplu?

— Sunt tot felul de motive. Poate că n-a fost ceea ce sperau ei să fie. Poate că au ajuns într-o fundătură. Poate că era prea dificil de dus la capăt. Ar trebui să știu mai multe.

— Nu pot să-ți spun.

— Atunci, dă-mi voie să fac o supoziție bazată pe ceea ce știu. Poate că a fost un caz de fugă după doi iepuri. Pentagonul pare să aibă dosarul original. Să zicem că în urmă cu doi ani pe Porterfield îl frământa ceva. De ce să fi sunat la Pentagon? Ăsta nu era un reflex natural. Cu doisprezece ani în urmă fusese locotenent combatant în Corpul de Marină. Pentagonul n-a făcut parte niciodată din viața lui. Pariez că nici măcar n-a văzut clădirea. Dar i-a găsit și i-a informat. Ceea ce înseamnă că treaba care-l frământa era de tip militar de nivel înalt. Pe urmă, cei de la Pentagon i-au informat pe cei de la DEA, ceea ce înseamnă că trebuie să fi avut și un aspect legat de narcotice, de nivel ridicat. Poate că a fost o eroare de comunicare. E posibil ca Pentagonul să fi crezut că DEA se va ocupa de

problemă, în vreme ce DEA a crezut că Pentagonul o va rezolva. Așa că în final nimeni nu s-a mai ocupat de nimic.

— Nu pot să intru în detalii.

— Știm că în locuința lui s-a dat o spargere după ce a murit.

— Da, am văzut asta. M-am dus acolo de câteva ori, doar ca să mă plimb prin preajmă.

— Mie mi s-a părut că a fost o operație pusă la cale de servicii, ca pe vremuri.

— De acord cu tine că s-a lucrat curat.

— Știi cine a fost.

— Nu pot vorbi despre asta.

— Știi ce au luat de acolo.

— Da.

— Îmi răspunzi la o întrebare?

— Depinde despre ce este vorba.

— Nu-mi trebuie decât un da sau un nu. Fără detalii, fără alte precizări. Nimic mai mult decât vrei să-mi spui.

— Promiți?

— Doar un da sau un nu. Ca să mă lămuresc într-o anumită privință.

— Care anume?

— Știi cum a murit Porterfield?

— Da, spuse ea. Am fost acolo.

Divizia din care făcea parte și Kirk Noble avea sediul în Denver, Colorado. Biroul lui era un spațiu anost de culoare bej, înviorat parțial de aurul din cutia de pantofi pe care o luase din casa lui Billy din Wyoming. Toate obiectele fuseseră întinse ordonat pe masa lui de lucru. Toate flecușteţele din aur. Cruciulițe cu lanț, cercei, brățări, talismane, coliere, inele de firmă, verighete, inele de absolvire. Trebuia să completeze un formular de inventar. Descriere și valoare.

O parte dintre ele erau tinichele. Altele erau presate din aliaje de staniu pe care niciun bijutier nu l-ar fi putut identifica. Douăzeci de cenți, literalmente, era valoarea unora dintre obiecte. Altele erau doar mediocre. Șapte dolari după greutate pentru ăsta, nouă, dacă erai norocos pentru celălalt. Altele erau mai de calitate. Era și o verighetă de 18 carate, groasă și grea. O piesă arătoasă. Cincizeci de dolari la un magazin de amanet, cu ușurință. La fel pentru o pereche de cercei. Doi cercei solizi și

grei, aur de 18 carate. Poate șaizeci de dolari pe amândoi.

Când termină, se uită la listă. Coloana din dreapta. Valorile. N-aveau nicio noimă. Erau complet aleatorii. De la aproape zero până la o sumă rezonabilă. Trecând, în esență, prin fiecare valoare posibilă din acest interval. Doi dolari, trei dolari, patru dolari, până la peste șaizeci. Și nu așa funcționa o afacere de acest tip. Nu era ca un magazin de delicatese unde te duci să cumperi câte-un praf de ceva, câte-un strop de altceva. Cumperi o pungă de zece dolari cu praf brun cu zece dolari. Sau n-o cumperi. Sau cumperi două pungi cu douăzeci de dolari. Ori trei cu treizeci. Sau, cum ar zice un economist, o creștere în trepte a prețului.

În vreme ce prețurile lui Billy aveau o structură granulară remarcabilă. Ca și cum ar fi vândut pungi de cinci dolari, de șase dolari, de treisprezece, de șaptesprezece și de nouă dolari. Servicii complete. Dorința clientului e lege. Punguțele erau umplute și cântărite la fața locului.

Foarte neverosimil.

Prin urmare, poate că nu vindea deloc pungi de prafuri. Poate că produsul lui venea vrac. Poate că pentru vânzarea cu amănuntul cantitățile mari puteau fi divizate, până la cantități individuale, pentru persoanele cu resurse limitate. Sau tăiate cu foarfecă în jumătăți și sferturi pentru cei cu adevărat faliți.

Ca în vremurile de altădată.

Imposibil.

Luă telefonul de pe birou și sună jos, la închisoare.

— Aștept un transfer din Oklahoma, spuse el. Îl cheamă Billy și nu mai știu cum.

— Tocmai l-am procesat, răspunse vocea de la telefon.

— Du-l direct în sala de interogatorii. Spune-i că am niște întrebări. O să cobor în două ore. Lasă-l să transpire până atunci.

Nimic mai mult decât vrei să spui, promisese Reacher, și se dovedi că Rose Sanderson chiar nu voia să mai spună nimic. Cel puțin, nu pe subiectul Porterfield. Încuviință din cap ca pentru sine, înăuntrul glugii, ca și cum chestiunea fusese rezolvată. Apoi spuse:

— Sora mea mi-a spus că ai întrebat-o cum te simți când arăți atât de bine.

— Da, răspunse el.

— Știai despre mine atunci.

— Era logic.

— Sunt sigură că ți-a răspuns în doi peri. Ea e încă frumoasă. În adâncul sufletului, oamenii frumoși știu că oamenii obișnuiți au impresia că frumoșii primesc ceva gratuit. Trebuie să mimeze aproape exasperarea. Se simt obligați să spună că asta îi face să se simtă superficiali. Dar acum pot să-ți spun cum stau lucrurile. Îi face să se simtă excelent. E ca și cum ai aduce un pistol într-o confruntare cu cuțitele. Uneori, îmi scoteam în evidență atuurile și pur și simplu îi doboram pe rând, bum, bum bum. E ca o superputere. Ca și cum ai comuta de pe „Împietrește" pe „ucide". N-are niciun rost să neg. E un avantaj evolutiv important. La fel cum e să fii așa mare ca tine.

— Ar trebui să facem copii, spuse Reacher.

Auzi cum foșnește folia în interiorul glugii. Nu putea decât să spere că fusese un zâmbet.

— Zilele alea s-au terminat.

— Se pare că Porterfield n-a fost de acord cu asta.

— Am fost prieteni, atât.

— Erau două urme de trupuri în pat.

— De unde știi?

— Omul care repara acoperișul i-a spus unui tip care i-a spus altui tip care ne-a spus nouă într-un bar.

— Adică, constructorul se uita la patul meu?

— Patul tău? Acum văd că ești de acord cu el.

— Sy era diferit, spuse ea.

— De ce ar fi nevoie ca infecția aia să se vindece?

— Un tratament prelungit cu antibiotice administrate intravenos. Nu e nimic neobișnuit. Majoritatea rănilor se infectează. Bacteriile se protejează. E greu să scapi de ele.

— Și nu vrei să mergi la spital.

— Nu mi-a plăcut. Era stânjenitor. Eu eram cea mai mare frică a oricărui soldat. O rană care să te desfigureze. Brațele și picioarele se bucurau de toată gloria. Toată tehnologia aia științifică. Titan și fibre de carbon. Unele dintre picioarele alea costau un milion de dolari. Arătau mai bine decât cele noi. Băieții purtau pantaloni scurți ca să se laude cu ele. Eu nu. Aș fi fost un dezastru în materie de PR.

— Poți să te tratezi intravenos și acasă, spuse Reacher. Cu un

anumit gen de doctor. Sora ta îți va găsi unul. Genul care să susțină totodată o revenire lentă și lungă la normal, pentru problema dependenței. Genul care ar putea dori să-ți păstreze actualul obicei pentru cel puțin încă un an, până te obișnuiești cu ideea.

— N-o cred.

— Că vrea?

— Că poate.

— Are bani. Vorbim aici despre sistemul civil de sănătate. Poate să obțină tot ce vrea.

— Oamenii o să mă vadă. E o suburbie.

— E Lake Forest, Illinois. Poți să porți o pungă pe cap. O să creadă că e un act artistic. Peste un an o să ai propriul tău spectacol.

— Îmi place mai mult aici.

— Din cauza a ceea ce-ți aduce Stackley. Sau Billy, înainte. Ceea ce e o aberație fantezistă. Negoțul ăla a fost închis. Sunteți la finalul ultimelor scurgeri de provizii. Vânătoarea s-a pornit deja. Billy e la răcoare. Îi mai despart doi pași până să sugrume complet lanțul de aprovizionare. Gândește-te tactic la situație. Trebuie să acționăm imediat.

Ea nu-i răspunse. Trase adânc aer în piept și deveni rigidă. Reacher simți de la un metru. O vibrație joasă, prin lemnul treptei de scară.

— O să intru în casă acum, spuse ea.

— Îmi pare rău că te-am supărat, zise el.

— În zece minute o să-mi treacă.

Se ridică, urcă pe verandă și apoi Reacher o auzi întorcându-se și așteptând. Se uită la ea. Rose îl privea din adâncul glugii. În filme, ochii ei ar fi fost ca două lumini roșii.

— Asta e problema, spuse ea. Totul va trebui să meargă șnur. Din păcate, constat că am nevoie de chestiile astea. În acest moment, lucrul cel mai important din lume pentru mine este un plasture cu fentanil nou. În acest moment asta valorează cât o sută de inele sau cât zece surori. Dar din fericire am un plasture nou. Deja am hotărât să-l ling. Am făcut deja această alegere. Te supără toate astea?

— Da, spuse Reacher. Puțin.

— Și pe mine, spuse ea.

Așteptă zece minute ca doza să-și facă efectul, dar Rose nu mai ieși din casă. Așa că se duse să facă o plimbare, pe lângă marginea pădurii, până când îi văzu pe cowboy venind pe poteca lor în direcția lui. Cei trei indivizi, ca întotdeauna cu cel încălțat cu cizme din piele de reptilă mergând cu un pas în față. Îl salutară pe Reacher într-un fel care îl făcu să simtă că erau surprinși să-l vadă. Le spuse că preferase să rămână acolo.

— Ceilalți nu sunt aici? întrebă tipul cu cizmele.

— Se întorc peste vreo două ore, zise Reacher.

— Ai vorbit cu Rose?

— Da, am vorbit, spuse Reacher.

— Ce face?

— Mi-a spus că a fost acolo când a murit Porterfield.

— Cred că e adevărat.

— Voi unde erați?

— În Colorado. Primăvara a venit târziu acolo. Am avut de lucru la căratul fânului.

— Ce v-a povestit când v-ați întors?

— Nu vorbește niciodată despre lucruri de genul ăsta.

Reacher nu spuse nimic. Cei trei se uitară unul la celălalt, ușor ezitanți, dar cumva entuziaști, ca și cum tocmai le-ar fi venit o idee trăsnită.

— Dacă vrei, am putea să-ți arătăm locul în care a fost găsit, spuse tipul cu cizme.

— E departe? întrebă Reacher.

— Cam la o oră de mers pe jos. Urcuș, în cea mai mare parte.

— E interesant?

— Drumul e interesant. Ca să-ți faci o idee. Poți să-ți dai seama ce fel de persoană ar fi putut să care un cadavru atât de departe.

— Ai spus că oricine ar fi putut să facă asta.

— Am spus că așa ar fi făcut oricine. E o diferență. Cei care ar fi putut s-o facă fac parte dintr-un mic segment al populației.

— Bine, spuse Reacher. Arată-mi.

Traversară luminișul aproape de colțul casei și se îndreptară spre un alt spațiu între copaci, dar mai întâi tipul în cizme făcu un ocol pe la mașină și se întoarse cu o pușcă. Că era bine sau rău, spuse individul, nu trebuia să uite că se duceau în ținutul ursilor.

37

Poteca urca prin pădure, care se rărea pe măsură ce panta devenea mai abruptă. Câțiva arbori erau zgâriați de coarnele etanilor. Pe jos se vedeau urme de copite. Nicio urmă de urs. Nu încă. Lucru care-l făcea pe Reacher fericit. Pușca tipului era un M14 Garand vechi. Arma de bază a soldaților americani în urmă cu șaizeci de ani. O armă stângace. Dar îți făceai treaba cu ea. Atâta doar că era echipată pentru gloanțe tip NATO. Care erau prea mici pentru un urs. Poate că doar asta-i rămăsese individului. Poate că pe restul le negociase în schimbul mărfii care se scumpise pe neașteptate.

Mai bine decât nimic, își zise Reacher.

Continuară să urce. Aerul era rarefiat. Reacher simțea că respiră cu greutate. Nu și cei trei cowboy. Ei păreau să se comporte normal. Erau obișnuiți. La nivelul mării, surplusul de oxigen le-ar fi dat amețeli. Poate că senzația ar fi fost mai bună decât cea oferită de plasture. Traseul în sine nu era cine știe ce de dificil. Rădăcini, roci și pietriș, la fel ca pe aleile de acces pe care merseseră cu mașina, dar mai îngust. Panta era modestă. Din când în când erau trepte înalte de urcat. Să cari o greutate mare ar fi incomodat și încetinit considerabil deplasarea, dar n-ar fi fost imposibil. Pentru un anumit segment al populației. Așa cum se exprimase individul.

După cinci minute, ieșiră într-un spațiu deschis, în care un elan doborâse un arbore tânăr. Se vedeau urme de animale intrând și ieșind din luminiș, unele dintre ele mari.

— A fost un loc ca ăsta, spuse tipul cu pușca.

— Ca ăsta? întrebă Reacher. Sau chiar ăsta e locul?

— E mai încolo. Dar ca să-ți faci o idee. În caz că vrei să te întorci acum.

Reacher se uită în stânga, în dreapta și înainte, spre copaci. Nu era sigur ce se așteptase să vadă. Simțea că apariția unui urs era puțin probabilă. Care erau șansele?

— Sunt bine, spuse el. Să mergem mai departe.

Ceea ce și făcură. Pădurea se schimba în jurul lor în timp ce mergeau. Nu mai întâlneau luminișuri, pentru că arborii înșiși erau tot mai rari, până într-acolo încât întreaga priveliște deveni un fel de amestec rarefiat între ceva ce nu era pădure pe de-a-ntregul, și altceva, care nu era luminiș propriu-zis. Tufișuri joase pe sol. Căile de acces erau clare și drepte. Câmpul vizual era

vast. Un ținut bun pentru animalele de pradă.

— Ești bine? întrebă tipul cu pușca.

Reacher se uită de jur împrejur. Creierul său reptilian dădea semne de neliniște. Îi spunea că se afla pe acel gen de teren pe care e cel mai bine să-l părăsești cât mai repede. Un fel de instinct ancestral. Partea din față a creierului se gândea la urși. Puțin probabil, îi spunea. Dar era totuși o realitate, chiar dacă puțin probabilă. Un factor. Demn de a fi luat în seamă. Pentru care merita să fii pregătit.

Auzi în minte glasul generalului Simpson, vorbind la telefon de la West Point: *Când nu stătea în cazarmă, era înarmată tot timpul.*

Se uită din nou în jurul lui. Nu era niciun urs.

Nu acolo.

— Hai să ne întoarcem, spuse el.

— De ce? întrebă tipul.

Pentru că vreau să ajung din nou în pădure, răspunse el în gând. Cu glas tare spuse:

— Mi-am făcut o idee acum.

Și chiar simțea că se lămurise. Stackley era noul Billy. Moștenitorul întregului imperiu local. Incluzând aici și instrucțiunile periodice primite prin mesageria vocală. De bună seamă că Stackley primise unele noi. Împușcă-l pe Incredibilul Hulk din spatele unui copac. Povestea fusese reluată de la zero. Sau poate că cine știe ce alt personaj de benzi desenate devenise între timp. Mesaj primit și înțeles. Atât doar că Stackley nu încercase să execute misiunea de unul singur. Apelase la serviciile unor mercenari. În timpul discuției prelungite din spatele caroseriei de rulotă. Prezentarea, oferta, momeala, acceptarea. Poate și-au strâns și mâinile.

Știa din cauza puștii. Și a culturii, a obișnuinței și a bunului simț. Cât de verosimil era ca un cowboy din Wyoming să se aventureze într-un teritoriu populat în mod real de urși fără o armă capabilă să împuște un urs? Era ceva ca îmbrăcatul de dimineață. Prin urmare, lucrurile căpătară o succesiune logică. O pușcă nepotrivită însemna că nu existau urși, ceea ce însemna că nu erau aproape de locul unde fusese găsit Porterfield, unde urșii erau un element plauzibil, iar asta însemna că cei trei indivizi îl aduseseră într-un loc greșit pentru un scop complet diferit. Înarmați cu un M14, care fără doar și poate era capabil

să împuște un om. Sau să împuște în burtă un om. După care n-ar mai fi fost nevoie de urși. Ce spusese atunci, în bar, tipul cu sticla de bere cu gât lung? *Ai sute de alte specii care deja stau aliniate și-și ling buzele.*

Se uită în jur. Nu era bine. Spații largi, trunchiuri subțiri. În inima pustietății.

Fără martori.

Nicio dovadă. În asta constă toată frumusețea întâmplării.

Preț de o secundă se întrebă cu cât fuseseră plătiți, dar alungă întrebarea din minte, parțial pentru că era evident fără sens și parțial pentru că răspunsul era la fel de clar. *Din câte îmi dau seama, e ceva minunat. Dacă stai să-i asculți, e cel mai bun lucru care a existat vreodată.* Urmau să primească câteva cutii de oxicodonă și plasturi cu fentanil. Ca în pușcărie, când ți se face de petrecanie pentru un cartuș de țigări. Viața era ieftină. Apoi, preț de încă o secundă, se simți trădat. Avea impresia că până atunci se înțeleseseră bine. Făcuse eforturi. Fusese politicos. Apoi reveni cu picioarele pe pământ. Privi situația din punctul lor de vedere. Pentru anumite persoane, unele lucruri erau mai importante. Mai importante decât familia, prietenii și orice fel de viață obișnuită și responsabilă.

Nimeni n-ar trebui să subestimeze puterea de atracție a senzațiilor oferite de opioide.

Trăgea nădejde că primiseră câte două cutii de fiecare.

Vor fi nevoiți să le merite.

Se întoarse și porni înapoi, privindu-l cu coada ochiului pe individul cu pușca. Nu era îngrijorat de primul foc de armă. Avea să rateze. S-ar fi grăbit, n-ar fi ochit atent. Al doilea foc putea să fie complicat. Și al treilea. Și restul. Într-un încărcător de M14 erau douăzeci de gloanțe. Merse mai încet, ca să-l aibă pe tip în față. Avea de gând să-l țină acolo tot drumul. Un glonț tras în șale ar fi fost la fel de eficient. Glonțul ar fi trecut prin corp și ar fi aterizat, mânjit de sânge, la trei metri în față, îngropat în pietriș. N-avea să fie găsit niciodată. Cum să fie găsit? Glonțul care l-ar fi ucis ar fi fost un obiect de o singularitate aleatorie, cu lățimea de un centimetru, într-un stat nelocuit, mai mare decât unele țări de peste ocean.

Nicio dovadă. În asta constă toată frumusețea întâmplării.

Încetini din nou, un gest curtenitor fără cuvinte, un politicos *după tine.* Tipul cu pușca merse în față. Își putea permite. Se

îndreptau spre primul luminiș pe care-l întâlniseră. Cel cu arborele tânăr doborât de elan. A fost un loc ca ăsta. Locul lor preferat, probabil. Din ce alt motiv s-ar fi oprit acolo?

Continuară să coboare un minut, în unele locuri în șir indian, pe măsură ce copacii deveneau mai deși. Reacher rămase ultimul din coloană. Acolo unde voia să fie.

Scană decorul din față și alese un loc. Pentru orice eventualitate.

— Hai să ne-ntoarcem pe alt traseu. Am văzut deja peisajul ăsta.

O abordare riscantă, din punct de vedere tactic. Ei nu știau că el știa. Nu încă. Momentul să facă valuri venea mai târziu, nu așa devreme. Dar era un risc mult mai mic decât să ajungă exact în locul dorit de ei. Asta era mai mult ca sigur. Pe un teren deschis, pe care ei îl cunoșteau, iar el nu.

Tipul cu pușca se opri și se întoarse, spunând:

— Nu cred că există un alt traseu.

— Trebuie să fie, spuse Reacher.

— N-ai vrea să te rătăcești pe-acolo.

— Am un simț al orientării destul de bun. De cele mai multe ori, reușesc să-mi dau seama dincotro bate vântul.

Tipul făcu un pas. Acum se afla cam la trei metri de Reacher, față în față pe o porțiune îngustă a potecii, ținând relaxat pușca lângă corp. Ceilalți doi erau mai aproape, cam la un metru și jumătate, stând separați, astfel încât tipul cu pușca să poată vedea prin intervalul dintre ei. Sub tălpi erau rădăcini, roci și pietriș. De o parte și de alta, copaci.

Un loc la fel de bun ca oricare altul. Reacher făcu un pas și spuse:

— Locul ăsta nu e cel în care a fost găsit Porterfield.

— Ce, acum ești și un mare expert? zise tipul cu pușca.

— Șeriful Connelly a făcut o investigație amănunțită. Cel puțin, ne putem aștepta să fi cercetat fiecare clădire de pe terenul unde a fost găsit cadavrul. După cum s-a dovedit, singura casă pe care a cercetat-o a fost cea a lui Porterfield. Prin urmare, Porterfield a fost găsit pe propriul teren. Care e cam la șaizeci și ceva de kilometri de aici. Cu un tip diferit de peisaj. Acolo sunt și urși.

Piedica puștii M14 era un mic opritor prins strâns în fața gărzii trăgaciului. Mutat în spate, bloca trăgaciul, mutat în față, îl

elibera.

Reacher îl privea cu atenție.

Deocamdată era în poziția de blocare.

Dar cele patru degete al individului erau în apropierea piedicii.

— Pune arma jos și discutăm despre asta, spuse Reacher. Nu trebuie să ajungem acolo. Poate găsim împreună o cale de ieșire.

— Cum? întrebă tipul.

— Pune arma jos și discutăm despre asta.

Dar bărbatul nu făcu asta. Reacher spuse:

— Trebuie să te gândești și la ziua de mâine. Astăzi, Stackley e prietenul tău cel mai bun, dar mâine ar putea fi scos din circuit. Pe Rose o duce sora ei la Chicago, într-o suburbie, nu în oraș. Într-un loc drăguț. Ar putea să înființeze o fundație caritabilă. Ați putea merge cu ea.

— Ne e bine aici.

— Pe Billy l-au băgat la zdup, spuse Reacher. Nu mai durează mult și vă taie sursa de aprovizionare.

De îndată ce rosti cuvintele, își dădu seama că făcuse o prostie. Cei trei reacționară la fel ca Rose Sanderson. Respirații precipitate și posturi rigide. Vibrația joasă a panicii instantanee. În plus, în cazul lor, un fel de grabă bruscă legată de ceea ce aveau de făcut în continuare. De parcă s-ar fi temut că plata promisă le putea fi luată de sub nas. Reacher văzu pe fețele lor că vorbele *sursa de aprovizionare* se transformaseră imediat într-o voce care le urla în cap *vreau o doză mai mare acum, acum, acum.*

Individul ridică la umăr arma veche și incomodă, grea de aproape cinci kilograme jumate și lungă de peste un metru.

Degetul lui arătător se duse în partea din față a gărzii și împinse piedica în față.

Reacher se repezi în tipul cel mai apropiat de el și se folosi de ricoșeu ca să se proiecteze în copac. Nu fusese tocmai o săritură de evitare a glonțului, căci un asemenea lucru ar fi fost cu siguranță imposibil, dar era destul de ușor să estimeze traiectoria probabilă pe care acesta ar fi avut-o cu ceva timp înainte și apoi s-o evite, fără să uite că legile newtoniene ale mișcării spuneau că același impuls care-l ajutase pe el avea să-l împingă și pe celălalt tip, dar în direcție opusă, către armă,

acțiune și reacțiune, care, în cazul lui, îi aduseră moartea. Glonțul ieși pe țeava puștii și-l nimeri pe bărbat, care se prăbuși fulgerător, ca și cum ar fi intrat cu viteză într-o sârmă de întins rufe. Bubuitul împușcăturii se disipă într-un ecou montan răsunător, apoi într-o șoaptă, după care, nimic. Tipul cu pușca privea în gol. Reacher se desprinse de copac, îl pocni în cap și-i luă arma.

Tipul se împletici și căzu în genunchi. Al treilea individ încremenise pe loc.

— Vezi ce-i cu amicul tău, spuse Reacher.

Dar chiar din locul în care se afla putea să vadă că nu mai era nicio speranță. Tipul trăsese la înălțime și glonțul trecuse prin gâtul amicului său. La fel de eficient ca un glonț în abdomen, după cum teoria de bază ar fi spus. Poate chiar mai eficient. Glonțul avea să cadă la o sută de metri distanță. Țesutul moale al gâtului avea să fie rapid consumat. Vertebrele deteriorate aveau să fie împinse și zdrobite, datorită măduvei spinării din interior. Absolut nicio dovadă.

Tipul îngenuncheat ridică privirea și clătină din cap. Reacher îndreptă arma spre el și apoi spre locul unde-i indica să se ducă. Adică lângă tipul cu cizmele din piele, care se străduia să se ridice, sprijinindu-se cu o palmă în pământ și reușind în cele din urmă.

— Luați-o înainte, le spuse Reacher. O să mergem tot pe-aici, până la urmă.

Cei doi porniră în fața lui, Reacher mergând în spatele lor, cărând arma într-o mână. Indivizii nu opuseră deloc rezistență. Erau complet pasivi, ca și cum s-ar fi resemnat cu soarta lor. Poate că erau șocați. Poate că un astfel de comportament era caracteristic pentru cei dependenți de droguri. Sau pentru cowboy.

Ajunseră la destinație la două minute după ce Bramall și Mackenzie se întorseseră de la hotel. Rose Sanderson ieșise pe verandă ca să-și întâmpine sora. Bramall rămăsese discret lângă mașină. Cei doi indivizi și Reacher ieșiră din pădure chiar la mijloc. Și se opriră. Centrul scenei. Nu era nevoie să spună povestea. Totul era foarte clar. Doi inși, nu trei, amândoi jenați și înfrânți, mânați de la spate de Reacher cu arma.

Rose Sanderson păru să recunoască pușca. Întoarse capul.

Deschiderea glugii se roti ca un periscop. Se uită lung la scenă. La cei doi indivizi. La pușcă. La Reacher. Acesta știa că Rose gândea. Ca un ofițer de infanterie. Analiza variantele posibile ca un computer care joacă șah. Ca un absolvent de la West Point.

Rose găsi o variantă care să se potrivească și spuse:

— Stackley le-a promis că le dă marfă gratis?

— Da, spuse Reacher.

— Cred că e destul de nasol.

— N-aș zice că mi-a plăcut, până acum.

— Ce-are Stackley cu tine?

— Șeful lui nu mă place.

— Dar nu te afli aici în misiune.

— Am cules lucruri pe drum.

— Ce s-a întâmplat acolo sus?

— Un mort în misiune, spuse el. Împușcat de ai lui. Manevră pripită, țintă în mișcare, confuzie în fața lui.

— Lasă-i să plece, spuse ea. Păstrează pușca. E singura armă care le-a rămas.

Cei doi plecară spășiți pe poteca lor, iar surorile îi întâmpinară pe Reacher și Bramall la intrarea pe verandă, unde se așezară ca să vorbească. Sanderson își trăsese din nou gluga în față. Era mulată într-un fel de fantă verticală îngustă. Rose se întoarse către Reacher și spuse:

— Îmi cer scuze pentru ei.

— Nu-i nevoie, răspunse el. N-am pățit nimic, așa că n-am motive să fiu supărat. Sofisticarea tactică și dibăcia în manevrare au contrabalansat un deficit material inițial.

— Când ți-ai dat seama?

— Primul semn a fost când ne-am oprit într-un luminiș și au început să se comporte puțin cam ciudat. Dar bănuiesc că tipul n-a fost în stare să apese pe trăgaci. Presupun că n-a mai făcut-o niciodată.

— Îmi cer scuze pentru ei, zise ea din nou. Erau prietenii mei.

— Nu-i nevoie, spuse iar Reacher.

— Dar nu pot să-i condamn. N-ai cum să înțelegi cât de mult li s-a oferit.

— M-am cam prins. Numai din relația cauză-efect. O iau în serios, crede-mă. Nici nu judec pe nimeni. Lucrurile sunt așa cum sunt. Trebuie să faci ceea ce trebuie făcut. Corect?

— Da.

— În clipa asta, ce trebuie să faci e să te duci în casă și să-ți iei un plasture nou, pentru că după asta următorul lucru pe care va trebui să-l faci va fi să alegi o variantă.

— Și care sunt variantele?

— Să porți o conversație rațională despre ceea ce urmează.

— Ori?

— Plec fără tine.

38

Rose Sanderson se duse în casă ca să-și ia un plasture nou și, în timp ce ușa se închidea în urma ei, telefonul lui Bramall sună. Bărbatul se uită la ecran și spuse:

— E agentul special Noble, de la biroul lui din Denver.

— Nu-i răspunde, spuse Reacher. O să te întrebe dacă ai găsit-o pe Rose. Fie ca o amabilitate aruncată în treacăt, fie pentru că o vrea ca martor. Nu poți să-i spui unde este. Nu acum. Și-o să te simți nasol fiindcă-i ascunzi adevărul.

— S-ar putea să aibă vreo informație pentru noi.

— Încă nu s-a pensionat. Așa că deocamdată știe doar să primească, nu să și dea. Nu-i răspunde.

Bramall nu răspunse. Apelul depăși timpul de așteptare și telefonul trecu pe mesageria vocală.

Bramall căută imediat mesajul, îl ascultă și spuse:

— Vrea să știe dacă am găsit-o pe Rose.

În spatele lor ușa se deschise din nou și Rose ieși pe verandă. Mică, suplă, grațioasă. Cu gluga trasă în față. Se așeză pe treaptă și se întoarse în direcția lui Reacher.

— Evident că e decizia ta când să pleci.

— Nu vreau să salvez omenirea, spuse Reacher. Tot ce-am vrut a fost să știu care e povestea. Iar acum am aflat. N-are un happy end. Nu vreau să fiu aici când situația o să devină și mai rea. Nu vreau să fiu aici când o să intri în sevraj într-o închisoare federală. Fără asistență medicală. Fără nicio cremă antiseptică. În vreme ce sora ta e arestată ca un fel de complice, numai pentru că Băiatul detectiv crede că o femeie albă și bogată pe deasupra o să atârne greu la știrile TV. Asta în timp ce ea se ruinează încercând să se apere de niște acuzații inventate. Iar domnul Bramall își va pierde licența și va trebui să-și găsească o a treia carieră profesională. Vreau să fiu plecat înainte ca toate acestea să se întâmple.

— După cum vorbești, pare că așa vor sta lucrurile, în mod

cert, spuse ea.

— L-au băgat pe Billy la zdup. Iar tu ai un cowboy mort pe terenul tău. Cineva îl va găsi, așa cum cineva l-a găsit pe Porterfield. Șeriful Connelly o să-ți percheziționeze casa. Asta dacă nu cumva Băiatul detectiv ajunge aici înaintea lui, mulțumită unei hărți desenate de mâna lui Billy. Și dacă nu cumva rețeaua de aprovizionare pică înainte de sosirea oricăruia dintre ei, caz în care o să te duci la urgențe de cinci ori pe zi pentru o durere de măsea. Unul dintre lucrurile astea se va întâmpla în mod cert.

— Cât timp crezi că va trece până pică rețeaua de aprovizionare?

Lucrul care conta cel mai mult.

— Este un argument circular, spuse Reacher. Dacă plec de-aici fără tine, mai întâi o să mă opresc în Rapid City, Dakota de Sud. Trebuie să-i fac o vizită lui Arthur Scorpio. M-a mințit în privința lui Porterfield și le-a spus celor doi inși să mă-mpuște din spatele unui copac. A întrecut limita. N-o să se termine prea bine pentru el. O să ajungă în uscătorul centrifugal. Două zile până ajung acolo și o zi ca să fac ce-am zis. Aș spune că aprovizionarea se va întrerupe peste trei zile.

— Îmi forțezi mâna. Ori accept să plec acum, ori mă vei obliga să plec oricum. Termenul-limită de trei zile a fost stabilit unilateral.

— E o consecință fără intenție. Analizează situația din punctul meu de vedere. Evident că nu vreau să fiu aici când lucrurile se agravează. Și evident că, atunci când o să plec de-aici, n-o să am încotro și-o să merg în Rapid City. Ce altceva aș putea să fac? Ce-ai face tu dacă s-ar trage în tine dintr-o clădire îndepărtată?

— Aș cere un asalt aerian.

— Asta e versiunea mea.

— Deci mai am trei zile de stat aici.

— Dar numai ca o consecință fără intenție. Nu vreau să salvez lumea.

Rose nu-i răspunse.

— Reacher, trei zile e imposibil, spuse Mackenzie.

— Hai să luăm această supoziție ca pe o provocare, spuse Reacher. Și s-o facem posibilă.

Se mutară în casă. Bramall ocupă un fotoliu, iar Mackenzie pe celălalt. Sanderson spuse că se mulțumea să stea pe podea, cu picioarele încrucișate. Reacher se întinse pe spate, cu brațele sub cap. Privea la tavan și asculta. Începură prin a alcătui o listă cu lucrurile de care Rose urma să aibă nevoie. Cel mai ușor era să pornească de la lista lucrurilor pe care Rose le avea deja, și anume o locuință liniștită și izolată și acces la medicamente opiacee de puritate farmaceutică în doze zilnice care depășeau cu mult ceea ce orice medic responsabil ar fi putut fie și numai să se gândească să prescrie.

Mackenzie spuse că, pe termen lung, cazarea nu era deloc o problemă. Dar că, pe termen scurt, aceasta nu exista. Ea și soțul ei nu aveau nici case pe plajă, nici cabane de vânătoare. Aveau un apartament pentru personal deasupra grajdului, dar ar fi avut nevoie de un sistem de încălzire nou și de o baie nouă.

— Ai un apartament pentru oaspeți? întrebă Reacher.

— Două, dar sunt în casă.

— Cu tine și cu domnul Mackenzie, un om cumsecade, cu care faci pereche bună. Crezi că el va crea probleme în toată povestea asta?

— Nu, o să fie cu totul alături de mine.

— Ești sigură?

— Absolut.

— În regulă, spuse Reacher. Ce-ai zice ca Rose să locuiască într-unul din apartamentele pentru oaspeți, până la noi ordine. În aripa de est, să zicem, cu vedere spre lac. Ai o curte de două hectare și jumătate și sunt sigur că e o stradă liniștită, plină de vegetație. Nu e ca și cum ai locui în Times Square. Trebuie să luăm decizii repede aici. Nu putem permite ca mai binele să fie dușmanul binelui.

Mackenzie se uită la Rose, care dădu din cap în semn că era de acord. Își putea permite. Era vorba de viitor. Care încă nu venea. Al doilea element de pe listă însemna că era posibil să nu ajungă niciodată acolo.

— Trebuie să fim realiști în privința doctorului, spuse Mackenzie. Nici măcar n-am început să căutăm. Sunt sigură că nu-s așa de mulți. Cred că internetul ne va fi de folos. Dar s-ar putea să așteptăm pentru o programare. Și sunt sigură că orice doctor ar trece măcar de formă prin procedura normală. Va dori o consultație inițială. Sau e posibil ca doctorul potrivit să fie

plecat pe insula Anguilla, ca să joace golf. Știți cum sunt rahaturile astea.

— Eu nu știu, zise Reacher.

— Două săptămâni, spuse ea. Trăiesc în lumea asta. Credeți-mă. După părerea mea, treaba asta o să dureze minimum două săptămâni.

Nimeni nu răspunse.

Din adâncul glugii, Rose spuse:

— Toți sunteți foarte amabili. Așa că o s-o spun chiar eu. Eu sunt marea problemă. Cum o să umpleți intervalul ăsta? Cum o să mă țineți în priză timp de două săptămâni, zi de zi? Din care o parte le vom petrece pe drum. În fiecare seară, în alt oraș. Nu puteți s-o faceți.

Nici de data asta nu răspunse nimeni. Întrebările rămaseră în aer. *Cum o să umpleți intervalul ăsta? Cum o să mă țineți în priză timp de două săptămâni, zi de zi?* Era micul hop din fiecare plan. Cuiul din balustradă. Restul era simplu. Reacher își putea imagina totul. Cu o singură excepție. Cantitățile erau uluitoare. Cineva trebuia să se ocupe de asta tot timpul.

Ca să umple tăcerea, Mackenzie vorbi o vreme despre Lake Forest, Illinois. Părea să fie un loc foarte frumos. Casa lor era o vilă mare și veche, în stil Tudor, cu cărămizi și ferestre din ochiuri de geam prinse în grile din plumb, cu un gazon lung, în pantă, un doc din piatră, cu o ambarcațiune mică, și un lac scânteietor mare cât un ocean. Apoi Reacher își dădu seama că ea nu încerca doar să umple tăcerea. Sau să se laude cu proprietatea ei. Depăna un fel de fantezie comună pe care gemenele o avuseseră cândva, demult, despre viețile pe care urmau să le ducă și tot ce s-ar fi putut afla în ele, ca într-un vis ideal. Înțelegea cât de mult puteau să-și dorească niște fete dintr-un ținut înconjurat de uscat, cum era Wyoming, să trăiască în apropierea unei ape. Acum Mackenzie spunea că realizase acest lucru. Că era chiar acolo, la dispoziția lor. Spunea: vino să-ți trăiești toată viața în visul tău. Cu peluzele umede și cărămizile acoperite de mușchi. Era o capodoperă de seducție diafană. Reacher putea doar să-și imagineze câtă forță în plus putea să aibă între două surori gemene, la un nivel necunoscut de intimitate. Era ademenitor. Irezistibil. Merita orice sacrificiu. O mișcare psihologică excelentă. Atâta doar că cele două întrebări rămâneau fără răspuns.

Cum o să umpli intervalul ăsta? Cum o s-o ții în priză?

În Denver, Kirk Noble fusese prins cu altă treabă și apoi chemat la o ședință având un subiect cu totul diferit, așa că în cele din urmă îl lăsă pe Billy să fiarbă-n suc propriu mai mult de două ore. Aproape patru. Se opri și privi prin fereastra unidirecțională. Îndelung și cu atenție. Se mândrea cu abilitatea lui de a descifra semnele. Încă din primele clipe observă că Billy era un băiat de la țară obișnuit cu munca grea, cam pe la patruzeci de ani, uscățiv și șiret, ca rezultatul împerecherii dintre o vulpe și o veveriță, care-și petrecea jumătate din timp prăjindu-se la soare, iar cealaltă jumătate tăind frunze la câini. Nu transpira și nu tremura. Nu bătea nervos cu piciorul în podea și nici nu-și rodea unghiile. Nu era consumator de droguri. Nici măcar fumător.

Nu puteai să scoți nimic de la un astfel de individ. Poate doar din întâmplare. Vulpile și veverițele au numeroase calități admirabile, dar nu au diplome de colegiu. Trebuia să fie totuși ceva la care să fie sensibil. Un fel de declanșator. Poate o aprobare. Billy era genul de om care, aproape sigur, nu avusese niciodată prea mult. Poate putea fi ademenit să-și amintească cu emfază despre afacerile pe care le făcuse. Poate folosind bijuteriile ca exemplu. Putea să-și aducă aminte cum le obținuse pe fiecare dintre ele. Putea să zică, da, o gagică n-avea bani așa că mi-a dat chestia asta.

În schimbul a ce, Billy?

Noble trimise pe cineva să-i aducă din birou cutia cu bijuterii.

Conferința improvizată se încheie, iar Reacher ieși pe verandă. Apoi ieși și Bramall. Reacher își imagină că Sanderson îi luase locul în fotoliu și că cele două surori vor vorbi. Nu prea mult, speră el.

— Nu putem rezolva asta, spuse Bramall.

— Trebuie să fie o cale, zise Reacher.

— Când găsești ceva, să nu uiți să mă anunți și pe mine.

— Ești sigur că vrei asta? Tu ai mai multe reguli decât mine.

— Una dintre ele mă face delincvent dacă nu pregătesc un plan B pentru clienta mea. Măcar o schiță mentală, în cazul de față, ar trebui să înceapă cu privilegii de spitalizare pentru Rose. Nu o închisoare federală. O clinică privată pe care s-o alegem

noi. Securizată, dacă așa vor ei, pe cheltuiala noastră. Evident că omul cu care ar trebui să vorbim este Noble, din Denver. Are libertatea necesară de a dispune de așa ceva. Avem deja o relație cu el. Ar trebui s-o întreținem. Ar fi trebuit să-i răspund la telefon. Data viitoare voi fi nevoit s-o fac. E posibil să am nevoie de el în viitor.

— Nu avem nevoie de un plan B deocamdată.

— E mai bine să pregătim terenul.

— Dacă-i răspunzi la telefon acum, va trebui să-i spui unde e Rose. Ceea ce ne va duce direct la planul C, care înseamnă că toată povestea se duce de râpă. Sau va trebui să-l minți, ceea ce constituie un delict, tehnic vorbind.

Bramall nu-i răspunse.

— Vrei să-mi faci o favoare? întrebă Reacher.

— Depinde despre ce este vorba.

— Du-te și întreab-o pe doamna Mackenzie dacă sora ei a pomenit ceva despre o eventuală întoarcere a lui Stackley mâine.

— De ce?

— Vreau să știu.

Bramall intră să întrebe, dar după un minut ieși chiar Rose Sanderson. Se așeză tot pe treaptă, ca și înainte, cu gluga trasă pe cap, la un metru distanță.

— Sora mea mi-a dat bani, spuse ea. I-am spus lui Stackley să vină în fiecare zi până când n-o să mai am bani. Sau până când rămâne el fără marfă.

— Ce se-ntâmplă atunci? întrebă Reacher.

— Uneori, lipsesc o zi. Cred că se duc undeva să se aprovizioneze. Suntem foarte bucuroși când vedem că se întorc.

— Îmi închipui.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Am urmat amândoi aceleași cursuri de istorie.

Ea încuviință din cap, sub glugă, și spuse:

— Morfina se folosește din 1805. Seringa hipodermică datează din 1851. O combinație excelentă, apărută la timp pentru Războiul de Secesiune, în urma căruia au rămas sute de mii de dependenți. A urmat Primul Război Mondial, cu aceleași consecințe. În anii 1920, erau la propriu milioane de dependenți.

— Armata pune mare preț pe tradiție.

— Primul Război Mondial a dus totodată și la apariția pe scară

largă a rănilor faciale. Milioane de oameni, în final. Francezii îi numeau *mutiles.* Mutilații. Un cuvânt potrivit, pentru că arată și ce simți. Ai senzația că devii o persoană diferită. Se practica un tip rudimentar de chirurgie plastică pe-atunci, dar în majoritatea cazurilor mutilații purtau măști din cositor. Erau prelucrate artistic ca să se asorteze cu pielea celor care le purtau. Dar nimic nu funcționa cu adevărat. În parcuri erau bănci vopsite în albastru, iar publicul era pregătit să se uite în altă parte. Acolo se așezau mutilații. Însă cei mai mulți dintre ei nu ieșeau niciodată din casă. Majoritatea nu mai vedeau niciodată lumina zilei. Cei mai mulți mureau în urma infecțiilor sau își puneau capăt zilelor.

— Nu trebuie să mă convingi, spuse Reacher. Nu-mi pasă ce mesteci.

— Dar nici nu poți să-mi faci rost. Nu timp de paisprezece zile la rând.

— Să zicem c-aș putea. Să zicem că ai putea să primești mereu. Ce-ai face?

— Serios?

— Dă-mi o analiză sinceră. Îți place adevărul.

— Mai întâi, aș face un mare chef, spuse ea după o scurtă ezitare. Un chef monstru. Gata cu rațiile. Gata cu tăierea plasturilor. M-aș scălda în toate acele produse.

— E periculos.

— Doamne, sper să fie așa. E o lume pe care n-o înțelegi până când nu ajungi în ea. Nu există sentiment mai grozav decât să mergi în vârful picioarelor până la porțile morții. Tot drumul, până la marea poartă neagră, și apoi să bați în ea. E o zonă complet diferită. Dacă aud vreo știre despre moartea altui utilizator, pentru că un lot dintr-un anumit medicament s-a dovedit a fi neașteptat de tare, nu-mi pare rău pentru omul ăla. Mă gândesc eu de unde să fac rost de marfa bună? Nu pentru că vreau să mă sinucid. Nici vorbă de asta. Vreau exact opusul. Vreau să trăiesc veșnic, ca să mă pot droga în fiecare zi. Îmi pare rău, Reacher. Nu mai sunt cine-am fost. Am suferit o mutație. Trebuia să găsești inelul altcuiva.

— Și, după ce termini de chefuit, ce-o să faci?

— În cele din urmă, cred că voi fi nevoită s-o las mai moale. Probabil să-mi pun perfuzii, dacă o să le pot obține acasă.

— Crezi c-ai să poți s-o lași mai moale?

Ea încuviință din cap, înăuntrul glugii, și spuse:

— Îmi place la nebunie, dar vechiul meu eu n-a dispărut cu totul. Știu asta. Dacă am trecut cu bine prin West Point și nouă ani de infanterie, o să trec și prin asta. Atât timp cât știu că nu trebuie să renunț cu totul. Atât timp cât știu că promisiunea rămâne acolo. Poate pentru sâmbătă seara, dacă sunt cuminte toată săptămâna. Cred că pot să ajung la nivelul ăla.

— Și pe urmă?

— Pe urmă o să stau ascunsă în casa surorii mele până când o să fac o sută de ani. Moment în care o să fim cu toții urâți și n-o să mai ies în evidență atât de mult. Dar până atunci hai să nu exagerăm cu optimismul. N-o să fie niciun „și pe urmă”. Nu văd cum ar fi posibil așa ceva.

— Ai putea să-ți găsești o slujbă.

— Cred că nu știi cum stau lucrurile în privința asta.

Reacher zâmbi și spuse:

— Mai lucrez și eu din când în când. Muncă fizică sau bodyguard la câte-un club de noapte. Odată am săpat o piscină în Key West, Florida. Cu mâna mea. Pariez că încă mai e acolo.

— Când eram în spital, au venit la mine niște psihiatri. Era la modă o nouă școală de gândire, care presupunea o abordare frontală a problemelor. Fără false menajamente. Să nu uităm că eram maior. Și adult, pe deasupra. Trebuia să fiu capabilă să suport. Mi-au arătat datele. Angajații cu desfigurări faciale îi deranjează atât de mult pe clienți și pe colegii de muncă, încât practic în proporție de sută la sută ajung să lucreze singuri, într-un birou izolat.

— În regulă, atunci nu-ți lua un job.

— Pe urmă am avut conversații lungi despre cât de strânsă e legătura dintre personalitate și înfățișare. Despre indiciile și nuanțele subliminale. Ceva cât se poate de fundamental. Mai târziu mi-am dat seama că abordarea frontală se încheiase. Trecuseră deja la chestii subtile. Dădeau de înțeles tot felul de lucruri. Îmi spuneau că viața mea sentimentală e terminată.

— Porterfield n-a fost de aceeași părere.

— El era diferit.

— Era nevăzător?

— Avea și el problemele lui.

Ușa se deschise în spatele lor și Mackenzie ieși pe verandă urmată de Bramall. Mackenzie părea că are ceva de spus, dar în

acel moment sună telefonul lui Bramall. Îl scoase din buzunar, se uită la ecran și spuse:

— E agentul special Noble, de la biroul din Denver.

Se uită la Rose. Apoi la Reacher. Parcă cerea ceva.

— Vrei să fiu eu personajul negativ? îl întrebă Reacher.

Luă telefonul. Apăsă butonul verde. Duse telefonul la ureche și spuse:

— Alo?

39

Noble îl întrebă de ce răspundea el la telefonul lui Bramall, iar Reacher îi dădu un răspuns vag, cum că Bramall se dusese să se plimbe, poate într-un loc fără semnal, așa că-și lăsase telefonul acolo.

— Doamna Mackenzie l-a angajat pe Bramall, da? Îl plătește, nu-i așa?

— Da, spuse Reacher.

— Dar nu și pe tine.

— Nu.

— Atunci, până la urmă e mai bine că vorbesc cu tine. Doamna Mackenzie aude ce spui în acest moment?

— Da.

— Du-te în altă parte.

Reacher ținu telefonul îndreptat spre râpă și mimă că se duce într-acolo ca să aibă semnal mai bun. Când ajunse acolo, se postă pe o stâncă și spuse:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Eu cred că ați găsit-o pe soră.

— De ce?

— Vrei să zici că n-ați găsit-o?

— Te întreb cum de crezi c-am fi putut s-o găsim.

— Cât de greu putea să fie? Era ascunsă undeva pe-acolo.

— E o regiune foarte întinsă.

— Asta e o descriere, spuse Noble. Nu o negare.

— Să găsești o persoană ascunsă într-o arie vastă de teren împădurit, presărată cu cabane abandonate, este practic imposibil.

— Asta-i tot o descriere.

— Pot s-o țin așa toată ziua, spuse Reacher. Am fost în armată.

— Am nevoie de Rose Sanderson, spuse Noble.

— De ce?

— Pentru informații. Trebuie să închid un dosar.

— Pentru asta îl ai pe Billy.

— Billy e motivul pentru care am nevoie de Sanderson acum. Cred că Billy mă minte. Se dă mare. Ori ca să se amuze, să mă ispitească să-mi pierd timpul alergând după potcoave de cai morți, ori pur și simplu ca să-și satisfacă orgoliul. Unora dintre dealeri le place să mintă lăudându-se că sunt în stare să facă rost de marfă de calitate. Asta îi face să dea bine la capitolul imagine. Ce grozavi sunt ei și așa mai departe. Dar ca să pot să închid dosarul am nevoie de o mărturie coroborantă din partea unui client. Pentru orice eventualitate. Ca să am acoperire.

— Ce ți-a spus Billy?

— Că vinde în continuare ceea ce a vândut mereu. Oxicodonă și fentanil de producție indigenă, marcată și ambalată pe teritoriul Statelor Unite.

— Evident că se laudă, spuse Reacher. Tu ne-ai spus că e imposibil.

— Păi este imposibil, pot să dovedesc asta. Literalmente totul este urmărit pas cu pas cu ajutorul codurilor de bare. Practic, fiecare pastilă. Avem acces la datele lor. Nu mai există niciun fel de scurgere acum.

— Deci, se laudă.

— Doar că știe niște lucruri pe care n-ar trebui să le știe. Au fost niște modificări de ambalaj. Știe noul mesaj promoțional din interiorul ambalajelor pentru spitale. Nimeni n-a văzut vreodată acel mesaj.

— Atunci nu se laudă.

— Ba se laudă, bineînțeles. Sunt supravegheate toate benzile transportoare, toate pachetele, toate cutiile când ies pe ușa fabricii, apoi au montate GPS-uri pe camioane și confruntă ordinele cu plățile primite, iar dacă apare undeva o discrepanță, încep să se aprindă tot felul de alarme. Ceea ce nu se întâmplă. Nimic nu se rătăcește.

— Deci, cum e? Se laudă sau nu?

— Aș vrea să mă lămuresc și eu în privința asta. În orice caz, trebuie s-o întreb pe Rose Sanderson exact ce anume cumpăra.

— De ce nu te duci pe lanțul de distribuție în sus? Cu siguranță că mărturia unui angrosist cântărește mai mult decât cea a unui client.

— Nu-i cunosc pe oamenii ăștia. E o rețea opacă.

— Billy nu ți-a dat niciun nume?

— Până la momentul ăsta, face pe soldatul credincios. Am reușit să obțin informațiile de până acum doar luându-l pe ocolite. Ar trebui să încep o investigație nouă și n-am timp pentru asta. Am putea s-o rezolvăm mai rapid așa. N-avem nevoie de prea multe. Doar închidem un dosar. Nu trebuie decât să ne spună că Billy e un nemernic mincinos și că a vândut tot timpul prafuri mexicane obișnuite.

Sanderson, sora ei și Bramall erau tot pe verandă. Vorbeau mult. Părea să fie o discuție importantă.

— În regulă, spuse Reacher, dacă o să am vreodată ocazia, o să-i spun de ce anume ai nevoie.

— Unde ești acum? întrebă Noble.

— E o zonă foarte întinsă.

— Ești la ea acasă?

— E greu să stabilești o poziție exactă.

— Vorbești la un telefon celular.

— Pe o antenă omnidirecțională asta înseamnă în interiorul unui cerc de dimensiunile statului New Jersey.

— Când un cetățean vorbește cu un agent federal, se aplică anumite legi, spuse Noble.

— Scuze, așteptam să aud niște acorduri muzicale dramatice, spuse Reacher.

— Cunoști locația actuală a lui Rose Sanderson?

— Când cetățeanul de față vorbește cu un agent federal se aplică anumite alte legi. În special cele referitoare la economisirea de energie prin abținerea de la debitatul prostiilor. Știu cum merg lucrurile astea. Și știu că știi și tu. De obicei, mai rău decât te-aștepți. Prin urmare, întotdeauna ai un plan B, în așa fel încât șefii să vadă oricum că ai o crestătură pe răboj. Nu contează despre cine e vorba. Vrei s-o ai pe Rose Sanderson la dosar declarând că a cumpărat prafuri mexicane. Pentru orice eventualitate. Ea e planul tău B.

— Rose încalcă legea în fiecare zi.

— Ai face bine s-o uiți în momentul ăsta. Serios. Ar fi o gafă teribilă din partea ta. A fost rănită la față în Afganistan. Ai văzut cum arată sora ei geamănă. Gândește-te la asta. Toate ziarele din lume vor prezenta pozele lor alăturate. Vedeta de cinema și monstrul. Înainte și după ce ți-ai slujit țara. Acum tu o arestezi

pentru niște analgezice? Reacția publicului ar fi de-a dreptul feroce. DEA ar fi ridiculizată. Te scutesc de un dezastru de PR.

— Știi unde este?

— În statul Wyoming.

— Refuzi să-mi răspunzi la întrebare?

— Nu, spuse Reacher. O să-ți răspund la toate întrebările. Inclusiv la cele la care încă nu te-ai gândit. Hai să stabilim o convorbire telefonică peste trei zile. Cu două condiții. Îți vezi de treburile tale până atunci și uiți c-ai auzit vreodată numele Rose Sanderson.

— De ce trei zile?

— Genul ăsta de întrebări intră în partea cu „vezi-ți de treaba ta" a înțelegerii.

— N-o să negociez cu tine.

— Atunci propune o abordare alternativă. A, da, nu există. Așa că hai să încercăm să ne-nțelegem. Nu uita c-am fost polițist militar. La fel ca tine, doar cu altă uniformă. Nu vreau să te trag în piept. Vreau doar să-ți fac o favoare. Ăsta-i unul dintre lucrurile alea norocoase care se întâmplă din când în când. Eu iau felia minusculă pe care o vreau, și anume Rose Sanderson, iar tu rămâi cu restul. Îți garantez că e o ditamai porția. O să-ți aducă o medalie și-o să te facă erou. Chiar și domnul Bramall crede că va fi elogiată ca un triumf important, cheia de boltă a unei remarcabile povești de succes regionale. Primești ceva și nu dai nimic în schimb, Noble. Opusul unor daune colaterale. Cred că în cărțile de benzi desenate Băiatul detectiv ar accepta oferta asta. El știe cum se fac treburile la nivel guvernamental.

— Tu nu ești agent guvernamental.

— Odată intrat, nu mai pleci niciodată cu adevărat, spuse Reacher. Nu dacă ești tipul potrivit de persoană.

Noble nu spuse nimic. Șah-mat din nou. N-avea cum să-l contrazică pe Reacher. Decât dacă ar fi spus, mda, viața noastră nu-i decât o mare porcărie.

— Trei zile, spuse Reacher. Relaxează-te. Vezi și tu, poate te duci la un spectacol, ceva.

Închise telefonul. Se întoarse la casă. Bramall îl întâmpină la jumătatea drumului. Reacher îi înapoie telefonul.

— Trei zile, spuse el. Plus promisiunea că uită de Rose.

— Frumos lucrat.

— Mulțumesc.

— Ce-ai oferit la schimb?
— Îl lăsăm să culeagă piesele.
— Ce piese?
— Sunt sigur că vor fi niște piese.
— Vrei să spui că ai o idee acum?
— Mai degrabă o schiță mentală, spuse Reacher. Trebuie să-ți pun o întrebare.
— Ce întrebare?
— Când erai în Rapid City, de ce pândeai spălătoria lui Scorpio? Ce te așteptai să vezi acolo?
— Inițial, clienți. Potrivit înregistrărilor telefonice, Rose a sunat acolo o dată. Cine altcineva ar suna la o spălătorie automată? Doar un client, desigur. Poate că pierduse ceva acolo. Poate voia să știe orele de program. M-am întrebat dacă asta însemna că locuia prin apropiere. Sau că locuise la un moment dat.
— Dar nu erau clienți.
— Doar unu sau doi.
— Te-ai uitat și în spate?
— Vreo două motociclete.
— Dar nu se încărca și nu se descărca nimic?
— Absolut nimic. Nu e o rampă de încărcare. Doar o ușă normală.
— Bine, spuse Reacher.

Apoi Mackenzie veni și le spuse că voia să meargă să vadă cabanele în care aveau să doarmă în noaptea aceea. Se părea că Rose îi spusese că în apropiere era un luminiș cu patru căsuțe aranjate într-un pătrat. Erau aerisite și locuibile. După toate aparențele, Rose le menținea așa tot timpul, pentru că i se părea că e păcat să vezi cum se degradează niște lucruri bune.

Găsiră cărarea bună, care era la fel ca toate celelalte cărări pe care le văzuse Reacher, inclusiv cea pe care de curând individul cu cizme încercase să-l amenințe cu arma. În afară de asta, drumul a fost ușor. După o sută de metri ajunseră într-un luminiș, așa cum li se spusese, cu patru căsuțe de câte o singură cameră, construite în colțurile unui spațiu de mărimea unui teren de tenis. Ca un mic sat. Casele erau făcute din lemn, fiecare fiind diferită, fiecare construită ca o structură serioasă, fiecare cam de dimensiunea unui garaj pentru o singură mașină. Toate cele patru uși erau descuiate. Bramall ocupă una la

întâmplare. Mackenzie se instală în căsuța opusă. Reacher o alese pe cea situată între cele două, cu fața spre sud.

Într-un oraș, locuința ar fi fost numită apartament-studio. Un living cu un pat în el sau un dormitor cu o canapea în el, plus o chicinetă simbolică și o baie minusculă. Cazare suplimentară pentru petrecerile mari organizate în casa principală. Mâncau, beau și se veseleau în casa mare, dar veneau aici ca să doarmă. Poate patru cupluri, care se cunoșteau între ele.

Își puse periuța de dinți în paharul din baie și, când ieși, o văzu pe Mackenzie care-l privea din ușă.

— Soțul meu a început să caute un doctor, spuse ea. Își ia câteva zile de concediu de la muncă. A înțeles cum stau lucrurile. Menajera pregătește apartamentul. Domnul Bramall este gata să ne ducă pe toți cu mașina în Illinois. Sunt sigură că mașina lui va fi confortabilă.

— Într-adevăr, spuse Reacher. E un vehicul excelent.

— Cred că ce vreau să spun e că restul depinde de tine acum.

— Restul?

— Să rezolvi ce-a mai rămas.

— În regulă, spuse Reacher. Mi se pare corect.

— Dacă poți.

— Mă străduiesc.

— Va fi posibil?

— La început s-ar putea să pară că ne descurcăm de pe-o zi pe alta. Puțin cam nesigur. Rose va trebui să dea dovadă de rezistență. Mi-a spus că a mai rămas ceva din vechea ei personalitate. A avut inteligența să mă roage să-i păstrez inelul. Sau poate conștiința de sine. Într-o anumită măsură știe ce face. E încă în stare să-și dea seama ce face. Încă mai poate gândi ca altădată. La un moment dat va trebui să aibă încredere în noi, iar noi va trebui să avem încredere în ea.

— Când plecăm?

— Mâine, spuse el.

Mâncară cina împreună, din ce-și cumpăraseră de la magazin. Rose era euforică și fericită. Era agitată și însuflețită. La adăpostul glugii și al foliei râdea, zâmbea, se întorcea către o persoană sau alta și vorbea, asculta și răspundea. Mackenzie râdea cu ea, jumătate din timp proiectând energie nemăsurată și sprijin, ca o rază de tractare dintr-un film SF, ceva concret pe

care sora ei să se sprijine, iar cealaltă jumătate de timp proiectând o uimire deznădăjduită față de noua ei situație. Era în derivă. Erau basme de demult în care sora cea frumoasă vine acasă plină de cicatrice și tot felul de frustrări și resentimente ieșeau la iveală, precedând un deznodământ cald și lacrimogen. Dar acum era ceva diferit. Nu exista niciun șablon narativ. Amândouă erau sora cea frumoasă. Porneau de la același nivel. Nu era vorba de mânie sau de resentimente. Nu existau probleme. Erau una și aceeași persoană. Aproape. Reacher vedea spațiul dintre ele modificându-se constant, uneori făcându-se un organism unic, ca un crâng de plopi, alteori separându-le, dar niciodată complet. Erau o unitate. Erau „ele”. Întotdeauna fuseseră și întotdeauna aveau să fie. Dar niciuna dintre cele două surori nu știa cum funcționa versiunea curentă. Sau cum arăta din afară. Cum aveau să se descrie acum? Va trebui să fie eu și ea? Gata cu „noi”? Acestea nu erau întrebări pe care să și le fi pus înainte.

Apoi Reacher le spuse despre cum credea el că se va desfășura ziua următoare. O descriere sumară, elementară, trei pași, o mulțime de spații care urmau să fie umplute. Mackenzie era îngrozită. Bramall se uită într-o parte, ca și cum ar fi spus: asta-i tot ce ai? Rose rămase tăcută și Reacher simți că ochii ei îl fixau de sub glugă. Simți că este evaluat atent. Ea era principalul ei public. Ea avea cel mai mult de pierdut. Era un soldat profesionist. Știa că niciun plan nu supraviețuiește contactului inițial cu inamicul. După aceea era vorba de noroc sau nu. Știa asta cu certitudine.

După aceea, Reacher îl rugă pe Bramall să mute Toyota în spatele casei, unde nu putea fi văzută din capătul aleii. Apoi o luă pe poteca cowboy-lor, spre locul unde se gândea că trebuie să fie locuința acestora. Îi găsi pe veranda unei clădiri joase din bușteni, făcută astfel încât să semene cu un adăpost pentru slujitori, de pe vremuri. Doi tipi, nu trei, bând bere la cutie. I se păru că arătau stânjeniți, din cauza șocului și a vinovăției, pesemne, și a unui sentiment umilitor mai vechi, mai ales în cazul tipului cu cizme, dat de situația în care încerci să ucizi un om și apoi ridici privirea și-l vezi pe respectivul om venind către tine. Un fel de simțământ atavic, de undeva din partea din spate a creierului, legat de locul pe care-l deții pe scara ierarhică, din timpurile în care singurele scări erau copacii.

— Trăim vremuri demente, spuse Reacher.

Niciunul dintre cei doi tipi nu răspunse. Considerau probabil că Reacher își câștigase dreptul de a vorbi fără să fie întrerupt. Că putea să le țină o lecție. Poate era ceva specific pentru cowboy. Ar fi vrut să le spună că nu le poartă ranchiună. Că înțelegea că presiunea putea să le tulbure judecata. Dar în final renunță. Prea complicat. În schimb, le spuse ce trebuiau ei să facă pentru el. Le prezentă lucrurile clar, pas cu pas, și le dădu ceea ce aveau ei nevoie. Văzu că era mai bine așa decât dacă le-ar fi spus că-i iartă. Ridicară ușor capetele, cu o nouă determinare în ochi, ca și cum ar fi fost subiecții unui sistem juridic mai vechi, în care puteau să-și răscumpere libertatea prin trudă sau plata unei amenzi.

Reacher se întoarse la locuința lui Sanderson. Avea o lumină aprinsă înăuntru. Verifică locul în care Bramall dusese Toyota. Era bine ascunsă vederii. Deloc rău pentru un agent FBI. Se întoarse apoi la cabana lui cu o cameră, în satul cel micuț. Căsuța lui Mackenzie avea o lumină aprinsă, precum și cea a lui Bramall. Tot felul de oameni, care se duceau acum la culcare. Tot felul de pregătiri și ritualuri. Poate lungi. Poate Bramall își peria costumul, ca un valet. Fără îndoială că Mackenzie avea o rutină complicată, ce presupunea poțiuni și unguente.

În mod sigur Sanderson avea așa ceva.

Reacher se așeză în pat. Pereți din bușteni, tavan din bușteni. Înțelegea atracția. Buștenii erau masivi și solizi. Îi dădeau un sentiment de siguranță.

40

Cei doi cowboy se treziră în zori și își băură cafeaua din căni de tablă, tolăniți pe balansoarele de pe veranda casei lor. Soarele își făcuse apariția din spatele dealurilor și arunca o umbră întinsă peste câmpie. În căsuța ei, Rose Sanderson continua să doarmă. Nu era o matinală. Fentanilul avea grijă de asta. Bramall se trezise, își făcuse deja duș și se îmbrăcase, se pieptănase și-și înnodase cravata la gât. Mackenzie se foi în pat și se trezi, trecând printr-un moment fericit de uitare în care nimic nu se întâmplase vreodată. Apoi își aminti și mai că-și dori să se culce la loc, dar în același timp simți dorința de a se ridica și de a face ceva, orice, atât timp cât părea să fie un progres oarecare. În cele din urmă, revenirea la somn câștigă confruntarea. Pentru scurt timp. Afară aerul era rece. Devreme

pentru o dimineață de vară târzie, sus în munți.

O oră mai târziu, cei doi cowboy coborâră la capătul aleii de acces. Așteptară acolo, așa cum așteptaseră și în dimineața zilei de ieri, ca și în dimineața zilei de alaltăieri, doar că acum erau doi, nu trei. Stăteau prin preajmă, fără să vorbească, ca niște elemente din peisaj, infinit de răbdătoare. În căsuța ei, Rose se foi și se trezi.

Puse mâna pe noptieră. Doi plasturi. Erau încă acolo. Răsuflă ușurată și-și lăsă capul pe pernă. Putea să se ridice din pat în siguranță. Bramall își făcuse cafeaua în chicineta lui simbolică și acum bea ultimele guri pe verandă. Mackenzie era sub duș și-și spăla părul.

O oră mai târziu, cei doi cowboy încă așteptau. Soarele urcase pe cer și apăruse deasupra crestei muntoase din spatele lor. Împestrița copacii din locul unde se aflau și încălzea aerul. În căsuța ei, Rose făcea duș. Bramall era încă pe veranda lui, își băuse de mult cafeaua, iar acum aștepta să treacă timpul. Era un om pe care viața îl învățase să fie răbdător. Mackenzie era în cabana ei, într-un fotoliu, vorbind la telefon cu soțul ei despre doctori.

După încă o oră, cei doi cowboy încă așteptau. Așteptau omul, legătura lor, relația lor. Ore pierdute. Parte din viața unui consumator. Stăteau rezemați de copaci și respirau aerul blând, cu miros de pin. În casa ei, Rose Sanderson era îmbrăcată cu bluza ei de trening argintie, cu gluga trasă peste cap. Își tăiase o bucată nouă de folie de aluminiu și, după ce întinsese loțiunea proaspătă, o lipea acum pe față, netezind-o. Era în living room, cu fereastra deschisă. Pe poziție. Pregătită. Așa cum era și Bramall, la cincizeci de metri distanță, în pădure. Se așezase pe un buștean. Mackenzie era la cincizeci de metri în cealaltă direcție, rezemată de trunchiul unui brad, cu razele de soare filtrate jucându-se în părul ei.

Un minut mai târziu, la capătul aleii de acces se auziră zgomot de motor turat și hârșâitul și scrâșnetul cauciucurilor solicitate, iar cei doi cowboy se dădură la o parte. Camioneta veche și rablagită ieși din pădure, purtând carcasa de rulotă în spate ca pe o carapace de țestoasă. La volan, Stackley cercetă cu privirea zona din fața lui. Nu văzu Toyota neagră. Și nici pe tipul acela mare. Nu mai era nimeni.

Încetini și opri mașina.

Tipul cu cizme se apropie și Stackley coborî din cabină.
— Cum merge treaba? zise el.
— Ne ești dator, spuse tipul.
— Pentru ce?
— Pentru barosan.
— Ați făcut treaba?
— Ieri după-masă.
— Cum ați reușit?
— L-am atras în pădure și l-am împușcat.
— Vreți să-mi arătați?
— Sigur, spuse tipul. Dar e la o oră de urcuș pe deal. N-am vrut să fie găsit prea repede.
— Atunci, de unde știu că ați făcut-o?
— Îți spunem noi.
— Am nevoie de dovezi. Vorbim despre un tarif foarte mare.
— Două cutii de fiecare.
— Să le împărțiți între voi, spuse Stackley.
Apoi se uită mai bine și spuse:
— Ieri erați trei.
— E bolnav, spuse tipul.
— Ce-are?
— Îl doare-n gât.
— Am nevoie de dovadă în legătură cu barosanul, spuse Stackley. Ce-avem noi aici e un contract serios.
Tipul cu cizmele scoase din buzunar o cărticică subțire albastră. Cu litere argintii. Un pașaport, vechi poate de trei ani, ușor curbat și îndoit. I-l dădu lui Stackley, care-l deschise. Fotografia barosanului era chiar acolo. O față parcă dăltuită în piatră. Îl chema Jack Reacher. Fără alt nume de botez.
— Din buzunarul lui, spuse tipul. Arată mai bine decât scalpul lui.
Stackley puse pașaportul în buzunar și zise:
— O să-l păstrez ca suvenir.
— Desigur.
— Bine lucrat.
— Orice ca să fii satisfăcut.
— Dar m-ați prins pe picior greșit, spuse Stackley. Afacerea merge prea bine. Rezerva e pe terminate.
— Ce înseamnă asta?
— Va trebui să așteptați.

— Nu așa ne-am înțeles.

— Și ce vreți să fac eu acum? Să refuz pe altcineva doar pentru eventualitatea în care v-ați fi făcut treaba, lucru la care, sincer, nu m-am așteptat atât de curând? Nu pot să țin marfa pe loc doar pe vorbe.

— Deci, nu ți-a mai rămas nimic?

— Nu cine știe ce.

— Vrei să-mi arăți? spuse tipul.

— Sigur, spuse Stackley.

Nu avea nimic împotrivă. Un stoc de marfă care se topea era un fel de reclamă în sine. Mediul modern de afaceri. Acum viteza era totul. Era regula numărul unu. Se întoarse spre ușa rulotei.

Și se trezi față în față cu tipul din pașaport.

Reacher ieșise dintre copaci și se furișase la un pas de individ. Se pregătea să-l lovească în rinichi, dar tocmai atunci individul se întoarse spre ușa rulotei, așa că îl nimeri în stomac, suficient să-l facă să se îndoaie de la mijloc. Cu aceeași mână îl trânti cu fața la pământ și îl percheziționă. Găsi într-un buzunar al hainei propriul lui pașaport, iar din alt buzunar scoase un pistol de nouă milimetri, apoi un pistol de calibrul 22 înfipt în carâmbul cizmei și un cuțit cu arc în cealaltă cizmă. Pistolul de 9 milimetri era un Smith & Wesson Model 39, cu mânere frumoase din lemn lustruit. Pistolul de calibrul 22 era un Ruger, nu tocmai un pistol de ținut în buzunar, dar care se potrivea în cizmă. Cuțitul era de proastă calitate, fabricat în China, probabil într-o fabrică de jucării.

Stackley gâfâia și pufnea în țărână și se mai și zvârcolea puțin, ceea ce lui Reacher i se părea exagerat pentru un om care abia dacă fusese atins.

Controlă cabina camionetei. În torpedou nu era nimic. Dar sub buza scaunului șoferului era o clemă de prindere, unde ar fi putut să fie un stingător de incendii, doar că în cazul de față clema fusese modificată și de ea era prins un alt pistol de 9 milimetri, de data asta un Springfield P9 vechi. În afară de asta, nu mai erau decât bonuri de benzină vechi și ambalaje de sandvișuri.

Reacher se întoarse la locul unde Stackley stătea întins și ținu vechiul Smith la lungimea brațului. Apăsă butonul și lăsă

încărcătorul să cadă de la un metru și jumătate înălțime. Îl lovi pe Stackley în cap. Stackley țipă. Reacher lăsă pistolul să cadă. Stackley țipă din nou. Reacher făcu același lucru cu Ruger-ul, încărcătorul și apoi pistolul propriu-zis, apoi și cu Springfield-ul, încărcător și pistol. În total, șase țipete separate.

— Poți să te ridici acum, Stackley, zise Reacher.

Stackley se chinui să se ridice, ușor cocârjat, cam palid la față. Zdruncinat. Își freca țeasta dureroasă. Se confrunta cu același tip de probleme pe care le avuseseră și cei doi cowboy în seara precedentă. Încerci și nu reușești să ucizi un om și pe urmă ridici privirea și te trezești cu el în față. Asta înseamnă că este stăpânul tău acum?

— Deschide ușile din spate, spuse Reacher.

Ușile erau din plastic, fragile. Stackley le deschise larg și se dădu în spate. Reacher dădu o pătură la o parte. O cutie rătăcită, mai mult goală. Nu mai rămăseseră decât trei plasturi în ea, fiecare ambalat individual, toți trei mișcându-se lejer într-un spațiu făcut pentru mai multe.

Cam puțin.

Reacher se dădu într-o parte.

— Stocurile par pe terminate, spuse el. Ce faci în privința asta, în condiții normale?

— Îmi pare rău, omule, spuse Stackley. Știi, cu chestia ailaltă. N-am avut încotro. Mi s-a spus s-o fac. N-a fost ceva personal.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse Reacher.

— E un tip, trebuie să fac ce-mi spune. El mi-a dat ordin. Nu e ca și cum aș fi vrut eu. Trebuie să mă crezi când îți spun.

— Mai târziu.

— Nici nu mi-am închipuit că băieții ăștia o să fie-n stare s-o facă. Am zis și eu că o fac de formă și-atât, ca să pot spune că măcar am încercat. De fapt, ei sunt de vină.

— Te-am întrebat ceva.

— Nu-mi mai aduc aminte ce anume.

— Ai rămas fără marfă, spuse Reacher. Ce faci în continuare?

În ochii lui Stackley apăru o expresie ciudată, ca și cum un fel de calcul avea loc acolo, în spate. Se uită în sus, apoi în jos. O joncțiune, își zise Reacher, sau o tranziție. O trecere de la un lucru la altul. De la învingător la învins, de la speranță la disperare.

La capitulare.

Stackley răsuflă zgomotos, cu un oftat de om învins, și spuse:

— Când se termină, mă duc să iau alta.

— De unde?

— E un fel de depozit, unde intri cu mașina și stai la rând. Aștepți până la miezul nopții.

— Unde e depozitul?

Stackley avu o ezitare.

— Avem un telefon special cu cartelă, spuse el. Primim un sms.

— Unde ți-e telefonul ăla special?

Stackley arătă spre carcasa de rulotă și zise:

— Într-o lădiță în spate.

— Du-te și adu-mi-l, spuse Reacher.

Stackley urcă și se aplecă în rulotă. Reacher auzi un declic de piedică. După aceea își aminti de o fracțiune de secundă de gândire haotică, ca și cum întreaga viață se derula în fața ochilor lui, atât doar că nu era întreaga lui viață, ci doar greșelile din ultimele treizeci de secunde, explicate, analizate, ridiculizate și exagerate într-o manieră grotescă. Până la punctul în care își văzu numele în minte ca notă de subsol într-un manual de psihologie la capitolul despre distorsiunea de confirmare, într-un caz celebru în care cineva vede o mișcare în ochii altcuiva și crede că înseamnă exact ceea ce a vrut să însemne tot timpul.

Stackley nu capitulase. Dimpotrivă, gândise intens și repede și găsise o cale de scăpare. Un colac de salvare. Individul nu era tâmpit. Schimbarea din ochii lui fusese o trecere de la postura de învins la cea de învingător. De la disperare, înapoi la speranță. Reacher o interpretase cu totul greșit. Complet pe dos. Exagerat de optimist. Prea dispus să vadă latura pozitivă a vieții. Iar asta îi deformase și concluzia cu privire la arme. Presupusese instinctiv că după ce-l deposedezi pe un ins de un Springfield, un Smith și un Ruger, nu mai ai ce alte arme de foc să găsești. Fapt care-l făcuse să se distreze demontând pistoalele și lăsând părțile componente să cadă pe capul individului.

Asta în timp ce manualele de psihologie ți-ar spune că un tip care are trei pistoale, poate foarte ușor să-l aibă și pe-al patrulea. Mai ales un traficant de droguri, care primea lucruri în schimbul mărfii.

Mare prostie.

Stackley se îndreptă și se întoarse spre Reacher. Avea în mână un pistol.

Din lădița din rulotă.

Pistolul era un Colt 45, din oțel patinat, stabil ca o stâncă. Distanța: cam doi metri șaptezeci. Chiar doi metri patruzeci, dacă Stackley întindea mâna ca să tragă. Greu de ratat de acolo. Dezavantajul de a fi un tip corpolent. Dintr-odată, un dezavantaj evoluționist. Ținta era prea mare.

Reacher îi urmărea ochii lui Stackley. Tipul continua să gândească intens. Costuri, beneficii, avantaje, dezavantaje. Toate numerele îi ieșeau câștigătoare. Pe termen scurt, putea să rezolve problema imediată. Pe termen lung, putea să-l impresioneze pe Arthur Scorpio ca fiind un tip de toată isprava, care ducea lucrurile la bun sfârșit. Totul printr-o simplă apăsare pe trăgaci. Atunci și acolo. O singură dată. Singurul aspect negativ era legat de poziție. Nu putea să lase un cadavru la intrarea pe alee. Trebuia mutat un kilometru, doi în pădure. Dar îi avea pe cowboy pentru asta. Pentru un plasture gratuit, ar fi făcut treaba asta. Pentru doi, ar fi cărat cadavrul până-n Nebraska.

— Nu ține pistolul ăla spre mine, zise Reacher.

— Și de ce dracu' să nu-l țin?

— Pentru că ar fi o greșeală gravă.

— Ia s-auzim, de ce?

Stackley ridică pistolul. Cu ambele mâini.

Îl aținti spre centrul pieptului lui Reacher. Era ca și cum ar fi ochit o ușă de hambar.

— Ia explică-mi, cum ar fi asta o greșeală?

— Așteaptă și-o să vezi, spuse Reacher. Nu e nimic personal.

Capul lui Stackley explodă.

Se auzi o bufnitură umedă, ca de pepene rostogolit pe masă, urmată imediat de pocnetul sec al unui glonț NATO supersonic trecând prin aer și lătratul străvechi al unei puști M14. Capul lui Stackley se dezintegră într-un nor instantaneu de ceață roșie și fragmentele de craniu căzură vertical, cu o mică întârziere, peste corpul din care făcuse parte, ca într-un număr de dispariție, într-un talmeș-balmeș de haine, membre și carne neînsufletită. Reacher se uită spre casă și o văzu pe Rose Sanderson la fereastra ei, încercând să-și evalueze precizia ochirii. Care, după părerea lui Reacher, fusese al naibii de bună.

De la aproape o sută de metri, trimisese glonțul prin spațiul dintre Reacher și cei doi cowboy, lovindu-l pe Stackley fix deasupra urechii. Și asta cu o pușcă la care armata renunțase cu douăzeci de ani înainte ca ea să se fi născut.

Impresionant.

Rose ieși din casă și se apropie de ei, cu gluga trasă în față, cărând pușca cu o singură mână. Bramall se apropia grăbit din dreapta, iar din stânga venea Mackenzie, care se arătă cea mai tulburată de ceea ce găsi acolo. Teoretic, ar fi trebuit să fie mulțumită de rezultat, din considerente pragmatice și poate chiar morale, dar un cap uman făcut țăndări de un glonț de pușcă era oricum, numai teoretic nu. Era o mizerie purpurie, din care se vedeau ieșind aburi în aerul rece de munte. Se întoarse și se uită la sora ei. *Ea era pregătită să ucidă oameni, iar eu nu.* Una era să vorbești despre ceva și cu totul alta era să vezi cu ochii tăi cum se întâmplă.

— Mulțumesc, doamnă maior, spuse Reacher.

— Câtă marfă avea?

Lucrul care conta cel mai mult.

— Mai nimic, spuse el.

— La naiba!

Rose îl ocoli pe Stackley și se uită în spatele camionetei. Dădu pătura într-o parte și cercetă în jur. Umerii îi căzură. Nu tocmai surprinsă, dar cu siguranță dezamăgită. *Niciun plan nu supraviețuiește primului contact cu inamicul.* Se uită la Reacher de parcă ar fi vrut să spună: *chestia asta s-a dus pe copcă al naibii de repede, nu-i așa?*

— Unde se duce să ia altă marfă? întrebă ea.

— Conversația n-a ajuns acolo, spuse Reacher.

— La Arthur Scorpio, așa-i?

— Nu, spuse Reacher. Nu e niciun fel de trafic la spălătoria lui Scorpio. Nu se încarcă și nu se descarcă nimic. Orice face Scorpio, o face de la distanță.

— Ce ți-a spus Stackley, exact?

— A spus că există un depozit, unde se duc și stau la rând și așteaptă până la miezul nopții.

— Unde?

— A spus că primește un sms pe un telefon cu cartelă. A spus că telefonul e acolo.

Auzi declicurile zăvoarelor și bufnetele estompate ale ușilor

compartimentelor care erau închise și deschise. Vreo douăsprezece. Carcasa de rulotă avea dulăpioare peste tot. Ca și cum trăiai pe o ambarcațiune.

— Nu e niciun telefon aici, spuse ea.

— N-a fost niciodată, spuse el. A fost o manevră ca să ajungă la pistol.

— Deci cum aflăm unde să mergem?

— N-avem cum.

Rose rămase acolo, mică, dărâmată, înfrântă. Era o dependentă de droguri. Tocmai își ucisese dealerul. O catastrofă. Ca și cum te-ai arunca de pe o clădire. În acel moment era în aer, în cădere liberă, iar șuierul terorii îi răsuna tare în urechi.

Avea să intre în panică.

— Să uităm de chestia cu telefonul, spuse Reacher. A fost un șiretlic inventat de el. Era imposibil să funcționeze în felul ăla. Un depozit suficient de mare ca să intri cu camionul acolo și să aștepți la rând nu poate fi o chestie ambulantă. Nu poate fi un aranjament ad-hoc. Trebuie să aibă un sediu permanent. Fix și securizat. Ascuns undeva.

— Dar unde? zise Rose.

— Unde e telefonul lui principal? întrebă Bramall.

Se aplecă, o siluetă mică și meticuloasă în mijlocul scenei însângerate. Scotoci prin buzunarele boțite ale lui Stackley. Scoase la iveală un telefon Samsung cam de mărimea unei cărți broșate. Ecranul era crăpat. Nu era protejat cu parolă. Bramall începu să caute în meniu, zicând:

— I-a luat locul lui Billy cu trei zile în urmă. Evident că trebuia să se aprovizioneze cu marfă.

Nu existau sms-uri din urmă cu trei zile. Nici e-mailuri. Dar găsi un mesaj vocal. Bramall duse telefonul la ureche, ascultă și povesti ceea ce auzea:

— E un drum auxiliar care duce la un garaj acoperit. Garajul e pentru pluguri de zăpadă și alte echipamente de iarnă. Spațiu din belșug și tot locul e al lor. La ușă e un paznic.

— Unde? întrebă Reacher.

— Nu spune.

— Trebuie să spună. Stackley era nou.

— Nu spune. Poate că e un loc cu care era deja familiarizat. Sau poate că deja îi spuseseră cam unde e.

— Cine a lăsat mesajul?

— După toate detaliile pe care le dă, pare a fi un responsabil cu transportul.

— Are vreun prefix de regiune?

— Număr ascuns.

— Grozav!

Rose Sanderson urcă din nou în rulotă și se întoarse cu cei trei plasturi ambalați. Le dădu câte unul celor doi cowboy. De dragul vremurilor de altădată, se gândi Reacher. Un cadou de despărțire. Ca un ofițer bun, care se asigură în fiecare clipă că oamenii lui sunt bine. Păstră un plasture pentru ea. Scoase altul din buzunar. Ce-i mai rămăsese din ceea ce cumpărase cu o zi în urmă. Le ținu pe amândouă în mână ca pe un micuț teanc de cărți de joc. Le numără. Unu, doi. Apoi încă o dată, de parcă între timp ceva se schimbase ca prin minune. Unu, doi. Și încă o dată, obsesiv. Același rezultat.

— Nu e bine, spuse ea.

— Cât o să-ți ajungă?

— Până diseară o să mi se facă rău.

— Unde găsim pluguri de zăpadă?

— Glumești? Peste tot. Și Billy avea un plug de zăpadă.

— La el acasă. Mă gândeam la mașini mari depozitate într-un garaj acoperit.

— Un aeroport? spuse Bramall. La Denver, poate.

Reacher tăcu, într-o primă fază, apoi spuse:

— Cu trei zile în urmă.

Păși peste cadavrul însângerat și se aplecă în cabina camionetei. Ambalaje de sendvișuri. Chitanțe de benzinărie. Aruncă ambalajele pe scaunul șoferului și strânse chitanțele pe scaunul din dreapta. Controlă podeaua și goli buzunarele portierelor.

— Ce dată a fost acum trei zile? întrebă el.

Mackenzie îi spuse. Reacher începu să verifice datele înscrise pe foițele subțiri de hârtie. Unele chitanțe erau vechi de un an. Altele erau îngălbenite și fragile. Învăță să se uite mai întâi la hârtiile mai noi.

— Hai să te-ajut, spuse Bramall.

În cele din urmă împărțiră purcoiul de chitanțe în patru teancuri. Toți stăteau în jurul cabinei, își umezeau degetele și verificau chitanțele, ca niște casieri de bancă care numărau

bancnotele la o masă specială.

— Am găsit una, anunță Mackenzie. De-acum trei zile, seara. Nu e o benzinărie. Cred că e o cantină sau un restaurant.

— Am găsit benzină aici, spuse Bramall. Acum trei zile, tot pe seară.

Prinseră cele două bonuri sub lamela ștergătorului, ca pe niște amenzi de parcare. Le verificară și pe cele rămase, dar nu mai găsiră nimic.

— Bun, acum hai să le cercetăm.

Chitanța de la cârciumă era de 13 dolari și ceva, plătită cu cash la 10:57 seara, în urmă cu trei zile. Bonul de benzină era de 40 de dolari fix. Cel mai probabil plătită tot cash înainte de alimentare, două bancnote de douăzeci pe tejgheaua unsuroasă. La 11:23 în aceeași seară.

— A mâncat seara târziu și a terminat pe la 11. A mers cu mașina douăzeci de minute și a pus benzină. Terminat la 11:30. Apoi s-a dus la depozitul secret și a așteptat până la miezul nopții.

Pe bonul de benzină scria sus Exxon Mobil, dar fără nicio adresă, cu excepția unui cod zonal. Cârciuma se numea Klinger’s și avea un număr de telefon. Prefixul de regiune era 605.

— Dakota de Sud, spuse Bramall.

Se duse la marginea râpei, unde telefonul mobil avea semnal mai bun. Sună la numărul respectiv. Se întoarse și spuse:

— E un local de familie pe o șosea cu două benzi pe sens la nord de Rapid City.

*

Mackenzie, Bramall și Sanderson se duseră să-și pună bagajele în Toyota. Periuța de dinți era deja în buzunarul lui Reacher, iar pașaportul se întorsese acolo unde-i era locul. Găsi Coltul lui Stackley și adună celelalte pistoale dezasamblate. Le spuse celor doi cowboy să-l urce pe Stackley în rulotă și să ducă vehiculul undeva departe. La un ranch abandonat, poate. Le spuse să parcheze camioneta într-un hambar și s-o lase acolo. Și-l imagină pe Stackley peste zece ani, uscat și mumificat, descoperit din întâmplare, cu resturile capului într-o cutie de fentanil goală. Toată povestea la vedere. Un caz rece care va rămâne rece pentru totdeauna.

Cei doi cowboy plecară cu mașina, fără să lase nimic în urmă

în afară de sânge și mici resturi de oase și țesut cerebral pe pietriș. Reacher se gândi că, la o oră după ce se va lăsa liniștea în luminiș, acestea vor dispărea. *Ai sute de alte specii care deja stau aliniate și-și ling buzele.*

Bramall aduse Toyota în preajmă. Femeile ocupară bancheta din spate. Mackenzie își pusese gențile de voiaj în portbagaj, lângă cele ale lui Bramall. Sanderson nu luase nimic cu ea în afară de o geantă de umăr din pânză groasă. Privea în jur, separată deja de ceea ce fusese locuința ei timp de trei ani de geamul fumuriu al Toyotei. Nu că i-ar fi păsat. N-avea niciun motiv să rămână. Dealerul ei n-avea să mai treacă pe-acolo curând. Asta era sigur.

Se lăsă pe spate și privi înainte, respirând superficial.

Reacher se urcă în față lângă Bramall, care puse vehiculul în mișcare. Șase kilometri de rădăcini și pietre, după care drumul de pământ care-i scotea de-acolo.

41

Gloria Nakamura merse până la capătul coridorului unde se afla biroul locotenentului. Fusese convocată. Nu știa de ce. Când ajunse acolo, șeful ei se uita la ecranul computerului. Nu citea un e-mail. Deschisese o bază de date rezervată agenților de ordine publică.

— Un anume Billy, domiciliat în Mule Crossing, Wyoming, se află în custodia DEA. A fost arestat în Oklahoma pentru că a trecut pe roșu la semafor. Se crede că și-a luat tălpășița din Wyoming după ce un prieten l-a avertizat că DEA desfășoară o operațiune în Montana. Așa că nu-i nevoie să-i mai suni pe cei doi bărbați sau pe șeriful districtual. Zilele în care Billy împușca oameni din spatele unui copac s-au terminat.

Deci, n-a fost Reacher, până la urmă, își zise ea. Din cine știe ce motiv, se simțea dezamăgită.

— Dar treaba stă așa, spuse locotenentul. Agenții federali nu știu despre Scorpio. Lucrul ăsta reiese clar din raport. Ne cer să verificăm numele lui Billy în dosarele pe care le avem deschise, ca să-i ajutăm să-și dea seama cine-l dirijează. Ei nu știu.

— Și ai de gând să le spui?

— La naiba, sigur că nu. Nu vreau să-mi vină aici o gașcă de agenți federali simandicoși să se acopere ei de toată gloria. Scorpio ține de Departamentul de Poliție din Rapid City. Așa a fost mereu. O să-l prindem.

— Da, domnule, spuse Nakamura. Știm că Scorpio l-a înlocuit deja pe Billy. Dovezi care nu pot fi folosite în instanță, dar știm că e un nou tip care operează acolo.

— Mai e o solicitare din partea DEA în sistem, zise locotenentul. Pare complet separată, dar nu cred să fie așa. A fost postată la puțin timp după prima. Întreabă dacă cineva din regiunea vestică vede cutii cu oxicodonă sau fentanil ambalate în America. În număr mare, ca-n vremurile de altădată.

— Credeam că treaba asta s-a terminat.

— Păi s-a terminat. Fiecare camion care pleacă din fabrică este înregistrat în computer și urmărit prin GPS, plus că se știe din start cu exactitate ce a fost încărcat în acel camion, așa că, teoretic, dacă vor pot să urmărească fiecare pastilă în parte.

— Și-atunci, de ce sunt îngrijorați?

— Probabil că ceva nu merge cum trebuie. Sau Scorpio e mai deștept decât am crezut. În orice caz, nu-i putem lăsa pe agenții federali să pună mâna pe el primii. Așa că, indiferent ce faci acum, vreau să te străduiești de zece ori mai mult. Celelalte cazuri le treci pe linie moartă. Nu vreau ca agenții federali să ajungă aici.

Ecranul sistemului de navigație al lui Bramall arăta că ruta cea mai bună ar fi fost de la Laramie la Cheyenne pe autostradă, după care direct spre nord pe drumul statal, până la capăt. Așa că părăsiră drumul de pământ la Mule Crossing, unde o luară pe drumul cu două benzi, pe lângă oficiul poștal, magazinul de artificii, afișul de rachete artizanale și ajunseră la autostradă, unde cotiră spre est. Mackenzie păru agitată tot drumul. Sărise de pe aceeași clădire ca sora ei. Săriseră ținându-se de mână. Se confruntau cu aceleași probleme, una din interior, cealaltă din afară. Sanderson stătea cu capul întors într-o parte, privind pe geamul mașinii. Își ținea mâinile strânse. Ca să nu le lase să tremure, se gândi Reacher. Își impunea cu tărie să reziste. Încerca să gândească rațional. Poate că-și stabilise o țintă. Două sute de kilometri, poate. Înainte de următoarea fâșie de plasture. Sau cinci camioane roșii, o zonă de popas sau un automobil hibrid.

Reacher verifică pistoalele. Smith & Wesson 39, Ruger 22, Springfield P9 și Colt 45. Toate patru erau zgâriate și uzate, dar probabil că în stare de funcționare. Toate erau doar parțial

încărcate. În Smith erau patru gloanțe Parabellum, iar în Springfield, cinci. Îi plăcea Smith mai mult, așa că puse nouă gloanțe în el, nouă în încărcător și unul în camera cartușului. Puse Springfield-ul golit de cartușe în buzunarul portierei. Smith-ul îl puse în buzunarul hainei. Ruger-ul era o chestie veche, model Standard, datând probabil de prin 1949, când fusese primul produs al companiei. Avea doar două gloanțe în el, calibrul 22 Long Rifle. Nefiind calibrul lui preferat, îl puse în buzunarul portierei, alături de Springfield-ul golit. Colt-ul era un M1911 model militar și, judecând după stilul inscripțiilor gravate și al marcajelor, era posibil să fi fost mai vechi decât Ruger-ul. Avea trei gloanțe în el. Îl ținu de țeavă și, întorcându-se pe jumătate în scaun, i-l dădu lui Sanderson.

Rose stătea în spatele lui Bramall, în acel moment fiind întoarsă către el la un unghi care-i permitea lui Reacher să-i vadă mai mult din partea din stânga a feței decât cea din dreapta. O operație uluitoare, spusese Bramall. O mostră de virtuozitate. Dar de fapt arăta jalnic. Reacher se gândi că toate cele trei afirmații erau adevărate. Obrazul ei fusese reconstituit din bucățele de mărimea unui timbru poștal. Nu putea decât să-și imagineze priceperea și grija imense cu care lucraseră chirurgii. Ore peste ore de muncă de precizie. Reatașarea nervilor și a mușchilor. Dar unii nu se prinseseră. Acolo rămăseseră puncte moarte. Iar marginile fiecărui asemenea timbru erau îngroșate și noduroase de la suturi. Unele fuseseră lipite pe ghicite. Nara îi fusese cusută de obraz la un unghi ciudat. Nu putea face comparația cu cealaltă parte din cauza foliei.

Sanderson refuză pistolul. Nu în cuvinte, ci desfăcându-și mâinile și ținându-le ridicate. Reacher observă un tremur ușor. Nimic grav. Dar era încă devreme. Se întoarse la loc și-i oferi pistolul lui Bramall. Care avea alt tip de probleme. Mai multe reguli decât Reacher și o licență emisă de statul Illinois. Bramall reflectă un moment, apoi luă pistolul, dar îl puse în buzunarul portierei, nu în cel al hainei.

Nakamura îl văzu pe Scorpio intrând pe ușa din spate a spălătoriei tocmai când dimineața târzie se transforma în ora prânzului. Parcase mașina pe cealaltă parte a străzii, unghiul din care supraveghea spălătoria fiind perfect. Scorpio lăsă din nou

ușa întredeschisă. Doar două degete. Încă o zi caldă. Un cer fără nori, deasupra vălmășagului de cabluri de pe stâlpii înclinați. Cabluri de electricitate și cabluri de telefonie. Unele groase, altele subțiri. Unele vechi, altele noi. Unele foarte noi. Poate din fibră optică, pentru internet.

Scoase telefonul și îl sună pe prietenul ei.

— Caută semnalul ăla din nou. Scorpio tocmai a intrat în birou.

— Nu e o știință exactă, o avertiză amicul.

— Noaptea trecută ai nimerit-o, despre noul Billy. A apărut pe un buletin de informare DEA.

— L-am văzut.

— Plus încă unul, postat imediat după aceea, despre niște medicamente. Mi s-a părut ciudat, pentru că ei monitorizează deja chestiile alea. Înregistrează camioanele la ieșirea din fabrică și le urmăresc deplasările prin GPS, apoi confruntă facturile cu plățile. Deci, unde apar scurgerile?

— Asta-i treaba ta. Eu sunt doar un umil tehnician.

— Tocmai de-aia te sun mereu. Ca să nu mă fac de râs.

— Care-i ideea ta trăsnită de data asta?

— Băieții care lucrează la computerele fabricii ar putea să șteargă un camion întreg, corect? Pot să-l șteargă complet, pur și simplu. Pot să-i șteargă inventarul și monitorizarea GPS. Ca și cum plecarea din fabrică n-ar fi avut loc. Ca și cum acel camion ar fi fost în atelierul de reparații în ziua aceea. Sau în parcare.

— Asta sugerează corupție în rândul celor de la departamentul IT. Poate că nu pe mine ar trebui să mă întrebi.

— Este posibil? insistă ea.

— Ar trebui să șteargă și factura. Și comanda inițială. Ar mai trebui să corecteze și documentele de producție ale fabricii, altfel ar reieși că au produs mai multe pastile decât au ieșit pe poartă. Dacă fac toate astea, atunci totul s-ar potrivi la fix. Surplusul neînregistrat ar fi ca un fel de cantitate fantomă, care plutește pe-acolo pe undeva.

— Pot să facă toate astea? spuse ea.

— Bineînțeles că pot, spuse amicul ei. Computerul face ce i se cere. Rezultatul depinde de cel care face cererea.

— E posibil să fie cineva care să nu se afle în fabrică? Pot s-o facă de la distanță?

— Vrei să spui un hacker? Desigur, dacă au găsit o breșă de

securitate. Ceea ce ar fi dificil, pentru că vorbim despre produse farmaceutice și DEA. Dar nu imposibil. Poți să cumperi un software din Rusia.

— De ce fel de echipamente ar fi nevoie?

— În final, doar de un laptop. Dar să intri în rețeaua de acolo ar implica o mulțime de calcule numerice de mare viteză. Ar fi nevoie de mai multe echipamente care să lucreze simultan. Ar trebui să aibă două rack-uri cel puțin. Cum ar fi un server propriu.

— Se încălzește, nu-i așa?

— Aici, jos, ținem aerul condiționat la maximum.

— Mulțumesc, spuse Nakamura.

Închise convorbirea și privi la cablurile de deasupra și la ușa întredeschisă a lui Scorpio.

*

Telefonul lui Bramall sună când ajunseseră la nord de o localitate numită Defiant, unde se găsea o reprezentanță John Deere și nu foarte multe alte chestii în rest. Bramall scoase telefonul din buzunar și se uită la ecran. I-l dădu lui Reacher cam în același fel în care Reacher îi întinsese Colt-ul.

Pe ecran scria *West Point-Biroul Directorului.*

— De unde știe? întrebă Reacher.

— L-am salvat, spuse Bramall. Când a sunat prima dată.

— Lupu-și schimbă părul, spuse Reacher și răspunse la telefon.

Aceeași femeie.

— Cu domnul maior Reacher, vă rog, spuse ea.

— Doamnă, Reacher la telefon.

— Domnul general Simpson vrea să vă vorbească.

Vocea generalului Simpson se auzi în difuzor:

— Domnule maior.

— Domnule general, spuse Reacher.

— Ceva progrese?

— Suntem în mașină.

— Poate să audă ce spui?

— Foarte clar.

— E bine?

— Deocamdată.

— Încă lucrăm la chestiunea cu bomba de la marginea drumului. Dosarele alea sunt foarte bine secretizate. Dar avem

ceva nou despre Porterfield. Din partea Corpului de Marină. Au găsit o copie rătăcită care avea un nivel de securizare mai mic.

— Și ce ați aflat?

— S-a emis un mandat de arestare pe numele lui. Intrat în vigoare cu o săptămână înainte să moară.

— Cine l-a emis?

— Defence Intelligence Agency[9].

— L-ați văzut?

— N-ar avea niciun rost. DIA nu spune niciodată de ce.

— Vi s-a părut ceva important?

— A fost DIA. Asta înseamnă întotdeauna ceva important.

— Știți pe cineva de-acolo?

— Las-o baltă, spuse Simpson. Vreau să mă pensionez în Florida, nu la Leavenworth[10].

— Am înțeles, spuse Reacher. Vă mulțumesc, domnule general.

Închise și-i înapoie telefonul lui Bramall. Când se întoarse, văzu ochii lui Sanderson fixați asupra lui, de sub glugă. Știa că ceva se întâmplă. Reacher întrebase: Ce ați aflat? Nu era proastă. Știa că se întâmplă ceva acolo.

Reacher nu spuse nimic.

— Hai să vorbim mai încolo, zise Sanderson.

Apoi se întoarse să se uite pe geam. Reacher privea drept în față. Bramall continua să conducă mașina.

42

După o oră, se opriră pentru un prânz târziu într-un orășel modest. Erau acolo o benzinărie Shell și un restaurant de familie. Reacher observă că Sanderson ar fi vrut să rămână afară, pe banca fumătorilor, ca să-și rezolve necesitățile. Dar se forță să intre și să mănânce mai întâi, în mare grabă, după care își ceru scuze și ieși din local.

Reacher se duse după ea. Se așeză pe bancă, la un metru depărtare. O bancă de beton, într-o parcare asfaltată. Cu aproape aceeași persoană. Avea deja pregătită fâșia de șase milimetri, rulată și gata de utilizare. De mărimea unui guguloi de gumă. Îl băgă în gură, îl mestecă puțin și îl supse. Își trosni gâtul, se lăsă pe spate și se uită la cer, apoi spuse:

---

[9] Serviciul de Informaţii Externe, componentă a Departamentului Apărării al SUA. (N.t.)

[10] Închisoare de maximă securitate pentru cadrele militare americane. (N.t.)

— Nu-mi vine să cred că ai vorbit cu directorul la telefon.

— Cineva trebuia s-o facă.

— Ce ți-a spus?

— Că a fost emis un mandat de arestare pe numele lui Porterfield.

Ea scoase un oftat de ușurare și de mulțumire. Reacher bănuia că era vorba de efectul fentanilului, nu de amintiri legate de dispariția iubitului ei.

— Mandatele de arestare își pierd valabilitatea când suspectul moare. Evident. Așa că acum e istorie antică. Ar fi bine să uiți tot ce e legat de asta. Deși sunt sigură că n-o s-o faci. Sora mea spune că și-acum ai o gândire de polițist. N-o să lași lucrurile nelămurite. Bănuiești, probabil, că eu l-am omorât. La drept vorbind, n-ai încotro. La momentul acela, eram parteneri de viață. Statisticile nu mint.

— L-ai omorât?

— Într-un fel.

— În ce fel?

— E mai bine să nu știi. Pentru că vei vrea să faci ceva în privința asta.

— Nu e inteligent să spui așa ceva unuia care nu lasă lucrurile nelămurite.

Ea nu-i răspunse. Se mulțumi să tragă aer în piept. Profund, îndelung, lent, inspirație și expirație. Totul era bine. Reacher citise un raport care vorbea despre o stare euforică descrisă de utilizatori ca fiind fără egal.

— Sy a fost rănit în vintre.

— Îmi pare rău, spuse Reacher.

— Nu e o rană cu care să te mândrești. La drept vorbind, după rănile faciale desfiguratoare, asta e cea mai temută rană. Dar au reușit să-l coasă la loc. Totul funcționa cum trebuie. Putea să facă sex. Atât doar că una dintre suturi supura mereu. În anumite circumstanțe. Devenea urâtă povestea.

Reacher nu spuse nimic.

— Se pare că se lasă cu tensiune arterială mare, spuse ea.

— Sper, zise Reacher.

— Și avea o infecție. Din ziua în care a fost rănit. Pantalonii lui de uniformă erau foarte murdari. Îi purtase zilnic de când plecase din California. Glonțul a îngropat în carne fâșiuțe minuscule de stofă. Se întâmplă tot timpul. Bacteriile pătrund

acolo și nu mai poți să le miști din loc. Trebuie să fie mai inteligente decât noi.

— Asta a fost acum doisprezece ani.

— A început să umble pe la doctori. Dar nu l-au mulțumit. În cele din urmă, a început să se îngrijească singur.

— La fel ca tine.

— Eu am făcut ca el, spuse ea. El mi-a arătat cum să procedez. Mi-a arătat cum să fac totul. Mi-a arătat porțile morții. Doctorii îi spuseseră că sutura care supura putea să și plesnească. În fiecare noapte putea să aibă o hemoragie fatală. Spunea că a învățat să trăiască cu chestia asta. Apoi s-o iubească. În final, am făcut și eu la fel. În cea mai mare parte.

— Pare a fi un mod de viață interesant.

— Mi-a spus că se simte în siguranță cu mine. Dar n-am fost niciodată sigură de ce. Credea asta pentru că eram o persoană amabilă? Sau credea că îi sunt datoare că-mi acordă atenție, pentru că eram și mai hidoasă? Nu-l puteam lăsa să creadă asta. Altfel, ajungeam s-o cred și eu. Trebuia să accept că aveam nevoie de favoruri speciale. Ceea ce n-am acceptat niciodată până atunci. De ce să fi început acum?

Reacher nu-i răspunse. Ea rămase tăcută un lung moment. Oftă din nou. Un fior jos și profund, de mulțumire pură. Își întinse brațele pe spătarul băncii. Mâna ei dreaptă ajunse aproape de umărul lui Reacher. Lăsă capul pe spate și se uită la cer.

— Cât de importantă e fața unei femei? întrebă ea.

— Pentru mine?

— De exemplu.

— Cred că are o importanță. Dar pentru mine cel mai mult contează ochii. Ori e cineva acasă, ori nu e. Ori vrei să bați la ușa aia, ori nu vrei.

Ea își îndreptă spatele și se întoarse pe jumătate. Cu fața direct către el. Își trase în jos fermoarul bluzei, cam șapte-opt centimetri, și-și trase gluga în spate de tot. Părul i se împrăștie în toate direcțiile. Ca al surorii sale, dar mai scurt. Poate și mai cenușiu. Dar cădea la fel. Îi încadra fața în același mod.

Avea ochii verzi, calzi și umeziți de un fel de satisfacție profundă și visătoare. Se mai vedea acolo o scânteiere estompată, ca lumina soarelui licărind pe apa unui izvor ce curge prin pădure. Și un amuzament amar. Îl lua în râs, se lua în

râs pe sine și lua în râs întreaga lume.

— Avem același grad, spuse el, așa că am voie s-o spun. Nu se încurajează așa ceva, dar e permis. Aș bate la ușa ta.

— Frumos din partea ta.

— Pe bune. Sunt sigur că și Porterfield a fost sincer. N-ar fi singurul. Oamenii reacționează în moduri diferite.

Sanderson își trase gluga la loc și-și prinse părul dedesubt.

— Ar trebui să faci perfuziile alea, spuse el. Folia e cea care arată ciudat.

— Mai întâi, să trec de noaptea asta.

— Șeriful Connelly a găsit zece miare într-o cutie.

— Sy n-avea încredere în bănci. Prefera banii lichizi. În cutie era tot ce mai rămăsese. Băncile au pierdut restul, pe vremea când eram în străinătate. Poate că de-aia n-avea încredere în ele.

— Cât v-ar fi ținut zece mii de dolari?

Ea oftă din nou, profund mulțumită.

— Nu prea mult, spuse ea. Mai ales la felul în care-i tocam. Și câteodată trebuia să cumpărăm și de mâncare. Iar el îl plătea la nesfârșit pe tipul care-i repara acoperișul.

— De ce n-ai mai sunat-o pe sora ta după ce-a murit Porterfield?

— Răspunsul e simplu, spuse ea. N-am mai avut cu ce. A trebuit să-mi vând telefonul.

— DIA a dat spargerea?

Ea confirmă mișcând din cap.

— Au întârziat la petrecere. Circul se terminase când au ajuns ei. Dar și-au luat ce-și doreau.

— Și anume?

Ea nu-i răspunse. Alungă întrebarea cu un gest al mâinii, ca și cum nu mai conta.

Mobilul lui Nakamura sună. Prietenul ei de la Infracțiuni cibernetice.

— Scorpio dă telefoane, spuse acesta. Sau cel puțin semnalul despre care credem că e Scorpio. Traficul pare a fi cam la fel cu acela din urmă cu trei zile. Și a sunat iar la același număr. Cel care i-a trimis sms-ul despre noul Billy.

— E tot în birou, spuse ea.

— Dă ordine de la distanță. Se întâmplă ceva mai la nord de

aici. Presupun că tipul care i-a trimis sms-ul e omul lui de la fața locului.

— Putem să-i monitorizăm circuitele de computer?

— Deja le monitorizăm. Se numește internet. Dar are un firewall. Putem să-l spargem, dar ar dura câteva zile.

— Șoferul trebuie să fie omul lui, spuse Nakamura. Șoferul camionului fantomă care nu pleacă niciodată din fabrică. Dar care, de fapt, pleacă. Individul trebuie să știe unde să-l ducă.

— Mă întreb dacă au ținut cont și de dosarul de angajare, spuse amicul ei. Ar trebui să modifice orele lucrate și kilometrii parcurși de șofer. Asta ar putea fi o cale de intrare.

— Nu avem acele dosare.

— Atunci nu poți face nimic.

— Ba poate că da. Doar jumătate din chestia asta e în înregistrări și computere. Cealaltă jumătate e o realitate fizică. E camionul real care se deplasează pe un drum real, încărcat cu chestii fizice. Cum ar ajunge aici?

— De unde?

— Din New Jersey, cred.

— Pe I-90.

— Și ce magistrală e ceva mai la nord de aici, de unde a venit sms-ul?

— I-90.

— Unde-ar putea să oprească?

— În multe locuri. O benzinărie singuratică la câțiva kilometri de o ieșire de pe autostradă. Sau un vechi parc industrial pe undeva, plin cu magazii goale, cu uși rulante.

— Scorpio nu pleacă din birou în noaptea asta, corect? întrebă ea.

— Nu pleacă niciodată, spuse amicul. Decât ca să se ducă acasă.

— În regulă. Mă duc până la autostradă să arunc o privire. Închise telefonul și porni motorul mașinii.

Parcurseseră o distanță ca de la New York la Boston, dar erau încă în Wyoming și abia dacă ajunseseră la jumătatea drumului. Toyota rula constant. Mackenzie și Sanderson vorbeau între ele în spate, pe tonuri joase, în acel stil rapid, prescurtat, pe care Reacher îl bănuia a fi o a doua natură pentru gemeni. Sanderson fusese bine aproape o oră. Apoi începu căderea. Foarte rapidă.

Se retrase în sine, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o luptă interioară dură. Părea să aibă crampe și să nu se simtă deloc confortabil. Privea fix pe geam. Poate că-și stabilea o nouă țintă. Diferită de autostradă. Poate trei turme de antilope, sau două de cerbi-catâr, sau o spărtură în parapeții pentru zăpadă.

Nakamura ieși din oraș spre nord pe șoseaua cu câte două benzi pe sens, trecând pe lângă restaurantul de familie Klinger's, unde mai mânca atunci când serviciul o aducea în direcția aceea. Continuă să parcurgă kilometrii pustii de până în rampele de acces pe I-90, uitându-se în stânga și-n dreapta ca să vadă ceea ce era de văzut. Adică, nu cine știe ce. De fapt, absolut nimic, din punctul de vedere al șoferului de camion. Nu chiar un vehicul furat, dar unul fierbinte, totuși. Sau, de fapt, rece. Zero grade. Nu era acolo. Nu exista. Ceea ce punea multă presiune pe șofer. Care nu trebuia cu niciun chip să atragă atenția asupra sa. Fără amenzi pentru depășirea vitezei, fără manevre ciudate, fără camere de trafic, fără niciun fel de expunere. La sud de autostradă părea o direcție greșită. Nu s-ar fi dus într-acolo.

La nord de autostradă era și mai rău. Trecu pe sub pasarelă și ajunse într-o zonă pustie. Fără acoperire, fără niciun ascunziș. În cea mai mare parte, prerie deschisă. Câmp întins. Orizonturi îndepărtate. Merse cu mașina zece minute, apoi trase pe dreapta, pe acostament. Nu se vedea nimic în față.

La sud de autostradă nu era bine.

La nord de autostradă nu era bine.

Prin urmare, șoferul rămânea pe autostradă. Era nevoit. N-avea de ales. Nu părăsea niciodată autostrada. La zece kilometri spre est era un popas. Un spațiu larg. Mai fusese acolo înainte. Mâncare, carburanți, o clădire a poliției statale, un motel în spate, ceva construcții ale departamentului pentru autostrăzi. Tot felul de ascunzători.

Făcu cale întoarsă și se îndreptă înapoi spre autostradă.

Ajunse pe rampă și acceleră.

Se opriră din nou la o stație de benzină care avea o cafenea cu două mese lângă instalația de spălat mașini. Mackenzie se duse la toaletă. Sanderson consumă încă o fâșie de șase milimetri. Stătea afară pe o bancă și sorbea fără grabă dintr-o

cafea în pahar de carton, cu mirosul de benzină dintr-o parte și cel de șampon auto din cealaltă parte. Reacher ieși din cafenea și Sanderson se ghemui, ca să-i facă loc pe bancă, păstrând totuși un spațiu de un metru între ei.

O invitație. Reacher se așeză și spuse:

— Ești bine?

— În momentul ăsta, spuse ea.

— Spune-mi despre porțile morții.

Ea rămase tăcută un lung moment, apoi zise:

— În timp, se instalează o toleranță. Trebuie să folosești tot mai mult, doar ca să ajungi în același loc. Nu după multă vreme, ajungi să iei ceea ce ar fi, tehnic vorbind, o doză letală. O singură priză ar omorî cât ai zice pește o persoană normală. Și pe urmă vrei mai mult. Acum iei literalmente mai mult decât doza fatală. Ai curaj să faci pasul următor?

— Tu ai avut?

— Am simțit la fel când eram plecată pe front. Singurul mod în care puteai să mergi mai departe era să nu dai niciodată înapoi. Întotdeauna să urci încă o treaptă. Întotdeauna să înfrunți riscurile. Trebuia să fii disprețuitor. Ca și cum ai zice, doar atât poți? Așa că, bineînțeles, urcam treapta următoare. Și pe următoarea.

Oftă. Noua fâșie începea să-și facă efectul.

— Asta-i partea frumoasă a treptelor care urmează, spuse ea. Întotdeauna mai e una pe care s-o urci.

— Logica spune că ar trebui să fie și o ultimă treaptă, spuse Reacher.

Ea nu-i răspunse.

— Din ce trăia Porterfield? întrebă Reacher.

— Nu ți-a spus tipul care repara acoperișuri?

— A spus că vorbea mult la telefon. Șeriful Connelly ne-a spus că se plimba mult cu mașina.

— Sy era veteran invalid de război. Nu lucra.

— Se pare că-și umplea cumva timpul. Avea un hobby?

— De ce te pasionează atât de mult Sy?

— Doar din interes profesional. Ori a fost ucis în altă parte și aruncat în pădure, ori a fost mâncat de un urs. N-am întâlnit niciodată o situație în care să fi existat posibilitatea reală de a fi mâncat de urs.

— Mai e și a treia posibilitate.

— Știu. Și mai știu că ai fost acolo. Tu mi-ai spus.

Ea rămase tăcută încă un moment.

— Hai să facem o înțelegere, spuse ea. O să-ți povestesc ce s-a întâmplat dacă trecem cu bine de noaptea asta.

— E o condiție dificilă, spuse el. S-ar putea să fie greu. Merită povestea ta?

— Nu-i prea interesantă, spuse ea. Dar e tristă.

— Atunci ne trebuie un premiu mai mare. Aș vrea să aud și povestea ta.

— Despre bomba de la marginea drumului? Sora mea mi-a vorbit despre teoriile tale. O operațiune care a mers prost cu mai multe victime în tabăra americană.

— Cazul cel mai rău.

Sanderson oftă din nou, îndelung, din greu, profund, fericită. Aproape ca un tors de pisică.

— A fost cu mult mai rău decât cazul cel mai rău, spuse ea. A fost o catastrofă. Dar n-a fost operațiunea mea. Eu reprezentam echipa de sprijin, dar întreaga poveste a fost o chestie mult mai mare. A fost pusă la cale la un nivel superior. Orașul era într-o regiune deluroasă, compact ca dimensiune, nefortificat, dar bine apărat. Drumul intra printr-o curbă la dreapta și ieșea la stânga. Pe scurt, trebuia să cucerim orașul, dar deștepții de la Pentagon au spus că trebuie s-o facem fără victime în rândul civililor. Ceea ce la acea dată însemna fără asalt aerian. Așa că am plănuit abordări cu unități de infanterie blindată pe drum din ambele direcții simultan. Dar aceiași deștepți au făcut o analiză foarte inteligentă care spunea că inamicul se aștepta la asta și era capabil să contracareze manevra, așa că ar trebui să inițiem o a treia abordare de pe dealul deschis, la jumătatea distanței, astfel încât să putem năvăli în mijlocul orașului și să izolăm dintr-odată ambele grupuri de apărători.

— Cât de dificil era relieful? întrebă Reacher.

— Asta-i prima întrebare pe care au pus-o toți. Era genul de loc pe care trebuia să ajungi să-l vezi cu ochii tăi. Deștepții de la Pentagon au descoperit un punct de unde puteai să vezi întreaga mișcare dintr-odată. Au spus că trebuia să ajungem acolo pentru a vedea un anumit contur. Au fost foarte preciși. Dar au spus că să nu ne facem griji, pentru că era dincolo de raza de acțiune a grenadelor propulsate de rachete. Așa că ne-am dus acolo. Câinele mort era exact în acel loc. Trei din echipă

au murit și unsprezece au fost răniți.

— Vreunul dintre oamenii tăi?

— Din fericire, nu. Doar dintre cei mai mari în grad, dar nu-i același lucru. Însă tocmai asta a fost problema. Și motivul pentru care dosarele au fost secretizate. Au căzut câteva nume mari. A fost un eșec al echipei strategice. N-am fost deloc inteligenți. Încă o dată i-am subestimat. Bărboșii ăștia îmbrăcați în straie ca de femeie au prevăzut exact cum o să-i atacăm și chiar locul unde-o să ne postăm ca să plănuim acțiunea, ca și momentul exact când o să ne facem apariția ca să ne punem planurile în aplicare. Cu aproximație de o zi, poate. Dar câinii morți de patru zile sunt preferații lor și asta am primit. Meciul s-a încheiat fără discuții cu scorul de unu la zero pentru ei. Noi am avut paisprezece oameni doborâți. Pe ei nu i-a costat nimic, în afară de un telefon mobil și câinele altcuiva.

— Bine, spuse Reacher.

— Ai fost îngrijorat că mi-au murit oameni.

— M-am gândit că asta te-ar fi afectat.

— N-aș mai fi aici dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, spuse ea. N-aș fi putut să trec prin toate.

Apoi Mackenzie ieși din cafenea, urmată de Bramall și amândoi se arătară nerăbdători să pornească din nou la drum, așa că în cele din urmă Sanderson se ridică și Reacher o urmă la mașină.

Ajunseră la periferia sudică a orașului Rapid City tocmai când soarele apunea.

43

Traversară orașul de la sud la nord pe întuneric. Reacher recunoscu câte ceva din cele pe care le văzuse. Strada cu hoteluri aparținând marilor rețele. Restaurantul chinezesc deschis non-stop, de unde îl luase omul lui Scorpio, în Lincolnul vechi și ponosit. Continuară să meargă și ieșiră la celălalt capăt al orașului pe ceea ce telefonul lui Bramall spunea că era o șosea cu două benzi pe sens care ducea la localul Klinger’s. Ceea ce se și întâmplă, după cum le indicase aparatul. Klinger’s se dovedi a fi mai mult un restaurant de familie, bine luminat, plutind singuratic într-o parcare imensă și întunecată, o apariție care era în același timp șterșă și maiestuoasă.

Intrară și mâncară pentru că era ora cinei. Mănânci când poți, spunea Reacher. Nu știi când o să apară ocazia următoare.

Sanderson era de acord cu această teorie. Pentru un om mic de statură, Bramall era mereu înfometat. După ce mai întâi spuse că nu prea ar mânca, până la urmă Mackenzie comandă ceva. După aceea, fu de acord că mâncarea fusese bună. Reacher era de aceeași părere.

O întrebară pe chelneriță dacă știa o benzinărie Exxon cam la douăzeci de minute de mers cu mașina.

Femeia făcu o grimasă, ca și cum ar fi știut, ca și cum îi stătea pe vârful limbii. Ca și cum ar fi știut cândva, dar nu-și mai amintea. Una dintre întrebările alea atât de comune, că aproape nu poți răspunde imediat.

Deodată își aminti.

— Pe autostradă e un Exxon, spuse ea. La popas.

În mașină, Bramall se uită la ecranul sistemului de navigație. Cel mai apropiat popas era la zece kilometri est de cea mai apropiată rampă de acces. Creierul electronic estima că ar fi ajuns acolo în douăzeci de minute. Bramall spuse că fabricile farmaceutice erau concentrate mai ales în zona New Jersey. Camioanele veneau spre vest. Un depozit secret înăuntrul unui popas de pe I-90 ar fi fost foarte convenabil. Putea fi aprovizionat și reaprovizionat la orice oră din zi și din noapte. În aceeași măsură, putea să-i aprovizioneze și să-i reaprovizioneze pe vizitatori la orice oră din zi și din noapte.

— Dar nu se întâmplă așa, spuse Reacher. Stackley ne-a spus că trebuia să aștepte până la miezul nopții. Mie mi s-a părut mai degrabă că e vorba de orice numai de un depozit nu. Nimic nu e depozitat acolo astfel încât oamenii să vină pur și simplu și să-și ia marfa. Lucrurile se desfășurau invers. Oamenii stăteau la rând și așteptau să le vină marfa. Poate că sosește acolo la miezul nopții. Așa că sunt de acord, popasul este locul evident. Dar numai ca punct de întâlnire. Ca loc de adunare. Cu o mulțime de părți în mișcare. Un camion care merge spre vest vine aici și șase sau zece inși ca Billy și Stackley încarcă marfa și se cară. Trebuie să fie o operațiune foarte rapidă. Chiar în mijlocul unui popas de pe I-90, dar sub acoperirea unui adăpost plin cu pluguri de zăpadă. Mesajul vocal spunea că e în întregime la dispoziția lor. Cred că e corect. E vară.

— Deci, după ce-a mâncat la Klinger’s, Stackley a mers douăzeci de minute până la popasul respectiv, unde a alimentat cu benzină, după care a mai mers o sută de metri după un colț

și a așteptat până la miezul nopții. Tot ce trebuie să facem e să ne dăm seama după care colț. Ceea ce nu-i prea greu. Zona de popas are o mărime finită. Căutăm un drum secundar care duce la plugurile de iarnă. Câte asemenea drumuri pot să fie?

— Întotdeauna e așa ușor? întrebă Mackenzie.

— Domnul Bramall face să pară ușor, zise Reacher.

Sanderson nu spuse nimic. Făcea parte din infanterie. Ea știa despre deștepții de la Pentagon și planurile lor bine concepute.

Bramall porni motorul și o luă spre nord pe șosea, prin întunericul nopții, până la rampele de acces pe autostradă, unde coti la dreapta ca să se îndrepte spre est, spre popas, despre care sistemul de navigație le spunea că e la doar șase minute de mers.

Estimarea sistemului de navigație se dovedi a fi corectă. Exact după șase minute, Bramall încetini și coti spre o construcție gigantică. Benzile care se îndreptau spre est și spre vest făceau câte un ocol de circa un kilometru și jumătate prin prerie. Era ca un oraș. Pompe Exxon întinse pe hectare întregi, cinci-șase francize de fast-food iluminate puternic, o clădire a patrulei de autostradă, un motel și un birou al departamentului autostrăzilor dotat cu un pod-basculă.

Dar lipseau plugurile de zăpadă. Cel puțin nu erau la vedere. Reacher simți cum scepticismul aprig de infanterist răzbate de sub gluga lui Sanderson. Mackenzie părea dezamăgită. Poate că nu era chiar așa de ușor, la urma urmelor.

După ce mai dădură o tură prin întreg perimetrul, se convinseră că acolo nu era nici urmă de pluguri de zăpadă. Nu se vedea niciun drum secundar care să ducă la vreun garaj acoperit plin cu orice fel de echipament de iarnă.

Ceea ce ridica o întrebare evidentă. Dacă nu acolo, atunci unde? Undeva trebuia să fie depozitat echipament de iarnă. În cantități mari. Nu era de glumit cu iarna în Dakota de Sud. Mackenzie spuse că problema iernii era atât de serioasă, încât poate foloseau un întreg depozit separat pentru asta. Cunoștea vestul Americii.

Dar unde să fie depozitul? Pe cine să întrebe? Era o întrebare ciudată. Știți unde-și depozitează statul plugurile de zăpadă? Nimeni n-ar fi știut. Cei mai mulți oameni ar fi luat-o drept vreun giumbușluc electoral ciudat, menit să demonstreze ceva sau să

le expună ignoranța, ca atunci când sunt întrebați dacă-și cunosc reprezentantul din Congres.

Singurii oameni care ar fi știut răspunsul erau persoane care în acel moment se aflau în altă parte. Adică în locurile în care statul își depozita plugurile de zăpadă.

— Și-a plătit benzina în avans la 11:23, spuse Reacher. Chiar aici, foarte aproape de locul unde ne aflăm acum. Să zicem că i-au trebuit două minute să se întoarcă de la ghișeu și să se pregătească. Să mai spunem că a început să alimenteze la 11:25. Cât durează să pui benzină de patruzeci de dolari?

— Aici ai putea să umpli un rezervor mare, spuse Mackenzie.

— Deci a durat câteva minute. Se poate să fi trecut binișor de 11:30 când a pornit din nou la drum. Dar el era nou-intrat în schemă. Nu voia să rateze momentul. Avea nevoie de o marjă de eroare suficientă. Înseamnă că urma să se ducă undeva foarte aproape. Trei minute, maximum. Ca să se asigure că ajunge acolo la timp. Sau mai devreme. Și-ar fi dorit să se simtă în largul lui.

— Ce e la trei minute de aici?

— Poate că e acel depozit separat. Pentru pluguri de iarnă. O clădire centrală. Cu acces din ambele direcții. Pe un teren ca ăsta, înainte ca sensul spre est să se reunească cu cel către vest. Poate învecinat cu ce-avem aici. Altfel ar fi o porțiune de teren irosit. Acolo ar putea fi o rampă de ieșire discretă, cu un indicator, pe care să scrie că e rezervat pentru departamentul autostrăzilor. Cu mulți copaci în jur. Nimeni nu observă o chestie ca asta.

— Atunci ar putea fi în oricare dintre direcții. Poate c-am trecut deja de locul respectiv. Trebuie să fie porțiuni de spațiu în ambele părți. Nu știm încotro să mergem acum.

— N-am trecut de el, încă, spuse Sanderson. N-am văzut nicio rampă mică și discretă. Eu observ lucruri din astea. Înseamnă că pentru moment suntem blocați pe drumul ăsta. Dar nici inamicul nu poate să amplaseze o ambuscadă înaintea noastră. Așa că starea de echilibru mă mulțumește. Mitraliorul din spate se poate relaxa o secundă. Dacă ai dreptate în privința unei amenajări separate, atunci trebuie să fie la est de aici. Iar dacă Reacher a intuit corect că Stackley era puțin agitat, trebuie să fie undeva pe-aproape. Suficient de aproape încât să se întoarcă pe autostradă și să plece imediat. Dacă se înșală în privința lui

Stackley, poate fi ceva mai departe. Dar e pe o rază de maximum 25-30 de kilometri, fiindcă și dacă Stackley ar fi fost de un calm imperturbabil, tot ar fi trebuie să ajungă la destinație cel târziu la miezul nopții. Și nu putea să depășească viteza legală pentru asta. Oamenii ăștia nu fac chestii de genul ăsta. Nu trebuie să iasă în evidență cu niciun chip. Dacă nu găsim nimic, tot mai avem timp să ne întoarcem și să ne mai gândim.

Bramall se uită peste umăr la Mackenzie. Persoana care-l plătea.

— Vrei să-ncercăm? întrebă el.

— Da, răspunse Mackenzie.

Bramall dădu ocol parcării, sub becurile cu sodiu cocoțate sus pe stâlpi, căutând o cale de ieșire pe benzile de circulație. Cu coada ochiului Reacher văzu o mașină bleu, care dădea ocol parcării în sens invers. Un vehicul de fabricație domestică. Posibil, un Chevrolet. Nimic spectaculos. Dotări simple.

Se uită din nou. Mașina dispăruse.

Bramall găsi ieșirea și urmă săgeata marcată Sioux Falls, adică spre est. Era cu ochii pe drumul din față, așa cum face un șofer bun. Sanderson, sora ei și Reacher se uitau cu toții la partea din stânga a drumului, spre spațiul care se îngusta treptat dintre sensurile ce mergeau spre est și spre vest.

Se dovedi că Stackley fusese neliniștit, dar nu într-atât cât crezuse Reacher că ar fi trebuit să fie. Dură mai mult de trei minute. Mai aproape de patru minute și jumătate. Văzură o rampă de ieșire discretă și un indicator mic și anost, pe care scria *Interzis cu excepția personalului autorizat.*

— N-o lua într-acolo, spuse Reacher. Nu încă. Trebuie să facem un plan mai bun.

44

Gloria Nakamura acoperi cu mașina fiecare palmă de teren din zona de popas. Se făcuse noapte, dar totul era luminat. Își imagină un vehicul intrând în parcare. Poate nu un semitrailer. Poate nu un tir.

Poate doar o dubă încărcată cu comenzi mici de la farmacii de familie și clinici din suburbii. Un Ford Econoline sau ceva asemănător. Probabil vopsit în alb. Probabil cu un finisaj lucios, pentru a sugera sănătate, curățenie și caracterul antiseptic și binefăcător al produselor farmaceutice. Probabil o denumire de brand scris cu un font prietenos, verde-deschis ca iarba sau

albastru precum cerul.

Unde ar fi parcat?

Din motive evidente, nu aproape de clădirea poliției statale. Nici lângă pompele de benzină. Chiar dacă era întuneric. Companiile petroliere aveau instalate camere de supraveghere, ca să-i descurajeze pe cei care plecau de la pompă uitând să plătească. Nici aproape de intrare sau de ieșire, deoarece și departamentul autostrăzilor avea camere pentru monitorizarea traficului. Șoferul nu-și putea permite să-i apară mașina pe vreo înregistrare. Nu în Dakota de Sud, când în computerul firmei-mamă apărea ca fiind parcat în curtea fabricii din New Jersey. Era o zonă de parcare mare între blocul de toalete și francizele de fast-food.

Era bine luminată. Dar și acolo erau camere. Pentru eventualele litigii, presupuse ea. În cazul în care cineva își lovea mașina și dădea vina pe chioșcul de burgeri. Probabil că era o dotare impusă de compania de asigurări.

Era un pod-basculă, cu un birou al departamentului autostrăzilor, cu pereții din cărămidă roșcată și ferestre metalice. Închis și întunecos. Dar era prea la vedere. Prea multă expunere. Își imagină duba, cu ușile din spate deschise, aprovizionând un grup de vehicule mai mic. O mulțime neliniștită, în așteptare. Oameni ca Billy sau ca noul Billy și toți ceilalți indivizi ca Billy, în camionete, SUV-uri și sedanuri vechi. Încărcând marfa înainte să plece de-acolo.

Unde ar fi putut face asta? Nicăieri. Zona de popas nu părea deloc potrivită pentru așa ceva. Mai dădu o dată ocol parcării. Cu coada ochiului văzu un SUV negru, ocolind parcarea în sens invers. Avea plăcuțe de înmatriculare albastre. Din Illinois, poate. Se uită din nou, dar dispăruse.

Bramall trase pe dreapta în întuneric, după circa un kilometru și jumătate, acolo unde cele două sensuri de mers ale autostrăzii se întâlneau din nou, de o parte și de alta a benzii mediane standard acoperite cu iarbă. Locul era suficient de sigur. Dacă apărea vreun polițist, puteau să spună că aveau o defecțiune la motor sau o eventuală pană de cauciuc. Traficul nu era intens. Mașinile treceau vâjâind una câte una. Apoi trecu un semitrailer într-un vârtej zgomotos de aer, care făcu Toyota să se legene pe arcuri.

— Cât de departe e următoarea ieșire? întrebă Reacher.

— Cam la cincizeci de kilometri, răspunse Bramall după ce verifică ecranul navigației.

— Consum inutil de benzină. Fă o întoarcere de 180 de grade peste linia mediană. Eu și Rose ne dăm jos la rampa care iese la depozit. Tu și doamna Mackenzie puteți să parcați în zona de popas și să vă întoarceți printre copaci dinspre vest. Ne întâlnim acolo. Cercetăm împrejurimile și ne gândim cum să procedăm.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Sanderson.

— De ce nu?

— Nu pot, spuse ea. Nu mă simt prea bine.

— Poți să rezolvi asta.

— Nu pot, zise ea din nou. Mi-a mai rămas o singură fâșie.

— Lasă că facem rost de mai multe.

— Nu știm asta.

— Tot va trebui să folosești ultima fâșie la un moment dat.

— Vreau să știu că o mai am încă.

— Fruntea sus, maior. Am nevoie să fii cu mine și te vreau în formă maximă la miezul nopții. O să te las să-ți calculezi timpii.

În mașină se lăsă liniștea.

Apoi Mackenzie spuse:

— Să mergem.

Bramall așteptă până nu mai văzu niciun fel de faruri apropiindu-se dintr-o direcție sau alta. Roti volanul și traversă toate cele trei benzi de circulație. Mașina hurducăi pe linia mediană, care era adâncită la mijloc ca un canal de drenaj larg. Ca să colecteze zăpada topită, se gândi Reacher. Plugurile trebuiau s-o depoziteze undeva. Toyota coborî o pantă și o urcă pe cealaltă, apoi ieși pe benzile ce duceau spre vest, întoarse și porni în direcția din care veniseră. Acum se deplasau la fel cum avea să se deplaseze camionul mai târziu. Către vest, dinspre New Jersey. Camionul rula deja de câteva ore. Era undeva în spatele lor, trecuse de Sioux Falls deja și străbătea aceiași kilometri lungi pe care Reacher îi parcursese în camionul roșu imens, cu cabina spațioasă, în care se putea dormi. Avându-l la volan pe bătrânul care spusese: *Soția mea ar spune că te simți vinovat de ceva. Citește cărți. Se gândește la o mulțime de lucruri.* Vedeau ceea ce urma să vadă mai târziu șoferul camionului. Adică nu cine știe ce, cale de un kilometru și

jumătate, apoi, la marginea fasciculului farului din dreapta, o rampă de ieșire neanunțată și un indicator pe care scria *Interzis cu excepția personalului autorizat.*

Bramall se opri pe acostament după o sută de metri. Reacher coborî și ocoli mașina până la portiera lui Sanderson, care se dădu jos și ea. Bocanci, blugi, bluză argintie cu fermoarul tras până la gât. Dar de data asta marginea glugii era pliată în spate. Pentru vedere periferică. Pentru sporirea atenției. Era gata de acțiune. Avea fața expusă de la pomeții obrajilor înainte. Folia pe dreapta și cicatricile pe stânga. Gura deformată. O sprânceană se termina la jumătate, fără vreun alt motiv decât că era cusută de ceva care nu era o sprânceană.

— E întuneric, spuse ea. E bine.

Bramall demară.

Cei doi așteptară pe acostament. Nu venea nicio mașină. Rose mesteca cu râvnă. Nu gumă, se gândi Reacher. Ultima ei fâșie. Sau poate jumătate din ea. Se poate s-o fi rupt în două, cu unghiile. *O te las să-ți calculezi timpii.* Spera că știa ce face. Nu funcționa ca înainte. Nu era calmă. Poate că ultima fâșie nu avusese niciodată același efect. Cum putea să aibă? Era ca și cum te-ai balansa la trapez, ți-ai da drumul și ai zbura prin aer către un loc unde nu era nimeni, sperând că totuși cineva va ajunge acolo și te va prinde înainte să te prăbușești. Poate că era noul standard suprem pentru nesiguranță. Un dependent de droguri cu buzunarele goale. Suspendat deasupra abisului. Fără nicio rezervă.

Merseră înapoi până ajunseră în dreptul indicatorului. *Interzis cu excepția personalului autorizat.* Nu venea nimic.

— Ești gata?

Alergară peste benzile de circulație, pe după indicator și intrară pe rampă. Unde se opriră ca să-și tragă sufletul și să se uite în față. Erau pe un drum foarte solid, construit să reziste la trafic de mare tonaj. Era îndeajuns de lung ca să dispară în întuneric. De-o parte și de alta fuseseră plantați arbori, pentru a-l înfrumuseța, dar era un drum pentru acces industrial, nimic mai mult.

— Ai o lanternă? întrebă Sanderson.

— Nu, zise Reacher.

— Sunt sigură că domnul Bramall ne-ar fi împrumutat una. Cu siguranță că are mai multe.

— Îți place de el?

— Cred că sora mea a făcut o alegere bună.

Porniră la drum prin întuneric. Se descurcau cu lumina lunii, ajutată ocazional de strălucirea îndepărtată a unor faruri, care luminau intermitent lucrurile, asemenea unor stroboscoape, ajutându-i să fixeze acele lucruri în timp și spațiu și să țină cont de ele. De la un capăt la celălalt rampa avea o lungime de opt sute de metri și ducea la un garaj suficient de mare pentru echipamente grele. Rămaseră între copaci și studiară locul. Erau patru drumuri în total, cu rampă de urcare și rampă de coborâre pe laterale, ca patru picioare lungi ale unei insecte costelive, toate întâlnindu-se la garaj, care avea câte o ușă la ambele capete. Amândouă erau închise. Nu era nimeni în preajmă. Niciun vehicul. Niciun sunet. Era un adăpost pentru pluguri de zăpadă la sfârșitul verii.

Părăsit.

— Cât e ceasul? întrebă Sanderson.

— Zece, spuse Reacher. Mai sunt două ore.

— O să meargă chestia asta?

— Pare locul potrivit. E așa cum se spunea în mesajul vocal. Un drum de serviciu care duce la un garaj acoperit.

— Asta era atunci. Poate că în noaptea asta s-au mutat într-un alt loc.

— La fel de bun ca ăsta? Mă îndoiesc. Locul ăsta e de aur.

— Nu e niciun semn de viață.

— Deocamdată. Cred că asta-i ideea. Se intră și se iese foarte repede. E un loc complet ascuns. Cine dă atenție locurilor astea? Cine intră aici e invizibil.

Se întoarse ca să se uite în spate. Camionul din Jersey urma să vină de la est, pe același drum pe care-l străbătuse el pe jos. Apoi ar fi ocolit garajul și s-ar fi îndreptat în cealaltă direcție, ca să meargă acasă gol. Stackley s-ar fi îndreptat spre vest. Ceilalți indivizi ca el puteau s-o ia în oricare dintre direcții. Era un loc de întâlnire tainic și ferit în care se putea schimba sensul de deplasare pe autostradă. Aur curat.

Se duseră spre locul unde credeau că vor ieși dintre copaci Bramall și Mackenzie și îi găsiră acolo. Tocmai sosiseră. Făcură din nou turul. Mackenzie spuse:

— Evident că nu sunt eu persoana pe care s-o întrebați ce facem în continuare.

— Din punct de vedere operațional, spuse Sanderson, planul cel mai bun ar fi să atacăm vehiculul care vine cu marfa la jumătatea drumului de serviciu. După ce iese de pe autostradă, dar înainte să ajungă la garaj. O singură operație, cel mult un glonț tras, cel mult un inamic ucis. Punct ochit, punct lovit.

— Cum atacăm vehiculul?

— Nu știu dacă ar fi bine.

— Nu pricep.

— Nu știu ce fel de vehicul este, spuse Reacher. Dar a ieșit pe poarta fabricii, așa că probabil e un camion farmaceutic oficial. Sunt sigur că Băiatul detectiv a discutat problema cu producătorii. Multe ședințe și note informative. Camionul e probabil încuiat. E posibil ca numai șoferul să-l poată deschide. O combinație ca de seif sau o cheie specială. Sora ta nu vrea să riscăm să fim nevoiți să-l batem ca să smulgem de la el informația.

— Tu ai risca?

— Omul a primit deja bani ca să-l livreze la o adresă ilegală. E clar că e deschis la negocieri. Un schimb echitabil nu e un jaf.

— Deci, cum facem?

— Ar putea fi zece sau doisprezece inși veniți aici să ridice marfa, spuse Bramall. Ca să punem mâna pe ce au primit va trebui să-i jefuim pe toți, unul câte unul. La plecarea de-aici. Să-i taxăm ca la bariera de la ieșirea din parcare. Douăsprezece jafuri, unul după altul. Poate la un minut distanță. Nu cred că putem s-o facem. Nu avem de ales.

— Rose?

— Cum am spus, ambuscada se alege de la sine. Să sperăm că vehiculul nu e încuiat.

— Există și o a treia variantă, spuse Reacher. Care împacă și capra, și varza.

45

Nakamura se întoarse în zona de popas, pentru că epuizase toate variantele. Era o poziție proastă, dar mai bună poate decât oricare alta. Își imagină o dubă de culoare alb-strălucitor.

Unde putea să parcheze ca să-și desfășoare operațiunea? Cât mai departe posibil, cu siguranță. Ceea ce însemna undeva la marginea îndepărtată a parcării. Seara târziu erau multe locuri libere. Șoferii preferau să parcheze cât mai aproape de clădiri. De ce nu? De ce să fie nevoiți să meargă mai mult pe jos?

Se deplasă cu viteză mică în mașina ei bleu. Estimase corect. Marginea vestică a parcării era complet părăsită. Rânduri după rânduri de locuri goale. La marginea estică era o singură mașină. Fusese parcată cu botul aproape lipit de copaci.

Era un SUV negru, cu plăcuțe de înmatriculare albastre. Illinois.

Formă un număr pe telefon.

— Solicitare urgentă pentru un număr din afara statului, spuse ea.

Drept răspuns primi o rafală de păcănituri electrostatice și un OK verbal.

Citi numărul. Ținu telefonul la ureche și parcă lângă SUV-ul negru. Era o Toyota. Coborî și se duse să cerceteze vehiculul de aproape. Era plin de praf. Făcuse ceva kilometri spre vest. Era greu de văzut înăuntru pentru că avea geamuri înalte, iar ea era scundă. Dar arăta ca și cum pasagerii mașinii călătoreau. În compartimentul din spate erau bagaje. Dar de ce să fi parcat acolo?

Se uită în față la copaci și ajunse la concluzia că o persoană putea să meargă printre ei. Dar pentru ce? În ultimul rând al parcării puteai să desfășori lejer o activitate ilicită. Nu era nevoie să te ascunzi în pădure. Nu era nimic în cealaltă parte până când, în cele din urmă, copacii se răreau și linia mediană obișnuită începea din nou să separe benzile. Teoretic, o persoană putea să meargă pe jos de acolo până la următoarea zonă de popas rămânând pe iarbă tot timpul. Sau exista în cale vreun garaj de reparații al departamentului autostrăzilor? Nu-și mai amintea. Era unul pe undeva. Era genul de locuri cărora nu le dădeai atenție niciodată.

Auzi niște păcănituri și o voce la telefon spuse:

— Departamentul pentru vehicule motorizate din Illinois listează acel număr ca fiind al unei Toyota Land Cruiser negre, înregistrată pe numele lui Terrence Bramall, la o adresă de companie din Chicago. Persoana se descrie ca detectiv particular.

Sanderson se duse la poziția ei de start, iar Reacher o însoți. Voia să știe dacă încă mai mesteca. Sau, în caz că nu mesteca, dacă era un lucru bun sau rău. Văzu că încă mesteca. Și era în regulă. Spera să nu atingă prea curând starea de vârf. Avea la

ea pistolul Ruger Standard, de calibru 22. Cu două gloanțe. Era singura armă pe care o acceptase. Bramall luase Colt-ul 45. Cu trei gloanțe în el. Mackenzie avea pistolul Springfield, fără gloanțe. Mai bine decât nimic. Cum spunea cineva, nouăzeci la sută din orice ține de atitudine.

— Să-mi pregătești povestea, spuse Reacher.

— O sută de lucruri pot să meargă prost, zise Sanderson.

— Nu o sută, spuse el. Vreo douăzeci, poate.

— Mandatul de arestare a fost o făcătură. Vreau să știi asta, orice-ar fi. Încercau să-i închidă gura.

— Vrei să știu o parte a poveștii, dar nu toată?

— Vreau să știi măcar partea aia.

— Ce încerca să spună?

— Ceva ce n-ar fi trebuit.

— În regulă, spuse Reacher. Stai pe poziție și-mi spui restul mai târziu. Ești bine?

— Deocamdată.

— Până când?

— Cât e ceasul?

— Aproape zece și jumătate.

Ea făcu calculele în minte, dar nu-i răspunse.

Reacher se duse la poziția lui de start. Dar, înainte să ajungă acolo, Bramall se apropie cu telefonul, care era luminat în verde, cu ceea ce părea a fi un apel în derulare cu biroul directorului de la West Point.

— Pentru tine, spuse Bramall.

Reacher luă telefonul și spuse:

— Domnule general.

— Domnule maior, spuse directorul.

— În prezent, executăm o manevră. Succes sau eșec peste două ore.

— E nevoie să cunosc detaliile?

— Probabil că nu.

— Ce șanse aveți?

— Nesigure. E o chestiune legată de felul în care abordăm inamicul.

— Ea are mai multe scrupule decât tine?

— Nici n-ar putea avea mai puține. Dar sunt lucruri pe care nu le-aș face. Și avem și civili cu noi.

— Bun venit în armata modernă. Ai putea să revii aici pentru

un curs.

— Mi-a spus că mandatul de arestare al lui Porterfield a fost o făcătură.

— Și ce părere ai avut despre asta?

— E normal să spună așa ceva, nu?

— Și eu zic la fel. Dar se pare că are dreptate. Prietenii mei din sud au reușit să deschidă dosarul și n-au găsit nimic în el. Trebuie să fie fabricat. Nimeni nu-l cunoaște pe individul care a provocat emiterea mandatului. L-am căutat și singura potrivire de nume a fost cu un tip de la biroul de presă al unui batalion medical din cadrul Corpului de Marină.

— După cum vorbește, cred că are sentimentul că Porterfield a luptat pentru o cauză justă. Caz în care trebuie să fie o mulțime de dosare. Era un veteran de război șomer neangajat, care trebuia să-și schimbe zilnic pansamentul. Dacă pe un om ca ăsta îl calcă pe nervi ceva, dă de veste la toată lumea. Scrie scrisori la ziare și-și sună congresmanul în fiecare zi. Apoi scrie la Casa Albă, la talk show-uri și la toate agențiile de ordine publică de care a auzit. Numele lui trebuie să apară peste tot. Vreau să știu. S-ar putea ca ea să nu-mi spună niciodată.

— Cum se comportă?

— Binișor, ținând cont de situație.

— Are o atitudine în regulă?

— În ce fel?

— Poți să vorbești liber?

— Desigur, spuse Reacher.

— Uite de ce te-am sunat. Am găsit o referință marginală la un document despre un caz de etică medicală. Un psihiatru al armatei a publicat un articol. Acuzația a fost că nu a ascuns cum se cuvine identitatea subiectului său. Articolul se referea la o femeie ofițer care a suferit răni cumplite la față. În timpul unei inspecții la fața locului la care nu i se ceruse să participe. Îi ținea locul altui ofițer. Doar ca o favoare personală. Operațiunea n-a avut nicio legătură cu ea. S-a aflat acolo pentru că un nemernic avea altă întâlnire. În urma anchetei, s-a stabilit că motivul era extrem de rușinos. Individul s-a sinucis când au început interogatoriile. S-a dovedit că tipul își făcea de cap cu o târfă afgană în timp ce femeia cea mai frumoasă din armată era mutilată. Articolul vorbea despre dificultatea psihologică pe care o avea femeia care se văzuse rănită la datorie.

— Femeia era Rose Sanderson?

— Totul s-a petrecut când era încă internată în spital. A spus că toată publicitatea aceea a deranjat-o.

— Nu mi-a zis nimic, spuse Reacher.

— E un factor, spuse directorul. Se simte trădată.

La ora unsprezece, complexul era în continuare întunecat și liniștit. Lucru la care Reacher se așteptase. Teoria lui presupunea un interval de timp cam de douăzeci de minute de adunare pe furiș a participanților, după care se acționa frenetic la miezul nopții. Apoi totul înceta din nou. Așa că nu-și făcea griji. Nu încă. Doar dacă nu cumva se înșelase complet și gașca de indivizi se aduna în cu totul altă parte, la câțiva kilometri distanță, chiar în acele momente, bătându-se pe umăr unii pe alții, deschizându-și portbagajele și ușile din spate ale vehiculelor, lăsând la vedere spațiul înfometat din interior.

Era posibil. Așteptă.

La unsprezece și jumătate, situația se prezenta la fel. Întuneric beznă și liniște. Încă era în regulă. În continuare consecvent, în continuare rațional, în continuare potrivit așteptărilor. Dar se apropia. Toate expresiile bine cunoscute. Momentul critic. Punctul culminant. Faza decisivă. Pentru prima oară în viața lui acordă atenție sporită celor ce se întâmplau cu corpul lui. Simțea cum stresul se acumulează în interior și o reacție automată, un fel de rămășiță biologică primitivă, care se transforma în concentrare, forță și agresivitate. Simțea furnicături în scalp și un curent electric care-i trecea prin mâini până la degete. Simțea că-i crește acuitatea vizuală. Simțea că devine mai mare fizic, mai dur, mai rapid și mai puternic.

Știa că Sanderson simțea aceleași lucruri. Se întrebă cum se combinau aceste senzații cu fentanilul. Spera că femeia se descurca bine.

Apoi văzu lumini de faruri pe drumul de serviciu.

46

Farurile slabe și gălbui dădeau de înțeles că era un vehicul vechi, iar înălțimea modestă și distanța obișnuită dintre ele însemna că vehiculul avea dimensiuni normale. Nu o camionetă gigantică. Nu un SUV uriaș. Ajunse în apropierea clădirii și reflexia farurilor pe pereții laterali arăta că era un sedan vechi cam de douăzeci de ani. Avea o formă de glonț cilindric. Vopsea

mată, culoare închisă nedeterminată. Fără capace de roți. O antenă ruptă.

Mașina dădu înapoi și parcă ordonat într-o parte. Din ea coborî un tip. Putea să aibă în jur de cincizeci de ani. Lat în șolduri, părul lipit de pielea capului cu briantină. Era îmbrăcat în blugi și o bluză sport gri cu un cuvânt inscripționat pe ea. O denumire de firmă, probabil. Se apropie de ușa rulantă și făcu ceva cu o cheie. Apoi se lăsă pe vine ca un halterofil și săltă de marginea de jos, iar ușa începu să urce clănțănind, din ce în ce mai repede, ca acționată de o contragreutate.

Tipul intră în garaj și un minut mai târziu același zgomot se auzi din nou, mai înfundat, când se ridică ușa din celălalt capăt. Înăuntru, pe stânga, erau șiruri de pluguri de zăpadă galbene și imense. Pe dreapta, spațiul era gol. Cineva desenase cu creta locuri de parcare în diagonală pe podeaua de beton. Erau numerotate de la unu la zece. Unu era la capătul îndepărtat. Zece era la capătul apropiat.

Tipul în bluză sport se întoarse la mașină. Se aplecă și luă un clipboard de pe scaunul din dreapta. Avea un creion legat cu un șnur. Un fel de listă. Tipul se întoarse în garaj și se postă aproape de intrare.

La ușă va fi un paznic.

Tipul scoase la iveală un pistol și verifică camera cartușului. Unsprezece și patruzeci și unu noaptea.

După patru minute, alte faruri își făcură apariția pe drumul de serviciu. Mai înalte, mai late și mai luminoase decât ale sedanului vechi al paznicului. Era un SUV Dodge Durango, care se îndreptă spre ușa garajului. Se opri lângă paznic. Geamul coborî. Avu loc un schimb de cuvinte. Paznicul bifă ceva pe clipboard și-i făcu semn șoferului să intre. Mașina parcă oblic, pe unul din locurile desenate cu creta.

Un minut mai târziu apăru pe drum un Silverado ruginit. Nu era într-o stare mai bună decât rabla lui Stackley. Dar n-avea carcasă de rulotă. Avea o copertină plată din vinilin deasupra platformei. Apoi își făcu apariția un 4 x 4 vechi, de culoare neagră. Ambele parcară înăuntru.

Când mai erau cinci minute până la miezul nopții, nouă din zece locuri de parcare se ocupaseră. Doar numărul cinci era gol. Tipul în bluză sport nu părea îngrijorat din pricina asta. Ceilalți inși care așteptau lângă vehiculele lor păreau chiar mulțumiți.

Le rămânea lor mai multă marfă.

Tipul în bluză sport se uită la ceas. Telefonul lui sună.

Ascultă, apoi anunță:

— Încă două minute, băieți. E pe-aproape.

După două minute o dubă albă intră în viteză pe drum, se apropie rapid și frână zgomotos. Se opri și așteptă. Avea plăcuțe de New Jersey. Paznicul îi făcu un semn și apoi alergă în clădire. Duba coti și se deplasă pe lângă garaj, din față până în spate. Coti din nou strâns și intră pe ușa din spate. Exact invers față de cum intraseră toți ceilalți. Se opri în dreptul vehiculului din locul unu. Paznicul alergă prin interiorul garajului și-l întâmpină acolo. Șoferul dubei coborî.

Ceea ce le schimbă complet planul. După aceea Reacher își reproșă furios că nu deslușise mai bine povestea numerelor scrise cu creta pe pardoseală. La început crezuse că ar putea reprezenta regiuni geografice sau durata serviciului. O tradiție sau un beneficiu al jobului. Sau absolut nimic. Poate că erau acolo doar de amorul artei. Dacă desenezi cu creta niște spații, nu te costă nimic să pui și niște numere. Să le dai un aspect profesionist.

Numai că numerele reprezentau o ordine a priorității. Un fel de ierarhie. Poate că numărul unu era tipul cu volumul cel mai mare de vânzări. Cel mai bun agent de vânzări al săptămânii. Ca un fel de premiu. Iar o parte a premiului era dreptul de a spăla putina rapid. Primul servit, primul plecat. Un stimulent rezonabil.

Pentru a face acest lucru se putea apela la o duzină de modalități automatizate. Tot felul de manevre. Dar de departe cea mai simplă era să aduci duba în interior pe ușa din spate.

Reacher se afla la ușa din față.

Prevăzuse că paznicul și șoferul dubei vor fi unul lângă celălalt la începutul procesului. Planul era ca, de îndată ce șoferul deschidea duba, de bunăvoie, fără să bănuiască nimic, fără să fi fost bătut sau constrâns în niciun fel, astfel încât toți să rămână cu conștiința curată, Reacher să tragă un glonț de 9 mm în spațiul răsunător de deasupra, ca să-i înghețe pe toți și să anunțe luarea în posesie a dubei, moment în care Sanderson avea să-și facă apariția din spate și cu toții s-ar fi uitat într-acolo și ar fi văzut o siluetă misterioasă cu pistolul ațintit asupra lor, ceea ce ar fi înăbușit din față orice scânteie de problemă. Numai

un expert ar fi observat că Ruger-ul era de calibru 22. Și numai un expert cu vedere cu raze X ar fi știut că era aproape gol. Se gândi că planul avea să funcționeze. Mai întâi paznicul, apoi ceilalți indivizi. Două categorii diferite de oameni. Avea sentimentul că succesiunea era importantă.

Se afla la capătul greșit al garajului. Totul era complet pe dos.

El era acum Sanderson. Iar Sanderson era el.

Cu adrenalină, hormoni de luptă și fentanil, sau poate jumătate fentanil și jumătate sevraj, cu durere și disconfort, cu transpirație și frisoane. Chiar în acel moment îl urmărea pe șofer, așteptându-l să deschidă duba. O combinație sau o cheie specială. Sau poate nu. Poate doar o ușă obișnuită. Caz în care totul avea să se întâmple mai repede. Ruger-ul de calibru 22 era liniștit pentru un pistol, dar tot era mult mai zgomotos decât orice altceva în viață. În spațiul gol, ecoul unui pistol de calibru 22 și-ar fi făcut treaba excelent.

Dacă ea prelua inițiativa. Dacă trăgea cu pistolul.

Deocamdată nimic.

În continuare, nimic. Poate că era o combinație lungă. Ca la un computer. Tot felul de caractere, majuscule, minuscule. Numere și simboluri.

Nimic.

Deodată, explozia colosală a unui foc de armă și un zgomot brutal când glonțul lovi o grindă din tavan.

Toată lumea încremeni.

De undeva din față Sanderson ieși la iveală și spuse:

— Toată lumea rămâne pe loc!

Exact așa cum ar fi făcut el.

În spatele lor, Reacher ieși la iveală și spuse:

— Nu mișcă nimeni!

Cum ar fi făcut ea.

Ceilalți se uitară spre el. Avea Smith-ul ațintit în jos, spre mijlocul corpurilor lor. Învățase că acel unghi îi îngrijora pe oameni. Un fel de instinct animalic de demult.

În față, ea clătină din cap. Ceilalți erau întorși cu spatele spre ea. Următoarele replici erau ale lui.

Își folosi vocea de polițist militar.

— Scoateți toate telefoanele mobile și pistoalele din buzunare, tocuri și alte ascunzișuri. Le puneți pe podea, la picioare. Nu faceți pe isteții cu mine. O să vă controlez imediat.

Dacă mai găsesc vreun pistol asupra voastră, vă împușc cu el în spatele genunchiului. Dacă mai găsesc vreun telefon mobil, vă împușc cu pistolul meu în spatele genunchiului. Acestea sunt promisiuni la fel de solemne ca datoria guvernamentală. Vă rog să gândiți bine la asta. Nu suntem nici polițiști, nici agenți federali. E o treabă pur privată. Pentru voi, doar o bătaie de cap temporară. Așa încât cumpăniți bine situația. Puteți să mergeți pe picioarele voastre tot restul vieții sau să folosiți un scaun cu rotile. Gândiți-vă care variantă vă aranjează cel mai bine.

Unsprezece inși, unsprezece telefoane, douăsprezece pistoale. Paznicul avea la gleznă un mic pistol de calibrul 28. Mackenzie se apropie ca să le adune. Ținea îndreptat spre ei Springfield-ul fără gloanțe. Arăta ca într-un film de după-amiază. Frumoasa regină a lumii interlope. Toți se zgâiau la ea. Reacher le spuse să-și împingă pistoalele și telefoanele cu piciorul către ea. Mackenzie le adună pe toate, pe rând, și le puse într-o geantă găsită în dubă. Geanta avea o siglă optimistă, în nuanțe de verde și albastru, ca iarba și cerul.

Reacher și Sanderson îi împinseră pe toți cei unsprezece indivizi în locul de parcare numărul cinci. Abia încăpură acolo. Ca la ieșirea pe scări de la un meci de fotbal. Prinși între două vehicule masive. Reacher și Sanderson stăteau cu fața spre ei, la unghiuri de patruzeci și cinci de grade, cu pistoalele pregătite. Nu era neapărat necesar, strategic vorbind. Fiecare dintre ele ar fi fost o armă eficientă. Dar două la un loc aveau un efect calmant. Reduceau la minimum ideile proaste. Și, în consecință, numărul victimelor. Era o desfășurare de forțe umanitară. Armata modernă.

La început, crezu că manevra lor dădea roade. Cei unsprezece indivizi erau neobișnuit de potoliți. Erau înmărmuriți, tăcuți, înfrânți, cumva zdruncinați. Întru câtva demoralizați.

Cumva îngrețoșați. Deodată, își dădu seama.

Gluga lui Sanderson era dată pe spate.

În urma lor, cu coada ochiului îl văzu pe Bramall cum intra cu Toyota, cu spatele, pe aceeași ușă pe care intrase și duba, manevrând-o astfel încât s-o alinieze cu ușile din spate ale dubei. O văzu pe Mackenzie aruncând cutiile dintr-un vehicul în celălalt. Albe, noi și lucioase. O mulțime de cutii. Bramall dădea și el o mână de ajutor. Munceau din greu împreună. Cutie după cutie. Spațiul devenea insuficient. Îi văzu aruncând gențile din

portbagaj pe bancheta din spate.

Făcu un pas înapoi și privi în stânga și-n dreapta de-a lungul șirului de vehicule. Cel mai mult îi plăcea cum arată un Dodge Durango. Avea o formă obișnuită. Părea că era o mașină de modă veche.

Arătă spre ea și întrebă:

— A cui e aia?

Unul dintre indivizi se foi.

— Cheile sunt în contact?

Tipul încuviință dând din cap.

— Benzină?

Din nou un răspuns afirmativ mut.

— Aici am terminat, anunță din spate Bramall.

— În regulă, spuse Reacher. Știm ce-avem de făcut. Pe numere acum. Unu, doi, trei și ne-am cărat de-aici.

Pasul unu presupunea ca Mackenzie să ia la rând toate vehiculele, în afară de Durango, dar incluzând mașina de afară a paznicului, și să adune în geantă toate cheile. Cele mai multe dintre mașini erau îndeajuns de vechi ca să poată fi pornite artizanal, dar duba farmaceutică era un Mercedes nou-nouț, cu cip în cheie. Nu pleca nicăieri. Ceea ce era bine. Băiatul detectiv trebuia s-o vadă cum stătea acolo eșuată, inertă, surprinsă în flagrant delict și rușinată. Simpla ei prezență explica totul. Era indiciul principal.

Pasul al doilea însemna ca Mackenzie și Bramall să se urce în Toyota și să plece de-acolo.

Ceea ce și făcură.

Pasul trei însemna ca Reacher să vină mai aproape, spre centru, ținând Smith-ul cu ambele mâini și ațintindu-l jos, spre mijlocul corpurilor bărbaților din fața lui, sau mai jos, iar Sanderson să se retragă cu precauție, pas cu pas, spre Durango, să găsească clanța portierei pe pipăite, cu o mână la spate, să se urce la volan și să pornească motorul. Sanderson dădu mașina înapoi din locul de parcare pieziș și nu mai putut să înainteze din cauza dubei care-i stătea în cale, așa că merse cu spatele înapoi, ieșind pe ușa din față.

Și dispăru.

Reacher așteptă. Singur. Unsprezece inși imobilizați. Îi simți cum se agită. O scânteie de furie. La început, față de ei înșiși. Unsprezece la unu. Ce erau ei, niște papă-lapte? Ceea ce era un

gând cu totul nelalocul lui. Aveau să-și provoace singuri probleme. Văzuse asta și în alte ocazii. Mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să-l împuște pe unul dintre ei în picior. Ca să-i facă atenți. Avea să fie din vina lor.

În spate, cu coada ochiului, o văzu pe Sanderson intrând cu spatele mașinii pe aceeași ușă pe care intrase duba. Acum se afla în dreapta dubei și cu fața mașinii către direcția corectă. La nici zece metri de el. Auzi clinchetul transmisiei. Din revers în poziția drive. Motorul în ralanti. Piciorul pe frână. Gata de plecare.

Reacher se retrase, ridicând puțin pistolul, dar nu cu mult, mișcându-l aleatoriu dintr-o parte în alta, spre tipul din stânga, apoi spre cel din dreapta. După care din nou la mijloc, îndepărtându-se pas cu pas, auzind cum se deschide în spatele lui portiera din dreapta a mașinii. Fără îndoială că Sanderson se aplecase în interior ca s-o împingă. Ajunse acolo și se așeză cu spatele în scaun, ținând în continuare Smith-ul ridicat, dar indivizii se dăduseră bătuți. Fără pistoale, fără telefoane, fără mijloace de transport. Deja se gândeau la ce urma, la cum să se care de-acolo înainte să-i lovească dezastrul.

— Dă-i drumul, spuse Reacher.

Sanderson acceleră, apoi trase de volan de două ori, mai întâi la dreapta, apoi la stânga, și ajunse la baza rampei ce ducea spre vest cu circa o sută de kilometri la oră.

47

Sanderson încetini un pic, ca să lase să treacă mașina de pe banda cealaltă, apoi intră pe autostradă și atinse din nou suta. Patru minute și jumătate până la popas. Mașina era incomodă și zgomotoasă. Nu se ridica la standardele mașinii lui Bramall. Dar probabil că era mai bună decât bătrânul Bronco.

— De cât am făcut rost? întrebă ea.

Lucrul care conta cel mai mult.

— Pentru mai bine de două săptămâni, spuse el. Mai mult ca sigur. Îmi ești datoare cu povestea acum.

— Păi eu am făcut toată munca grea.

— Nu contează. Ai spus c-o să-mi povestești dacă trecem cu bine peste noaptea asta. Nu contează cine a făcut munca grea.

— Mai întâi să văd cu ochii mei, spuse ea. Când o să văd că e pentru mai mult de două săptămâni.

— E mult mai mult.

— Vreau să mă scald în ele.
— Păi ar trebui, la cât de bine te-ai descurcat în noaptea asta.
— Mulțumesc.
— Te simți bine?
— Ai văzut cum se uitau indivizii ăia la sora mea?
— Da, spuse Reacher.
— Ai văzut cum se uitau la mine?
— Da, am văzut.
— Ei, uite-așa mă simt.

Se abătură din nou de la drum, doar pentru un scurt ocol, în zona de popas. Trecură de benzinării, de localurile fast-food și de patrula autostrăzii, precum și de podul-basculă al departamentului autostrăzii. Se opriră la motel. Pentru care Bramall găsise două avantaje. Avea o parcare privată în spate, astfel încât Toyota era greu să fie observată. Și era atât de absurd de aproape de locul faptei, încât nimeni nu s-ar fi gândit să-i caute acolo. Se aflau în Dakota de Sud. De jur împrejur spațiul era infinit. Orice instinct te-ar fi împins să cauți la limita îndepărtată a unei raze care creștea în fiecare oră cu câte o sută de kilometri. Nimeni n-ar fi căutat atât de aproape de casă.

Sanderson ocoli clădirea și găsiră Toyota, care îi aștepta. Bramall și Mackenzie stăteau de o parte și de alta a ușii din spate. Care era deschisă. Aranjaseră încărcătura.

Care era spectaculoasă.

Zeci și zeci de cutii, aranjate într-un bloc aproximativ cubic, cu latura de aproape un metru. Cutiile aveau etichete pe care erau imprimate nume de firme, imagini și cantități. Erau ambalate câte zece, câte douăzeci, câte cincizeci și câte o sută. Iar și iar și iar. O cutie avea douăzeci de pachete de câte douăzeci de plasturi. Un fel de dimensiune tipică pentru farmacii. Patru sute de bucăți în total.

— Mai bine de două săptămâni, spuse Sanderson.

Se aplecă și scoase o cutie. O deschise și scoase un pachet ambalat în folie de dimensiunea unei cărți de joc groase. Douăzeci de plasturi. Puse pachetul în buzunar. Cea mai bogată femeie din lume. Noul standard pentru bogăție. Un dependent de droguri cu mai mult de o doză în buzunar.

Se întoarse către Reacher și-i zise:

— Acum, o să-ți spun povestea.

— Mai târziu, răspunse el. Mai întâi o să-i fac o vizită lui Arthur

Scorpio.

— Vin cu tine, spuse ea. Scorpio are un loc în povestea aia.

Scotocind în geanta lui Mackenzie, găsiră telefonul pe care îl luaseră de la paznicul depozitului. În el erau câteva sms-uri vechi de trei zile, inclusiv cel în care paznicul îl anunța pe Scorpio că *Totul a fost bine în seara asta, inclusiv noul Billy.* Cele mai noi mesaje nu mai erau la fel de optimiste și proveneau dintr-o singură direcție, începând cu un sfert de oră după miezul nopții, Scorpio trimisese cereri frecvente și urgente de informații. *Ce se întâmplă? Trebuie să-mi dai de veste imediat.*

— Scrie-i că a fost o întârziere, spuse Reacher. Spune-i că o să vină omul la spălătorie ca să-i explice personal, cât mai curând. Scrie în așa fel încât să pară că e el.

Mackenzie scrise sms-ul. Părea mult mai în largul ei cu această operațiune.

Sanderson schimbă Ruger-ul, în care mai rămăsese doar un glonț, cu Colt-ul lui Bramall, cu trei gloanțe în el.

Apoi se urcă împreună cu Reacher în Durango și plecară.

Gloria Nakamura văzu toată tărășenia printre copaci. În cele din urmă, se gândise că Toyota era parcată în acel loc din același motiv pentru care toți ceilalți parcaseră în locurile respective. De ce să fie nevoiți să meargă mai mult pe jos? Pasagerii din Toyota avuseseră de gând să meargă în direcție opusă. Nu spre toalete, ci între copaci. Spre nicăieri, în afară de cazul în care hala de reparații era acolo. Și trebuia să fie acolo, altfel de ce ar fi mers cineva în direcția aia? O demonstrație circulară, dar i se părea plauzibilă.

Merse mai departe.

Se opri la trei metri distanță.

Îl văzu pe Bigfoot. Îl văzu pe Terrence Bramall din Chicago. Detectivul particular. Care-i ocupase masa în localul pentru mic dejun. De două ori. Văzu o femeie frumoasă. Văzu încă o femeie, desfigurată oribil. Imediat știu că ea era proprietara inelului. Simțea acest lucru. Inelul pe care-l avusese ea însăși pe deget, pentru câteva secunde. *West Point 2005.* Cu piatră neagră.

Urmări scena în continuare. Bramall și femeia normală se întoarseră printre copaci. Trecură la șase metri de ea, fără s-o observe însă. Apoi nu se întâmplă nimic timp de aproape o oră.

Deodată începură să apară mașini și în cele din urmă duba albă cu numere de New Jersey își făcu intrarea în mare viteză, exact așa cum prezisese Nakamura. Iute ca vântul, practic nici nu trecuse pe-acolo, ștearsă din registrele de evidență.

Apoi se auzi o împușcătură și Toyota neagră apăru din nou, intră și ieși din hală, după care ieși un Dodge Durango și în sfârșit totul se liniști din nou, până când cam o duzină de indivizi ieșiră și începură să se împrăștie care încotro.

Părea că pleacă de-acolo cu coada-ntre picioare.

Nakamura ieși dintre copaci, cu legitimația într-o mână și pistolul în cealaltă.

Indivizii o rupseră la fugă în unsprezece direcții diferite.

Strigă la ei, dar știa că n-avea nicio șansă. Autostrada aparținea poliției statale, nu diviziei de trafic a departamentului de poliție și, în afară de asta, noaptea, oricine și oricât de mulți puteau traversa în fugă toate cele trei benzi nedetectați și puteau să dispară dincolo de acostament fie spre nord, fie spre sud, într-un spațiu atât de mare încât era efectiv infinit.

Cei unsprezece se făcură nevăzuți.

Nakamura se uită la duba goală și la cele opt vehicule parcate, precum și la sedanul vechi de afară, apoi se întoarse printre copaci. Voia să vadă ce făcea Scorpio.

Sanderson și Reacher o luară pe șoseaua care ducea la sud pe lângă restaurantul Klinger's. Sanderson mestecă întruna tot drumul. Încă nu benchetuia, nici nu se scălda. Ținea situația sub control. Își ducea organismul acolo unde voia să fie și-l menținea acolo. Reacher se gândi că toată acea cantitate uriașă pe care o luaseră din dubă o schimbase. Bănuia că anxietatea era o stare permanentă a celor dependenți de droguri. Cum să faci rost de bani, cum să faci rost de următoarea doză, cum să treci de ora următoare, cum să ajungi în ziua următoare. Nu mai era anxioasă. O lungă perioadă n-avea să mai fie anxioasă. Poate niciodată, dacă ceea ce-și pusese în gând sora ei dădea rezultate. Deci, era încă o dependentă? Nu în același mod. Acum totul se răsturnase. Euforia depășise căderile.

Își dădea seama că merita euforia. Fața ei nu era expresivă. Nu-i trăda trăirile interioare. Dar ochii erau vii. Și corpul. Arăta ca și cum trăia cea mai bună zi din viața ei. Fără o doză aproape fatală. Necesară cândva, poate, ca să contrabalanseze cât de

rău era pentru ea în celelalte douăsprezece ore ale zilei. Dar nu mai era cazul. Acum putea să se relaxeze. Poate că avea să fie totuși bine.

Nu era domeniul lui de competență.

— Directorul mi-a spus de ce te aflai pe drumul de lângă orășelul ăla.

— Și eu ți-am spus, zise Sanderson.

— Mi-ai spus că reprezentai echipa de sprijin. Reprezentare e un cuvânt prețios. Puteai să-l folosești dacă ți s-ar fi cerut să ții locul unui ofițer superior. Dar tu erai deja maior. Nu era nevoie de un colonel ca să-și dea seama cum să-și ducă oamenii pe un deal. Deci n-a fost niciun ofițer superior, ceea ce înseamnă că acel termen nu-și avea locul.

Ea nu spuse nimic un moment, apoi întrebă:

— De unde a știut directorul?

— Un psihiatru a scris un articol.

— L-a văzut?

— Te căuta pe tine.

— Aiurea.

— A apelat la niște relații.

— Pentru mine?

— Mi-a spus că te-ai simțit trădată.

— De psihiatru.

— Cred că el s-a referit la situație.

Din nou, Sanderson rămase tăcută.

— Am stat în spital mult timp și am avut ocazia să cunosc o mulțime de oameni, spuse ea. Cu câte un picior sau un braț lipsă. Crede-mă, nimănui nu-i era ușor. Dar îi uram pe oamenii ăia. Purtau pantaloni scurți. Puteau să se împace cu situația. Și eu aș fi fost în regulă dacă pierdeam un picior. Chiar și pentru că am făcut cuiva o favoare. Am fost detașată pe front de cinci ori. Ceva oribil era inevitabil să se întâmple. Chiar și dacă pierdeam un braț. Dar nu fața. Ai văzut cum se uitau ăia la mine.

Reacher nu spuse nimic.

— Au scris greșit în rapoartele alea, spuse ea. N-au făcut decât să bifeze o căsuță. Nu m-am simțit niciodată trădată. Adevărul e că m-am simțit ghinionistă. La modul propriu, pentru prima oară în viața mea. La început nici măcar n-am știut despre ce era vorba. Era ceva nou pentru mine. Era ca și cum ghinionul pentru o viață întreagă s-ar fi concentrat într-o singură

zi. Numai lucruri nasoale. Bineînțeles că tipul care m-a rugat să-i țin locul s-a pricopsit cu o boală. Era inevitabil. Sunt surprinsă că nu a făcut ceva și mai rău.

— Acum spune-mi povestea lui Porterfield, zise Reacher.

Ea ridică privirea și se uită la indicatoarele rutiere.

— Știi unde suntem? întrebă.

— O să facem la dreapta undeva în față. Apoi la stânga, la un moment dat.

— O să trag pe dreapta.

— De ce?

— Ca să-ți spun povestea. Înainte să ajungem acolo.

Nakamura opri mașina pe partea opusă a străzii, apoi o conduse puțin înainte ca să aibă un unghi vizual perfect. Ușa din spate a lui Scorpio era deschisă. Se vedea bordura de lumină.

Opri motorul.

Coborî și merse pe jos până la jumătatea distanței. Curtea Supremă spunea că, dacă era convinsă într-o măsură rezonabilă de faptul că urma să se producă o infracțiune într-un loc public, atunci putea să intervină fără mandat. Dar biroul din spate al lui Scorpio nu era un loc public. Curtea spunea că, prin urmare, avea nevoie de o dovadă care să sugereze o situație de urgență. Focuri de armă, țipete sau strigăte de ajutor.

Aleea era liniștită. Se furișă mai aproape.

Auzea glasul lui Scorpio, care vorbea pe un ton scăzut. O frază compusă. Un monolog. Lăsa un mesaj vocal. Părea îngrijorat. Voia răspunsuri. Paznicul de la poartă, fără îndoială. Omul lui de la fața locului. Care nu-i putea răspunde. Reacher le luase telefoanele. Îl auzise, chiar dintre copaci. Fusese absolut sigură că-i va împușca în spatele genunchiului.

Se furișă și mai aproape.

Acum Scorpio terminase de vorbit la telefon. Nu se mai auzea niciun zgomot. Poate un zumzet jos. Poate zgomotul unui ventilator. În niciun caz focuri de armă, țipete sau strigăte de ajutor.

Se apropie și mai mult.

Își apropie ochiul de deschizătura ușii. Nu vedea nimic, din cauza unghiului prost.

Își lipi degetele de ușă și o deschise.

Sanderson intră în parcarea unui mall. Puse schimbătorul în poziția parcare, dar lăsă motorul pornit. Rezervorul era plin cu benzină. Era pregătit pentru un drum lung undeva. Unde urma să-și vândă marfa. În Idaho, poate, sau în statul Washington.

— Se pare că în vintre sunt o mulțime de nervi, spuse ea.

— Cine-ar fi zis? zise Reacher.

— Sy avea dureri tot timpul. Era și el dependent, bineînțeles. La început, a primit tratamentul direct de la Corpul de Marină. Pe urmă, nu i-au mai dat rețetă. Fără niciun motiv. Inițial a crezut că era o precauție medicală. În definitiv, astea erau opiacee puternice. Dar avea nevoie de ele. A făcut scandal, dar n-a obținut nimic. Așa că a început să viziteze doctori. S-a dus cu mașina peste tot. Pe urmă a început să cumpere. Ceea ce n-a fost greu deloc. Pe atunci era marfă din belșug la vânzare. Iar asta l-a înfuriat. Toate celelalte robinete erau larg deschise. De ce erau așa de precauți cei de la Corpul de Marină? I-a interpelat din nou. Ălora le-a scăpat o chestie. A ieșit la iveală faptul că nu era la mijloc vreo precauție legată de emiterea de rețete. Inventarul lor era dat peste cap. Li se terminau rezervele.

— Cineva fura.

— Sy și-a stabilit drept obiectiv primordial să afle cine. În numele lui și al fraților pușcași marini. Era făcut pentru treaba asta. Deja era un cumpărător, la urma urmei. Era deja în rețea. Nu era nevoie decât să facă niște săpături. În cele din urmă, a aflat și a trimis un e-mail la DIA.

— De ce la ei?

— Avea o teorie. DIA era infiltrată în toate serviciile. Mai bine la ei decât să trimită scrisoarea direct la Corpul de Marină, care putea să îngroape povestea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am așteptat. Ne-am gândit că cinci-șase zile ar fi fost de-ajuns. E-mailurile se mișcă încet aici. Dar era sigur că ne vor răspunde imediat. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că n-am primit nicio veste timp de șase luni. Pe urmă a primit mandatul de arestare.

— Cineva își salva pielea.

— Așa a crezut și Sy. A renunțat pe loc. Uneori câștigi, alteori pierzi. Nu te poți lupta cu birocrația. Am plecat în pădurile de prin munți, pentru că începea primăvara. Ieșeau primii muguri. Era fericit, atât cât putea să fie. Era un tip de pe coasta de est,

de fapt, cu o fire destul de reținută, dar în ziua aia era expansiv, mesteca un bețișor și pretindea că-i un om de la munte. Am stat întinși pe pământ. Aveam droguri în buzunare. Într-o zi ca aceea, știam amândoi c-o să avem nevoie. Că vom lua o doză puternică. Eram doi oameni care împărtășeau un hobby. Voiam s-o facem lată împreună.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— A murit.

*

Nakamura împinse ușa. Cincisprezece centimetri, douăzeci, douăzeci și cinci, treizeci. Se aplecă în cameră. Scorpio stătea cu spatele la ea. Stătea singur la un banc lung plin cu computere care funcționau. Unități turn, ecrane, tastaturi, mouse-uri. Aerul din încăpere era încins. Un ventilator era pornit. Își scoase legitimația și pistolul. Împinse ușa până la capăt.

Scorpio o auzi. Sau simți aerul mișcându-se ori îi simți prezența. Se întoarse spre ea.

— Stai pe loc, spuse ea. Mâinile la vedere.

— Încalci o proprietate privată, spuse el.

— Comiți o infracțiune.

— Mă hărțuiești.

Nakamura făcu un pas și ridică arma.

— Culcat, cu fața la podea, ordonă ea.

— Te faci de râs, zise Scorpio. Îmi fac socotelile după o zi grea de muncă. Ca să-mi pot plăti impozitele din care-ți este plătit salariul. Una dintre numeroasele poveri de pe umerii unui mic întreprinzător.

— Ai spart sistemul de securitate al industriei farmaceutice. Care este supravegheat de guvernul federal. Oare-or să găsească programe rusești? Dacă e așa, ești într-o mare belea.

— Operez o spălătorie automată.

— Spălătoria viitorului. Zici că ești la IBM aici. Dar sistemul tău tocmai s-a prăbușit. Verifică-ți GPS-ul. Duba ta e blocată în adăpostul pentru pluguri de zăpadă. Reacher a luat cheia. Și tot ce mai era pe-acolo.

Scorpio rămase tăcut.

Nakamura puse legitimația în buzunar și scoase cătușele. Deodată, totul se prăbuși.

În spatele ei, un tip intră pe ușa deschisă cu două pahare cu

cafea de la magazinul de cartier. Haină neagră, pulover negru, pantaloni negri, pantofi negri. Peste un metru optzeci înălțime. Cu o vânătaie pe gât. Îl mai văzuse înainte.

Scorpio o lovi în spatele capului și Nakamura căzu pe podea, cu pistolul rostogolindu-se cât colo. Rămase năucă o secundă și simți cum e mișcată cu brutalitate, după care ajunse să stea pe podea, legată de piciorul mesei. Cu propriile cătușe. Avea fusta ridicată. O trase în jos, cu o mână. Geanta îi dispăruse. Cu telefon cu tot.

— Ce ai vrut să spui când ai zis „tot ce mai era pe-acolo”? întrebă Scorpio.

— Totul.

— Vrei să mă duc să verific? spuse tipul în negru.

— O să mergem amândoi, zise Scorpio.

Se uită la ușa care dădea în alee, la ușa interioară, la Nakamura.

— Adu mașina în față, spuse el. O să ies pe-acolo. Pe ea o lăsăm aici.

Tipul în negru se grăbi să iasă. Scorpio încuie ușa dinspre alee. Se așeză și se uită la ecran.

— Poți să-ți închizi afacerea, spuse Nakamura.

— Nu, spuse el. N-o să-mi închid niciodată afacerea. Nu trebuie decât să mă mut, atâta tot. Dacă o ușă se închide, undeva se deschide alta. Nimic nu durează veșnic. O să obțin ceea ce-mi trebuie în altă parte. Așa am făcut mereu.

O lăsă acolo, stând pe podea, legată cu cătușele de masă. Stinse luminile. Ieși pe ușa interioară a spălătoriei. Închise ușa după el. În birou se făcu beznă. Nakamura auzi ușa încuindu-se din cealaltă parte. Apoi auzi imediat deschizându-se ușa dinspre stradă. Nu era Scorpio cel care ieșea. Prea devreme. Mai avea de mers încă zece metri. Altcineva intrase. Tipul în negru, probabil. Cel cu mașina.

Dar apoi auzi o voce înfundată. O voce familiară. I se păru că o aude spunând:

— Ce ai în buzunare?

Sanderson povestea:

— După aceea, mi-am dat seama că el nu ronțăia un bețigaș. Sau doar un bețigaș. Voia să ascundă faptul că mai mesteca și altceva. Pornise petrecerea mai devreme. Era hotărât să ia o

supradoză. O doză fatală la urcușul pe deal și alta când ajungeam acolo. Își ura viața. Chestia cu DIA îl ținuse pe linia de plutire. Dar acum se terminase. Strânseseră rândurile împotriva lui. S-a dat bătut. A luat hotărârea ca, de data asta, când bătea la porți, dacă se deschideau în fața lui, să intre.

Reacher nu spuse nimic.

— Și de ce nu? spuse ea. Era sfârșitul tuturor lucrurilor. Nu mai avea bani. Pentru el era ceva cu totul nou. Cum a fost cu ghinionul în cazul meu. L-am privit cum pleacă. A început bine. Era fericit atât cât putea să fie. Cred că știa ce vine. Stătea întins pe spate, înconjurat de miresmele de pin. Respirația i-a devenit tot mai înceată. Apoi a încetat să mai respire. Așa s-a întâmplat.

— Îmi pare rău.

— Și mie mi-a părut. Pentru mine. Pentru el, am fost fericită. Așa era cel mai bine. Cum zic oamenii. L-am lăsat acolo. Iubea dealurile alea. Îndrăgise animalele de-acolo. Mi-am luat lucrurile și-am plecat cu mașina acasă.

— Pentru ce s-a dat spargerea aia?

— Copia după raport, pe care o ținea în sertarul biroului. Primul loc în care ar fi căutat oricine.

— Ce scria în raport?

— Sume de bani lichizi date la ușa depozitului de aprovizionare. Un colonel din batalionul medical al Corpului de Marină îi vindea produse lui Arthur Scorpio. Așa lucra Scorpio în urmă cu doi ani. Acum se procedează altfel. Dar atunci Sy ajunsese să cumpere medicamente pe care ar fi trebuit să le primească gratuit. Era aiurea. Colonelul a văzut probabil dosarul și a aranjat lucrurile în culise.

— Scorpio îi știa și numele lui Sy, spuse Reacher. Mi l-a dat drept momeală.

— Poate că i l-a spus colonelul.

— Sau poate el i l-a spus colonelului. Dacă tipul care repara acoperișuri a văzut lucruri, atunci și Billy le-a văzut. Poate Billy i-a spus lui Scorpio și Scorpio i-a spus colonelului. Ancheta încă nu începuse. Acum n-avea să mai înceapă niciodată. Colonelul a sugrumat-o din față cu mandatul inventat. Cred că doar așa se potrivește succesiunea evenimentelor.

— Vrei să spui că Scorpio l-a dat pe goarnă?

— Hai să mergem, spuse Reacher. E timpul să-i facem o

vizită.

48

Sanderson și Reacher rulară pe străzile orașului cuprinse de o liniște ca de mormânt, încet, dar fără să se oprească, până la colțul cu magazinul de cartier, unde văzură în față un sedan negru oprindu-se lângă trotuar. Mașina lui Arthur Scorpio. Aceeași mașină care-l luase pe Reacher din fața restaurantului cu telefonul cromat. Același individ la volan. Ultima oară fusese văzut zvârcolindu-se pe podeaua spălătoriei automate.

Sanderson opri foarte aproape de spatele Lincolnului, iar Reacher îl prinse pe individ pe trotuar, în drum spre spălătorie. Îl lovi o singură dată, doar așa, de încălzire, și individul lăsă un genunchi pe beton și flutură mâna în semn de capitulare. Aflară de la el că fusese trimis să aducă mașina pentru un drum la un depozit de mentenanță al departamentului autostrăzilor, unde nu știu ce problemă apăruse. Domnul Scorpio trebuia să apară dintr-un minut în altul.

Reacher îl înghesui pe tip în portbagajul Lincolnului, care era suficient de încăpător pentru doi ca el. Vechiul design pătrățos. Apoi se îndreptă spre ușa spălătoriei și ajunse acolo tocmai când Scorpio ieșea din birou. Înalt și osos, cam la cincizeci de ani, păr cărunt, costum negru, cămașă albă, fără cravată. Închise ușa în urma lui, o încuie și se întoarse să plece.

Reacher păși înăuntru și zise:

— Ce-ai în buzunare?

Scorpio se holbă la el.

Nu-i răspunse.

— I-ai spus lui Billy să mă împuște, spuse Reacher. Și apoi tipului celui nou i-ai zis același lucru.

Niciun răspuns.

— Nu și-au făcut treaba, spuse Reacher. După cum poți să vezi. Așa că, ce se întâmplă în continuare?

— N-a fost nimic personal, spuse Scorpio.

Apoi privi către stradă.

— Băiatul tău nu mai vine, spuse Reacher. Am rămas doar noi doi acum.

— A fost o decizie de afaceri. Tu ce-ai fi făcut?

— L-ai vândut și pe Sy Porterfield.

— Era o pacoste. Trebuia să dispară.

Reacher auzi un zăngănit metalic slab. În birou. Poate o

mașină, care număra fise.
— Cum îl chema pe colonel? întrebă el.
Scorpio nu răspunse.
Reacher îl lovi. Scorpio țipă.
— Bateman.
Ca un strănut.
— Mulțumesc, spuse Reacher.

Nakamura îl auzi pe Scorpio spunând că Porterfield fusese o pacoste și că trebuise să dispară. Ceea ce echivala cu o confesiune. Nu știa ce să facă: să țipe sau să tacă. În final, alese compromisul și zăngăni cătușele de piciorul mesei. Fără efect însă. Nimeni nu năvăli pe ușă. Apoi Scorpio țipă ceva nedeslușit, ce aducea cu *bate-mă,* după care Nakamura nu mai auzi nimic, în afară de gemete și îmbrânceli, urmate de hârjâitul unor tocuri de încălțăminte pe pardoseală.
Apoi huruitul lent al unui uscător centrifugal, urlând și zumzăind în timp ce se învârtea, încărcat cu o sarcină grea, bocănind și duduind.

Sanderson parcă lângă Toyota neagră, făcând-o astfel și mai greu de văzut. Camera ei era învecinată cu a lui Reacher. Spuse noapte bună și intră. Reacher intră în camera lui. Se așeză pe pat. O auzi prin perete, mișcându-se. Apoi o auzi ieșind din cameră.
Se auzi o bătaie la ușă. Se duse să deschidă.
Avea gluga încă trasă în spate.
— Cred că situația s-a schimbat în privința a ceea ce s-ar putea să fac, spuse ea. Poți să-mi dai inelul acum. Ar fi în siguranță.
— Intră, spuse el.
Sanderson se așeză pe pat, unde șezuse el. Reacher scoase inelul din buzunar. Filigranul de aur, piatra neagră, dimensiunea minusculă. O călătorie lungă pentru un obiect atât de mic.
Ea luă inelul și spuse:
— Îți mulțumesc, din nou.
— Cu plăcere, din nou.
Sanderson rămase tăcută un lung moment, apoi spuse:
— Știi care-i cel mai ciudat lucru legat de situația asta?
— Care?

— Eu sunt înăuntru și mă uit afară. Nu pot să mă văd pe mine însămi. Uneori uit.

— Ce-ar spune psihiatrii?

— Ce-ar spune cineva de la Unitatea 110?

— Împacă-te cu situația, spuse Reacher. S-a întâmplat. Nu se poate dez-întâmpla. Celor mai mulți dintre oameni n-o să le placă. În adâncul lor, oamenii nu sunt moderni de prea multă vreme. Dar unora n-o să le pese. O să-i găsești.

— Ești unul dintre ei?

— Așa cum ți-am zis, pe mine mă interesează doar ochii.

Ea își dădu jos gluga. Eliberat, părul i se revărsă pe umeri.

— Ai vrea să mă vezi cu folia dată jos?

— Vrei un răspuns sincer?

— Vreau adevărul.

— Ești sigură?

— Nu fi politicos.

— Aș vrea să te văd cu totul dat jos.

— Ai succes de multe ori cu replica asta?

— Câteodată.

— Să știi că e mult unguent.

— Sper, spuse el.

— Cea mai bună metodă de a scăpa de el e să fac un duș.

— Putem face asta. Suntem într-un motel. Am putea folosi un săpun întreg. Întotdeauna aduc altele noi.

Ea închise ușa. Se ridică pe pat ca să-l sărute. Era cu aproape patruzeci de centimetri mai scundă. Avea cu mult mai puțin decât jumătate din greutatea lui. Părea imposibil de delicată. Folia foșnea și unguentul dădea pe dinafară.

— La duș, spuse ea.

Reacher îi trase în jos fermoarul bluzei argintii și o dezbrăcă. Îi dădu jos tricoul și-i desfăcu sutienul. O simțea așa cum își imaginase că ar fi sora ei, fermă, suplă și rece la atingere, cu excepția curburii spatelui, unde era posibil să fie umedă. Ea își desprinse folia de pe obraz. Dedesubt obrazul era neregulat. Răni de intrare, poate, nu de ieșire. Mai ușor de cusut. Dar roșii din cauza infecției.

Petrecură douăzeci de minute sub duș. Apoi patru ore în pat. În cea mai mare parte dormind. Dar nu tot timpul. La început, a fost prudent. Nu din pricina feței ei. Din cauza faptului că era atât de micuță. Se temea să nu o frângă. Apoi se gândi că, la

urma urmei, supraviețuise armatei. Nu putea fi ceva mai rău decât asta. După aceea, își găsiră amândoi ritmul. Nu era mai bun ca fentanilul, de asta era sigur. Dar putea depune mărturie că era mai bun decât aspirina.

Încă nu se făcuse șapte dimineața și Reacher ducea cafea în cameră, când Bramall îi tăie calea cu telefonul în mână. O nouă convorbire cu biroul directorului de la West Point.

Dar mai întâi Bramall îl informă:

— L-am sunat deja pe agentul special Noble. Cei de la DEA vin să culeagă piesele. Trebuie să plecăm de îndată.

— Îmi convine, spuse Reacher și luă telefonul.

— Domnule general, spuse el.

— Domnule maior, spuse directorul.

— Suntem pe punctul să ne luăm tălpășița. Misiunea s-a încheiat cu succes. Ne-am reaprovizionat și suntem gata de plecare.

— E nevoie să cunosc detaliile?

— Probabil că nu, spuse Reacher.

— Am aflat despre cruciada lui Porterfield. Un colonel pe nume Bateman a strangulat-o în față. Dar individul nu era pe placul celor de la DIA. Au lăsat o copie a raportului lui Porterfield în casa lui timp de o lună. Sperau că-l va găsi șeriful. Dar ăla n-a mușcat momeala. Până la urmă au fost nevoiți să-l recupereze. Dar l-au prins pe Bateman mai târziu, cu altă chestie. S-a dus pe copcă urât de tot.

— Mulțumesc, domnule general.

— Mulțumesc, domnule maior.

Reacher se duse să-i înapoieze telefonul lui Bramall, care se agita pe lângă Toyota, mutând lucrurile și încercând să facă mai mult spațiu. Mackenzie îl ajuta.

— Relaxează-te, spuse Reacher.

Se întoarse în cameră. Sanderson își lipise o folie nouă pe față.

Trăsese gluga pe cap și strânsese șiretul.

— Directorul mi-a spus că infamul colonel Bateman s-a dus pe copcă mai târziu. Așa că sunt doi contra doi. El și Scorpio.

— Te-ar face asta să te simți mai bine?

— Puțin, zise el.

— Cred că și pe mine.

— Nu vin cu tine.
— M-am gândit eu că n-o să vii.
— Să-ți pui perfuzia.
— O s-o pun.
— Succes.
— Și ție.

Nu se sărutară, pentru că folia era nouă. În schimb ieșiră afară și Sanderson se urcă în mașină. Reacher dădu mâna cu Bramall și Mackenzie și îi urmări cu privirea la plecare. Se duse la benzinărie. Găsi alt om al străzii care se ocupa de piața autostopiștilor. Taxa: un dolar. Ca în Sioux Falls. Poate că era ceva specific pentru Dakota de Sud. Avea doar trei variante, la cum erau dispuse căile de acces.

Puteai să mergi spre sud pe un drum statal.

Sau spre est, pe autostradă, spre Chicago.

Sau la vest pe autostradă, spre Seattle.

Reacher plăti taxa și alese sudul, pe drumul statal. Zece minute mai târziu se afla într-un camion condus de un dulgher, care se îndrepta spre Kansas, în căutare de lucru.